

Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)

Contents

Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)	2
1. Chương 1: Diễn Viên Tuyển 18 Mà Cho Mình Là Người Nổi Tiếng Sao?	2
2. Chương 2: Trương Sơ Tâm, Chúng Ta Kết Hôn Đi!	5
3. Chương 3: Anh Ấy Thích Mình Sao?	7
4. Chương 4: Người Đàn Ông Kia Vẫn Khiến Em Nhớ Mãi Không Quên?	9
5. Chương 5: Anh Thích Em Làm Bánh Gato	10
6. Chương 6: Nghe Nói Kim Chủ Sau Lưng Cô Ta Là Tổng Tài Của Tập Đoàn X.n	14
7. Chương 7: Cô Gái Nhà Tôi Tính Tình Không Tốt	16
8. Chương 8: Thẩm Chi Niên, Cứu Tôi Với!	17
9. Chương 9: Trương Sơ Tâm, Em Và Hàn Thời Mặc Có Quan Hệ Như Thế Nào?	19
10. Chương 10: Từ Hôm Nay Trở Đi, Hiệp Nghị Bắt Đầu Có Hiệu Lực	21
11. Chương 11: Em Không Cần Ngủ Cùng Tôi	24
12. Chương 12: Mới Sáng Sớm Mà Đã Nhào Vào Lòng Tôi	26
13. Chương 13: Tôi Tới Đón Em	30
14. Chương 14: Trương Sơ Tâm, Chúc Mừng Em	33
15. Chương 15: Cuộc Đời này, Trong Lòng Tôi Chỉ Có Một Mình Cô Ấy	37
16. Chương 16: Anh Thử Lưu Manh Nữa Đi?	39
17. Chương 17: Anh Có Uống Lộn Thuốc Không Thế?	41
18. Chương 18: Kiểu Tây, Kiểu Trung, Mỗi Kiểu Làm 1 Cái, Còn Cả Tuần Trắng Mặt Nữa	43
19. Chương 19: Lâm Văn Đã Liên Hệ Với Công Ty Hôn Lễ	46
20. Chương 20: Trương Sơ Tâm Lo Lắng	49
21. Chương 21: Ai Mà Chẳng Biết Kim Chủ Phía Sau Thôi Tiểu Như Là Thẩm Tổng	51
22. Chương 22: Đêm Nay, Em Có Thể Ngủ Ở Đây Được Không?	54
23. Chương 23: Thẩm Chi Niên, Sao Anh Lại Không Biết Xấu hổ Như Vậy?	56
24. Chương 24: Trương Sơ Tâm, Em Muốn Mưu Sát Chồng?	60
25. Chương 25: Thẩm Chi Niên, Anh Thích Em Sao?	62
26. Chương 26: Trương Sơ Tâm, Cái Đuôi Của Em Đã Vẽnh Lên Tận Trời!	66
27. Chương 27	69
28. Chương 28: Chị Và Thẩm Chi Niên Đã Kết Hôn	73
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32-1	86
33. Chương 32-2	88
34. Chương 33	90
35. Chương 34	94
36. Chương 35	98
37. Chương 36	102
38. Chương 37	107
39. Chương 38	110
40. Chương 39	115

41. Chương 40	119
42. Chương 41	123
43. Chương 42	127
44. Chương 43	131
45. Chương 44	135
46. Chương 45	140
47. Chương 46	144
48. Chương 47	147
49. Chương 48	151
50. Chương 49	155
51. Chương 50	159
52. Chương 51	163
53. Chương 52	166
54. Chương 53	170
55. Chương 54	174
56. Chương 55	178
57. Chương 56	182
58. Chương 57	186
59. Chương 58	189
60. Chương 59	193
61. Chương 60	197
62. Chương 61	200
63. Chương 62	204
64. Chương 63	208
65. Chương 64	211
66. Chương 65	213
67. Chương 66	215
68. Chương 67	217

Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)

Giới thiệu

Tác phẩm: Thích em như thế, Cứ thế thích em (tên gốc:)Thể loại: Hiện đại, Showbiz, Sủng, HE,. . . Editor: Julia N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-em-nhu-the-cu-the-thich-em>

1. Chương 1: Diễn Viên Tuyển 18 Mà Cho Mình Là Người Nổi Tiếng Sao?

Đêm, dưới 10 độ C.

Trương Sơ Tâm mặc một chiếc áo lông vũ thật dày, run bần bật đứng chờ diễn ở sân thể dục. Hôm nay cô đã phải chờ từ 10 giờ đến rạng sáng, trang điểm một lần lại một lần, nhưng vẫn không nghe thấy đạo diễn kêu tên cô. Đại Lãnh về đêm, thật sự lạnh đến mức chịu không nổi, Trương Sơ Tâm muốn tìm một chỗ để sưởi ấm cũng không có.

Mặc dù thường xuyên phải ở bên ngoài quay phim nhưng cô không có đủ tiền mua nổi một chiếc xe bảo mẫu*.

[*Xe bảo mẫu: là xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh]

Người đại diện Tống Hi tìm mua một ít quà vật ở quầy tạp hóa rồi mang 1 ly nước ấm tới cho Trương Sơ Tâm, đau lòng: “Uống một chút đi, thân thể chị không tốt, đừng để bị cảm.”

“Cám ơn em nha.” Trương Sơ Tâm nhận lấy ly nước, sưởi ấm bàn tay mình, sau đó nâng mắt nhìn Tống Hi, lại thấy cô gắt gao cau mày, quan sát đôi diễn viên nam nữ cách đó không xa.

“Cảnh hôn này, bọn họ đã quay bao lâu?” Tống Hi nhìn chằm chằm nam nữ chính đang không ngừng ôm hôn nhau, khó có thể tin mà hỏi 1 câu.

Trương Sơ Tâm liếm môi dưới rồi nói, “Ừm, chắc khoảng 3 tiếng.”

“.....”

“Mẹ nó!” Tống Hi không nhịn được, tức giận mắng “Có nhất thiết phải làm thế không?!! Mẹ nó đúng là làm người khác tức điên lên mà!”

Trương Sơ Tâm bị cô làm cho sợ hãi, vội vàng che miệng Tống Hi lại, “Em nhỏ giọng chút, để người nghe thấy, chúng ta đều không xong đâu.”

Tống Hi tức giận đến dậm chân, “Không được! Em phải đi hỏi đạo diễn, không thể bị chọc tức như vậy! Chúng ta đều ở chỗ này chờ một ngày, quay hay không quay cũng phải đến nói một lời chắc chắn!” Tống Hi nói, liền nổi giận đùng đùng mà quay người chạy đi. Cô chạy nhanh tới nỗi, Trương Sơ Tâm kéo cũng chưa giữ chặt, cuối cùng cũng đi theo sau.

Nhưng mà, còn chưa đi đến, liền nghe thấy Tống Hi đột nhiên rống to lên

“Cái gì? Kêu chúng tôi rời đoàn phim? Tôn đạo diễn! Chúng ta chính là ký hợp đồng giấy trắng mực đen, Sơ Tâm trong bộ phim này Nữ 2! Từ khi khởi quay tới nay, cô ấy cẩn trọng làm việc, không có một ngày đến trễ, mỗi cảnh diễn cô ấy đều cố gắng bảo toàn chất lượng! Mấy ngày hôm trước sử dụng dây thép mà bị thương ở eo, Sơ Tâm sợ trễ tiến độ của đoàn phim nên đến bệnh viện cũng không chịu đi, hôm nay chỉ vì cảnh quay 10 phút, lại phải chịu gió lạnh đợi suốt một ngày! Cô ấy không có làm sai điều gì, vậy thì dựa vào cái gì mà bắt cô ấy phải rời đoàn phim?!”

Tống Hi gần như không chịu nổi, nói đến câu cuối, thanh âm đã có chút phát run.

“Thôi đi, đủ rồi!” Tôn đạo diễn đứng dậy, tức giận đến xì khói, đối mặt với Tống Hi mắng xối xả, “Các người cho rằng các người là ai? Bảo biến thì mau biến đi, ở đây nói nhiều vậy làm gì?!”

Tống Hi cũng phát hỏa:

“Hôm nay ông không cho chúng tôi một lời giải thích thì đừng mơ tưởng chúng tôi sẽ rời đi! Tôi sẽ kiện!”

Tôn đạo diễn nhìn chằm chằm Tống Hi, đột nhiên cười lạnh một tiếng, khinh thường

“A! Chỉ bằng mấy người mà dám kiện tôi? Tôi không sợ mà nói thật cho mấy người biết, vai diễn này đã được đầu tư cho người khác rồi, các người còn không mau rời đi, đối phương cũng không phải nhân vật các người có thể chọc đến! Chọc giận người ta, chỉ cần bị nói mấy câu thôi, mấy người đã không thể ngóc đầu rồi! Mau cút đi! Đừng ở chỗ này làm chậm trễ thời gian, dám đòi kiện, một diễn viên tuyến 18*, còn đem chính mình làm người tai to mặt lớn.”

[*Diễn viên tuyến 18: Diễn viên không nổi tiếng, theo mình hiểu là vậy]

Ông ta không kiên nhẫn mà nói xong, không hề để ý tới Tống Hi, trở lại ngồi ghế thượng, cầm loa hùng hổ quát, “Mọi người vào vị trí của mình, tiếp tục quay!”

“Không phải, mấy người làm như vậy thật sự thật quá đáng.....”

“Hi Hi, đi thôi, đừng nói nữa.” Tống Hi còn muốn tiếp tục cãi cọ, Trương Sơ Tâm lôi kéo cô, lắc đầu, “Đừng nói nữa, vô dụng thôi.”

.....

Trên đường về nhà Tống Hi ngồi ở xe taxi, khóc đến đôi mắt đều sưng lên. Ngược lại Trương Sơ Tâm lại không hề có cảm xúc. Lăn lộn trong showbiz mấy năm nay, chuyện như hôm nay xảy ra cũng không phải

lần đầu tiên, thật lòng mà nói, cô đã cảm thấy vô vọng. Ngoại trừ cảm giác mệt mỏi ra, cô không cảm giác được sự thương tâm quá lớn.

Tống Hi khóc đến oa oa, “Sơ Tâm, em thật đau lòng cho chị, cực cực khổ khổ quay phim lâu như vậy, nửa đêm không ngủ được đều ở lại nghiên cứu kịch bản, còn đem chính mình bị thương, kết quả ông ta nói thay đổi người liên thay đổi người, thật sự thật quá đáng!”

Tống Hi vừa mới tốt nghiệp đại học, làm người đại diện không bao lâu, nhiều chuyện còn chưa quen. Trương Sơ Tâm chính là nghệ sĩ đầu tiên cô biết, hai người quan hệ thân thiết như chị em, nghĩ đến Sơ Tâm vì bộ phim này phải chịu thiệt, cô vô cùng đau lòng, nước mắt nước mũi cũng chảy ra dàn dụa.

Trương Sơ Tâm thấy Tống Hi khóc đến như vậy thương tâm, thở dài ôm cô, “Được rồi, em so với chị thì thế nào, còn không phải là bị đổi 1 vai diễn sao, tiếp theo tìm bộ phim khác là được rồi, chị chính là đánh cũng không chịu khuất phục.”

Tống Hi hừ mũi, “Chị không buồn sao?”

“Chị buồn được chưa? Nhưng buồn thì có thể thay đổi cái gì? Nếu không thể thay đổi, nỗ lực mà đi tiếp thu đi, chỉ cần chị vẫn còn sống, sẽ không sợ không có cơm ăn.”

Tống Hi nghe Trương Sơ Tâm nói, một hồi lâu rồi cuộc mới dần dần ngừng khóc.

Xe taxi dừng lại ở trước cửa cảnh hoa viên.

Trương Sơ Tâm lại ôm Tống Hi, “Chị về nha, em cũng đừng quá thương tâm, không phải việc gì to tát, đừng để trong lòng.”

Tống Hi gạt đầu, đôi mắt vẫn còn đỏ, “Em biết rồi.” Nghĩ nghĩ một hồi, lại nói: “Thú thật như vậy cũng tốt, eo của chị vốn dĩ bị thương nghiêm trọng, vừa lúc thừa dịp thời gian này nghỉ ngơi một chút. Như vậy đi, ngày mai em đưa chị tới bệnh viện kiểm tra một chút, xem phần eo có làm sao không, thế nào?”

“Được, ngày mai chị gọi cho em.”

“Ừ, mai gặp!”

Trương Sơ Tâm xuống xe, thấy chiếc xe đi xa, mới quay đầu lại, chậm rãi đi vào tiểu khu.

Cô đỡ lấy cái eo, đi rất chậm. Hôm đó vì dùng dây thép treo, không cẩn thận bị thương, đau mất nửa tháng, từ lúc đó đến giờ vẫn không có chuyển biến gì.

Mấy năm nay cô đóng phim, cũng không có tên tuổi trong giới giải trí, nhưng lại khiến cho bản thân bị thương.

Có đôi khi ngẫm lại, cũng cảm thấy không cam lòng. Trong showbiz, không có chỗ dựa, không có chống lưng, lại không muốn dùng quy tắc ngầm, muốn nổi tiếng, muốn kiếm tiền, quả thực so lên trời còn khó, cho dù có kỹ thuật diễn tốt, hơn mấy cô tiểu hoa đán gì đó nhưng không có ai để có thể dựa vào, sợ rằng cô cũng khó có cơ hội tỏa sáng.

Nghĩ đến chuyện này, tâm tình vẫn có chút trầm trọng. Hiện tại thì cô thật sự rất thiếu tiền.

Trương Sơ Tâm đứng trong thang máy, nhìn số tầng không ngừng thay đổi, hít sâu một hơi. Không quan tâm nữa, cô về nhà ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy là một ngày mới không còn ưu phiền rồi.

“Đình ——” Cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Trương Sơ Tâm đi ra khỏi thang máy, rẽ sang phía bên phải lại thấy trước cửa nhà cô có một người đàn ông mặc tây trang, đi giày da, cao cao đại đại.

Thẩm Chi Niên nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, vừa thấy Trương Sơ Tâm đang bước tới, đôi mắt đen nhánh càng thêm thâm thúy vài phần.

5 năm, cô vẫn là không hề thay đổi, vẫn vô cùng xinh đẹp. Chỉ là..... Mặt mày không còn vui vẻ giống trước đây.

Anh nhàn nhạt dựa vào cửa, nâng mắt, nhìn Trương Sơ Tâm bằng ánh mắt thật sâu, nặng nề “Trương Sơ Tâm, đã lâu không gặp.”

“Thắm..... Thắm Chi Niên..... Anh..... Anh tới nơi này làm cái gì?”

Trương Sơ Tâm không thể tin được anh lại xuất hiện ở nơi này. Cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng, sau 5 năm cô lại nhìn thấy anh.

Người cũ gặp lại, nhưng mà, giờ phút này lại không biết nên nói cái gì.

Thắm Chi Niên nhét tay vào túi quần, hơi hơi nhướn mày, nhìn cô, hỏi:

“Trương Sơ Tâm, cô gần đây rất thiếu tiền có phải hay không?”

2. Chương 2: Trương Sơ Tâm, Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Trương Sơ Tâm ngẩn người nhìn Thắm Chi Niên, không hiểu tại sao anh lại nhắc tới vấn đề này, hơi nhún mày hỏi: “Anh có ý gì?”

Thắm Chi Niên nhẹ nhàng nhếch miệng, ngón tay thon dài gõ gõ lên cửa, “Vào nhà rồi nói, thế nào?”

Trương Sơ Tâm sững sốt, nhìn Thắm Chi Niên bằng ánh mắt cảnh giác.

Thắm Chi Niên cười khê: “Như thế nào? Cô còn sợ tôi làm điều gì mờ ám với cô?”

Trương Sơ Tâm nhấp nhấp môi, nhỏ giọng nói: “Cũng không thể ngoại trừ khả năng này a.”

“Chắc. Trương Sơ Tâm, thật sự mà nói thì tôi phải đề phòng cô mới đúng? Nhớ rõ năm ấy, cô còn bỏ thuốc vào nước uống của tôi.....”

“Anh im miệng! Đừng nói nữa!” Trương Sơ Tâm nghe anh nhắc tới năm đó cô mặt dày bỏ thuốc anh, chỉ để gạo nấu thành cơm, nhất thời mặt đỏ lên một mảng, liền nhanh chóng đi tới bên Thắm Chi Niên nhón chân, vội vàng che miệng anh lại.

Trương Sơ Tâm không chú ý, ngã vào người Thắm Chi Niên, giờ phút này, thân thể cơ hồ dán vào người anh.

Thắm Chi Niên hơi hơi nhướn mi, cười như không cười mà nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm bị Thắm Chi Niên cười như không cười, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, buông tay, rồi nhanh nhanh chóng chóng lùi sau một bước.

Thắm Chi Niên mang theo ý cười, lướt qua ngực cô, “Rất mềm.”

Trương Sơ Tâm sững sốt, “Cái gì?”

Thắm Chi Niên nhếch môi cười khê, trong mắt càng thêm vài phần ái muội.

Trương Sơ Tâm đột nhiên phục hồi tinh thần lại, mở to hai mắt nhìn, “Thắm Chi Niên! Anh lưu manh!”

Thắm Chi Niên cười cười, “So với cô, tôi còn kém xa.”

Trương Sơ Tâm: “.....”

Phòng khách.

Trương Sơ Tâm rót cho Thắm Chi Niên một chén nước, “Nói đi, anh tới tìm tôi, cuối cùng là có chuyện gì?”

Cô đưa chén nước cho anh, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở cạnh sofa.

Thắm Chi Niên nhìn cô ngồi trên ghế, khóe mắt giật giật, chỉ vào, “Cô đi nhà trẻ trộm à?”

“Cái gì cơ?” Trương Sơ Tâm vẻ mặt không hiểu nhìn anh.

Thẩm Chi Niên: “Ghế.”

“.....” Trương Sơ Tâm trừng mắt, “Tôi mua nó ở trên mạng đấy!”

“Cô mua ghế dành cho trẻ con?”

“.....”

Trương Sơ Tâm hít một hơi thật sâu, gắt gao cắn răng, bình tĩnh nói: “Cứ coi như là tôi mua nhầm đi, được chưa?!! Thẩm Chi Niên, anh xem đã mấy giờ rồi, anh có chuyện gì có thể nhanh lên, hiện giờ tôi rất buồn ngủ!”

Mấy năm không gặp, người đàn ông này như thế nào trở nên kỳ lạ như vậy?!! Vô nghĩa còn nhiều hơn trước?!

“Cô gấp cái gì?” Thẩm Chi Niên đột nhiên từ trên sofa đứng lên, “Tôi đi toilet đã.”

“.....”

Chờ Thẩm Chi Niên từ toilet ra, Trương Sơ Tâm đã gục trên bàn trà, sắp ngủ rồi, thấy anh đã xong, liền dụi dụi đôi mắt, “Anh mau nói đi, tôi hôm nay đã đứng ở bên ngoài một ngày, rất mệt a.”

Thẩm Chi Niên nghe thấy lời này, mày gắt gao mà nhúu lại, “Làm gì đứng lâu như vậy?”

“Đóng phim.” Trương Sơ Tâm thuận miệng vừa nói, lại tiếp tục: “Hả, anh đừng quan tâm đến chuyện này làm gì, mau nói chuyện của anh đi.”

Thẩm Chi Niên lần nữa ngồi xuống sofa, một hồi lâu, mới nghiêm túc nhìn cô

“Trương Sơ Tâm, em cùng tôi kết hôn đi.”

Những lời này, giống như sét đánh giữa trời quang, Trương Sơ Tâm đờ người. Cô đột nhiên mở to mắt, cảm giác buồn ngủ khi nãy dường như không còn, không thể tin nổi, một hồi lâu mới khó khăn nói “Thẩm Chi Niên, anh đến đây đùa gì thế? Hơn nửa đêm rồi đấy, đừng dọa người.”

Thẩm Chi Niên nhăn mày, không cao hứng, trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm,

“Em cho rằng tôi rảnh đến như vậy, nửa đêm chạy tới cùng em nói đùa?”

Trương Sơ Tâm ghen hòng. Qua một thời gian lâu, mới bình tĩnh một chút, cô nhìn Thẩm Chi Niên, mặt mũi “Thẩm Chi Niên, thật sự, đừng làm loạn nữa, một chút tôi cũng không đùa giỡn với anh đâu.”

Năm đó, anh nói vĩnh viễn đều không thể thích cô, hiện tại lại chạy tới nói cái gì kết hôn..... Thật là quá buồn cười.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, nói: “Tôi không đùa em. Trương Sơ Tâm, em không phải còn công một đồng nợ sao? Cha em không phải còn ở bệnh viện chờ em kiếm tiền cho ông chữa bệnh? Em cùng tôi kết hôn, việc nợ nần, tiền thuốc men của cha em, toàn bộ đều do tôi chi trả. Thế nào? Em suy xét một chút?”

Trương Sơ Tâm gắt gao cau mày, càng thêm không hiểu, “Anh vì cái gì muốn làm như vậy?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, thật lâu sau, mới đáp một câu, “Tôi bị mẹ ép kết hôn, nhất thời tìm không thấy người thích hợp.”

“Cho nên anh tìm tôi?” Trương Sơ Tâm nghe thấy anh nói, đột nhiên có chút buồn cười, “Anh tìm lầm người rồi, Thẩm Chi Niên, tôi mặc dù thiếu tiền, cũng sẽ không kết hôn giả với anh, mau đi đi!” Trương Sơ Tâm từ trên ghế đứng lên, bộ dạng muốn tiễn khách.

Thẩm Chi Niên ngồi ở trên sofa không nhúc nhích, nâng con mắt nhìn Trương Sơ Tâm, “Em không phải thích tôi sao?”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó có chút không thể nói lý mà cười một tiếng, tự giễu: “Không sai, trước kia tôi thích anh, thích anh suốt sáu năm, theo đuổi suốt sáu năm, từ cao trung đến đại học, cả tuổi thanh xuân của tôi đều chỉ có bóng dáng anh. Đáng tiếc, anh chưa từng để tôi

vào mắt, anh từng nói rằng, cho dù tôi có theo đuổi anh 10 năm, anh cũng sẽ không thích tôi dù chỉ 1 giây, cuối cùng vẫn là tôi quyết định từ bỏ.”

Cô nói, trong lòng nhói đau một chút, ngừng vài giây, mới lại tiếp tục, “Thẩm Chi Niên, tôi đã sớm không thích anh.”

“Phải không.” Không phải hỏi lại cũng không phải nghi ngờ, chính là như vậy thuận miệng nói ra, Thẩm Chi Niên từ sofa đứng lên, nhìn Trương Sơ Tâm, “Em suy nghĩ một chút, không cần nhanh như vậy trả lời tôi.”

“Không cần suy nghĩ! Tôi không thích anh! Cũng sẽ không cùng anh kết hôn! Thẩm tiên sinh, mong anh rời đi cho.”

Trương Sơ Tâm từ chối anh, nhớ tới năm đó Thẩm Chi Niên cự tuyệt Trương Sơ Tâm thế nào. Trong lòng anh chua xót mà cười một chút, thật là số phận thay đổi a.

Dưới chung cư, Thẩm Chi Niên đứng ở ven đường, dựa vào cửa xe hút thuốc.

5 năm trước, anh là 1 tiểu tử nghèo, có tư cách gì đi thích cô? Làm cô phải đi theo anh chịu khổ. Anh vô cùng luyến tiếc. Huống chi..... Cha cô lúc ấy.....

3. Chương 3: Anh Ấy Thích Mình Sao?

Ngày hôm sau, Trương Sơ Tâm không có đi bệnh viện kiểm tra mà hẹn bạn thân Mỹ Mỹ đi uống cà phê.

Cà phê đặt trên bàn, Mỹ Mỹ nghe thấy Trương Sơ Tâm nói xong, đột nhiên sắc nước, phun ra “Cậu cậu cậu..... Cậu vừa rồi nói cái gì? Thẩm..... Thẩm Chi Niên bảo cậu cùng hắn kết hôn?”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, bị Mỹ Mỹ làm giật mình, “Cậu từ từ! Từ từ a!” Cô thoát nhìn rất kích động, cầm di động vội vàng lướt lướt ngón tay trên màn hình.

“Cậu đang làm gì thế?” Trương Sơ Tâm tò mò.

“Cho cậu xem thông tin của Thẩm Chi Niên!” Mỹ Mỹ nói xong, liền đưa điện thoại cho Trương Sơ Tâm xem, “Thẩm Chi Niên, Tổng giám đốc của tập đoàn X.N, anh ta đứng thứ 5 trong bảng xếp hạng những người giàu nhất thế giới!”

Trương Sơ Tâm nhàn nhạt lướt qua, “Mình biết.”

Mỹ Mỹ mở to hai mắt, “Cậu biết? Cậu biết còn không nhanh đáp ứng! Cậu biết Thẩm Chi Niên có nhiều tiền sao? Tuy rằng X.N là tập đoàn mới xuất hiện trong 1-2 năm trở lại đây, nhưng Thẩm Chi Niên dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có thể trong vòng 1 thời gian ngắn đem công ty kinh doanh đến trình độ này, thật sự là một người tài năng a! Cậu đi theo hắn, đời này đều không cần phải lo lắng gì nữa! Đáp ứng đi, đáp ứng đi mau mau đồng ý với hắn!”

Mỹ Mỹ kích động mà nói, giống như hận không thể lập tức đem Trương Sơ Tâm tới Cục Dân Chính lãnh chứng.

Trương Sơ Tâm gắt gao hạ mày, “Mình như thế nào đều nhớ rõ, cậu trước kia trước kia còn khuyên mình, thích ai cũng không được thích Thẩm Chi Niên.”

Mỹ Mỹ thẳng thắn, thành khẩn

“Anh ta khi đó chỉ là một người đàn ông nghèo, cậu là thiên kim tiểu thư không bao giờ chịu khổ, đi theo anh ta có thể có ngày sống yên bình sao? Huống chi, Thẩm Chi Niên lại luôn lạnh lùng với cậu, cậu theo đuổi anh ta sáu năm, thi vào cùng trường học, vứt bỏ những nguyện vọng, ước mơ ban đầu của cậu, cuối cùng kết quả thế nào? Cậu thật lòng với anh ta, cuối cùng đổi lại anh ta chỉ nói 1 câu, vĩnh viễn không bao giờ thích cậu! Sơ Tâm, lúc ấy mình thấy như vậy không xứng đáng với cậu a.”

Trương Sơ Tâm rũ mắt. Đúng vậy, cô thích anh sáu năm, đuổi theo anh sáu năm, vốn dĩ cô muốn làm bác sĩ nhưng vì có thể học cùng trường với anh, cô từ bỏ đại học Y, cùng Thẩm Chi Niên học quản lí kinh doanh.

Bọn họ được phân học cùng 1 lớp, cô cho rằng gần anh sẽ càng thuận lợi theo đuổi, cô cho rằng nỗ lực một chút, một ngày nào đó có thể khiến anh rung động, cô lại tiếp tục theo đuổi anh 3 năm đại học, đến cuối cùng, Thẩm Chi Niên rốt cuộc cũng chỉ nói 1 câu tàn nhẫn:

“Không thích chính là không thích, kể cả cô có theo đuổi tôi 10 năm, 20 năm, tôi cũng sẽ không thích cô!”

Chính những lời cay nghiệt của anh, 6 năm mộng tưởng của cô đều bị anh đánh nát, dần dần cô cũng tiếp nhận được việc Thẩm Chi Niên vĩnh viễn cũng sẽ không thích cô.

Ít ai biết được mấy năm qua cô đã phải chịu cực khổ thế nào. Cô đã tạm quên anh, nhưng hiện tại anh lại tới gặp cô, bảo cô cùng anh kết hôn..... Trên đời này như thế nào lại có chuyện buồn cười như vậy?

“Sơ Tâm, cậu còn thích Thẩm Chi Niên sao?” Mỹ Mỹ nhìn cô, không nhịn được hỏi một câu.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Đã sớm không thích.” Cô nói, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mỹ Mỹ một cái, “Mình mất 6 năm thích hắn, lại dùng 5 năm quên hắn. Nói thực ra, mình hiện tại sống rất ổn, không hề còn chút tình cảm nào, càng không muốn cùng Thẩm Chi Niên liên quan đến nhau nữa.”

“Chính là.....” Mỹ Mỹ cau mày, thật lâu sau mới nói: “Sơ Tâm, mặc dù Thẩm Chi Niên đã từng đối với cậu như vậy, nhưng hiện tại cậu..... rất cần tiền. Cậu còn nhớ lần trước, người đòi nợ nửa đêm đến nhà cậu, cầm dao rồi muốn phá cửa không? Mỗi ngày đều phải sống trong sợ hãi như vậy, cậu không sợ sao?”

Mỹ Mỹ nhắc tới chuyện này, Trương Sơ Tâm cả người không nhịn được mà run lên một chút. Lúc đó là nửa đêm, cô quay phim xong, về đến nhà, rửa mặt một chút liền chuẩn bị ngủ, cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng “phanh phanh phanh”, những người hung dữ đó đứng ở cửa nhà cô hô to, “Trương Sơ Tâm! Còn không trả tiền, bọn ông liền đốt nhà mày! Mở cửa! Mở cửa nhanh lên!”

Trương Sơ Tâm lén lút nhìn qua ống kính, cô thấy một đám người, mỗi người trong tay đều cầm một con dao. Lúc đó, lần đầu tiên cô cảm thấy cái chết đến gần như vậy.

Bao cô không sợ hãi sao? Cô sợ.

Từ khi cha phá sản, thiếu tiếp rồi nợ nần, mỗi ngày cô đều phải sống trong lo âu, sợ hãi.

Cô cũng rất muốn lập tức trả hết những khoản nợ đó, nhưng mấy năm nay ở giới nghệ sĩ lẩn lộn, kết quả là vẫn chỉ là diễn viên tuyến mười tám, cũng chẳng sợ gì mà tiếp tục cố gắng, nhưng thường thường sẽ không có vai diễn. Không có tiền trả nợ, cũng không biết đến cuối cùng có thể sống tiếp thế nào.

Cô cúi đầu không nói gì, mắt đưng đầy bi thương.

Mỹ Mỹ đột nhiên hỏi: “Sơ Tâm, nhờ đâu có khả năng Thẩm Chi Niên quay sang thích cậu, cho nên mới muốn cùng cậu kết hôn?”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu, trong mắt một mảnh chua xót, “Cậu cảm thấy, 6 năm theo đuổi không thể khiến hắn rung động, bỗng nhiên sau 5 năm xa cách, lại đi thích mình sao?”

“.....”

Cô hạ khóe miệng, lại nói: “Là bởi vì mẹ hắn buộc hắn kết hôn, trong lúc nhất thời không tìm được đối tượng thích hợp, muốn tìm mình làm cô vợ giả.”

Mỹ Mỹ nghe cô nói, nắm tay Trương Sơ Tâm, “Nếu chỉ là cùng hắn diễn kịch, không phải càng tốt sao? Sơ Tâm, cậu cùng hắn diễn 1 vở kịch, hắn giúp cậu trả hết nợ, chờ về sau hắn không cần cậu nữa, cuối cùng cậu cũng có thể tự do, đến lúc đó một thân không nợ nần, không phải quá tốt sao? Sơ Tâm, cậu cũng không thiệt.”

4. Chương 4: Người Đàn Ông Kia Vẫn Khiến Em Nhớ Mãi Không Quên?

Trương Sơ Tâm tạm biệt Mỹ Mỹ, đứng ở ven đường, đang chuẩn bị bắt xe về nhà, bỗng nhiên có chuông điện thoại.

Điện thoại là Tống Hi gọi tới.

“Hi Hi”

”Sơ Tâm chị đang ở đâu? Em có chuyện muốn nói, chị có nhớ bộ không? Hôm nay thử vai nữ số 3, nhanh chuẩn bị một chút, một lúc nữa em đón chị!” Tống Hi vô cùng lo lắng.

Trương Sơ Tâm hốt hoảng, “Gấp như vậy sao?” Cô còn nghĩ mình sẽ được nghỉ ngơi vài ngày.

“Đúng vậy! Đột nhiên mới nhớ ra! Thôi, em không làm mất thời gian của chị nữa, mau mau thay quần áo đi! Chút nữa em đón chị!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Trương Sơ Tâm cầm di động, đứng ngơ ngẩn ở ven đường trong chốc lát. Đột nhiên, một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt.

Cô theo bản năng mà nhìn tới, cửa sổ xe bỗng nhiên hạ xuống, lộ ra một gương mặt anh tuấn, mặt mày mang theo ý cười, “Sơ Tâm, đi chỗ nào? Anh đưa em đi.”

Trương Sơ Tâm lên xe của Hàn Thời Mặc, trên đường, Hàn Thời Mặc hỏi cô, “Dạo này sống tốt chứ?”

Trương Sơ Tâm nhàn nhạt ” Vâng ” một tiếng, xem như trả lời.

Hàn Thời Mặc hừ hừ, “Sao, em còn muốn gạt anh? Tống Hi đã nói hết mọi chuyện với anh rồi, em bị đoàn phim đuổi?”

Trương Sơ Tâm nghe xong, mày đều nhíu lại, trong lòng thầm mắng Tống Hi miệng rộng.

Hàn Thời Mặc nói: “Muốn anh giúp gì không.....”

“Không cần, không phải chỉ là một bộ phim sao, không cần phiền phức như vậy.” Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngữ khí nhàn nhạt, bộ dáng không để ý.

“Em đừng có chủ quan như vậy, trong showbiz có rất nhiều mưu mô, con người em lại ngây thơ như thế, cũng không biết anh lo lắng cho em nhiều thế nào!”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, không phản ứng, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

“Sơ Tâm, anh nói thật, em đừng mặc kệ, không phải em muốn làm bác sĩ sao? Em thử trở về đọc sách đi, học lại lần nữa, chờ học giỏi, anh sẽ giới thiệu đến bệnh viện của cậu anh.....”

“Thời Mặc.” Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng quay đầu sang, “Anh cảm thấy có việc gì dễ kiếm tiền giống như trong showbiz sao? Làm bác sĩ à.....” Trương Sơ Tâm chưa xót mà cười một tiếng, tiếp tục nói: “Nói thực ra, em đã từng mơ ước, nhưng hiện tại vì tiền mà phải khổ sở, cái mơ ước gì đó, với em bây giờ mà nói, đều là phù du!” Cô đột nhiên cất cao thanh âm.

Ngừng vài giây, mới nhìn chằm chằm Hàn Thời Mặc: “Nhưng hiện tại em cần tiền, mặt khác, đối với em mà nói đều quá hào huyền.”

“Nếu là vì tiền, anh có thể giúp em.” Chờ đèn đỏ, Hàn Thời Mặc nghiêng đầu sang, nghiêm túc nhìn Trương Sơ Tâm, “Sơ Tâm, nhà em nợ, anh có thể giải quyết, anh đang phải giải quyết một án mạng nghiêm trọng, chờ xử lý xong vụ này, hẳn là có thể.....”

“Đừng nói nữa.” Trương Sơ Tâm đánh gãy lời anh, “Thời Mặc, em sẽ không cần tiền của anh.”

“Vì cái gì?” Hàn Thời Mặc gắt gao mà cau mày.

“Em không nên nợ anh một lần nữa.” Mấy năm nay, Hàn Thời Mặc đã giúp cô rất nhiều chuyện.

Năm thứ 3 đại học, nhà cô phá sản, cha nhảy lầu tự sát, hôn mê trong bệnh viện, mỗi ngày cô như sống trong địa ngục, tưởng rằng có người cùng cô tâm sự, tưởng rằng có người sẽ an ủi, động viên cô một chút.

Ở thời điểm cảm thấy bất lực nhất, cô gọi điện thoại cho Thẩm Chi Niên, muốn nghe giọng nói của anh, chẳng sợ anh sẽ không thích cô, nhưng nếu anh lúc ấy có thể an ủi cô một câu, cô có thể cũng sẽ không căng thẳng đến như vậy.

Chính là, Thẩm Chi Niên không quan tâm đến cô, cô gọi điện, anh không nghe máy, cô nhắn tin, anh cũng không trả lời.

Ngày đó, nếu không phải Hàn Thời Mặc vẫn luôn ở bên cô, cô đã cảm thấy bản thân không chịu đựng nổi.

Từ bé, cô đã không còn mẹ, cha chính là người thân duy nhất của cô, có rất nhiều lần đến bệnh viện, cha ở trạng thái nguy kịch, khi đó cô thậm chí tưởng rằng, nếu cha thật sự không còn nữa, cô cũng không muốn sống trên cõi đời này nữa. Cô không nghĩ chính mình sẽ cô đơn sống trên đời, còn phải vác một món nợ khổng lồ.

Lúc ấy liền cảm thấy, trên đời này giống như không có gì đáng để cô quan tâm vậy. Khi đó, kỳ thật là có chút hận Thẩm Chi Niên, vì cái gì anh lại không giúp cô một chút? Cũng hận chính mình, trên đời này nhiều nam nhân như vậy, hà cớ gì phải thích một nam nhân không để ý đến mình?

Cũng may, Hàn Thời Mặc vẫn luôn chăm sóc cô, cùng cô vượt qua những chuỗi ngày đau khổ.

Cô thực sự cảm kích Hàn Thời Mặc, cũng biết anh đối với cô thật lòng, chính là bởi vì như vậy, trong lòng mới cảm thấy áy náy, chính là sợ sẽ càng nợ anh nhiều thứ, đời này cũng chưa thể trả lại.

Hàn Thời Mặc trầm mặc trong chốc lát, thời gian chờ đèn đỏ mau chóng kết thúc, anh bỗng nhiên mở miệng, “Sơ Tâm, em đừng cảm thấy áy náy như vậy, chỉ bằng liền cùng anh kết hôn được không? Vợ chồng với nhau, liền không còn vấn đề gì cả.”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, cả người cứng đờ, không chút suy nghĩ liền lắc đầu, có chút hoảng loạn, “Không..... Không được. Thời Mặc, em đối với anh luôn là bạn bè tốt, em....”

Cô vẫn luôn biết Hàn Thời Mặc thích mình, nhưng hôm nay bày tỏ như vậy, lại là lần đầu tiên. Trong vòng một ngày, bị hai nam nhân cầu hôn, Trương Sơ Tâm cảm thấy chính mình cả người đều không tốt. Cô gắt gao mà nắm lấy đệm, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại.

“Vì cái gì?” Hàn Thời Mặc đột nhiên cất cao thanh âm

“Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em còn thích Thẩm Chi Niên?”

Trương Sơ Tâm nghe được yết hầu đau xót, vội vàng phủ nhận, “Không có!”

Hàn Thời Mặc như là không tin, có chút tức giận, “Thật không biết người đàn ông kia có cái gì tốt? Đã khiến em nhớ mãi không quên?”

“Em không.....” Trương Sơ Tâm có chút hoảng loạn muốn giải thích, nhưng lời nói tới miệng bỗng nhiên lại cảm thấy không thể nói ra.

Cô há mồm, cuối cùng vẫn là ngậm miệng.

Hàn Thời Mặc cũng không hỏi lại, chỉ là trở nên đen mặt, không còn nói qua một câu.

5. Chương 5: Anh Thích Em Làm Bánh Gato

Hàn Thời Mặc hít một hơi, chờ Trương Sơ Tâm xuống xe, khí trong bụng cuối cùng mới hạ xuống.

Anh thích Trương Sơ Tâm nhiều năm, chung quanh mọi người đều biết, Trương Sơ Tâm cũng biết, vừa rồi bảo cô kết hôn với anh, tuy rằng chuyện này vô cùng đường đột, nhưng anh rất nghiêm túc, cuối cùng những lời nói anh để trong lòng đã có thể nói ra, nhưng không nghĩ rằng cô dứt khoát cự tuyệt như vậy, ít nhất cũng có chút tiếc nuối, đau khổ trong lòng.

Nhiều năm trôi qua, cô vẫn chưa có thể tiếp nhận anh.

“Thời Mặc, em..... em về nhà đây, cảm ơn anh đã đưa em về.” Không khí có chút xấu hổ, Trương Sơ Tâm cũng không biết nên nói gì thêm.

Cô nói xong, thấy Hàn Thời Mặc vẫn im lặng, liền tháo dây an toàn, xuống xe.

Nào biết vừa xuống xe, Hàn Thời Mặc đi tới, nhìn chăm chăm cô: “Hôm nay làm gì?”

“Hả?” Trương Sơ Tâm hốt hoảng một giây, ngay sau đó phản ứng lại: “Chút nữa phải đi thử vai, em về chuẩn bị một số thứ.”

“Anh đưa em đi.” Hàn Thời Mặc nói.

Trương Sơ Tâm vội vàng xua tay, “Không cần, chờ lát nữa Hi Hi sẽ đón em.”

Hàn Thời Mặc cau mày, “Cô ấy có xe sao?”

“.....”

Hàn Thời Mặc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ “Anh chờ em, lát nữa sẽ lái xe đưa em đi.”

“Không cần, kỳ thật.....” Trương Sơ Tâm nhỏ giọng.

Hàn Thời Mặc căn bản không nghe cô, lôi kéo tay cô về phía tiểu khu, vừa đi vừa nói: “Cái gì không cần, em chẳng lẽ tính toán ngồi xe taxi đi thử vai? Giới giải trí toàn là người có thể lực em so với anh rõ ràng đi? Ngồi xe taxi đi thử vai, người ta sẽ xem người không có gia thế đằng hoàng, ai dám chọn em?”

“.....” Hàn Thời Mặc tuy rằng nói năng tàn khốc, nhưng Trương Sơ Tâm lại không từ nào có thể phản bác. Bởi vì lời anh nói là sự thật, trong showbiz, có rất nhiều người có tiền, ngược lại thực lực không quan trọng.

Hàn Thời Mặc đi theo Trương Sơ Tâm lên lầu.

Mặc dù là nhà cô nhưng anh thường xuyên lui tới, quen cửa quen ngõ mà đi vào phòng bếp lấy một ly nước.

Trương Sơ Tâm vào phòng ngủ lấy quần áo đi ra, hướng phòng tắm, nói: “Anh ngồi xem TV một lát nhé.”

Hàn Thời Mặc ” Ừ ” một tiếng, ngồi ở trên sofa, nhàm chán đổi kênh.

Hiện giờ phim truyền hình đúng là càng ngày càng khó coi, diễn viên hầu hết toàn là đi phẫu thuật thẩm mỹ..

Kênh thay đổi liên tục, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước. Hàn Thời Mặc trong lòng hơi mất tự nhiên, theo bản năng nhìn chăm chăm cửa phòng tắm.

“Thẩm tiên sinh, xin hỏi ngài tại sao lại quyết định thành lập công ty điện ảnh? Lĩnh vực này đối với ngài mà nói hoàn toàn không liên quan, hay liệu có phải gần đây IP điện ảnh tăng mạnh, cho nên cũng nghĩ tới muốn thử sức dành 1 suất?”

TV truyền đến tiếng nói thanh thúy của nữ MC.

Hàn Thời Mặc theo bản năng mà quay đầu lại. Trong TV, Thẩm Chi Niên cao ngạo ngồi trên khán đài, phía dưới là vô số phóng viên truyền thông, mỗi người đều nóng lòng muốn phỏng vấn anh.

Hàn Thời Mặc đang xem thấy Thẩm Chi Niên, sắc mặt liền trầm xuống.

Thẩm Chi Niên đậm mạc, thong dong hỏi lại phóng viên ban nãy, “Dành 1 suất, cô cảm thấy tôi cần 1 chút tiền ấy?”

Một câu, khiến cho phóng viên á khẩu không trả lời được, trợn mắt há hốc mồm.

Bất quá, đối với lĩnh vực không phải của mình chuyên thông nhưng trong 2 năm có thể đứng trong bảng danh sách những người giàu có những thế giới, Thẩm Chi Niên nói như vậy, thật sự đúng là không thiếu chút tiền ấy.

Bị nói đến, sắc mặt nữ phóng viên đỏ lên hít một hơi thật sâu, cẩn thận hỏi lại một câu, “Vậy vì sao ngài lại quyết định như vậy?”

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng hạ mi mắt, nói giỡn: “Cô đoán thế nào?”

Giọng nói vừa dứt, cửa phòng tắm đã bị mở ra. Hàn Thời Mặc run rẩy, theo bản năng mà tắt TV.

Trương Sơ Tâm mặc áo tắm dài, trong tay cầm khăn lông lau tóc, đi về hướng phòng ngủ, “Anh chờ em một chút.”

Hàn Thời Mặc ” Ừ ” một tiếng, “Không vội, cứ từ từ.”

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Khẳng định là Hi Hi tới!” Trương Sơ Tâm còn chưa đi vào phòng ngủ, nghe thấy tiếng chuông, liền tới mở cửa.

Cũng không nhìn qua kính lúp, trực tiếp mở cửa ra.

Thẩm Chi Niên xách theo túi đồ đứng ở bên ngoài.

Trương Sơ Tâm kinh ngạc mà nhìn anh, ấn đường nhíu lại, “Sao anh lại tới đây?”

Thẩm Chi Niên nâng con mắt, nhìn cô thật sâu, cô để ướt tóc, mặc áo tắm, chỗ cổ áo lộ ra tới nửa mảng da thịt trắng nõn, chợtnhường mày cười khê, ánh mắt trở nên ái muội, thanh âm trầm thấp mà nói: “Em đây là..... tắm rửa sạch sẽ chờ tôi tới?”

Trương Sơ Tâm đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, mặt cô nóng lên, thấp giọng hét lên một tiếng, “Anh nói bậy gì đó?!” Nói xong liền đóng cửa.

Hàn Thời Mặc từ trong phòng đi ra, tay phải cố ý đặt lên vai Trương Sơ Tâm, anh nhìn Thẩm Chi Niên bằng ánh mắt khiêu khích, ” Thẩm Chi Niên, đã lâu không thấy.”

Thẩm Chi Niên lúc này mới phát hiện ra Hàn Thời Mặc, trong mắt ý cười nháy mắt thu xuống, sắc mặt nặng nề.

Anh nhìn tay Hàn Thời Mặc đặt ở trên vai Trương Sơ Tâm, trong lòng, giống như bị một tảng đá đè nặng, buồn đến không thở nổi.

Anh cứ như vậy nhìn hồi lâu, tâm cũng một chút một chút mà lạnh xuống. Cuối cùng nâng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, liếc mắt một cái, lạnh lùng cười khê một tiếng, không nói một câu, xoay người rời đi.

Bóng dáng Thẩm Chi Niên biến mất ở hành lang, thang máy truyền lại thanh âm đóng lại.

Trương Sơ Tâm còn đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích, nhìn Thẩm Chi Niên vừa rời đi. Trong lòng cô trở nên khó chịu, khó chịu đến nỗi giống như bị dao nhỏ đâm vào, rất đau.

Hàn Thời Mặc buông tay từ trên vai cô, nhìn chằm chằm, “Anh đã nói em không thể quên được hẳn, còn không thừa nhận.”

Trương Sơ Tâm trong lòng run rẩy, thu hồi tầm mắt, cũng là không nói một câu, xoay người trở về trong phòng.

Hàn Thời Mặc nghe thấy cửa phòng ngủ đóng lại, trong lòng nén giận, một chân đá vào bên cạnh tủ giày, lại vẫn là phát bực, như thế nào cũng không thể hạ hỏa.

Thẩm Chi Niên từ thang máy đi ra, trong tay còn xách theo túi, là anh mua cho Trương Sơ Tâm cơm trưa.

Anh biết cô tối hôm qua bị đuổi ra đoàn phim, lương trước cô sẽ ở trong nhà nghỉ ngơi, liền cố ý tan làm sớm mua cho cô cơm trưa mang tới đây.

Cô không thích ăn cơm trưa, nói là giảm béo gì đó, nhưng kỳ thật cô đã rất gầy.

Anh nhìn chính mình xách theo túi đồ, trong lòng khó chịu đến hốt hoảng.

Qua một lát, vẫn là đi đến thùng rác bên cạnh, ném hộp cơm đi, sau đó liền bước ra ngoài, lên xe.

Tài xế Lý có chút kinh ngạc, “Tiên sinh, như thế nào nhanh như vậy đã quay lại?”

Thẩm Chi Niên dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Anh không trả lời, chỉ là đột nhiên nhớ tới năm thứ ba đại học.

Ngày đó là Tết Nguyên Đán, sinh nhật anh.

Trương Sơ Tâm sáng sớm đã chạy đến nhà anh. Khi đó, nhà anh ở trong hẻm nhỏ, đó là nơi nghèo nhất thành phố, nói thực ra, rất bẩn.

Trương Sơ Tâm chạy tới, mặc áo lông vũ màu hồng nhạt, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn. Khi anh mở cửa, thấy cô đang cười, khiến cho anh cảm thấy rung động, trước đây anh chưa từng thấy qua Trương Sơ Tâm lại xinh đẹp đến như vậy, ánh mắt anh đã dán chặt lên cô từ ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy.

Anh giật mình, nửa nháy mắt, hỏi cô, “Sao cô lại tới đây?”

Trong tay cô xách theo cái bánh kem, cười hì hì, “Em tới đưa cho anh bánh kem, là do chính tay em làm.”

Cô giống như đưa một đồ vật quý giá cho anh, mặt cô đã đỏ một mảng.

Anh hừ một tiếng, “Ai cần cô làm bánh kem.” Nói tới nói lui, vẫn là nhận lấy bánh kem, trong lòng anh trộm cao hứng.

Anh cầm hộp bánh kem, giống như đang ôm bảo bối, xoay người hướng vào phòng. Nào biết đi được hai bước, quay đầu lại vẫn thấy Trương Sơ Tâm còn đứng ở cửa, anh trầm mặt, “Thất thần làm gì? Mau vào đi, cô muốn đứng đông lạnh ở bên ngoài sao?”

Trương Sơ Tâm hắc hắc cười, “Cái kia..... Anh có thể cho em một chậu nước không? Giày em bị bẩn, lau sạch xong sẽ vào.”

Thẩm Chi Niên hơi hơi ngần người, đặt bánh kem xuống, quay đầu bước tới.

Trương Sơ Tâm đi giày thể thao mới, màu trắng, nhưng màu trắng trên giày đã có một mảng vàng, là không cẩn thận dẫm phải phân.

Trương Sơ Tâm lôi tay áo anh, “Em không cẩn thận dẫm phải, anh giúp em mang một chậu nước tới, em lau khô sẽ vào nhà.”

Cô không nghĩ sẽ làm nhà Thẩm Chi Niên bị bẩn.

Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm giày cô, sắc mặt ngưng trọng. Anh không nói một lời mà trở lại trong phòng, mang chậu nước lạnh tới.

Anh ngồi xổm xuống, đem khăn lông làm ướt, lau giày Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm vội vàng đẩy anh, “Để tự em làm đi!”

Anh gỡ tay cô, thanh âm thấp nói một câu, “Bẩn.”

Thẩm Chi Niên cúi đầu, trầm mặt giúp cô lau giày, lau một lần lại một lần, đổi nước một lần lại một lần, vẫn là cảm thấy bẩn, giống như thế nào cũng không lau sạch.

Cứ như vậy trong nháy mắt, anh cảm thấy Trương Sơ Tâm bị bẩn giày, tựa như chính anh —— căn bản là không nên xuất hiện ở cuộc đời của cô. Bọn họ hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, cô là trên bầu trời, anh là dưới mặt đất. Cô nên ở khu biệt thự xa hoa, chứ không phải ở nơi cũ nát, dơ bẩn này.

Trong 1 khắc, anh oán hận vận mệnh của mình, hận ông trời vì cái gì không cho anh một cuộc sống cao thượng một chút để có thể cùng cô xứng đôi.

Anh lau đi lau lại giày cô, cuối cùng vẫn là Trương Sơ Tâm gắt gao mà cầm tay anh, “Đừng lau, đã thực sạch sẽ.”

Anh trầm mặt một lát, nhẹ nhàng mà ” Ừ ” một tiếng.

Thẩm Chi Niên xoay người trở lại trong phòng, đem bánh kem vừa nhận lấy lại xách ra, đưa cho Trương Sơ Tâm “Cô đi đi.”

Trương Sơ Tâm phát ngốc mà nhìn anh, “Làm sao vậy?”

Thẩm Chi Niên nói: “Bảo cô đi thì đi, tôi không thích ăn bánh kem!”

Anh đột nhiên thay đổi thái độ, Trương Sơ Tâm khó chịu đến đỏ hốc mắt, “Em chỉ là muốn chúc mừng sinh nhật anh mà thôi, em.....”

“Không có gì lạ!” Anh nói, liền bưng chậu nước vào, đóng cửa, anh lại bổ sung một câu, “Về sau đừng tới tìm tôi.”

Cho dù tới hiện tại, nghĩ đến khi đó, trong lòng vẫn là sẽ có chút khó chịu.

Thẩm Chi Niên mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ xe như nước, đôi mắt hơi hơi có chút chua xót, phỉếm hồng. Khi thời niên thiếu, anh không có tư cách thích cô, hiện giờ có tư cách, nhưng cô đã không còn.....

6. Chương 6: Nghe Nói Kim Chủ Sau Lưng Cô Ta Là Tổng Tài Của Tập Đoàn X.n

Trương Sơ Tâm đổi quần áo, ngồi ở phòng ngủ trước gương trang điểm.

Hàn Thời Mặc ở bên ngoài ngồi trên sofa chờ trong chốc lát, nhin không được đứng lên, đi đến hướng phòng ngủ của Trương Sơ Tâm.

Anh gõ tay gõ cửa, “Sơ Tâm.”

“Vào đi.”

Hàn Thời Mặc dừng một chút, đẩy cửa phòng.

Anh cũng chưa tiến vào, liền đứng ở cửa, nhìn trong gương Trương Sơ Tâm vô cùng xinh đẹp.

Qua một hồi lâu, anh chậm rãi đã mở miệng, “Sơ Tâm, em thích Thẩm Chi Niên ở điểm nào?”

Trương Sơ Tâm tay cầm bút kẻ mắt chợt run, trực tiếp kẻ đi một đường thật dài, đuôi mắt đều là một đường cong màu đen đậm.

Cô bình tĩnh, cầm khăn nhẹ nhàng chà lau, thật lâu sau mới nói: ” Đừng hỏi loại vấn đề không có ý nghĩa này. ”

Hàn Thời Mặc trầm mặc một lát, nói: “Để anh còn biết bản thân kém anh ta chỗ nào, trực tiếp sửa chữa. ”

Trương Sơ Tâm nghe xong, trong lòng thâm trầm, lại im lặng, không hề hé răng.

Trương Sơ Tâm mới vừa trang điểm xong, Tống Hi liền tới.

Hàn Thời Mặc vừa vào, cô sững sốt, “Nha! Hàn luật sư, sao anh cũng ở chỗ này?”

“Đến làm tài xế.”

Tống Hi cong mắt cười, “Cái kia cũng thật vất vả cho anh.”

Trương Sơ Tâm vừa lúc từ phòng ngủ đi ra, Hàn Thời Mặc nghiêng đầu nhìn Trương Sơ Tâm liếc mắt một cái, ánh mắt thật sâu, nói: “Vì hạnh phúc mai sau, vất vả có đáng gì.”

Tống Hi che miệng cười, nhìn tới Trương Sơ Tâm bằng ánh mắt ái muội.

Trương Sơ Tâm cúi đầu, giả vờ không có thấy.

Trên đường đi thử vai, Trương Sơ Tâm vẫn luôn thất thần, đôi mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, tâm sự nặng nề.

Tống Hi quơ tay trước mặt Trương Sơ Tâm ” Nghĩ gì thế? Thất thần như vậy.”

Trương Sơ Tâm chớp chớp, hạ tầm mắt, “Không có cái gì.”

Hàn Thời Mặc ở phía trước hừ một tiếng thật mạnh.

Trương Sơ Tâm giật mình, đem tầm mắt từ ngoài cửa thu lại.

Tới phim trường, Trương Sơ Tâm từ trên xe xuống dưới, quay đầu lại nói với Hàn Thời Mặc: “Anh mau đi đi, hôm nay thật sự thật cảm ơn anh, hôm khác mời anh ăn cơm.”

Hàn Thời Mặc gương mặt thâm trầm, “Trương Sơ Tâm, em nhất định khách khí với anh như vậy sao?”

Trương Sơ Tâm mấp máy môi, đôi mắt nhìn hẩn.

Hàn Thời Mặc vô cùng thất vọng mà nhìn cô một cái, không quay đầu, lái xe rời khỏi. Anh đi thật nhanh, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Tống Hi lên tiếng, “Hàn luật sư tính tình thật nóng vội a, đi nhanh như vậy cũng không sợ xảy ra chuyện, lần tới phải nhắc nhở anh ấy một chút.”

Trương Sơ Tâm quay đầu lại, nói: “Đi lên đi.”

Nhân vật Trương Sơ Tâm thử vai hôm nay là nhân vật nữ số 3, phần diễn cũng không quá nặng nên có rất nhiều người tới thử. Giới giải trí chính là như vậy, vô số người chen chúc vào các kê hờ để sinh tồn, mỗi người đều cố gắng để bản thân có một vị trí, có người vì ước mơ bản thân, có người vì vinh quang, có người vì tiền...

Trương Sơ Tâm chính là loại cuối cùng, vì tiền. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, cho dù cô tiến vào giới giải trí để thực hiện ước nguyện ban đầu là vì tiền, nhưng ở mảng diễn xuất này cũng có thiên phú, cái loại khí chất diễn viên này đâu phải ai cũng có. Mỗi một đạo diễn hợp tác với cô, đều khen cô là một diễn viên tốt. Đáng tiếc, cho dù cô là diễn viên tốt cũng chẳng có ai tìm đến hợp tác lần thứ hai.

Trong cái thế giới này, mối quan hệ, nhan sắc, khả năng diễn xuất, khả năng diễn xuất lại là thứ không quan trọng nhất.

Trong lúc chờ thử vai, cô gặp mấy nữ diễn viên mới, không cần phải nói, ai nấy cũng đều cực kì xinh đẹp.

Cô ngồi ở phòng nghỉ chơi di động, Tống Hi so với cô còn khẩn trương hơn, “Sơ Tâm à, đoạn diễn thử lát nữa chị đã chuẩn bị chưa?”

“Yên tâm đi.” Trương Sơ Tâm không ngắt đầu, mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại.

Tống Hi thở dài, “Này, lần thử này nếu như thất bại, chị kêu em làm sao có thể yên tâm? Đây là nhân vật tốt, diễn tốt không chừng có thể với tới diễn viên tuyến mấy nha.”

Trương Sơ Tâm bình tĩnh nói: “Em lo lắng cũng vô dụng, người ta phải chọn em trước mới được nha.”

Tống Hi lại thở dài, trầm mặc trong chốc lát, bồng vỗ tay Trương Sơ Tâm, “Ôi, chị có thấy Thôi Tiểu Như không? Hình như cô ta cũng đến thử vai?”

“Thôi Tiểu Như nào?” Trương Sơ Tâm hết sức chuyên chú mà chơi game, không chút nào khẩn trương, đây là cách giúp cô giảm bớt áp lực khi căng thẳng.

Tống Hi nhìn chằm chằm di động của cô, “Chị nha, chỉ biết chơi game, có bao giờ thèm để ý tới tin tức bát quái của giới giải trí, thật sự chẳng giống diễn viên chút nào nha!”

“Chị có để ý nha.” Chẳng qua là không thường xuyên chú ý mà thôi.

“Chị có để ý? Vậy chị nói xem, chị biết Thôi Tiểu Như có địa vị như thế nào sao?”

Trương Sơ Tâm lúc này mới thoáng nâng đôi mắt, ánh mắt tò mò, “Địa vị gì?”

Tống Hi hít vào một hơi, nói: “Nói ra sợ hù chết chị.”

“Nói đi, em cho là chị sợ?” Ở giới giải trí đã lâu rồi, có việc gì là chưa từng biết, chưa từng nghe? Diễn viên có lai lịch đâu có thiếu, quả thực cô cảm thấy đâu còn có gì khiến cô khiếp sợ.

Tống Hi lại thần thần bí bí, lặng lẽ nói thầm vào tai trương sơ Tâm, “Nghe nói kim chủ sau lưng cô ta là tổng tài tập đoàn X.N, Thẩm Chi Niên.”

“Bốp—” Trương Sơ Tâm run tay, bỗng chốc điện thoại rơi xuống mặt đất.

7. Chương 7: Cô Gái Nhà Tôi Tính Tình Không Tốt

Di động rơi trên mặt đất, Tống Hi ngẩn người, khom lưng giúp cô nhặt điện thoại lên, “Làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm từ ghế đứng lên, “Chị đi vệ sinh đây.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Trong đầu tất cả đều là câu nói cuối của Tống Hi:” Kim chủ sau lưng Thôi Tiểu Như là tổng tài tập đoàn X.N.Cô nhớ tới đêm qua Thẩm Chi Niên muốn cùng cô kết hôn, lại nghĩ tới anh hôm nay đột nhiên xuất hiện ở trước cửa nhà cô. Cô bước nhanh hướng vệ sinh mà đi, trong lòng khó chịu đến mức thở.

Cô không biết chính mình khó chịu cái gì, nhưng lại không có biện pháp khống chế.

Cô chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Vừa mới đẩy cửa đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc. Trương Sơ Tâm hơi hơi nhíu mày, vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, liền nghe thấy âm thanh bên trong vang lên, “Tiểu Như, em đừng hút nữa, chờ lát nữa còn phải thử vai đây.”

Trương Sơ Tâm cơ thể cứng lại, đứng im ở cửa.

“Hừ, thử vai gì nữa chứ, này nhân vật là ván đã đóng thuyền, chỉ thiếu một cái hợp đồng, có Thẩm tổng ở phía trên chống lưng, còn có người không cho em qua sao?”

“Em đó, cho dù có Thẩm tổng chống lưng chính em cũng phải diễn tử tế một chút, bằng không cũng sẽ có người khinh thường.”

Thôi Tiểu Như vẻ mặt đắc ý, “Em làm sao phải sợ chứ, Thẩm tổng nói, có anh ấy ở đó, không ai dám không cho em qua.”

“Ha ha, nhìn em thật đắc ý.” Người đại diện Lâm Thanh ái muội mà nhìn Thôi Tiểu Như một cái, “Đêm qua, Thẩm tổng qua đêm ở chỗ em?”

“Anh ấy nửa đêm tới, em đã ngủ rồi, làm em sợ chết đi được.” Nói xong, đem tàn thuốc vứt xuống, từ bên trong đi ra.

Lâm Thanh đi ở phía trước giúp cô đẩy cửa. Thôi Tiểu Như đi ra, quét mắt nhìn Trương Sơ Tâm đứng ở cạnh cửa, nhướng mày, “A, cô không phải là..... Là gì nhỉ? Ồ, là cái người chuyên đóng vai quần chúng ở đoàn làm phim nha? Ai, cô tên gì ấy nhỉ?”

Trương Sơ Tâm lạnh lùng mà nhìn chằm chằm cô ta.

Thôi Tiểu Như cười hớn hở, bộ dáng thực ngạo mạn.

Lâm Thanh kéo cô ta một chút, “Được rồi, đi thôi, diễn viên quần chúng, vốn dĩ không ai nhớ tên!”

Thôi Tiểu Như ha ha cười một tiếng, “Nói cũng đúng.”

Trương Sơ Tâm trở lại phòng nghỉ, Tống Hi đang cùng mấy người nói chuyện phiếm, nhìn thấy cô bộ dáng cực kỳ tức giận, bỗng thấy hoảng sợ, vội vàng đi qua, “Chị làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm đi thẳng đến vị trí ghế ngồi, xách theo túi liền đi ra ngoài.

Tống Hi hoàn toàn ngây ngốc, chạy nhanh đuổi theo, “Chị làm sao vậy? Không thử vai à?”

Trương Sơ Tâm khế cắn môi, cố đè nén tức giận, tới bên ngoài mới nói khế một câu, “Diễn viên cũng đã chọn xong từ lâu rồi, còn thử cái rắm!”

Tống Hi gắt gao cau mày, “Ai nói? Nội bộ xác định là ai?”

Trương Sơ Tâm lạnh lùng mà cười, “Còn không phải là cô gái mà em mới nói đây sao.”

“Ai? Thôi Tiểu Như?” Tống Hi nhớ tới cái tên này, đột nhiên ôm lấy đầu, “Tự nhiên em quên mất chuyện này, đây không phải là bộ phim Thẩm Chi Niên đầu tư hay sao? Đâu má nó!”

Trương Sơ Tâm thở phì phì đi trước, chỉ cảm thấy ngực chồng chất toàn lửa giận không chỗ phát tiết.

Cô đi như bay, Tống Hi ở phía sau chạy theo mất nửa ngày, “Sơ Tâm chị đi từ từ, chạy nhanh như vậy làm cái gì.”

Tống Hi chạy chậm, tới cửa chính, mới phát hiện Trương Sơ Tâm đã ngừng ở cửa, không kịp phanh lại, đột nhiên đụng vào lưng Trương Sơ Tâm.

Tống Hi thân mình nặng nề, lần này va chạm, đâm vào Trương Sơ Tâm lão đảo một cái, cứ thế lao về phía trước.

Thậm tệ là Thẩm Chi Niên lại đứng ở chỗ đó.

Trương Sơ Tâm thân thể thẳng tắp đụng vào lồng ngực anh, anh theo bản năng mà ôm lấy cô.

“Buông ra!” Trương Sơ Tâm phản ứng rất nhanh, đem anh đẩy ra, còn thuận tiện đạp anh một cái vào chân.

Thẩm Chi Niên đầu gối đau xót, theo phản xạ mà lui hai bước, ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lùng mà trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm oán hận mắng anh một câu, “Hạ lưu!”

Trương Sơ Tâm mắng xong, chạy đi như bay.

Tống Hi nhìn chằm chằm gương mặt Thẩm Chi Niên bị Trương Sơ Tâm mắng đến tức giận, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa té xỉu

Nha đầu chết tiệt kia! Mắng chửi cũng không nhìn xem đây là ai!

“Thẩm tổng xin lỗi, xin lỗi anh!” Tống Hi phục hồi tinh thần, vội vã khom lưng với Thẩm Chi Niên nói tiếng xin lỗi, “Cô gái nhà tôi tính tình không tốt, anh là đại nhân sẽ không chấp mấy kẻ tiểu nhân này.”

Thẩm Chi Niên lạnh lùng liếc nhìn một cái, sắc mặt đen sì, không nói một lời mà vào trong.

“Anh, anh có làm sao không? Muốn em đi tìm mấy người đi giáo huấn nha đầu không có mắt kia một chút?” Đi theo Thẩm Chi Niên là em họ của anh, Thẩm Hành.

Thẩm Chi Niên nghe thấy hắn nói, bước chân dừng lại, nghiêng đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, “Cậu dám động vào cô ấy, tôi cam đoan Thôi Tiểu Như của người sẽ chết rất thảm!”

“.....”

8. Chương 8: Thẩm Chi Niên, Cứu Tôi Với!

Uống bao nhiêu rượu nhưng Trương Sơ Tâm còn cảm thấy không đủ, cô cau mày gọi thêm.

Tống Hi một mực ngăn Sơ Tâm lại: “Đừng uống nữa, uống nhiều như vậy sẽ có hại cho sức khỏe! Còn không phải chỉ là một bộ phim thôi sao! Chúng ta không cần!”

Trương Sơ Tâm gục xuống bàn, đôi mắt có chút đỏ lên. Cô uống quá nhiều rượu, đầu đã choáng váng.

“Chị Sơ Tâm, mau đi thôi.” Tống Hi đứng lên đỡ cô.

Trương Sơ Tâm loạn choạng đứng dậy phải bám vào Tống Hi mới đứng thẳng được.

Tống Hi thở ngắn than dài, đỡ Trương Sơ Tâm tới ngoài cửa.

Nơi này rất tắc nghẽn, rất nhanh chóng đã bắt được taxi.

Tổng Hi đỡ Trương Sơ Tâm vào trong xe, đang chuẩn bị ngồi vào cùng, thì lúc này điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Cô nhìn điện thoại, sắc mặt có chút nghiêm trọng. Nghe người ta nói hai câu, sau đó tắt điện thoại, liền khom lưng vỗ vỗ vai Trương Sơ Tâm: "Chị, nhà em có việc gấp nên không đưa chị về nhà được, tự chị có thể về được không?"

"Không có việc gì, em mau về nhà đi.". Trương Sơ Tâm chỉ choáng váng đầu, chứ không say. Tửu lượng thật sự tốt, rất ít lúc uống say.

Trên đường về nhà, Trương Sơ Tâm hạ cửa sổ xe. Gió đêm phơ phất, thổi qua thật thoải mái.

Thành phố này là nơi cô sinh ra và lớn lên, giờ đây nó đang ngày một phồn hoa, ánh đèn rực sáng cả con đường. Càng nhìn, Trương Sơ Tâm lại càng cảm thấy có chút gì đó cô đơn.

Đến tiểu khu, đầu đã không còn quá choáng váng, Trương Sơ Tâm rũ đầu, chậm rì rì đi vào bên trong.

Lúc này đã khuya, tiểu khu không có người qua lại, chung quanh im ắng, tĩnh lặng đến có chút đáng sợ.

Một trận gió lạnh thổi qua, Trương Sơ Tâm run rẩy, đột nhiên trở nên sợ hãi, cô theo bản năng mà bước nhanh hơn.

"Trương Sơ Tâm!" Phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó chạy như bay về phía trước.

Hai người đàn ông cầm gậy đánh bóng chày, thổi một cái huýt sáo, "Trương Sơ Tâm, cô còn định trốn đi đâu?"

Chỉ một thoáng, bốn phương tám hướng có bảy, tám tên côn đồ cầm gậy bóng chày đứng bao vây cô.

Trương Sơ Tâm trong lòng như lửa đốt, hít một hơi, lấy hết dũng khí nói chuyện với đại ca của bọn chúng, "Ngư đại ca, ông làm gì vậy? Tôi nói rồi tôi sẽ trả tiền, cũng sẽ không quỵt nợ, ông hà tất gì mà ba lần bảy lượt tới làm khó tôi."

Tên được gọi là Ngư đại ca kia hung ác trừng mắt nhìn cô, "Trả? Mẹ nó, mấy năm nay mày có bao nhiêu tiền? Năm trăm vạn này cũng không phải là số lượng nhỏ! Tao nói cho mày biết, ông đây cho mày đã nhiều thời gian! Mày hôm nay lại không đem tiền ra trả, thì không xong đâu!"

Trương Sơ Tâm sợ tới mức ngón tay đều phát run, cô gắt gao bóp lòng bàn tay, cố bình tĩnh, "Ngư đại ca, ông lại thử thả thử thả đi, chờ tôi..... Chờ tôi nhận được một vai diễn, tôi lập tức liền trả tiền cho ông." Lời này, bản thân cô đều không tự tin.

"Hừ! Ông đây xem mày chính là hồng không được mệnh! Tiền này tao cũng không lấy nữa, thôi bỏ đi, mày không trả được thì tao bắt người bồi thường!"

Trương Sơ Tâm hoảng sợ mở to hai mắt, "Các ông muốn làm gì?!"

Ngư đại ca cười lạnh, ánh mắt hung ác, "Đưa cô ta đi!!"

~[Thiên địa 8], Phòng VVIP.

Trương Sơ Tâm bị người khác kéo đi, đột nhiên lại bị đẩy mạnh xuống mặt đất.

"Tiểu tổng, ông muốn cô ta, chúng tôi đã cho người mang đến."

Trương Sơ Tâm vừa nhấc đầu, liền thấy một người đàn ông bụng phệ cười đến vẻ mặt đáng khinh, đi về phía cô.

Trương Sơ Tâm mở to mắt. Tiểu tổng này cô biết, lúc trước cô quay một bộ phim, hẳn là người đầu tư, không chỉ một lần muốn cô "quy tắc ngầm" với hắn, thậm chí còn trực tiếp nhắn tin muốn bao dưỡng cô.

Trương Sơ Tâm nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, tên Ngư đại ca này lại tính toán đem cô bán đi!

Cô cuống quýt từ trên mặt đất bò dậy, xoay người về phía cửa.

Có 2 người đàn ông nhanh chân cản cô lại.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức toàn thân đều run lên, cô hoảng sợ nhìn chăm chăm Ngự đại ca, “Đại ca, tiền của ông tôi sẽ trả, ông cho tôi chút thời gian được không? ”

Ngự đại ca lạnh lùng liếc mắt một cái, “A, cô nói câu này cả trăm lần rồi, thôi không nói nhiều nữa, muộn rồi!”

Tiểu Từ uống đến mặt đỏ bừng, từ phía sau đi tới, nói với Ngự đại ca: “Tiền, tôi đã cho người chuyển cho ông. Ông hôm nay làm việc, tôi rất vừa lòng!”

Ngự đại ca cung kính cúi người, “Cảm ơn Tiểu tống. Vậy chúng tôi không quấy rầy Tiểu tống làm việc nữa.”

Tiểu Từ cười ha ha, tâm tình rất tốt. Hắn nhìn Trương Sơ Tâm, đột nhiên lấy bả vai cô.

Đang chuẩn bị ôm Trương Sơ Tâm vào trong lòng, đột nhiên cô dùng hết sức lực, đá vào chỗ hiểm của Tiểu Từ.

“A!” Tiểu Từ kêu thảm.

“Tiểu tống!”

“Đại ca!”

Thừa dịp hỗn loạn, Trương Sơ Tâm l nhanh chân chạy về phía cửa.

“Mẹ nó! Giúp tao bắt lấy cô ta!” Ngự lão đại hét lớn một tiếng, từ trên ghế đứng dậy.

Một đám người đuổi theo Trương Sơ Tâm. Cô sợ hãi đến mức tim như sắp từ cổ họng nhảy ra, đằng sau toàn là những tên mặt mũi bặm chồm đuổi theo. Cô liều mạng mà chạy, liều mạng mà trốn.

Khi chạy đến cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, cô thấy Thẩm Chi Niên đang nói chuyện.

“Mẹ kiếp, kỹ nữ! Xem mày trốn chỗ nào! Lão tử hôm nay không thể không lột sạch mày!”

Âm thanh kêu gào ầm ĩ ở phía sau, một bàn tay dơ bẩn đột nhiên nắm lấy vai cô. Sợ hãi cô chạy về phía Thẩm Chi Niên run rẩy, “Cứu tôi..... Cứu tôi.....”

9. Chương 9: Trương Sơ Tâm, Em Và Hàn Thời Mặc Có Quan Hệ Như Thế Nào?

Thẩm Chi Niên đang nói chuyện. Trương Sơ Tâm liền lao vào lòng anh, trong nháy mắt, đầu óc anh trống rỗng nhưng vẫn theo bản năng ôm lấy cô.

Trương Sơ Tâm ở trong lòng anh run rẩy, miệng không ngừng kêu “Cứu tôi, cứu tôi.....”

Thẩm Chi Niên hơi thất thần một chút rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần. Anh đỡ Trương Sơ Tâm từ trong thang máy ra, khuôn mặt thâm trầm nhìn chăm chăm Ngự đại ca đang đứng bên ngoài với vẻ mặt hung ác.

Thẩm Chi Niên khí thế bức người, Ngự đại ca thấy không dễ chọc, đem gậy thu vào, hỏi ” Anh là gì của Trương Sơ Tâm?”

“Chồng.” Thẩm Chi Niên sắc mặt không đổi, cũng không thêm liếc mắt một cái.

Anh nói ra chữ này mặt không đổi sắc, Trương Sơ Tâm trong lòng run lên một chút, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, rời khỏi ngực anh.

Thẩm Chi Niên cũng tự nhiên buông cô ra, yên lặng đứng đó.

“Anh là chồng của cô ta?!” Ngự đại ca khiếp sợ hỏi tiếp: “Anh có biết cha của cô ta thiếu chúng tôi bao nhiêu tiền không?!”

Thẩm Chi Niên nhìn hắn, “ Bao nhiêu”

“Một ngàn vạn!” Ngự đại ca lớn giọng, giơ năm ngón tay.

Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “Đâu có nhiều như vậy! Không phải chỉ là năm trăm vạn thôi sao?!”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu nhìn cô, “Năm trăm vạn?”

Trương Sơ Tâm dùng sức gật đầu.

Ngự đại ca kêu gào, “Năm trăm vạn kia chỉ là tiền vốn! Còn có tiền lãi, cô đừng có nghĩ sẽ quỵt nợ! A –” còn nói chưa xong, hắn đã bị đá nằm dưới đất, hét thảm hại.

Không biết từ khi nào, hai người mặc tây trang màu đen ở phía sau đi theo Thẩm Chi Niên đột nhiên nhảy ra đập lên lưng Ngự đại ca.

Thẩm Chi Niên ánh mắt lạnh lẽo, liếc hắn một cái “Mồm miệng phải sạch sẽ.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, tim sắp nhảy ra ngoài.

Cô nhìn anh viết một tờ chi phiếu, ném tới trước mặt Ngự đại ca, “Năm trăm vạn, từ hôm nay trở đi nếu còn tìm đến Trương Sơ Tâm gây phiền toái, cam đoan nửa đời sau ông chỉ có thể ở trong tù.”

Ngự đại ca không cam lòng mà gào lên, “Vẫn còn tiền lãi nữa!”

Trương Sơ Tâm tức giận dậm chân, “Tiền lãi vốn đã tính trong đó!”

“Trương Sơ Tâm.” Thẩm Chi Niên nhàn nhạt mở miệng, Trương Sơ Tâm nhìn về phía anh.

Hai người nhìn nhau, anh nói, “Cùng tôi đi về.” Nói xong, xoay người về phía thang máy. Trương Sơ Tâm hít vào một hơi, cũng đi theo. Đi được nửa đường, không biết nghĩ tới cái gì, cô quay đầu lại, hung hăng dẫm chân lên người Ngự đại ca.

Cô mấy năm nay, lúc nào cũng chịu lo lắng, hoảng sợ, hôm nay cũng coi như đã báo thù. Nghĩ một hồi, cô lại hung hăng dẫm lên mu bàn tay hắn.

Ngự đại ca đau đến thê thảm, thét chói tai. Trương Sơ Tâm lúc này mới hả giận, xoay người đi vào thang máy.

Lúc trước, thang máy có vài người, hiện tại đi xuống, chỉ có cô và Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, cô cũng không biết làm sao. Thang máy im ắng, bao trùm là bầu không khí xấu hổ.

Một lúc sau, Trương Sơ Tâm mới nhẹ nhàng nói một câu, “Thật cảm ơn anh.”

“Không cần, không tốn công sức.”

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Thẩm Chi Niên đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm đi theo anh ra phía đại sảnh, Thẩm Chi Niên mới dừng bước.

Trương Sơ Tâm không chú ý, khi anh dừng lại cô theo quán tính đập đầu vào lưng anh.

Lưng người này cứng rắn, khiến cho mũi cô bị đau.

Thẩm Chi Niên quay đầu, cô xoa mũi, mặt ai oán nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn nàng trong chốc lát, “Trương Sơ Tâm, cô cùng Hàn Thời Mặc là loại quan hệ gì?”

Trương Sơ Tâm ngẩn ngơ. Anh hẳn là muốn hỏi về buổi sáng hôm nay.

Cô mở miệng muốn giải thích, Thẩm Chi Niên lại ngắt lời cô, “Tôi mặc kệ cô cùng Hàn Thời Mặc có quan hệ gì. Hôm thể tôi giúp cô trả hết nợ, bao giờ cô định trả cho tôi?”

“Tôi.....” Đây là nợ hết người này đến người khác hay sao? Trương Sơ Tâm gắt gao nhú mày.

“Đương nhiên, cô có thể lựa chọn không trả tiền. Lần trước tôi và cô đã nói chuyện qua, cùng tôi kết hôn, số tiền này coi như tặng cho vợ tôi.”

Trương Sơ Tâm bỗng giật mình.

“Tôi cho cô một phút để suy nghĩ có đồng ý cùng tôi kết hôn.”

Trương Sơ Tâm cả người cứng đờ.

Cô nhìn anh, bỗng nhiên liền nhớ tới những năm tháng thích anh. Vì để học cùng trường với anh mà từ bỏ lý tưởng của chính mình, vì anh viết bao thư tình, bao lần thổ lộ, vì anh mà cùng cha cãi nhau, làm ông ấy tức giận đến bệnh cũ tái phát..... Khi đó làm mỗi một việc, đều là vì để hai người ở bên nhau, vì để tương lai có thể kết hôn với anh, cùng anh sống đời đời kiếp kiếp.

Khi đó, thật sự rất muốn kết hôn với anh.

“Còn có mười giây.” Thẩm Chi Niên nhắc nhở.

Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, “Cùng anh kết hôn có thể, nhưng tôi có điều kiện.”

10. Chương 10: Từ Hôm Nay Trở Đi, Hiệp Nghị Bắt Đầu Có Hiệu Lực

Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên trở về nhà anh.

Nhà anh rất rộng. Cô đứng ngơ ngẩn ở ngoài cửa một lúc đánh giá.

“Đứng ở bên ngoài làm cái gì? Mau vào đi.”

Trương Sơ Tâm phục hồi tinh thần lại, “Không..... Không có dép lê.”

“Chờ một chút.” Thẩm Chi Niên lên lầu, khi xuống, trong tay xách một đôi dép lê của nữ, rất sạch sẽ.

Dép lê của nữ.....

Trương Sơ Tâm theo bản năng hỏi một câu, “Anh cùng mẹ ở đây sao?”

“Không có, bà ấy không ở nơi này.”

“À.....”

“Đổi giày xong thì mau đi lên, tôi ở thư phòng chờ em.”

Thẩm Chi Niên xoay người lên lầu.

Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm bóng dáng anh đến phát ngốc.

Lên lầu, cửa thư phòng không khóa, Thẩm Chi Niên đứng ở trên ban công, khói bay lượn lờ trên đỉnh đầu, anh hút thuốc.

“Em có thể dùng máy tính ở trên bàn, khi nào cần cứ tự nhiên sử dụng.”

“Được.”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng hít vào một hơi, đi đến bàn làm việc của Thẩm Chi Niên trước.

Tài liệu của anh đều được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ. Duy nhất chính là gạt tàn có rất nhiều tàn thuốc, nghĩ đến chắc hẳn anh rất nghiện thuốc lá. Nhưng cô nhớ rõ, trước đây anh không hút thuốc.

Trương Sơ Tâm gõ máy tính trong chốc lát, nghĩ rồi lại nghĩ, xóa rồi lại sửa, khi Thẩm Chi Niên đi vào, cô vừa lúc đánh xong.

“Chưa xong sao?”

Thẩm Chi Niên rót một ly nước.

“Được rồi.”

Trương Sơ Tâm đem đóng dấu giấy a4 giao cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, không tiếp, “Đọc cho tôi nghe.”

Trương Sơ Tâm gắt gao nhú mày, “Chính anh xem không được sao?”

“Ban ngày xem quá nhiều văn kiện, mắt đã mỏi rồi.”

Trương Sơ Tâm cắn môi dưới. 5 năm, thái độ vẫn là vô cùng “ác độc”!

“Đọc đi, tôi nghe.”

Đọc thì đọc.

Trương Sơ Tâm cầm giấy liếc mắt một cái, “Đơn giản mà nói, tôi cũng chỉ có 3 điều.”

“Hả?” Thẩm Chi Niên nhướn mày, dựa vào quầy bar, nhìn cô.

“Anh giúp tôi trả sạch nợ, tôi rất cảm kích, kế tiếp, tôi sẽ phối hợp cùng anh diễn kịch, tôi là diễn viên, kỹ thuật diễn anh không cần lo lắng, cam đoan không để mẹ anh nhìn ra sơ hở.”

“Tiếp tục nói.”

Trương Sơ Tâm thanh giọng, “Điều 1, chúng ta chỉ là vợ chồng giả trong khoảng thời gian này, anh không thể can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của tôi, bao gồm công việc, bạn bè, hoặc là bạn trai, tôi phải được tuyệt đối tự do.”

Thẩm Chi Niên hơi hạ đôi mắt.

“Đương nhiên, điều kiện này cũng không chỉ là nhằm vào một mình tôi! Đối với anh cũng giống như thế, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp sinh hoạt cá nhân của anh, càng thêm sẽ không can thiệp anh có bạn gái. Nếu anh tìm được người thích hợp, chúng ta sẽ ly hôn, tôi sẽ không ý kiến.”

“Điều tiếp theo!” Thẩm Chi Niên không muốn nghe cô nói cái này, có chút không kiên nhẫn mà cắt đứt lời cô.

Còn giống như trước đây không nhẫn nại! Trương Sơ Tâm ở trong lòng trộm mắng một câu, tiếp tục đọc, “Tôi và anh đều là có khế ước, cần thiết phải có khoảng cách an toàn..... Ừm, nói đơn giản, chính là, tôi yêu cầu một phòng riêng, anh không thể đụng vào tôi.....”

“Không được!” Thẩm Chi Niên lại cắt lời.

“Vì cái gì không được?! Đây là quan trọng nhất!”

“Mẹ tôi nhiều khi sẽ qua kiểm tra, cho nên, chúng ta cần thiết phải cùng phòng.”

“Tôi không cần!”

“Không thương lượng.”

“.....” Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, có chút nhụt chí, “Thẩm Chi Niên, tôi trả lại cho anh tiền.”

Thẩm Chi Niên cười lạnh một tiếng, “Được, cả vốn lẫn lãi một ngàn vạn, trong vòng 10 ngày trả lại cho tôi.”

Trương Sơ Tâm tròn đôi mắt, “Anh cướp bóc a!”

“Em cho rằng tiền của tôi dễ dàng cho mượn như vậy?”

“.....”

“Điều kiện 2 không được, tiếp theo.”

“.....”

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, “Không còn?”

“Được, tôi đồng ý ngủ cùng phòng, nhưng anh không thể đụng vào tôi!”

“.....”

“Đây là điểm mấu chốt!”

“Được, tôi đồng ý.”

“Điều 3..... Chờ tôi có tiền trả lại anh, anh thả tôi đi.”

Thẩm Chi Niên nhú mày, nhìn cô trong chốc lát, thật lâu sau, nhàn nhạt trả lời 1 tiếng ” Được ”.

“Khi nào.....”

“Từ hôm nay trở đi hiệp nghị có hiệu lực.”

Đang muốn hỏi khi nào bắt đầu, Thẩm Chi Niên tự nhiên lại nói ra.

Trương Sơ Tâm gắt gao cau mày, “Hôm nay bắt đầu? Không được a, ta còn không có đồ đạc gì.”

“Ngày mai tôi sẽ phái người đi giúp em thu dọn đồ đạc, thuận tiện..... Hủy hợp đồng thuê nhà của em.”

“Nhưng hôm nay cũng không được, đồ dùng cá nhân đều không có mang, còn có áo ngủ.....”

“Dùng của tôi.”

“Đồ dùng cá nhân.....”

“Đi mua!” Thẩm Chi Niên đột nhiên đặt ly nước xuống, cất bước đi tới.

“Gần đây có siêu thị, thiếu cái gì mua về.” Anh một phen giữ chặt tay cô, đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm bị anh gắt gao nắm tay, một đường đi ra khỏi tiểu khu.

Tới cửa siêu thị, Trương Sơ Tâm mới bỏ tay anh ra, bước nhanh vào bên trong.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng cô, ánh mắt phức tạp.

Trương Sơ Tâm xách 1 cái rổ, Thẩm Chi Niên cách một lát mới đi tới, nhìn rổ của cô không có đồ, ấn đường nhăn lại một chút, “Không biết mua cái gì?”

“Biết chứ.” Trương Sơ Tâm thuận tay liền lấy kem đánh răng với bàn chải đánh răng trên quầy.

Thẩm Chi Niên nói: “Kem đánh răng trong nhà có.”

“Tôi không dùng chung với anh.”

Thẩm Chi Niên đôi mắt mị mị.

Trương Sơ Tâm làm bộ không phát hiện, xách rổ đi trước, cô mua thêm khăn lông, khăn tắm, đi qua quầy bách hóa, còn cầm thêm một đôi dép lê.

“Dép lê trong nhà là mới.” Thẩm Chi Niên sắc mặt đã không tốt lắm.

“Tôi không thích.” Ai biết có phải mua cho phụ nữ khác hay không.

Trương Sơ Tâm xách rổ, chạy đến quầy đồ ăn trước. Nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Chi Niên, cô quay đầu lại nhìn anh, “Mấy thứ này, anh trả tiền sao?”

“Không phải tôi trả, chẳng lẽ em trả? Lại nói thế nào, tôi và em hiện tại là trên danh nghĩa vợ chồng.” Anh quét mắt qua quầy hàng, “Mua đi, muốn mua cái gì, kể cả đem toàn bộ siêu thị dọn về nhà, tôi cũng mua nổi.”

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn anh, nhớ lại thời niên thiếu.

Khi đó Thẩm Chi Niên, một cái màn thầu có thể ăn hai bữa, ở nhà ăn cơm chưa bao giờ ăn những món mặn, luôn đi lại một đôi giày, cứ khi giày bẩn thì giặt lại sạch sẽ.

Tài phú thật sự có thể thay đổi một người, tính cả khí chất cũng thay đổi. Hiện giờ Thẩm Chi Niên, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập tự tin, không còn là cậu thiếu niên trầm mặc năm xưa.

“Còn muốn mua cái gì?” Thẩm Chi Niên thấy cô không nhúc nhích, quét mắt qua quầy giá, “Em không phải thích ăn chocolate sao?” Anh tùy tay cầm cho cô một hộp.

Trương Sơ Tâm nhìn anh bỏ chocolate vào rổ, đôi mắt ánh lên một chút chua xót, “Anh làm sao biết tôi thích ăn chocolate?”

Thẩm Chi Niên cứng đờ, thật lâu sau, nói: “Trước kia không phải luôn mua sao?”

Anh nói, lại ném một hộp vào rổ.

Không ai biết, năm ấy tốt nghiệp cấp ba, mỗi ngày anh phải thức đêm viết luận văn, chỉ ngủ ba bốn giờ, kiếm lời gần một vạn, mới mua được một chiếc nhẫn, chocolate cùng hoa tươi.

Ngày đó là sinh nhật Trương Sơ Tâm, anh định ngày đó sẽ thổ lộ tình cảm. Thẩm Chi Niên gọi điện thoại cho cô, không phải cô mà là cha cô nghe máy.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ những lời cha cô nói.

Ông nói: Cậu là cái thá gì? Tiền thì không có, tiền đồ cũng không, Sơ Tâm nhà tôi đi theo cậu làm cái gì? Đi theo cậu để chịu khổ chịu tội sao? Tôi nói cho cậu biết, nhà tôi nuôi Sơ Tâm từ nhỏ đến lớn, chưa từng để nó phải chịu khổ sở! Nó là viên ngọc quý, không phải là người có thể để tên tiểu tử nghèo như cậu mong đến!

Quả thật những người sống cực khổ, họ luôn có lòng tự trọng. Trong khoảnh khắc kia, anh mới đặc biệt cảm nhận được, quá nghèo nên tư cách để thích một người đều không có.

Anh thích Trương Sơ Tâm, cho nên không thể để cô đi theo anh chịu khổ.

11. Chương 11: Em Không Cần Ngủ Cùng Tôi

Khi xếp hàng thanh toán, Thẩm Chi Niên xách rổ đứng phía trước. Trương Sơ Tâm nhìn trong chiếc rổ đầy ắp chocolate đến mức phát sầu.

“Còn chưa đủ?” Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm vẫn luôn nhìn chằm chằm rổ chocolate, cho rằng cô mua chưa đủ, đang chuẩn bị đi tới lấy thêm mấy hộp.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay anh, “Đủ rồi!” Ngừng một lát, mới nói: “Kỳ thật là quá nhiều, suy cho cùng thì..... tôi vẫn còn là diễn viên, ăn nhiều như vậy sẽ phì chết.”

Thẩm Chi Niên hừ mũi, mang theo trào phúng, “Diễn viên bị đuổi khỏi đoàn làm phim trong một đêm?”

Trương Sơ Tâm nhú mày một chút, “Anh cứ phải chọc vào vết sẹo chưa lành của tôi sao?”

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cô một cái, “Tôi cho rằng em sẽ không dễ bụng.”

Trương Sơ Tâm rũ mắt, không nói gì.

Không dễ bụng sao? Thật sự không dễ bụng sao? Mỗi một bộ phim, cô đều rất nghiêm túc chuẩn bị, luôn nỗ lực để đảm bảo từng cảnh quay có chất lượng tốt nhất, cuối cùng lại bị đoàn làm phim đuổi đi. Cô thường xuyên an ủi chính mình không cần để ý, bởi lẽ mỗi người sống ở trên đời này đều không dễ dàng.

Thanh toán xong, Trương Sơ Tâm đi theo sau Thẩm Chi Niên trở về.

Siêu thị này mở cửa 24/24, trên thực tế lúc này đã quá muộn.

Chân của Thẩm Chi Niên cũng tính là dài, một bước của anh bằng 3 bước chân của Trương Sơ Tâm, mặc dù cố ý thả chậm bước, chờ đến lúc hồi phục lại tinh thần, Trương Sơ Tâm đã bị anh bỏ lại một khoảng lớn.

Thẩm Chi Niên quay đầu lại, mới phát hiện Trương Sơ Tâm dừng lại trước một quán ăn nướng.

Thẩm Chi Niên hơi hơi hạ mắt, “Em đang làm gì?”

“Tôi có thể ăn không?” Cô không có một xu dính túi, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nhăn mày. Anh bước đến, lôi kéo Trương Sơ Tâm đi.

“Tôi đói bụng!” Trương Sơ Tâm hô một câu.

“Đói bụng về nhà ăn, trong nhà cái gì cũng có.”

“Tôi muốn ăn cái này.” Trương Sơ Tâm chỉ vào sạp nướng thịt BBQ, “Ăn cái này, tôi đặc biệt thích món sườn.”

“Trương Sơ Tâm, đồ ăn ở đây rất bẩn, tôi nhớ rõ trước kia em chưa bao giờ ăn quán ven đường.” Thẩm Chi Niên cau mày.

“Trước kia là trước kia, bây giờ anh cho rằng tôi vẫn còn là thiên kim tiểu thư?” Trương Sơ Tâm quay đầu lại liền cầm lấy kẹp gấp thức ăn, “Coi như tôi mượn anh đi, trở về trả lại anh sau.”

Thẩm Chi Niên nghe vậy, sắc mặt khó coi, “Còn tiền? Trương Sơ Tâm, em xác định muốn trả tôi tiền? Tôi sợ em còn trả không nổi.”

Trương Sơ Tâm ngậy người, chớp mắt một cái, rất muốn phản bác, nhưng lại không có tự tin. Hiện tại với thu nhập của cô, có thể trả như thế nào đây? Một ngàn vạn, ơ rằng cả đời này cô cũng không trả nổi.

Trương Sơ Tâm không đáp, xoay người, tìm ghế ngồi xuống.

Thẩm Chi Niên cũng đi theo.

Hai người ngồi gần nhau, trầm mặc không nói chuyện.

Qua rất nhiều năm không liên hệ với nhau, đột nhiên quan hệ lại biến thành như vậy, ít nhiều gì vẫn có chút không kịp thích ứng. Khi cô vẫn còn thích anh, anh cũng không thèm nhìn cô đến một cái. Thời điểm này tình cảm đã phai nhạt, cô lại cùng anh kết hôn.

Trương Sơ Tâm cảm thấy, chuyện này quả thực so với với những giấc mơ còn hoang đường hơn.

“Trương Sơ Tâm.”

“Hả?”

“Em có mang hộ khẩu bên người không?”

Trương Sơ Tâm nghe anh nói, ngón tay hơi nắm chặt lại, “Không..... Không có.”

“Để ở phòng trọ?”

“Đúng vậy.”

“Ngày mai tôi cho người qua lấy, tới Cục Dân Chính làm giấy đăng ký kết hôn.”

Trương Sơ Tâm cau mày, “Không cần giấy đăng ký kết hôn mà? Chuyện này cũng không phải là thật, hà tất.....”

“Mẹ tôi sẽ kiểm tra!” Thẩm Chi Niên cắt lời cô. Từ khi cô đồng ý kết hôn với anh, liền không nghĩ ngợi mang cô đi.

Trương Sơ Tâm không còn cách nào, lấy giấy đăng ký kết hôn thì kết hôn, cùng lắm thì đến lúc đó lại phải ly hôn thôi!

Ăn xong BBQ nướng, về nhà, đã là 3 giờ sáng.

Trương Sơ Tâm mệt mỏi, nằm ườn trên sofa.

“Đừng nằm ở chỗ này, rất dễ bị cảm.”

“Anh mặc kệ tôi, tôi cứ ngủ ở đây.....”

“Trương Sơ Tâm ——”

“Thẩm Chi Niên, mẹ anh không ở đây, hôm nay anh sẽ không bắt tôi ngủ cùng anh trong một phòng đi?” Trương Sơ Tâm từ trên sô pha ngồi dậy, có chút mệt mỏi.

“Có phòng ngủ cho khách, em không cần phải ngủ với tôi, cũng đừng ngủ trên sô pha.”

Trương Sơ Tâm kỳ quái nhìn Thẩm Chi Niên. Lần này gặp lại, Thẩm Chi Niên so với trước kia có chút không giống nhau, tự nhiên anh lại quan tâm cô?

Sợ cô bị cảm, cũng coi như quan tâm đi?

Không biết có phải hay không, thay đổi chỗ ngủ, Trương Sơ Tâm nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại mà không ngủ được.

Lúc 4,5 giờ sáng, bụng tự nhiên hơi đau. Cô cuộn tròn thân mình, lúc trước còn có thể chịu đựng, nửa giờ sau thật sự là đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, giống như ruột gan thắt lại với nhau.

Cô thật sự chịu không nổi, cầm lấy di động gọi điện thoại.

Thẩm Chi Niên cũng không ngủ, ngồi trên ban công hút thuốc. Thấy điện thoại của Trương Sơ Tâm gọi tới, ban đầu còn hơi giật mình, ngay lập tức liền cầm di động đi ra ngoài nghe, “Có chuyện gì?”

“Thẩm Chi Niên..... bụng tôi đau.....” Trương Sơ Tâm mang thanh âm nức nở từ điện thoại truyền đến.

Thẩm Chi Niên ấn đường căng thẳng, “Em mở cửa, để tôi vào nhìn xem.”

12. Chương 12: Mới Sáng Sớm Mà Đã Nhào Vào Lòng Tôi

Trương Sơ Tâm nghe thấy tiếng đập cửa, chống mình từ trên giường bò dậy. Cô khóa cửa nên anh không vào được.

Cửa vừa mở ra, Trương Sơ Tâm liền ôm bụng ngồi xồm trên mặt đất.

Thẩm Chi Niên một tay đem cô ôm lên, nhẹ nhàng đặt lại trên giường.

Trương Sơ Tâm cuộn tròn thân mình, sắc mặt tái nhợt “Nhà anh có thuốc trị viêm ruột không? Lấy cho tôi mấy viên đi.” Dạ dày cô vẫn luôn không tốt lắm, nguyên nhân chắc là do ăn nướng BBQ.

Thẩm Chi Niên có chút bức bối, “Vừa rồi bảo em không được ăn đồ nướng BBQ, không nghe?”

Trương Sơ Tâm rúc mình vào trong chăn, thấy anh nhíu mày mắng cô, trong lòng có chút không thoải mái.

Anh lo cho cô thì không tính, lần này còn mở miệng trách cứ.

Cô cắn cắn môi, trừng mắt nhìn anh, “Tôi đau bụng, anh không thể ra ngoài lấy thuốc cho tôi trước được sao?”

“Không có!” Thẩm Chi Niên nhíu mày, ngay sau đó liền đứng lên, đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh đột nhiên rời đi, khiếp sợ mở to hai mắt.

Người đàn ông này..... Đây là bỏ mặc cô ở đây sao?!!!

Cô khó có thể tin, nhìn chằm chằm cửa, chờ mong Thẩm Chi Niên đi lấy thuốc, nhưng đợi lại chờ, đều không quay lại, cũng không có nghe thấy tiếng mở cửa, nghĩ đến cũng không phải là đi mua thuốc đi.

Người này thật là đáng giận. Cư nhiên bỏ mặc cô!

Cô ôm bụng kiên trì trong chốc lát, nhưng vẫn chịu không nổi, đứng dậy quần áo, yếu ớt bước xuống tầng.

Thẩm Chi Niên không mua thuốc cho cô, thì tự cô đi.

Cô ôm bụng từng bước một, xuống lầu.

“Trương Sơ Tâm! Em lại đang làm cái quỷ gì!!” Cô mới vừa đi xuống dưới không tới hai bước, một tiếng quát chói tai từ phía sau truyền tới.

Thẩm Chi Niên đem khuôn mặt đen xì xuống lầu, một tay đem Sơ Tâm chặn ngang ôm lên.

Trương Sơ Tâm rúc vào trong ngực anh, khuôn mặt đau đến tái nhợt.

“Đau thành như vậy còn chạy loạn, Trương Sơ Tâm, nhiều năm như vậy không gặp, em vẫn không để người khác bớt lo đi được hay sao!” Thẩm Chi Niên đem cô đặt trên giường.

Trương Sơ Tâm cuộn tròn người. Nghe thấy Thẩm Chi Niên nói, trong lòng không thoải mái, giận dữ, “Tôi trước kia có khiến người khác lo hay không thì liên quan gì tới anh? Tôi không nhớ rõ là đã đem cho anh phiền toái gì.”

Không có phiền toái sao? Từ khi Trương Sơ Tâm bắt đầu bước vào cuộc sống của anh, sinh hoạt liền trở nên hồngбет, mọi điều vượt quá tầm kiểm soát. Cô chính là phiền toái của anh. Anh đã từng cố gắng để không lại gần cô, nhưng sau khi cô rời khỏi cuộc sống của anh, anh lại cảm thấy trống rỗng, muốn phát điên.

Kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng những lời này cứ tới miệng lại nói không nên lời. Anh không muốn cho cô biết, năm đó anh có bao nhiêu tự ti. Trong quá khứ có tự ti, bần cùng, khổ cực, anh cũng không muốn cố gắng nhớ lại, càng không muốn cùng ai đề cập, đặc biệt là Trương Sơ Tâm.....

Nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên đứng lên.

Trương Sơ Tâm thấy anh chuẩn bị rời đi, mặt mũi trắng bệch, “Thẩm Chi Niên, tôi đau thành như vậy! Anh còn chán ghét tôi? Anh.....”

“Bác sĩ rất nhanh sẽ tới, tôi rót nước cho em.” Thẩm Chi Niên cắt lời, xoay người rời đi, bóng dáng liền biến mất.

“.....”

Trương Sơ Tâm uống nước xong, dạ dày ảm áp một chút, không còn đau dữ dội như lúc trước.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, “Còn muốn uống sao?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu.

“Tốt hơn chút nào chưa?”

“Một chút.”

Thẩm Chi Niên khẽ hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng sờ cái trán của cô, “Chờ, bác sĩ sẽ nhanh chóng tới.”

Khi tay Thẩm Chi Niên đụng tới trán, người cô bỗng nhiên run rẩy, tim cũng run rẩy theo.

Trong trí nhớ, anh chưa từng ôn nhu với cô như vậy.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, nhất thời nói không ra lời.

Bác sĩ rất nhanh đã tới, kiểm tra cho Trương Sơ Tâm, kê đơn thuốc. Nửa giờ trôi qua, Trương Sơ Tâm liền hết đau.

“Trương tiểu thư dạ dày không tốt, không nên ăn đồ ăn ở quán ven đường, bằng không giống như hôm nay, tỷ lệ viêm ruột sẽ rất lớn.”

“Nghe rõ chưa, Trương Sơ Tâm?” Thẩm Chi Niên quay đầu lại, liếc mắt một cái.

Anh còn đang trách việc cô ăn nướng BBQ.

Trương Sơ Tâm đem chăn kéo lên, che kín đầu, không hề đáp lại.

Thẩm Chi Niên đưa bác sĩ ra ngoài. Lúc xuống lầu, bác sĩ hỏi anh, “Thẩm tiên sinh, lần trước kê đơn thuốc cho cậu còn chứ?”

“Còn.”

“Tiên sinh, cậu phải uống đúng liều, khi nào uống hết, tôi cho người đem đến, còn có một ngày phải ăn đủ 3 bữa.....”

Thẩm Chi Niên khẽ cười một chút, “Cảm ơn ông, bác sĩ, tôi biết rồi, tôi sẽ uống đúng liều.”

“Vậy là tốt rồi, bây giờ tôi phải đi, Thẩm tiên sinh không cần tiễn.”

Thẩm Chi Niên nhìn bác sĩ đi ra sân, lúc sau, mới đóng cửa lại.

Anh đứng một lát, đi về phía phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rất nhiều túi thuốc. Anh cầm một túi ra, cắt phần miệng túi, đổ phần thuốc vào trong cốc rồi đem vào lò vi sóng đun nóng.

Anh nhìn chằm chằm thứ thuốc đen sì trong cốc, do dự một chút, vẫn ngửa cổ uống sạch một hơi.

Anh chán ghét uống thuốc.

Lên lầu, Trương Sơ Tâm vẫn chằm chằm, cũng không biết là đã ngủ chưa.

Anh đi qua, đem chăn kéo xuống một góc. Cô nhắm chặt mắt lại, ấn đường hơi nhẩn.

Thẩm Chi Niên nhớ rõ trước kia Trương Sơ Tâm, ngủ đều mang ý cười, khóe miệng cong cong. Khi còn học cấp 3, học tập rất áp lực, nhưng mỗi lần quay đầu, thấy Trương Sơ Tâm ghé vào trên bàn ngủ gật, lại cảm thấy mọi áp lực mệt mỏi đều tan biến. Vì như vậy, cho nên anh càng cố gắng chăm chỉ đọc sách.

“Trương Sơ Tâm.” Anh ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Trương Sơ Tâm động cũng không nhúc nhích một chút, ngủ rồi.

Thẩm Chi Niên ngẩn ra trong chốc lát, nhịn không được duỗi tay sờ sờ ấn đường của cô, một chút một chút, dần dần vuốt phẳng.

~Ngày hôm sau, Trương Sơ Tâm dậy sớm, đánh răng rửa mặt xong, liền mở cửa xuống lầu.

Cô trực tiếp đi tới phòng bếp, chuẩn bị làm bữa sáng. Cô sợ nhất đói bụng, một ngày ba bữa nhất định phải ăn đúng giờ, một bữa không ăn sẽ hoa mắt chóng mặt.

Trương Sơ Tâm nhìn hết một vòng, kéo cửa tủ lạnh, bên trong nguyên liệu nấu ăn không nhiều lắm, chỉ có trứng gà, sữa bò, còn có mấy loại rau.

“Ách, vừa nhìn là biết người đàn ông này không hay ăn cơm ở nhà.” Trương Sơ Tâm nhịn không được nói thăm một câu, cầm hai quả trứng gà cùng sữa bò ra, tìm kiếm, lại thấy được mấy cây nường tràng* ở ngăn dưới.

*Cây nường tràng: Mình chưa tìm được đây là loại cây gì nữa, ai biết thì giải thích giúp mình với!

Thẩm Chi Niên mấy năm nay đều ở một mình, về đến nhà, cũng không có ai nói chuyện. Anh cũng đã quen với cuộc sống yên tĩnh này, thế nên âm thanh lục đục tìm kiếm của Trương Sơ Tâm truyền lên, một hồi lâu anh mới hồi phục tinh thần lại.

—— đúng vậy, Trương Sơ Tâm cùng anh ở cùng một chỗ, anh không còn sống một mình nữa.

Thẩm Chi Niên vệ sinh cá nhân xong, khi bước xuống, nghe thấy trong phòng bếp có tiếng hát. Nghe không tốt lắm, nhưng rất có sức sống.

Anh nhịn không được liền cong môi, đi vào phòng bếp.

Trương Sơ Tâm không mang đồ ngủ tới, nên cô đành phải mặc áo sơ mi trắng của Thẩm Chi Niên. Áo sơ mi khó khăn lắm mới che đến đùi cô, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Trương Sơ Tâm đang bận rộn chiên nướng trảng, ngân nga hát đong đưa người, không hề nhận thấy phía sau có người.

Thẩm Chi Niên nhìn cặp đùi lúc ẩn lúc hiện của cô, yết hầu chuyển động, phảng phất có một ngọn lửa trong lòng.

Anh chăm chú nhìn cô, không phát ra tiếng động.

Trương Sơ Tâm đem nướng trảng và trứng gà đã chiên đặt vào hai cái đĩa.

Cô đặt nồi xuống, chuẩn bị rửa rau xà lách. Nào biết vừa quay đầu lại, liền thấy Thẩm Chi Niên đứng ở phía sau, sợ tới mức lao đảo lui hai bước, đôi tay chống đỡ lên bệ bếp.

Trương Sơ Tâm tròn tròn đôi mắt, “Anh..... anh làm gì yên lặng đứng sau tôi thế!”

Thẩm Chi Niên nhường mày, “Là do em quá chuyên chú, không có nghe thấy tôi tới.”

Trương Sơ Tâm không phản bác, ngay sau đó rồi lại nghĩ đến mấy gói thuốc cô vừa thấy trong tủ lạnh, chỉ chỉ tay, hỏi: “Thuốc trong tủ lạnh đều là của anh sao?”

Thẩm Chi Niên ” Ừ ” một tiếng, ngồi xuống quây bar bên cạnh.

Trương Sơ Tâm mở tủ lạnh, cầm một ít rau xà lách, cầm thêm một túi thuốc.

Thẩm Chi Niên thấy túi thuốc trong tay cô, ấn đường nhăn lại, “Em lấy thuốc làm gì?”

“Cho anh uống đó, tôi vừa kiểm tra hạn sử dụng, mấy ngày nữa là hết hạn rồi.” Cô nói, liền cầm kéo cắt một góc của túi thuốc, đem đổ vào trong cốc, ngay sau đó bỏ vào lò vi sóng đun lên.

Thẩm Chi Niên nghe thấy cô nói “Cho anh uống đó” lúc đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ấn đường gắt gao nhú lại.

Trương Sơ Tâm đem đồ ăn đặt trên bàn.

“Tủ lạnh nhà anh cái gì cũng không có, ăn tạm đi, chờ tối nay tôi đi siêu thị mua thêm đồ về.” Cô một bên nói, một bên đảo sữa bò trong cốc.

Lò vi sóng “ting” một tiếng, cô đem cốc có thuốc ra, lại đem bỏ sữa bò vào.

Xoay người, đem cốc thuốc tới trước mặt tới Thẩm Chi Niên, “Anh uống đi.”

Thẩm Chi Niên cau mày, ghét bỏ đẩy ra, “Tôi không uống.”

Trương Sơ Tâm ngăn ra, “Đây không phải thuốc của anh sao? Để lâu sẽ quá thời hạn, vì cái gì không uống?”

Thẩm Chi Niên không trả lời cô, ngồi xuống ghé bên cạnh. Chỉ cần ngửi mùi thuốc thôi là đã thấy khó chịu.

Trương Sơ Tâm bưng sữa bò ra, thấy Thẩm Chi Niên không có uống thuốc, cô kỳ quái nhìn anh một cái, “Anh không phải là sợ uống thuốc chứ?”

Thẩm Chi Niên đôi mắt mị mị, ngược mắt, “Em lại đây.”

Trương Sơ Tâm vẽ mặt cảnh giác, “Anh muốn làm sao?!”

“Kêu em lại đây thì em lại đây, còn sợ tôi ăn em?”

Trương Sơ Tâm bĩu môi, “Chưa chắc, tôi đã trưởng thành, đáng người cũng đẹp, khó tránh khỏi việc anh thấy sắc nảy lòng tham.”

Thẩm Chi Niên cười hừ một tiếng, “Em nói đáng người của em đẹp sao?” Tầm mắt anh dừng ở trước ngực Trương Sơ Tâm, cười như không cười.

Trương Sơ Tâm theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua ngực mình, giây tiếp theo, liền đá chân về phía Thẩm Chi Niên, “Thẩm Chi Niên, anh biến thái!”

Thẩm Chi Niên né người, Trương Sơ Tâm bị đá hụt, mất thăng bằng, liền nhào về phía Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên tay mát lạnh lẽ, đem cô ôm lấy, đuôi lông mày nhướn lên, trong mắt hàm chứa vài phần ý cười, “Mới sáng sớm mà đã nhào vào lòng tôi, chẳng lẽ em có ý gì?”

13. Chương 13: Tôi Tôi Đón Em

Trương Sơ Tâm bị anh cười đến mặt mũi đều đỏ lên, đột nhiên cô đẩy anh ra, từ trong lòng anh đứng lên, “Anh nói bừa cái gì vậy!”

Thẩm Chi Niên cười cười, “Nói bừa sao? Không phải trước kia em từng hạ được tôi à?”

Anh từ trên ghế quỳ bar đứng lên, từng bước một đi về phía cô.

Trương Sơ Tâm bưng ly sữa bò. Thẩm Chi Niên khí thế áp bách người, khiến cho cô không ngừng lui về sau mấy bước, đến khi không thể lui được nữa, lưng đã dán trên vách tường, anh mới dừng lại, hai người lúc này chỉ cách một khoảng nhỏ, thậm chí cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh, bờ môi anh phẳng phất như muốn dán sát vào cô.....

Cô khẩn trương đến cả người đều cứng đờ, không dám nhúc nhích, chỉ dám nhỏ giọng mở miệng cầu xin, “Thẩm Chi Niên.....anh..... anh đừng xằng bậy, anh..... anh đã đồng ý với tôi về hiệp nghị rồi.....”

Trong thời gian này, không thể chạm vào cô.

Sắc mặt Thẩm Chi Niên khê biến, vươn người, đoạt lấy ly sữa tươi từ tay của Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm còn ngây ngốc, căn bản không kịp phản ứng, liền nghe thấy Thẩm Chi Niên mang theo ý cười nói: “Chỉ là uống sữa bò mà thôi, em bị tôi dọa thành như vậy?”

Thẩm Chi Niên vẫn không có uống ly thuốc kia, ngược lại là đem ly sữa của Trương Sơ Tâm uống hết.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Chi Niên nâng mi nói: “Bữa sáng tôi sẽ không làm, từ lần sau tôi muốn mỗi ngày em đều làm cho tôi ăn.”

Trương Sơ Tâm bĩu môi, “Tại sao không phải là anh làm cho tôi ăn?”

“Em xác định là muốn ăn đồ tôi làm? Ừm, tôi sợ em ăn không nổi.”

“.....”

“Em lên lầu thay quần áo đi, tôi sẽ đưa em về phòng trọ lấy sổ hộ khẩu.”

Ngực Trương Sơ Tâm run lên một chút, “Thật sự phải cần thiết đăng ký sao? Kỳ thật chúng ta có thể làm một cái giấy đăng ký giả, mẹ anh hẳn là cũng không phát hiện ra, đăng ký kết hôn xong sau này lại phải phiền toái đi ly hôn.”

Thẩm Chi Niên nghe hai chữ “ly hôn”, đen mặt, “Cần thiết phải đăng ký, Trương Sơ Tâm, em đừng cò kè mặc cả với tôi.”

Anh đột nhiên hùng hùng hổ hổ, Trương Sơ Tâm tức giận đến trừng mắt, “Được, đăng ký thì đăng ký.”

Chỉ là đi đăng ký kết hôn thôi mà, cũng sẽ không thiếu một lượng thịt!

Cầm sổ hộ khẩu xong, Trương Sơ Tâm đúng là bị Thẩm Chi Niên mang đi làm giấy lãnh chứng kết hôn.

Đăng ký thủ tục cũng không phức tạp, rất nhanh đã hoàn thành.

Khi ra về, trên tay Trương Sơ Tâm cầm quyển sổ hồng hồng. Tuy rằng biết đây là kết hôn giả, nhưng thấy tên của mình và Thẩm Chi Niên cùng viết trên tờ giấy này, vẫn cứ có chút sững sờ.

Cho dù là giả, hiện tại cô và Thẩm Chi Niên trên danh nghĩa đã là vợ chồng, có giấy kết hôn hợp pháp.

Trên đường, điện thoại Trương Sơ Tâm vang lên, mới khiến cô bừng tỉnh.

Trương Sơ Tâm run lên một chút, phản ứng có chút khoa trương, Thẩm Chi Niên lái xe cũng nghiêng đầu nhìn cô một cái, cười, “Kích động?”

Kích động cái quỷ nhà anh!

Trương Sơ Tâm nhấp miệng trừng mắt nhìn anh, ngay sau đó đưa điện thoại lên nghe.

“Hi Hi à.”

“Chị Sơ Tâm có một bữa tiệc em nhận lời giúp chị rồi, đến lúc đó nhớ đến đúng giờ, tổ chức tại khách sạn Minh Nguyệt.”

Trương Sơ Tâm nhú mày, “Cần thiết phải đi sao?” Cô không thích tham gia các bữa tiệc như vậy, không bị chiếm tiện nghi thì cũng bị chuốc rượu.... Không chỉ là không thích, quả thực cô căm ghét những thứ này đến tận xương tủy.

“Bữa tiệc này nhất định phải đi! Có nhà đầu tư lớn ở đây, buổi tối chị cùng hẳn nói chuyện, xem có thể lấy được một nhân vật gì đó. Buổi tối 7 giờ nha, em ở nhà hàng trước cửa chờ chị, có việc gì sẽ đón chị!”

Tống Hi ngắt điện thoại, Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm di động đến thất thần.

“Có chuyện gì?” Thẩm Chi Niên nhìn cô hỏi.

“Không có chuyện gì.” Trương Sơ Tâm lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, vẻ mặt không tin.

Trương Sơ Tâm bắt đầu dĩ, nói: “Chính là công việc bình thường thôi.”

“Có chuyện nói cho tôi biết.” Thẩm Chi Niên nói.

Trương Sơ Tâm có chút giật mình mà nhìn về phía anh, thật lâu sau mới nhẹ nhàng đáp “Ngà” một tiếng.

~Trương Sơ Tâm đến khách sạn Minh Nguyệt vừa đúng 7h5’.

Tống Hi vội vàng tiến lên, kéo tay cô chạy vào bên trong.

“Em từ từ...”

“Chậm không được! Các nhà đầu tư chờ trong đó! Chị như thế nào lại đến muộn? Không phải chị rất đúng giờ sao?!”

“Có chút việc nên muộn.”

Đẩy cửa đi vào, các nhà đầu tư đều quay lại nhìn cô. Trương Sơ Tâm ngẩn một chút, thấy Tiểu Từ, người ra lệnh cho Ngự đại ca bắt cô.

Cô run lên một chút, theo bản năng mà lùi lại phía sau.

“Làm sao vậy? Mau vào đi.” Tống Hi ở phía sau nhỏ giọng mà nói, kéo cô lên phía trước, “Các nhà đầu tư, thực xin lỗi, đã tới chậm.”

Ở đây trừ mấy nhà đầu tư còn có mấy nữ diễn viên. Trương Sơ Tâm thấy một nữ diễn viên từng cùng cô đóng chung ngồi bên cạnh một lão già mập mạp, lão lấy tay bóp ngực cô ta, không kiêng nể gì.

Tống Hi cũng thấy, cô ấy nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, em ở đây, người khác không chiếm được tiện nghi của chị.”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị ngồi vào vị trí phía bên.

“Trương Sơ Tâm, đến chỗ này.” Ngồi ở vị trí chủ Tiểu Từ đột nhiên gọi cô.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, ngẩng đầu nhìn thấy bên cạnh Tiểu Từ, một nữ nhân vẻ mặt phần nộ, trừng mắt nhìn cô, cô nhẹ nhàng hạ khóe miệng, “Không cần, tôi ngồi chỗ này cũng tốt.”

Ngồi đó làm gì? Dâng mình tới cửa cho người ta chiếm tiện nghi hay sao?

Cô ngồi xuống, những lão già ấy lại bắt đầu nói. Bất quá không có người đề cập đến IP, mỗi câu nói đều liên quan đến nữ nhân.

Đều là những kẻ háo sắc, Trương Sơ Tâm tham gia quá nhiều bữa tiệc như vậy, đã quen. Tống Hi còn nghĩ có thể ở bữa tiệc như vậy kiếm được một nhân vật, chỉ sợ so lên trời còn khó hơn, đặc biệt cô không muốn hi sinh bản thân mình.

Cô ngẩng đầu, liền thấy ở cách đó không xa có một lão già ôm một mỹ nhân diễn viên xinh đẹp gặm nhấm, phát ra âm thanh dâm dăng, khiến người ta ghê tởm buồn nôn.

Cô cúi đầu chơi di động.

Xuất hiện trên màn hình, thấy tin nhắn của Thẩm Chi Niên gửi tới.

“Tôi tan rồi, em đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài ăn cơm.”

“Nơi nào?”

“Thẩm tiên sinh, đã nói không can thiệp sinh hoạt cá nhân của nhau.”

Qua một hồi lâu, tin nhắn mới lại lần nữa đến, viết, “Tài xế miễn phí, muốn không?”

Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm di động, không nhận được cong khóe miệng, ngón tay nhẹ nhàng gõ, “Khách sạn Minh Nguyệt, tới rồi gọi cho em.”

Cô còn đang lo không có cơ rời đi.

“Nào, mọi người qua mời Trương tiểu thư một chén rượu.” Đột nhiên, giọng nói Tiểu Từ từ phía trên truyền tới.

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhú mào.

“Trương tiểu thư chính là tiền bối của các người, đi, đều đi mời một ly.”

“Dạ, Tiểu tổng.”

Trong lúc nhất thời, những nữ nhân bên cạnh các nhà đầu tư tất cả đều giơ chén rượu mời Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm có chút đau đầu, Tống Hi lén lút lắc tay cô, ý bảo cô uống.

Trương Sơ Tâm bắt đầu, đành phải uống một ly rồi lại một ly.... Cũng may tửu lượng cô tốt, mọi người mời cũng không hề hấn gì.

Cô mới vừa buông chén rượu, liền nghe thấy Tống Hi hỏi, “Tiểu tổng, nghe nói anh gần đây chuẩn bị đầu tư một bộ phim, không biết chúng ta có thể có hội hợp tác với anh được không?”

Tiểu Từ cười nói: “Vậy phải xem thành ý của Trương tiểu thư.”

Tống Hi cười cười, “Có thể cùng Tiểu tổng hợp tác là vinh hạnh của chị Sơ Tâm, Sơ Tâm, chị mau đi mời Tiểu tổng một ly.”

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, Tống Hi ở phía dưới lặng lẽ đẩy cô một chút.

Cô hít sâu một hơi, bưng chén rượu đi qua.

“Tiểu tổng.....”

“Từ từ ——” Tiểu Từ cắt ngang Trương Sơ Tâm, chỉ vào bàn đầy một chén rượu, “Uống cái này.”

Trương Sơ Tâm nắm chặt chén rượu.

Tiểu Từ mặt đen nhìn nàng, “Chỉ từng này, đây là thành ý của cô?”

“Tiểu tổng hiểu lầm.” Trương Sơ Tâm khom người đem ly rượu nặng bưng lên.

Gần đây nàng không có vai diễn, Tống Hi càng sốt ruột, có thể lấy một nhân vật cũng tốt.

“Tiểu tông, tôi kính anh.” Cô ngửa đầu, uống hết.

“Tốt, rất tốt! Lúc này mới được, thành ý thật tốt.”

Trương Sơ Tâm uống xong ly rượu, thân mình bỗng nhiên lão đảo, chỉ một thoáng, liền cảm thấy đau đầu chóng mặt.

Rượu này..... Có vấn đề!

Cô lập tức xoay người, muốn chạy, đột nhiên lại túm chặt, ngã ngửa người về phía sau, cả người đều đề lên đùi Tiểu Từ.

“Sơ Tâm!” Tống Hi kinh hãi, vội vàng chạy tới.

“Đứng ở chỗ đó! Đừng nhúc nhích! Còn muốn hợp tác không?!” Tiểu Từ trừng mắt nhìn Tống Hi, quát chói tai.

Tiểu Từ ôm nàng, giả trò, Trương Sơ Tâm chỉ cảm thấy cả người nhũn ra, đầu choáng váng, muốn giãy giụa cũng không còn sức.

“Đồ bại hoại! Hợp tác cái em gái người!” Tống Hi nhanh xông tới, tay đập lên đầu Tiểu Từ, tay còn lại kéo Trương Sơ Tâm về phía mình, đỡ cô đi nhanh ra ngoài.

Tiểu Từ bị Tống Hi đánh đến chảy máu mũi, phần nộ quăng chén rượu, “Mẹ nó! Ông đây làm cô không thể lẫn lộn trong giới giải trí! Không biết tốt xấu!”

Thẩm Chi Niên lái xe tới khách sạn Minh Nguyệt, đang chuẩn gọi cho Trương Sơ Tâm, nghiêng đầu liền thấy cô được người ta nâng đỡ từ trong ra.

Anh căng thẳng, nhanh chóng từ trên xe xuống dưới.

“Trương Sơ Tâm!”

14. Chương 14: Trương Sơ Tâm, Chúc Mừng Em

Thẩm Chi Niên bước nhanh đi tới, duỗi tay muốn đỡ Trương Sơ Tâm. Tống Hi hoảng sợ, “Anh..... Anh muốn làm gì?”

Tống Hi vẻ mặt khiếp sợ nhìn Thẩm Chi Niên. Cái..... Tình huống này là thế nào?

Thẩm Chi Niên nhíu mày nhìn cô một cái, “Buông tay!”

“Không phải..... anh..... Anh cùng Sơ Tâm..... Quen biết?”

Trương Sơ Tâm loáng thoáng nghe thấy đối thoại, nhỏ giọng mà nói một câu, “Có biết..... Hi Hi, em trở về đi.”

Thẩm Chi Niên một tay kéo cô về phía mình.

Trương Sơ Tâm dựa vào lồng ngực anh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy kiên định, thân thể lại cũng càng thêm khô nóng.

Cô gắt gao nhú mi, lời kéo anh, “Chi Niên.....”

Thẩm Chi Niên chặn ngang đem cô bế lên, “Về nhà.”

Thẩm Chi Niên đã nhận thấy được cô không bình thường, không khỏi đi nhanh hơn, mười phút sau liền tới nhà.

Anh ôm cô từ trên xe xuống, lúc này Trương Sơ Tâm gắt gao ôm cổ anh, thân mình kề sát, giọng nói đứt quãng, “Thẩm Chi Niên..... Anh khi đó..... Khi đó như thế nào liền.....”

Cô nói lại ngừng lại,,.

Thẩm Chi Niên run một chút, ôm cô vào trong phòng.

Anh đặt cô trên giường, chuẩn bị gọi điện thoại kêu bác sĩ tới. Trương Sơ Tâm bỗng nhiên ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy anh, “Đừng đi..... Đừng đi.....”

Cơ thể cô nóng đến cực điểm. Thân thể anh cứng đờ, sau một lúc lâu cũng không nhúc nhích. Trương Sơ Tâm nhào tới, cầm dán lên cổ anh, khuôn mặt nhỏ nóng bỏng dựa sát, cũng đem anh làm nóng.

Thẩm Chi Niên giật giật yết hầu, tay nắm chặt.

“Đừng đi.....” Trương Sơ Tâm đã không còn ý thức, chỉ là thuận theo bản năng, môi cô ở cổ Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng hôn xuống.

Lần này, sự bình tĩnh của Thẩm Chi Niên hoàn toàn bị phá vỡ. Anh đem thân thể Trương Sơ Tâm áp trên giường, thân thể rắn chắc cùng cơ thể cô hòa quyện, cơ thể mềm mại như muốn mời gọi.

Mắt Trương Sơ Tâm khẽ nhắm, hôn lên môi của Thẩm Chi Niên. Anh giống như bị điện giật, ánh mắt càng sâu thêm.

Anh nâng cằm cô, “Trương Sơ Tâm, em nhìn tôi.”

Trương Sơ Tâm ánh mắt có chút mê mang, ngập nước, giống một nước suối.

“Trương Sơ Tâm, em nhìn tôi, em nói cho tôi, tôi là ai.” Thẩm Chi Niên gắt gao nhìn chăm chăm cô, thanh âm có chút khó khăn.

Trương Sơ Tâm ý thức không thanh tỉnh, cô mờ mịt nhìn anh trong chốc lát, trong miệng hàm hàm hồ hồ mà phun ra mấy chữ, “Thẩm Chi Niên.....”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên liền lấp kín môi cô.

“Ừm.....”

Một đêm hoan ái, quá khứ ao ước, rốt cuộc đã thực hiện được.

Thẩm Chi Niên vô cùng dịu dàng, đối xử với nữ nhân dưới thân như trân bảo.

Anh rất nhẹ nhàng, tuy là như thế nhưng Trương Sơ Tâm vẫn cứ bóp cánh tay anh mà kêu đau.

“Lần đầu tiên đương nhiên đau, Sơ Tâm, em cố chịu...”

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào, Trương Sơ Tâm mí mắt nặng trĩu, lông mi run run mà mở mắt.

Cô đau đầu đến tột cùng, theo bản năng xoa bóp trán. Lúc giờ tay, cô đột nhiên phát hiện có điều không thích hợp. Cô đột nhiên mở to hai mắt nhìn, phát hiện cô ngủ bên cạnh Thẩm Chi Niên.

“A!” Cô hét lên một tiếng, xoay người từ trên giường ngồi dậy.

Thẩm Chi Niên bị tiếng hét của cô đánh thức. Cô trằm chằm, khiếp sợ nhìn anh, “Anh...Anh....Anh.....Anh như thế nào.....”

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhíu mày, “Như thế nào? Đã quên?”

“Tại sao anh.....”

“Trương Sơ Tâm, chúc mừng em, nhiều năm như vậy, rốt cuộc được như ý nguyện, được ngủ cùng tôi.” Thẩm Chi Niên nhướng mày cười một chút, đôi mắt phát sáng

“Anh nói linh tinh..... Phi! Anh..... Anh khi dễ..!”

“Ha, tôi khi dễ em? Trương Sơ Tâm, em hình như đã quên tối hôm qua là ai ôm tôi, không cho tôi đi?” Thẩm Chi Niên cười khê một tiếng, xốc lên chăn từ trên giường xuống.

“.....”

Anh không có mặc quần, thân- thể- lõa- lồ, Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó lại gắt gao che đôi mắt, “Anh là lưu manh!”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, khóe miệng cong lên.

Trương Sơ Tâm tắm xong, xuống lầu, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

Tối hôm qua, đại khái cô cũng nhớ rõ một ít. Cô bị Tiểu Từ hạ được, khả năng là cô với Thẩm Chi Niên làm.....

Cô cần môi, đi xuống dưới lầu.

Thẩm Chi Niên ngồi ở trên sofa xem văn kiện, thấy cô xuống dưới, nhẹ giọng nói một câu, “Nhà ăn có bữa sáng, em đi ăn đi.”

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, nhẹ nhàng đáp một tiếng. Do dự một lát, suy nghĩ lời nói, “Thẩm Chi Niên, tối hôm qua sự việc đó, thật ngại. Em thật sự không phải..... Không phải xuất phát từ tình tảo..... Em.....” Cô cảm thấy nói như thế nào đều không đúng lắm.

Thẩm Chi Niên buông văn kiện, nâng đầu nhìn cô, “Cho nên, em muốn nói cái gì?”

” Muốn nói..... Thật sự không phải có ý định ngủ với anh! Hy vọng anh không hiểu lầm!”

“Hiểu lầm cái gì?” Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm xuống.

Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, “Hiểu lầm em thích anh! Anh hẳn là cũng biết, em ngày hôm qua bị hạ được, cho nên.... Mọi người đều là người trưởng thành, sự việc tối hôm qua, em sẽ không để ý, nhưng cũng sẽ không có tiếp theo, hy vọng anh không hiểu lầm.”

Cô nói xong, xoay người bước nhanh đi đến nhà ăn.

Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm bóng dáng cô, sắc mặt không tốt, cảm thấy buồn bực trong lòng. Cô không thích anh sao? Chắc chắn không thích sao?

Trương Sơ Tâm ăn xong bữa sáng, từ nhà ăn đi ra, lúc này Thẩm Chi Niên vừa vặn đi ra cửa. Từ ngoài truyền đến âm thanh khởi động xe. cô hơi ngẩn người, ngay sau đó xoay người chạy lên lầu. Vừa lên phòng, liền nghe thấy di động ở trên giường điên cuồng kêu.

“Hi Hi.”

“Trương Sơ Tâm! Chị thành thật cho em! Chị cùng Thẩm Chi Niên đến cùng là quan hệ gì? Hai người ở một đêm đã xảy ra cái gì?!” Tống Hi điên cuồng truy hỏi.

Trương Sơ Tâm theo bản năng đưa di động ra xa, chờ bên kia an tĩnh một chút, mới lại đưa điện thoại đi động tới bên tai, “Chuyện này nói ra thì rất dài, lần sau chị sẽ chậm rãi nói cho em.”

“Lần sau?! Chị tưởng em sẽ chờ đến lần sau sao? Hiện tại nói! Mau nói!”

“Được... được.. được.. chị nói là được chứ gì? Chị.....” Cô đang muốn nói, tiếng chuông điện thoại từ đâu truyền tới, hình như là thư phòng bên cạnh.

Cô ngẩn người, Thẩm Chi Niên không phải đi rồi sao?

“Hi Hi, em chờ lát nữa chị nói cho em, chị có chút việc.” Cô nói xong, tắt điện thoại, cẩn thận nghe, tiếng chuông quả thực là từ thư phòng bên kia truyền đến. Cô ra khỏi phòng, đi vào thư phòng bên cạnh.

Thư phòng trống rỗng, không có người. Cô đi thoáng qua, thấy trên bàn là chiếc di động của Thẩm Chi Niên. Lớn như vậy còn quên mang điện thoại? Cô duỗi tay cầm điện thoại, xoay người đi ra cửa. Trương Sơ Tâm là lần đầu tiên đến tập đoàn X.N của Thẩm Chi Niên.

Cô đứng ở cửa, do dự một hồi lâu mới đi vào.

Trước quầy lễ tân nhiệt tình chào hỏi cô, “Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Trương Sơ Tâm cười cười, “Tôi muốn hỏi một chút, Thẩm tổng của các người ở nơi nào?”

“Thẩm tổng ở tầng 28. Tiểu thư, cô muốn tìm Thẩm tổng sao?”

“tôi muốn đưa cho anh ấy một đồ vật.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Ngại quá..... Không có.”

“Cô chờ chút, tôi hỏi một chút.”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Cô nói với anh ấy, tôi là Trương Sơ Tâm.”

“Được.”

Không thể nghi ngờ được, thấy Thẩm Chi Niên quả thực rất khó khăn.

Thời điểm điện thoại của lễ tân thông báo, là thư kí Hà Thanh nhận.

“Làm sao vậy?”

” Chị Hà Thanh, phía dưới có một vị tiểu thư tên Trương Sơ Tâm có việc tìm Thẩm tổng.”

“Trương Sơ Tâm?” Hà Thanh sắc mặt thay đổi. Trương Sơ Tâm.....

“Đúng vậy.”

Hà Thanh trầm mặc trong chốc lát, “Được, cho cô ấy lên đi.”

Trương Sơ Tâm cầm di động lên tầng 28, “Xin hỏi một chút, văn phòng tổng tài ở nơi nào?”

“Bên kia.” Người nọ ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ phương hướng.

Trương Sơ Tâm nói cảm ơn.

Chân vừa đi, phía sau liền truyền đến tiếng nghị luận, “Hiếm lạ nha, tự nhiên có nữ nhân tới tìm Thẩm tổng.”

“Có cái gì đâu, Thẩm tổng của chúng ta chẳng lẽ không được có nữ nhân?”

“Người làm ở công ty mấy năm nay, có gặp qua Thẩm tổng có quan hệ với nữ nhân hay sao?”

Người nọ lắc đầu, “Hình như là không có.”

“Nói xem cô ấy cùng Thẩm tổng có quan hệ gì?”

“Tôi làm sao biết, chắc là tổng tài phu nhân đi!”

“Hừ! Lời này đừng nói bậy, chị Hà Thanh nghe thấy thì chuẩn bị cuốn gói đi đi!” Hà Thanh thích Thẩm Chi Niên, việc này toàn công ty đều biết, mọi người ngày thường nói giỡn, nói cô là tổng tài phu nhân tương lai, cô rất hưởng thụ, rất thích người khác nói như vậy.

Hai người nói liền dừng lại.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa văn phòng, bên trong không ai.

Cô sững sốt một chút, đi vào hai bước.

“Ừm.... nhẹ thôi....” Bên trong bỗng nhiên truyền ra tiếng nữ nhân rên rỉ, Trương Sơ Tâm dừng lại, sắc mặt trắng bệch.

15. Chương 15: Cuộc Đời Này, Trong Lòng Tôi Chỉ Có Một Mình Cô Ấy

Trong phòng, không ngừng có những âm thanh ái muội truyền ra.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra trong chốc, sau đó phục hồi tinh thần, ném điện thoại lên sofa, nhanh chóng chạy khỏi văn phòng của Thẩm Chi Niên.

Vào thang máy, đầu cô vẫn không ngừng nhớ lại những âm thanh mờ ám kia. Cô gắt gao nắm chặt bàn tay, nhắm mắt lại, hít sâu: Trương Sơ Tâm, không liên quan, Thẩm Chi Niên cùng nữ nhân ở bên nhau đối với cô không liên quan, bọn họ chỉ là kết hôn giả mà thôi, không cần để ý

Cô không ngừng khuyên bảo chính mình, chậm rãi hít sâu, thang máy tới tầng 1, cô nhẹ nhõm thở ra. Không sao cả.

Cô hít một hơi thật sâu, từ thang máy đi ra, nhanh chóng ra khỏi văn phòng. Thẩm Chi Niên xong việc trở lại văn phòng, đẩy cửa liền thấy Hà Thanh cúi người sửa lại tài liệu ở bàn làm việc. Anh đi qua, nói: "Cô về nhà tối một chuyến, đem điện thoại tôi đến đây."

"Là cái gì động này sao?" Hà Thanh đem chiếc điện thoại của Trương Sơ Tâm vút trên sofa đi tới gần. Thẩm Chi Niên hơi hạ tầm mắt, "Thế này là sao?"

"Là Trương tiểu thư vừa đến đây." Hà Thanh say đắm mà nhìn Thẩm Chi Niên một cái, đầu lòng, không nhịn được hỏi: "Học trường, anh hiện tại vẫn liên hệ với chị Sơ Tâm sao?"

Hà Thanh và Thẩm Chi Niên, Trương Sơ Tâm là bạn học đại học. Khi đó, ở cùng một câu lạc bộ, Hà Thanh so với bọn họ thấp hơn một lớp, mỗi ngày gọi tiếng học trường, miệng rất ngọt.

Khi đó, toàn trường đều biết Trương Sơ Tâm thích Thẩm Chi Niên, nhưng không biết, Hà Thanh cũng thích anh. Vì muốn cùng anh ở bên nhau, tốt nghiệp xong, cô dứt khoát từ bỏ công việc lương cao, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp.

Hai năm bắt đầu rất vất vả, tầng hầm là nơi ở, ăn mì gói, vì sự nghiệp mà uống rượu tiếp khách, thường ngày ăn không đủ no cũng mặc không đủ ấm, mỗi ngày ngủ dậy, đều không nhìn thấy tương lai tốt đẹp.

Có một lần, cô vì công việc mà tiếp khách rất lâu, Thẩm Chi Niên thời điểm đến đón cô, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi cô một câu, "Đi theo tôi gây dựng sự nghiệp không cảm thấy vất vả sao?"

Vất vả ư, như thế nào cảm thấy không vất vả?. Chính là, chỉ cần có thể mỗi ngày thấy anh, chỉ cần có thể cùng anh ở bên nhau, vất vả cũng cảm thấy đáng giá. Cô lúc ấy chính là nghĩ như vậy.

Nhưng, lời của Thẩm Chi Niên như giọt nước lạnh vào cô, anh nói: "Hà Thanh, tôi biết cô trong lòng suy nghĩ gì? Tôi không muốn làm chậm trễ cô, bởi vì cô đi theo tôi, tôi cũng sẽ không thích cô, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Anh đã khẳng định, như vậy một chút đường sống cũng không. Cô khóc lóc hỏi anh vì cái gì, anh trầm mặc trong chốc lát, nói: "Bởi vì tôi đã thích một người, Trương Sơ Tâm, cô cũng biết."

"Nhưng anh không phải không thích chị ấy sao?"

Anh nói: "Không có không thích, từ ánh mắt đầu tiên thấy cô ấy liền thích, đời này, trong lòng cũng chỉ có một mình cô ấy."

Anh nhìn cô, "Cho nên, nếu cô là vì muốn ở bên tôi mới đi theo tôi, cô hiện tại có thể rời đi."

Anh tuyệt tình như vậy nhưng cô vẫn không có rời đi. Cô tưởng, cô luôn ở bên hắn, một ngày nào đó, anh có thể thích cô. Anh nói thích Trương Sơ Tâm, nhưng bọn họ cũng không có thể ở bên nhau. Chỉ cần bọn họ không có ở bên nhau, liền thể hiện cô còn có hi vọng.

Cô đi theo anh, một năm lại một năm nữa. Cô chính mắt chứng kiến, lúc trước cái người nghèo khó là như thế từng bước từng bước một để có ngày hôm nay.

Anh cùng cô nói được nhiều nhất một câu chính là: Cô giúp tôi, tôi sẽ không bạc đãi cô, nhưng là trừ tiền tài, tôi không thể cho cô bất luận cái gì khác.

Đúng như vậy. Anh cho cô rất nhiều tiền, lương một năm trăm vạn, nhà lầu xe hơi, bao nhiêu người đều hâm mộ đái ngộ như vậy. Nhưng không có người biết, cô thật sự không muốn những thứ, cô muốn, trước giờ cũng chỉ có anh mà thôi.

Cô không ngại chờ, chờ đợi cơ hội liền có hi vọng.

Nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trương Sơ Tâm sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này. Cô ấy cho đưa di động cho anh, cho nên, hai người bọn họ hiện tại ở bên nhau sao?

Cô khẩn trương nhìn Thẩm Chi Niên. Lại không nghĩ, anh liền không hề nghĩ ngợi một chút, trả lời, “Chúng tôi đã kết hôn.”

Hà Thanh mở to hai mắt nhìn, thân thể lão đảo sau này lui một bước, nàng khó có thể tin mà nhìn Thẩm Chi Niên, môi run rẩy, “Kết..... Kết hôn.....”

Thẩm Chi Niên khẳng định một tiếng, tùy tiện đưa văn kiện cho cô, “Này cầm đề án xuống xem một chút, tối nay tìm tôi thảo luận.”

“Học trưởng, anh.....”

“Ra ngoài đi.” Thẩm Chi Niên mở miệng cắt ngang cô, cúi đầu nghiêm túc nhìn văn kiện.

Hà Thanh gắt gao cắn môi, xoay người, nước mắt lăn xuống.

Trương Sơ Tâm từ tập đoàn X.N ra, kêu taxi đi bệnh viện thăm cha.

Lúc này, mẹ kể cúi người mình giúp cha lau mặt.

“Mẹ, con đã tới.”

“Tối là tốt.” Hạ Lâm quay đầu lại nhìn Trương Sơ Tâm, khoe miệng hơi cong một chút.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào, nhìn cha nằm ở trên giường nhắm chặt mắt, đảo mắt, kéo ghế ngồi vào bên cạnh, “Mẹ, cha mấy ngày nay đỡ chút nào không?”

Hạ Lâm lau nước mắt lắc đầu.

Trương Sơ Tâm trong lòng khó chịu, cúi đầu hồi lâu không nói chuyện.

Hạ Lâm khóc, ngẩng đầu hỏi cô, “Con gần nhất làm việc thuận lợi không? Lần trước đóng phim xong rồi?”

“Đóng xong rồi, con đang nghỉ ngơi.” Trương Sơ Tâm cười cười. Không thể nói cho mẹ cô bị đoàn phim đuổi ra ngoài.

“Vậy là tốt rồi, con cũng đừng quá vất vả, thân thể quan trọng nhất.”

“Dạ, con biết.”

“Đúng rồi, Ngự đại ca kia còn tới đòi nợ sao?”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, lén lút nhéo tay, “Mẹ, chuyện này mẹ cũng đừng lo lắng, con sẽ xử lý.”

Hạ Lâm ngồi bên cạnh, nắm tay cô, vẻ mặt lo lắng, “Sơ Tâm, chính con ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ tay bà, cười nói: “Yên tâm đi, con có thể có chuyện gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Hạ Lâm thở dài, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, nhìn Trương Sơ Tâm hỏi: “Con gần đây cùng Thời Mặc có khỏe không?”

Trương Sơ Tâm sững sốt một chút.

“Ngày hôm qua nó còn tới đây một chuyến, mua chút hoa quả.”

“Dạ.....” Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng nói, “Anh ấy rất có tâm.”

Hạ Lâm liếc nhìn cô một cái, “Nó rất tốt. Nhưng người ta đối với con có tâm, cũng không thấy con đáp lại một chút.”

“Mẹ.....”

“Mẹ cảm thấy Thời Mặc khá tốt, từ thời đi học thích con, gia thế cũng không tồi, bản thân cũng có sự nghiệp, nhà chúng ta thời điểm gặp nạn còn đối với con không rời bỏ, nam nhân tốt như vậy không nhiều lắm, con phải nắm chắc.”

Trương Sơ Tâm bắt đầu, “Mẹ, con cùng Thời Mặc là bạn bè.”

“Đi!” Hạ Lâm trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm một cái, “Cái gì bạn bè bình thường? Người ta đối với con có ý tứ gì còn không rõ?”

Trương Sơ Tâm không mở miệng.

Cô muốn giải thích, nhưng giải thích cũng vô dụng thôi.

Trương Sơ Tâm từ bệnh viện đi ra, di động liên vang lên.

Cô nhìn di động, ấn nút nghe, bên kia nói, “Làm gì?”, “Ở nơi nào?”

“Bệnh viện, thăm cha em.”

“Tôi vừa lúc ở gần đây, ở đây chờ, tôi tới đây đón em.”

16. Chương 16: Anh Thử Lưu Manh Nữa Đi?

Thời điểm Thẩm Chi Niên lái xe đến, thấy Trương Sơ Tâm đứng ở ven đường đang cúi đầu chơi di động.

Cô chơi rất nhập tâm, Thẩm Chi Niên lái xe đến trước mặt, cô cũng không phát hiện ra.

Đến khi anh ấn còi xe, cô mới đột nhiên giật mình, phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu lên, Thẩm Chi Niên đã từ trên xe bước xuống.

Trương Sơ Tâm hơi ngẩn ra một chút, “Anh tìm em.... Có việc gì?”

Thẩm Chi Niên ”ừ ” một tiếng, nói: “Em chờ tôi một chút, tôi mua chút thuốc.”

Anh nói xong liền hướng bệnh viện đi vào.

Khi ra, trong tay anh cầm một túi thuốc. Trương Sơ Tâm tò mò hỏi, “Anh uống thuốc?”

“Không phải tôi, mẹ tôi đau đầu, mua cho bà.”

“Mẹ anh?”

Thẩm Chi Niên gạt đầu, tiến lên hai bước mở cửa xe, “Lên xe đi, cùng tôi về thăm mẹ.”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn, “Anh....Anh đừng có đùa như vậy chứ!” Cô căn bản không có chuẩn bị gì hết, đột nhiên phải đi gặp mẹ anh hay sao?

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Em không nghĩ sẽ đi, em có thể không đi?”

“Trương Sơ Tâm, chúng ta đã kết hôn, em đừng quên.” Thẩm Chi Niên nhìn cô, sắc mặt không tốt.

“Nhưng em không có chuẩn bị gì hết.” Làm sao nhanh như vậy đã gặp mẹ anh chứ? Tuy rằng là diễn kịch, nhưng tâm lý vẫn có chút khấn trương.

“Cần chuẩn bị cái gì sao?” Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, trực tiếp kéo cô đẩy vào trong xe, “Ngồi tử tế.”

Anh đóng cửa lại, đi tới bên kia, ngồi vào chỗ lái.

“Chút nữa em thấy mẹ anh phải nói cái gì bây giờ?”

“Không cần nói cái gì, diễn ân ái là được.”

Diễn ân ái?!! Trương Sơ Tâm mở to hai mắt nhìn, “Em không diễn!”

Thẩm Chi Niên nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cô, “Em không phải diễn viên sao? Em không phải cái gì cũng diễn hay sao?”

“.....”

Thẩm Chi Niên nhìn cô chốc lát, đột nhiên cúi người lại gần, mặt hai người cực gần nhau, môi tưởng chừng như dán lại vào nhau, không gian chật hẹp, thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

Trương Sơ Tâm cảnh giác, thân mình căng thẳng, “Anh muốn làm gì?!”

Thẩm Chi Niên ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thật lâu sau, anh cười khẽ, “Ngủ cũng đã ngủ qua, em khẩn trương cái gì?”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn, tròn tròn đôi mắt.

Giây tiếp theo, cô liền nghe thấy ” ca ” vang lên bên tai, là âm thanh của đai an toàn.

“Đai an toàn mà thôi, em cho rằng tôi muốn làm gì?” Giọng nói anh mang theo ý cười.

Trương Sơ Tâm ngơ ngác, ngay sau đó mới phản ứng lại, đột nhiên đẩy anh ra, “Đừng dựa gần em, bản muốn chết!”

Thẩm Chi Niên cứng đờ người, trong mắt hiện lên một tia đau xót.

Trương Sơ Tâm ngồi thẳng người, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, “Lái xe đi, em tối nay còn có chuyện.”

~Mẹ của Thẩm Chi Niên sống ở vùng ngoại ô, một biệt thự rất lớn.

Thẩm Chi Niên đưa Trương Sơ Tâm trở về lúc ấy, bà đang ở trong vườn tưới hoa.

Người hầu ở xa nhìn thấy xe của Thẩm Chi Niên tiến vào, vội vàng nhắc nhở, “Phu nhân, thiếu gia đã trở lại.”

Lâm Vân biết anh hôm nay muốn đưa bạn gái tới chơi, ánh mắt sáng lên, mặt tươi cười, liền đứng lên, đem bình nước đưa cho người hầu.

Xe tiến vào trong biệt thự, Lâm Vân tiến lên, xuyên thấu qua cửa sổ xe thấy Trương Sơ Tâm, bà mỉm cười đứng ở bên cạnh chờ.

Thẩm Chi Niên dừng xe lại, xuống xe đi tới ghế phụ, ở Trương Sơ Tâm xuống xe.

Trương Sơ Tâm mặt không cảm xúc, anh khom người đỡ cô ra, ở bên tai cô nhẹ giọng mà nói: “Tươi tỉnh lên.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, hai giây sau, cô hít sâu một hơi, khước miệng gợi lên nụ cười tiêu chuẩn hoàn mỹ.

Thẩm Chi Niên nắm tay cô đi tới trước mặt Lâm Vân.

Lâm Vân thấy Trương Sơ Tâm, hơi hơi ngẩn ra một chút, một hồi lâu mới dè dặt hỏi, “Cháu là..... Là Trương tiểu thư phải không?”

Lâm Vân biết Trương Sơ Tâm. Bởi vì, Trương Sơ Tâm trước kia thích Thẩm Chi Niên, không có việc lại chạy tới nhà bà, cho dù không thể vào nhà, nhưng tới vài lần, Lâm Vân cũng biết.

Sinh nhật Thẩm Chi Niên ngày đó, Trương Sơ Tâm tới đưa bánh kem, nhưng sau đó lại bị anh đuổi đi.

Đương nhiên, Trương Sơ Tâm đi về rồi, Thẩm Chi Niên trong lòng rất khó chịu. Hôm đó giữa trưa, Lâm Vân làm một bàn đầy đồ ăn, anh không động vào một chút.

Khi đó, Lâm Vân không nhịn được hỏi anh một câu, “Con thích con bé kia?”

Tâm sự của chàng trai bị nhìn thấu, trong nháy mắt tràn đầy kinh ngạc. Qua thật lâu, mới nhẹ nhàng gạt đầu.

Lâm Vân nói: “Con bé thoát nhìn hình như là gia đình có tiền.”

Thẩm Chi Niên trầm mặc, không nói gì.

Khi đó, Lâm Vân cũng không phản đối con trai yêu sớm, chỉ là lo lắng nhắc nhở anh một câu, “Tình yêu, quan trọng nhất là môn đăng hộ đối, con bé là thiên kim tiểu thư, không phải là nơi chúng ta trào cao.”

Lâm Vân thành thật nói, lại giống như cái gai đâm trong lòng Thẩm Chi Niên.

Tựa hồ từ đó về sau, Thẩm Chi Niên trở nên càng trầm mặc ít lời.

Lâm Vân nhìn con trai nắm tay Trương Sơ Tâm, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm đi đến trước mặt Lâm Vân, “Mẹ, đây là Sơ Tâm, mẹ cũng biết.”

Trương Sơ Tâm cong mắt cười, ngọt ngào gọi một tiếng, “Dì ạ.”

Thẩm Chi Niên néo néo tay cô, “Còn gọi là dì?”

Trương Sơ Tâm trong lòng thầm mừng Thẩm Chi Niên, trên mặt lại cười càng ngọt, gọi một tiếng, “Mẹ.”

Thẩm Chi Niên vừa lòng, nhìn Trương Sơ Tâm trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lâm Vân ngây ngốc, còn không chưa kịp phản ứng, Thẩm Chi Niên liền giải thích, “Mẹ, con đã cùng Sơ Tâm kết hôn, đây là con dâu mẹ.”

Lâm Vân hơi hơi gương miệng, nhất thời không biết nói gì.

Bầu không khí, thật sự có chút xấu hổ. Trương Sơ Tâm đứng ở chỗ đó, chân tay luống cuống cười ngây ngô.

Thẩm Chi Niên lén lút néo tay cô, nói: “Đi vào trước đi.” Nói xong, liền ôm eo cô hướng bên trong đi vào.

Thẩm Chi Niên ôm cô, Trương Sơ Tâm bỗng nhiên nghĩ đến sự việc trong văn phòng của anh, trong lòng khó chịu, theo bản năng muốn trốn.

Thẩm Chi Niên nhận thấy được cô muốn rời bỏ, càng ôm cô thật chặt.

Hai người gắt gao ôm, Lâm Vân ở phía sau, chỉ cảm thấy hai người vô cùng ân ái. Chứ không biết Thẩm Chi Niên nhỏ giọng nói bên tai Trương Sơ Tâm: “Em càng muốn trốn, tôi càng cùng cô ân ái nồng nhiệt.”

Trái tim Trương Sơ Tâm run rẩy, “Thẩm Chi Niên, anh dám mạnh mẽ hơn nữa?”

17. Chương 17: Anh Có Uống Lộn Thuốc Không Thế?

Thẩm Chi Niên ôm Trương Sơ Tâm vào phòng, hai người làm ra tư thế ân ái nhất.

Lâm Vân một hồi lâu mới từ khiếp sợ mới phục hồi tinh thần lại. Bà nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, con trai vẫn cùng Trương Sơ Tâm ở cùng nhau, từ trước tới giờ anh căn bản không nhắc đến một người con gái nào.

Trương Sơ Tâm vẫn luôn mặt mỉm cười, có chút cứng nhắc mà ngồi ở sofa.

Lâm Vân phục hồi tinh thần, ngồi vào bên cạnh Trương Sơ Tâm, kéo tay cô, quan tâm hỏi: “Sơ Tâm, con thích uống cái gì? Trong nhà cái gì cũng có, mẹ bảo bọn họ làm cho hai người.”

Lâm Vân rất nhiệt tình, Trương Sơ Tâm có chút kinh ngạc, cô cười nói: “Không cần ạ..... Mẹ, không cần, con uống nước lọc là được.”

Cô nói còn chưa xong, Thẩm Chi Niên liền nghiêng đầu,: “Cô ấy thích uống sữa chua, vị đào, trong nhà có sao?”

Lâm Vân ngẩn ra, “Ai, quả thật không có vị đào! Để mẹ đi mua!”

Trương Sơ Tâm còn không biết tại sao Thẩm Chi Niên biết cô thích uống sữa chua vị đào liền nghi hoặc lúc phục hồi tinh thần lại, bị Lâm Vân nhiệt tình làm sợ hãi, cô đứng lên, vội vàng kéo cô, “Mẹ, người đừng đi vội, con liền uống nước lọc là được, không vội.....”

“Anh đi mua là được.” Thẩm Chi Niên cũng đứng lên.

“Không cần.....” Trương Sơ Tâm gắt gao nhướn mày, đưa lưng về phía Lâm Vân ra hiệu cho Thẩm Chi Niên, “Đừng đi vội, em cũng không uống.”

Thẩm Chi Niên không nghe, đỡ bả vai cô rồi hướng cửa đi, ra phía ngoài, mới nghiêng đầu nói: “Em cùng mẹ ngồi một lát, tôi đi rồi trở về.”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cau mày, “Đã nói không uống.” Giọng nói lớn một chút, rồi lại nhin không được hỏi thêm một câu, “Anh như thế nào biết em thích uống sữa chua vị đào?”

Thẩm Chi Niên nhướn mày, “Em trước kia không phải thường uống sao?”

Trương Sơ Tâm híp mắt nhìn anh một chút, “Không thể nghĩ được anh trước kia còn quan sát em? Biết em thích ăn chocolate còn biết thích uống sữa chua mùi vị đào?”

Thẩm Chi Niên cười khê, bỗng nhiên để sát vào lỗ tai cô, nhẹ giọng mà nói: “Tôi còn biết em là 32A~”

Trương Sơ Tâm trái tim run rẩy, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, một tay đem anh đẩy ra, “Anh nói bậy! Em rõ ràng có.....”

Thẩm Chi Niên nhướn mày cười khê, “Có bao nhiêu?”

Trương Sơ Tâm mặt đỏ, đấm một phát trên ngực Thẩm Chi Niên, “Không liên quan anh!”

Thẩm Chi Niên thuận tay cầm tay cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, “Trương Sơ Tâm.....”

Anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, Trương Sơ Tâm có chút kỳ quái, hỏi: “Làm sao?”

Thẩm Chi Niên yết hầu khẽ động một chút, cuối cùng lại là lại lắc đầu, “Không có việc gì, tôi sẽ mau trở lại.” Anh giơ tay sờ sờ đầu Trương Sơ Tâm, xoay người ra bên ngoài rồi đi.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh, có chút ngây người. Không biết vì sao, cô bỗng nhiên cảm thấy Thẩm Chi Niên rất ôn nhu. Cô nhin không được giơ tay sờ đầu bị anh xoa, trong lòng chợt run run lên.

Trở lại trong phòng, Lâm Vân không thấy đâu. Trương Sơ Tâm hỏi người hầu mới biết được bà ở trong phòng bếp.

Trương Sơ Tâm từ phòng khách đi đến phòng bếp, mới vừa đi vào liền thấy Lâm Vân đứng ở tủ lạnh lấy đồ.

Cô tiến lên, hỏi: “Mẹ, người ở lấy cái gì? Có cần con giúp không ạ?”

Lâm Vân thấy Trương Sơ Tâm tới, trên mặt đầy tươi cười, “Mẹ rửa mấy trái dâu tây cho con, đây là ngày hôm qua đi trong vườn hái, đặc biệt tươi.”

“Mẹ thật sự không cần khách khí như vậy.” Trương Sơ Tâm thấy Lâm Vân đối xử với mình tốt như vậy, trong lòng thật sự có chút áy náy. Rất cuộc, bà thực tình muốn con dâu, nếu là biết cô là giả, trong lòng không biết sẽ khổ sở như thế nào.

Lâm Vân đem dâu tây lấy ra, một bên cẩn thận rửa sạch một bên cùng Trương Sơ Tâm nói chuyện phiếm, “Sơ Tâm, con cùng A Niên quan hệ từ khi nào?”

Trương Sơ Tâm đứng ở bên cạnh, đôi mắt hơi rử, trả lời: “Trước đó không lâu ạ..... Mấy tháng trước.”

Lâm Vân thở dài, “A Niên, đứa nhỏ này cái gì cũng đều gạt ta, mấy tháng trước cũng chưa nói chuyện qua với ta,”

Trương Sơ Tâm cười cười, không nói chuyện.

Lâm Vân lại nói: “Sơ Tâm, thấy con cùng A Niên ở bên nhau, mẹ thật sự rất cao hứng, A Niên thẳng bé trước kia.....”

“Ôi! Nước trào ra rồi!” Nước tràn trên bếp, trông hỗn loạn, Trương Sơ Tâm vội vàng chạy tới, theo bản năng liền dùng tay cầm nắp nồi, lại không để ý nắp nồi kia rất nóng, cô bị đau liền thả tay, nắp nồi rơi xuống đất.

“Nóng không?” Lâm Vân kinh hoảng chạy tới, một tay đem nắp đóng lại, kéo tay Trương Sơ Tâm, hô một tiếng, “Ôi, tay bị sưng rồi, trong nhà có thuốc phồng, lên lầu đi, mẹ bôi cho con.” Nói, liền kéo Trương Sơ Tâm ra bên ngoài.

“Mẹ, con không có việc gì, một lát liền đỡ.....” Trương Sơ Tâm sốt ruột mà nói, tức khắc cảm thấy chính mình xuẩn đến chết, thế nào lại bị nắp nồi làm bỏng?!!

Lâm Vân kéo Trương Sơ Tâm từ trong phòng bếp ra, Thẩm Chi Niên vừa lúc từ bên ngoài trở về, thấy thế không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Vân lập tức nói: “Sơ Tâm tay bị phỏng.....”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên liền chạy tới, vô cùng lo lắng, “Như thế nào lại bị phỏng?”

Anh đem tay Trương Sơ Tâm kéo lại, nhìn thấy tay bị sưng đỏ, đau lòng hoá tức giận, nhin không được nói nằng một câu, “Làm thế nào lại bị bỏng như vậy?”

“Em không có việc gì.....” Trương Sơ Tâm theo bản năng muốn đem tay rút ra.

“Đừng lộn xộn!” Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô một cái, lôi kéo cô hướng trên lầu.

Lên lầu, Trương Sơ Tâm bị Thẩm Chi Niên ấn ở trên giường. Ngón tay cực kì nóng rát, có chút đau.

Cô nhìn Thẩm Chi Niên cầm thuốc bôi phỏng, khẩn trương đến đầu ngón tay đều cứng đờ, “Không..... Sẽ không bị đau chứ?”

“Biết đau sao không biết suy nghĩ?”

“Thẩm Chi Niên, anh không mắng em liền không vui đúng không?”

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cô một cái, bắt lấy tay cô, bôi thuốc mỡ.

Trương Sơ Tâm khẩn trương đến từng ngón tay, Thẩm Chi Niên dở khóc dở cười, “Em như vậy khẩn trương làm cái gì? Bị chỗ khác nữa sao?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Không có.”

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu nhìn cô, thật lâu sau, khẽ thở dài một tiếng nói: “Đừng sợ, lúc bôi sẽ rất mát không đau đâu.”

“Ừ ——”

Trương Sơ Tâm do dự một chút, cuối cùng đem ngón tay duỗi ra.

Thẩm Chi Niên cẩn thận bôi thuốc cho cô, “Đau không?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Không đau.” Cô nhìn anh bộ dáng chuyên chú bôi thuốc, trong lòng chợt run một chút.

Thẩm Chi Niên ôn như vậy, giống như trong mơ cũng sẽ không xuất hiện. Cô nhìn anh, cắn môi, vẫn là nhin không được hỏi một câu, “Thẩm Chi Niên, anh có phải uống lộn thuốc?”

18. Chương 18: Kiểu Tây, Kiểu Trung, Mỗi Kiểu Làm 1 Cái, Còn Cả Tuần Trắng Mặt Nữa

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhú mi.

Trương Sơ Tâm thu hồi tay, nhin không được trêu chọc, “Thẩm Chi Niên, anh hiện tại so với trước kia ôn nhu hơn nhiều.”

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, “Cho nên? Thích sao?”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh.

Bỗng nhiên anh cúi xuống cách cô rất gần. Trương Sơ Tâm sợ tới mức lùi dần về phía sau, trở tay chống ở trên giường, khổng chế thân thể mới không ngã xuống.

Thẩm Chi Niên dựa ngày một gần, Trương Sơ Tâm cảnh giác nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

Thẩm Chi Niên không đáp, tiếp tục tiến tới gần, Trương Sơ Tâm lui không thể lui hơn nữa, khuỷu tay mềm nhũn, cả người liền ngã xuống giường.

Thẩm Chi Niên cúi người, đôi tay chống ở hai bên Trương Sơ Tâm, khoe miệng cong cong, cách môi cô rất gần, cơ hồ muốn dán lại cùng nhau, “Trương Sơ Tâm, em đây là..... Âm chỉ tôi?”

“”Âm chỉ cái em gái anh!” Trương Sơ Tâm bực tức, như thế nào liền nằm trên giường!!!

Cô đẩy anh, “Thẩm Chi Niên, anh đứng dậy!”

Thẩm Chi Niên không nhúc nhích, ngược lại càng đến gần cô, môi lạnh lẽo đảo qua chớp mũi cô.

Vừa ngứa vừa lạnh, Trương Sơ Tâm không chịu được mà run một chút, ngón tay nhẹ nhàng bắt được ga trải giường.

Thẩm Chi Niên trong mắt mang theo cười, nhìn cô nói: “Trương Sơ Tâm, chúng ta cũng đều ngủ qua, không bằng, thử xem như thế nào?”

Trương Sơ Tâm trong lòng đột nhiên nhảy dựng, “Thử..... Thử cái gì?”

“Thử xem, có thể hay không.”

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn anh. Anh nói lời này, là có ý tứ gì? Anh muốn cùng cô ở bên nhau hay sao? Không phải giả kết hôn sao? Anh không phải chán ghét cô sao?

Thẩm Chi Niên thấy cô nửa ngày không phản ứng, trong lòng cũng có chút khẩn trương, lại nói: “Tôi chạm vào em, phải chịu trách nhiệm với em.”

Trách nhiệm?

Trương Sơ Tâm trong lòng cười lạnh một tiếng, mong đợi một khắc liền tiêu tán, cô dùng sức đẩy anh ra, xoay người xuống giường, “Lên giường liền phải chịu trách nhiệm, Thẩm tiên sinh muốn chịu trách nhiệm không ít đâu.”

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhíu mi, “Không nhiều lắm, chỉ mình em mà thôi.”

Trương Sơ Tâm hơi giật mình, quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt dò xét hỏi: “Không có tiểu tình nhân?”

“Em cảm thấy tôi là cái loại này sẽ tùy tiện cùng phụ nữ lên giường hay sao? Trương Sơ Tâm, em không tin tôi, cũng nên tin tưởng chính ánh mắt của em đi?”

Trương Sơ Tâm trên mặt hiện lên một tia chua xót, “Em không tin ánh mắt em, nếu thật tình mắt, trước kia cũng sẽ không coi trọng anh.”

Không coi trọng nam nhân không có trái tim.

Cô nói xong, cất bước đi ra ngoài. Bàn tay gắt gao nắm chặt, trong lòng có cái thanh âm: Nói dối nói dối! Thế hôm buổi sáng đó chẳng lẽ lại là giả?

Trương Sơ Tâm mới vừa xuống lầu, Lâm Văn liền vẫy tay gọi cô, “Sơ Tâm bơi thuốc xong chưa?”

Trương Sơ Tâm cười trả lời, “Rồi ạ.”

“Ai, mau xuống dưới ăn cơm thôi.” Nói, bà lại ngẩng đầu kêu, “A Niên, xuống lầu ăn cơm.”

Thẩm Chi Niên đang chuẩn bị từ trong phòng ra, di động Trương Sơ Tâm liền vang lên.

Di động của cô đặt ở trong túi, anh đi qua mở túi, chuẩn bị giúp cô đem điện thoại lấy ra, lơ đãng quét qua xem ai là người gọi.

” Hàn Thời Mặc ”, trái tim anh run một chút.

Anh do dự trong chốc lát, ấn nút nghe.

“Sơ Tâm, anh đã có đủ tiền, năm trăm vạn đúng không? Em nhấn số tài khoản cho anh, anh gửi cho em!” Âm thanh của Hàn Thời Mặc từ bên kia truyền đến.

Thẩm Chi Niên cầm di động đi đến cửa sổ, thanh âm trầm thấp, “Hàn Thời Mặc, tôi là Thẩm Chi Niên.”

Đầu kia, Hàn Thời Mặc nghe thấy giọng nói này, gắt gao như mày, “Thẩm Chi Niên....Di động của Sơ Tâm làm sao lại ở chỗ anh? Hai người ở bên nhau?”

” Cô ấy ở dưới lầu, đang cùng mẹ tôi ăn cơm. Hóa ra anh chưa biết tôi và Sơ Tâm đã kết hôn. Sự việc nợ nần, tôi đã trả hết, tôi thay Sơ Tâm cảm ơn anh.”

“Thẩm Chi Niên, con mẹ nó, anh có ý gì?!” Hàn Thời Mặc phần nộ nói.

“Không có ý gì, chỉ là cùng anh chia sẻ việc tốt. Tôi còn có việc, ngắt máy trước.” Thẩm Chi Niên nói xong, liền đem điện thoại cất dứt, còn thuận tay xóa đi nhật ký cuộc gọi.

Anh xoay người đem điện thoại cất vào túi, trong túi liền có một hộp thuốc không cẩn thận rơi ra. Anh khom người nhặt, lại thấy trên vỏ thuốc ghi mấy chữ ” thuốc tránh thai khẩn cấp ”.

Anh đứng lên, vẻ mặt tức giận, đem hộp thuốc vứt vào thùng rác.

Thẩm Chi Niên xuống lầu, Trương Sơ Tâm cùng Lâm Vân đã ngồi ở bàn ăn rồi.

“A Niên, mau tới đây.”

“Dạ.” Thẩm Chi Niên lên tiếng, đi đến bên cạnh Trương Sơ Tâm, kéo ra ghế ngồi xuống.

Trương Sơ Tâm cũng không nhìn anh, cúi đầu ăn đồ ăn.

Trên bàn đều là món Trương Sơ Tâm thích, một bữa cơm đơn giản nhưng rất ngon, thỏa mãn mọi người.

Nhưng Thẩm Chi niên bên cạnh cô lại vô cùng buồn bực, nghĩ đến Trương Sơ Tâm tự nhiên vụng trộm uống thuốc tránh thai, trong lòng anh liền cồn cào khó chịu.

“A Niên, đừng có nhìn Sơ Tâm nữa, ăn nhiều một chút.” Lâm Vân thấy Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm vào Trương Sơ Tâm, nhin không được liền cười trêu ghẹo.

Trương Sơ Tâm ngược mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Hừ? Đừng nhìn em, ăn cơm cho tốt đi.”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu, dán vào lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn ăn cơm, nhưng lại muốn ăn em.”

“Khụ khụ.....” Trương Sơ Tâm đang uống canh, nghe thấy câu này, đột nhiên ho khan, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ bừng bừng.

Thẩm Chi Niên rút cuộc cong khóe miệng, vuốt lưng cô, nhỏ giọng nói, “Đừng kích động như vậy, tôi muốn ăn em, cũng không phải hiện tại, em kích động cái gì?”

“Ai kích động chứ!” Trương Sơ Tâm trợn tròn đôi mắt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Cô cảm thấy mình oan uổng muốn chết!

Mấy năm không thấy, Thẩm Chi Niên giống như trở thành người cô không quen biết! Trước kia anh trầm mặc lạnh lùng bao nhiêu, sao bây giờ lại trở nên lưu manh như vậy?

Lâm Vân ngồi ở xa, không nghe thấy hai người bọn họ nói cái gì, nhưng xem bọn họ bộ dáng thân mật, trong lòng mười lần vui mừng. Bà nhin không được cảm khái, “Sơ Tâm, thấy con cùng A Niên ở bên nhau ta thấy rất an tâm.” Nói, lại dường như nghĩ tới cái gì, “Đúng rồi, hai người các con mới đi đăng kí, hôn lễ

chắc chắn vẫn phải làm, mau làm sớm đi, ta đã xem lịch trước, tháng sau ngày mùng 8 là ngày tốt, không bằng tổ chức luôn tháng sau đi!”

Nói đến hôn lễ, Lâm Vân vô cùng kích động. Minh cũng giống con trai, thấy con trai cưới được cô gái mà nó thích, trong lòng thêm vạn phần cao hứng.

Nhưng mà, Trương Sơ Tâm lại sợ tới mức ngây ngốc, liên tục xua tay, “Không không không..... Mẹ, con.....con cùng Thẩm Chi Niên không tính làm hôn lễ.....” Cô nói, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Chi Niên, “Đúng không? Anh - yêu,!”

Trương Sơ Tâm nói một câu ” anh yêu ” đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Thẩm Chi Niên nghe, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào, anh nhướn mày, “Làm chứ! Tại sao lại không làm? Kiểu Tây kiểu Trung Quốc mỗi loại làm một cái, còn tuần trăng mật nữa, đều phải làm hết.”

“Chính là như vậy! Hỉ lớn như vậy, làm sao có thể không chúc mừng!” Lâm Vân kích động tột cùng, từ ghế đứng lên, “Mej đi gọi cho công ty hôn lễ!” Nói, liền kích động mà chạy lên lầu.

Thẩm Chi Niên nhìn theo bóng dáng mẹ, nghiêng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, ” Mẹ tôi thuộc phái hành động.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, “Thẩm Chi Niên, anh đừng nháo nữa được không? Chúng ta là kết hôn giả, anh quậy đến mọi chuyện đều hỏng hết?”

“Trước tối hôm qua, là kết hôn giả. Sau tối hôm qua, chính là thật sự.”

“.....”

“Trương Sơ Tâm, tôi biết em hiện tại không thích tôi, nhưng là..... sau còn lâu dài, không bằng, lại một lần nữa thích đi.”

Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm anh, trầm mặc trong chốc lát. Thật lâu sau, mới mở miệng hỏi anh, “Cho nên? Thẩm Chi Niên, anh hiện tại là thích em sao?”

Thẩm Chi nhìn cô thật sâu, không có phủ nhận, “Đúng vậy, tôi thích em.”

“Bởi vì chúng ta đã quan hệ da thịt sao?”

“Trương Sơ Tâm.....”

“Dừng! Thẩm Chi Niên, em không muốn nghe anh nói chuyện!” Trương Sơ Tâm cảm xúc có chút bất ổn, cô hít sâu vào một hơi, lại tiếp tục nói: “Thẩm Chi Niên, em mặc kệ có phải anh thật sự thích em hay không, hay là bởi vì lí do gì mới cùng em kết hôn. Nhưng em muốn nói, em sẽ không thích anh lại lần nữa, cũng đừng cùng em thảo luận vấn đề này nữa. Không thích chính là không thích, từ lúc em quyết định buông bỏ anh, liền không còn nghĩ tới quay đầu lại.” Cô đứng lên, “Hiệp nghị vẫn là hiệp nghị, chờ em trả hết tiền cho anh, chúng ta liền kết thúc.”

19. Chương 19: Lâm Vân Đã Liên Hệ Với Công Ty Hôn Lễ

Lâm Vân liên hệ với công ty hôn lễ xong, vui mừng xuống lầu, lúc này Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên đã không còn ở đây nữa.

Bà giật mình, hỏi người hầu: “Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đâu?”

Người hầu trả lời: “Đã đi rồi ạ, thưa phu nhân.”

Lâm Vân nhíu mi, “Chưa gì đã đi rồi? Cũng không chào ta một tiếng.”

Người hầu nói: “Hình như là thiếu phu nhân có việc gấp, thiếu gia liền đưa cô ấy về.”

“Như vậy à.....” Lâm Vân đi về phía phòng ăn, một mình lẻ loi ngồi ở giữa.

Con trai lớn, có việc của bản thân, mỗi lần trở về đều không ở lại cùng bà quá lâu. Có tiền tốt sao? Cũng tốt, cũng không tốt.

Mấy năm nay, Thẩm Chi Niên vội vàng kiếm tiền, quanh năm suốt tháng, về nhà đếm trên đầu ngón tay.

Lâm Vân ngồi ở ghế chính, thăm thở dài. Qua một lát, bà bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng từ ghế đứng lên, chạy đến trong phòng bếp. Tủ lạnh còn để thuốc Đông y cho Thẩm Chi niên, vốn dĩ phải đưa anh mang về nhưng lại quên mất.

Bà vội vàng xách ra, giao cho người hầu, “Cô bảo Lý tài xế đi một chuyến đưa thuốc cho thiếu gia.”

Thẩm Chi Niên dạ dày không tốt. Lúc còn trẻ, không có tiền, một ngày ba bữa cơm luôn không thể ăn đúng lúc. mấy năm nay có tiền, lại đến làm việc đến quên ngủ, quên ăn, bệnh bao tử cứ như vậy nặng thêm, không có cách điều trị tận gốc, chỉ có thể uống thuốc Đông y để điều trị, nhưng đứa con trai kia lại cố tình không uống thuốc, không biết như vậy bao lâu qua có uống hay không.

Lâm Vân nghĩ, lại chạy đến phòng khách, cầm di động gọi cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên lái xe đưa Trương Sơ Tâm tới công ty của cô, bởi vì chuyện vừa rồi, trên đường đi hai người đều trầm mặc suy nghĩ.

Điện thoại vang lên, phá tan sự trầm mặc trên xe. Thẩm Chi Niên ấn nút nghe, âm thanh của Lâm Vân liền vang lên.

“A Niên, hai con sao chưa gì đã đi rồi? Cũng không nói cho ta một tiếng!”

” Dạ, đột nhiên có việc gấp.”

“Người trẻ tuổi chính là vội! Đúng rồi, con đưa điện thoại cho sơ tâm đi.”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu, hai người nhìn nhau.

Di động Thẩm Chi Niên lúc lái xe để loa ngoài, Lâm Vân nói, Trương Sơ Tâm toàn bộ đều nghe thấy, cô sững sốt, liền mở miệng nói: “Mẹ, làm sao vậy? Con ở đây.”

“Sơ Tâm à, ta hôm nay buổi sáng mới vừa lấy thuốc Đông y cho A Niên, thuốc được đóng thành một gói một, vừa rồi chuẩn bị cho các con mang về, kết quả hai đứa đi nhanh, ta lại quên mất, nhưng ta đã bảo tài xế đưa về nhà hai đứa. Sơ Tâm à, A Niên, đứa nhóc này sợ nhất uống thuốc Đông y, về sau liền vất vả cho con nhắc nó uống thuốc. Mỗi ngày lấy một túi, dùng nước sôi chế, đổ vào ly liền có thể uống.”

Lâm Vân nói, Trương Sơ Tâm bỗng nhiên nhớ tới tủ lạnh ở nhà toàn thuốc Đông y kia, hoá ra là mẹ anh chuẩn bị.

Cô vội vàng trả lời: “Con biết rồi, mẹ, con sẽ mỗi ngày nhìn anh ấy uống hết.”

“Ôi, vậy là tốt, A Niên đứa nhỏ này chỉ biết làm việc kiếm tiền, chưa bao giờ biết chăm sóc bản thân, hiện tại có con nhắc nó chăm sóc, ta cũng yên tâm nhiều.”

Trương Sơ Tâm nghe lời này, trong lòng hơi ngạc nhiên một chút, cô hít vào một hơi, mới nói: “Con đã biết, mẹ, người yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy.”

“Được rồi, cứ như vậy. Sơ Tâm, con cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt, con quá gầy, ngày thường phải ăn nhiều một chút.”

Trương Sơ Tâm trong lòng vừa cảm động vừa áy náy, vội vàng nói: “Con đã biết, mẹ, con sẽ chăm sóc tốt bản thân mình, mẹ cũng phải chăm sóc bản thân, mấy ngày nữa con sẽ qua thăm mẹ.”

“Được, tốt, tốt.....”

Điện thoại ngắt, Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, cô không nhìn Thẩm Chi Niên, liền đặc biệt cảm khái mà nói một câu, “Mẹ anh đối với anh thật tốt.”

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng ” ừ” một tiếng. Qua một lát, bỗng nhiên mở miệng, “Trương Sơ Tâm, em cùng mẹ tôi hứa hẹn như vậy là thật?”

Trương Sơ Tâm ngơ ngác, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thẩm Chi Niên nhắc nhở nói: “Em nói sẽ chăm sóc tôi thật tốt.”

Trương Sơ Tâm phản ứng lại, trong lòng run rẩy, ngón tay lén lút nắm chặt, cô nhìn phía xa, nhàn nhạt nói: “Diễn kịch mà thôi, em là diễn viên, phát huy thực lực rất dễ dàng.”

“.....”

Trương Sơ Tâm ngừng vài giây, lại nói: “Anh lớn như vậy, bản thân mình còn không chăm sóc được?”

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, chỉ cảm thấy đau lòng, đau đến tức thở, đau đến nói không ra lời.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu lại nhìn anh một cái, tò mò hỏi: “Tại sao lại phải uống thuốc? Anh bị bệnh gì sao?”

“Đau dạ dày mà thôi.”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng nhú mào, “Đau dạ dày phải chăm sóc tốt, mẹ anh cho anh thuốc, anh vẫn nên đúng hạn uống đi.”

Thẩm Chi Niên không đáp lại cô. Trương Sơ Tâm không thấy đáp lại, ngượng ngùng đem đầu hướng ra ngoài cửa sổ, cũng không hề tiếp tục nói.

Lại là đoạn đường trầm mặc. Rốt cuộc tới dưới lầu công ty, xe vừa dừng lại, cô như bay chạy xuống xe, chạy đến bên Thẩm Chi Niên, cúi người vẫy tay với Thẩm Chi Niên qua cửa xe, “Cảm ơn anh đã đưa đến đây! Em lên đây, anh đi đi!”

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện, đem xe quay đầu, liền biến mất.

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên đi xa, có chút thất thần, bỗng có người chụp bả vai cô, mới phục hồi tinh thần lại.

Cô quay đầu lại, thấy Hà Dĩnh mang một chiếc kính râm to đứng đằng sau.

Hà Dĩnh và Trương Sơ Tâm cùng một công ty điện ảnh, so với cô thì vào sớm hơn hai năm, là đại tỷ trong công ty, hiện giờ ở giới giải trí cũng coi là đứng ở tuyến hai.

Một nữ minh tinh tuyến hai lại là người tốt nhất trong công ty, có thể thấy được công ty của cô làm việc chẳng ra gì.

Hà Dĩnh hất cằm nhìn cô, “Sơ Tâm, từ khi nào cô lại trở nên giàu có thế rồi? Vừa nhìn chiếc xe kia, nếu tôi không lầm cũng phải bốn, năm trăm vạn?”

“Tôi không biết.”

“Ha, thật là, một diễn viên tuyến 18 không biết cũng phải.” Hà Dĩnh tháo kính râm xuống, từ trên xuống dưới đánh giá Trương Sơ Tâm, “Bất quá, vị kim chủ này của cô cũng không để ý chút nào? Xe đắt như vậy, như thế nào lại để cho cô trang phục không chút nào tử tế như vậy?” Cô giơ tay kéo cổ áo Trương Sơ Tâm, “Sơ Tâm à, không phải chứ, bộ quần áo này cô mua ở taobao hả? Có nói xem, bộ đáng nghèo khổ này, làm sao có thể tốt lên được!”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, “Cô cho rằng tôi giống một số người hay sao, dựa vào thân thể để đổi lấy vai diễn? Tôi kiếm được ít tiền, nhưng ít nhất lại sạch sẽ, so với một số người thì.....”

Hà Dĩnh sắc mặt biến đổi, trừng mắt nhìn cô, “Trương Sơ Tâm! Cô nói ai?”

“Tôi không nói cô, đừng có mà nhận vợ thế nha.”

Hà Dĩnh tức giận đến mức đau cả ngực, cô ta giơ tay chỉ thẳng vào Trương Sơ Tâm, “Trương Sơ Tâm! Một diễn viên tuyến 18 còn dám hoành hành trước mặt tôi? Tôi nói cho cô hay, cô đã bị Tiểu tổng ra lệnh phong sát ở toàn giới giải trí! Tôi thấy cô sau này cơm cũng không có mà ăn ha!”

Trương Sơ Tâm gắt gao chau mày, “Cô nói cái gì?”

Hà Đình lạnh lùng cười, “Thật là, đắc tội ai không biết, lại đắc tội Tiểu tổng, đáng đời cô! Xem về sau cô còn dám mạnh miệng thế không!”

20. Chương 20: Trương Sơ Tâm Lo Lắng

Trương Sơ Tâm lo lắng chạy lên lầu, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tống Hi, liền thấy cô từ văn phòng của giám đốc đi ra, hốc mắt hồng hồng, thoát nhìn như là vừa khóc.

Trương Sơ Tâm nghĩ đến lời nói của Hà Đình, trái tim run rẩy, vội vàng chạy lên, lôi kéo Tống Hi, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Chị vừa rồi ở dưới gặp được Hà Đình, nghe cô ta nói, chị bị phong sát phải không?”

Tống Hi vừa mới lau nước mắt, nghe cô nói, nước mắt lại chảy ra.

Trương Sơ Tâm thấy thế, liền biết sự tình là thật.

Cô bị phong sát, vậy lấy đâu ra tiền chữa bệnh cho ba? Còn có tiền của Thẩm Chi Niên, khi nào mới có thể trả hết?

Trong lúc nhất thời cô cũng có chút hoảng sợ, thân mình nghiêng nghiêng, dựa vào vách tường mới có thể đứng vững.

“Không việc gì, Sơ Tâm, tổng hội có biện pháp, Tiểu Từ kia tuy cũng là nhân vật lớn, nhưng muốn nói ở giới giải trí một tay che trời, hẳn không có năng lực như vậy.” Tống Hi đỡ Trương Sơ Tâm đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Sơ Tâm, Chị không phải quen biết Thẩm Chi Niên sao? Lần trước chị đúng thuốc, là anh ta tới cứu chị, các người vào lúc ban đêm có phát sinh cái gì không? Còn có, chị còn không nói cho em biết, hai người là quan hệ gì nha!”

Trương Sơ Tâm cau mày, “Mấu chốt đâu phải cái này, em vẫn còn tâm tư lo chuyện vợ vẫn?”

“” Em mới không nói vợ vẫn nha! Em chỉ muốn hỏi một chút, đến tột cùng chị cùng Thẩm Chi Niên là quan hệ gì? Thẩm Chi Niên vừa mới thành lập công ty điện ảnh, muốn gia nhập giới giải trí, lần trước chị đi thử vai chính là bộ phim anh ta đầu tư, chị cùng anh ta có quan hệ tốt, không bằng đi tìm anh ta lấy một vai diễn? Hẳn là không khó? Có Thẩm Chi Niên chống lưng, Tiểu Từ kia cũng không dám bắt nạt chị nữa.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, càng nhú mày chặt. Kêu cô đi cầu xin Thẩm Chi Niên? Không phải nợ anh càng nhiều hay sao?

“Sơ Tâm, chị không phải đang thiếu nợ, lại còn cha chị nằm viện, mỗi ngày đều phải tiêu tiền, nếu chị bị phong sát tức không có việc, phải làm sao bây giờ? Nếu chị quen biết Thẩm Chi Niên, mau lợi dụng để lấy tài nguyên.”

Trương Sơ Tâm từ công ty trở về nhà. Dọc đường đi, không ngừng thở ngán than dài. Phải chăng đời trước cô thiếu nợ Thẩm Chi Niên? Đời này mới dây dưa với anh không dứt. Mấy cái giờ trước mới cùng anh cãi nhau, hiện tại lại phải đi về cầu xin anh.....

Trương Sơ Tâm bực bội mà cào cào đầu. Phiền quá! Phiền chết mất!

Trở lại biệt thự, một chiếc xe ở bên ngoài, không phải xe của Thẩm Chi Niên.

Cô vừa mới từ taxi xuống, từ trong xe một người đàn ông trung niên bước ra, trong tay còn xách theo một túi đồ.

“Thiếu phu nhân, đây là thuốc mà phu nhân chuẩn bị cho thiếu gia.”

Trương Sơ Tâm lúc này mới nhớ tới Lâm Văn dặn dò cô theo dõi Thẩm Chi Niên uống thuốc, vội vàng đuổi tay nhận, “Cảm ơn ạ, vất vả cho chú.”

Lão Lý cười cười, “Không vất vả, Thiếu phu nhân, không có việc gì, tôi liền đi về trước.”

Trương Sơ Tâm hơi hơi cúi người, “Được, chú đi thông thả, chú ý an toàn.”

Lão Lý lái xe rời đi, Trương Sơ Tâm mới xách theo một túi thuốc to vào trong.

Vào nhà, đổi giày, cô liền mang túi thuốc cất vào tủ lạnh.

“Ai –” nghĩ đến việc mở miệng cầu xin Thẩm Chi Niên, tâm tình liền vô cùng bức bối.

Cầu xin anh như thế nào đây? Hôm nay giống như chọc giận anh, lúc đưa cô đến công ty, sắc mặt anh đen thui, một lời cũng không nói liền quay xe bỏ đi. Cho nên, cầu xin anh thật sự sẽ được sao?

“A a a!” Trương Sơ Tâm nắm tóc, lưng dựa ở tủ lạnh ngửa mặt lên trời thở dài.

Phát ngốc một lúc, cô liền lấy di động gọi cho bạn thân Hà Mỹ Mỹ.

Trong chốc lát, điện thoại liền được kết nối.

Trương Sơ Tâm hít vào một hơi sâu, “Mỹ Mỹ, giang hồ cứu cấp, thỉnh giáo cậu một vấn đề.”

“Ha ha ha!!” Hà Mỹ Mỹ khoa trương cười ở đầu dây bên kia, “Từ từ chờ mình lấy chén nước.”

Điện thoại đầu kia, vang lên tiếng nước rót vào ly thủy tinh.

“Được rồi, nói đi, mình nghe đây.”

Trương Sơ Tâm thay đổi tư thế, nghiêng người dựa vào cửa tủ lạnh, hỏi: “Mỹ Mỹ, ngày thường nếu cậu chọc chồng mình tức giận, lấy lòng hắn như thế nào?”

“Còn không quá đơn giản sao, vợ chồng mà, cứ ôm nhau lên giường thì không có việc gì không giải quyết được.”

Trương Sơ Tâm sặc một ngụm, “Mình chân thành nhờ giúp đỡ, làm ơn đừng nói đùa được không?”

“Mình không nói giỡn nha, ngày thường nếu mình chọc ông xã tức giận, buổi tối liền chủ động, đem hắn hầu hạ, đảm bảo hôm sau không còn thấy tức giận, còn chủ động mua quần áo cho mình.”

Trương Sơ Tâm cau mày. Bất quá chiều này, đặt trong hoàn cảnh của cô với Thẩm Chi Niên có chút không thích hợp.

“Sơ Tâm, cậu muốn lấy lòng nam nhân nào nha? Ai, nhưng mình phải nhắc nhở cậu, ở trong giới giải trí hỗn loạn như vậy, cậu đừng vì mấy cái vai diễn vớ vẩn mà làm chuyện trái với đạo đức lương tâm nha!”

Trương Sơ Tâm trợn mắt, “Cậu nghĩ cái gì thế, không phải như thế.”

“Vậy cậu muốn lấy lòng ai? Từ từ – không phải là Thẩm Chi Niên chứ?”

“Mỹ Mỹ, mình còn có việc, tạm biệt nha.” Trương Sơ Tâm nói xong, liền đem điện thoại di động cất dứt.

Buổi tối 8 giờ, Trương Sơ Tâm buộc tạp dề từ trong phòng bếp đi ra.

Cô đã chuẩn bị một bàn đồ ăn, liền chờ Thẩm Chi Niên rồi hâm lại. Đứng ở cửa sổ nhìn ra sân, không thấy xe anh.

Cô nhin không được liền gọi điện thoại cho Thẩm Chi Niên.

Điện thoại được kết nối, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.....Trương Sơ Tâm hồi hộp chờ Thẩm Chi Niên nghe điện thoại, nhưng điện thoại liền một tiếng bị cắt đứt.

Trương Sơ Tâm cầm di động, nháy mắt hóa đá.

Mười phút sau, Trương Sơ Tâm nôn nóng ở phòng khách đi tới đi lui. Trong miệng lẩm nhẩm, ” Thẩm Chi Niên tự nhiên không nghe điện thoại! không nghe điện thoại không nghe điện thoại! Phải làm sao bây giờ! ”

Trong đầu đột nhiên nhảy ra câu nói kia của Hà Mỹ Mỹ, “Cứ ôm nhau ngủ là không có việc gì không thể giải quyết.”

Cô đột nhiên giật mình, bỗng đứng trợn tròn đôi mắt. Chẳng lẽ thật sự muốn.....

Không được a! Trương Sơ Tâm! Cô đột nhiên vò đầu, “Như thế cùng quy tắc ngầm có gì khác nhau?!”

Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ô tô.

Trương Sơ Tâm sững sốt, đang chuẩn bị đi mở cửa, cửa liền được mở ra từ bên ngoài.

Thẩm Chi Niên mở cửa, thấy Trương Sơ Tâm buộc tạp dề đứng ở cửa, hơi ngẩn ra một chút, “Em.....”

“Anh đã trở lại!” Trương Sơ Tâm đầy mặt tươi cười, xoay người nhanh chóng từ tủ giày lấy ra đôi dép của Thẩm Chi Niên, thân thiết đặt dưới chân Thẩm Chi Niên, theo sau lại đứng lên, giúp Thẩm Chi Niên cởi áo khoác, “Mệt không? Trước mắt nghỉ ngơi một chút, sau đó nhanh chóng sẽ có cơm.” Nghĩ nghĩ, lại chớp chớp mắt nhìn hắn, “Muốn tắm rửa trước không?”

Thẩm Chi Niên mày nhăn, khấn trương, giống như đang nhìn quái vật, “Trương Sơ Tâm, em uống nhầm thuốc?”

Trương Sơ Tâm chớp chớp mắt, “Không có a, em không phải đã đáp ứng mẹ anh sẽ chăm sóc tốt cho anh hay sao?”

Khi nói chuyện, cô đem áo khoác Thẩm Chi Niên cởi xuống, ôm quần áo, chạy lên lầu.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng Trương Sơ Tâm, hơi hạ tầm mắt.

Anh đổi dép lê, đem giày da nhặt lên bỏ vào tủ. Đi đến bàn trà, bưng ly uống nước, uống một ngụm, liền ngẩng ra, nước ấm, Trương Sơ Tâm chuẩn bị riêng cho anh?

Đôi mắt thu lại một chút.

Trương Sơ Tâm nhanh từ trên lầu xuống dưới, cười tủm tỉm nói: “Nước tắm đã chuẩn bị tốt, anh mau đi lên tắm cho thoải mái, nhanh có thể ăn cơm!”

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm một lúc lâu, chợt cười khê một tiếng. Anh hướng trên lầu đi đến bên người Trương Sơ Tâm rồi ngừng lại, dán vào gò má cô, “Trương Sơ Tâm, lấy lòng như vậy không bằng thêm thành khẩn chút nữa?”

Thẩm Chi Niên ở rất gần Trương Sơ Tâm, hô hấp nóng phun nhẹ bên má cô, bả vai cô hơi hơi run một chút, khấn trương hỏi: “.... Như thế nào là thành khẩn?”

Thẩm Chi Niên nhường mày, vẻ mặt thích thú, “Chẳng hạn như giúp tôi tắm rửa?”

21. Chương 21: Ai Mà Chẳng Biết Kim Chủ Phía Sau Thôi Tiểu Như Là Thẩm Tổng

Thẩm Chi Niên vừa nói xong, Trương Sơ Tâm sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên cầu thang.

Thẩm Chi Niên đỡ lấy cô, khoe miệng hơi cong, “Mới chỉ là giúp tôi tắm rửa đã làm em kích động đến thế?”

Kích động em gái anh!

Trương Sơ Tâm dùng ánh mắt xem thường nhìn anh, nhưng mà trên mặt vẫn mang theo cười, nhẹ nhàng mà đẩy anh một chút, “Em còn chưa nấu xong, tự anh tắm đi, tắm xong có thể ăn cơm.”

Cô nói xong, xoay người chạy xuống lầu. Tốc độ cực nhanh, chỉ sợ chậm một chút sẽ bị Thẩm Chi Niên túm về giúp tắm rửa.

Thẩm Chi Niên nhìn cô chạy trời chết, khoe miệng hơi cong một chút, ngay sau đó liền xoay người lên lầu.

Trương Sơ Tâm mới vừa đem bưng đồ ăn lên bàn, Thẩm Chi Niên liền đi xuống. Anh mặc một chiếc áo thun rộng cùng quần thể thao màu đen. Khác với khi Thẩm Chi Niên mặc tây trang, trông anh mặc như vậy phẳng phất hình bóng người con trai trẻ tuổi năm đó.

Trương Sơ Tâm nhìn anh đến thất thần.

Thẩm Chi Niên đi đến bàn ăn, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Trên bàn đều là đồ ăn anh thích, chay mặn đều có, trông vô cùng hấp dẫn.

Thẩm Chi Niên lưng dựa trên ghế, ánh mắt thật sâu mà nhìn Trương Sơ Tâm, “Nói đi, có chuyện gì cần tôi giúp?”

Lúc này là thay dép lê cho anh, rồi tiếp giúp anh chuẩn bị nước tắm, hiện tại còn làm một bàn đồ ăn lớn như vậy, nói cô đơn giản chỉ là chăm sóc anh, đánh chết hán cũng không tin.

Trương Sơ Tâm ho khan một tiếng. Nếu anh đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi, cô cũng không cần thiết tiếp tục giả vờ nữa, Trương Sơ Tâm ngẩng đầu, nhìn anh, “Thẩm Chi Niên, bộ phim điện ảnh do anh đầu tư, tôi đã tham gia thử vai.....”

“Làm sao? Tiếp tục nói.” Thẩm Chi Niên nhìn cô, ngón tay thon dài ở trên bàn cồm nhẹ nhàng gõ.

Trương Sơ Tâm nghe tiếng ngón tay của Thẩm Chi Niên ở trên bàn gõ nhẹ, trong lòng không khỏi khẩn trương lên. Ngón tay cô đặt ở bàn liền túm lấy váy.

“Ừm..... Ngày đó buổi tối, chắc anh còn nhớ? Em bị trúng thuốc.....” Trương Sơ Tâm ấp a ấp úng, nói lại ngừng một chút, sắp xếp từ ngữ rồi tiếp tục nói: “Người hạ được là Tiểu Từ, anh chắc là biết, là một nhà đầu tư phim. Anh ta đối với em..... ừm..... Lòng mang ý xấu. Lần trước Ngư lão đại là chuẩn bị đem em bán cho anh ta, chính anh đã cứu em lần đó. Lần trước ở khách sạn Minh Nguyệt anh ta cho em uống thuốc, đương nhiên là em chạy trốn. Chẳng qua, chuyện này anh ta ghi hận trong lòng, hiện tại muốn phong sát em ở giới giải trí.” Nói tới đây, cô đã nói hết tình cảnh của mình. Trương Sơ Tâm dừng lại, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Chi Niên.

“Cho nên?”

“Khụ.....Cho nên khả năng trong khoảng thời gian tới em sẽ không có việc làm, hai chúng ta lại quen biết, anh có thể cho em một vai diễn được không?” Trương Sơ Tâm đặc biệt khẩn trương nhìn Thẩm Chi Niên. Tống Hi đã minh xác, công ty sẽ không cho cô cơ hội, Tiểu Từ lại phong sát cô, không một đoàn làm phim nào dám cho cô tham gia. Hiện tại cũng chỉ có Thẩm Chi Niên có thể trợ giúp cô.

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, “Không có việc thì thôi, em là vợ của Thẩm Chi Niên, tôi nuôi em là được.”

Trương Sơ Tâm không ngờ được Thẩm Chi Niên sẽ nói như vậy, cô sốt ruột, liền nói: “Không được a, em còn phải trả tiền nợ cho anh!”

Thẩm Chi Niên nghe thấy lời này, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, “Kiếm tiền của tôi tới trả lại cho tôi? Trương Sơ Tâm, em thật biết tính toán đấy!”

Anh bỗng nhiên phát hỏa, Trương Sơ Tâm sợ tới mức ngón tay cũng run lên. Cô ngơ ngẩn nhìn anh, bị ghen đến nói không ra lời.

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô một cái. Qua một lát, anh mới hạ hỏa, “Giúp em cũng không phải không thể, em mang cái gì đến đổi đi?”

Anh nhìn cô, tầm mắt không tự giác mà dừng ở trên ngực Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm đột nhiên trợn tròn đôi mắt, phản xạ có điều kiện ôm lấy ngực, “Không được! Không sử dụng quy tắc ngầm!”

Thẩm Chi Niên đem tầm mắt rời đi, nhìn chằm chằm cô, “Tôi muốn làm cái gì, còn cần tiềm quy tắc sao?”

Trương Sơ Tâm tròn mắt trừng trừng nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, nâng cằm, “Em lại đây.”

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhú mi, vẻ mặt cảnh giác, “Làm gì?”

“Em lại đây.” Thẩm Chi Niên hướng cô vẫy tay, lại hô một tiếng.

Trương Sơ Tâm nghi ngờ mà nhìn anh một cái, nghĩ một lúc, chung quy vẫn là đi tới gần anh.

“Ngồi gần hơn.”

Trương Sơ Tâm lại nhích người gần hơn chút.

“Lại gần nữa.”

Trương Sơ Tâm không tình nguyện nhưng vẫn ngồi gần anh hơn.

Thẩm Chi Niên giơ tay kéo cô lại, ấn cô ngồi trên đùi anh.

Trương Sơ Tâm khấn trương đến cả người đều căng thẳng, thanh âm phát run, “Không..... Không thể sử dụng quy tắc ngầm.....”

Thẩm Chi Niên cười khê một tiếng, “Không quy tắc ngầm, chỉ thân mật một chút.” Lời còn chưa dứt, anh liền cúi đầu, hôn lên môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm bỗng chốc mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng. Cô đang ngồi trên đùi Thẩm Chi Niên, không dám cử động, càng không dám giãy giụa.

Môi Thẩm Chi Niên hơi lạnh đặt trên môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy răng cô, tiến quân thần tốc.

Trương Sơ Tâm bị anh hôn đến trống rỗng. Trừ bỏ ngày đó buổi tối bị hạ được, mơ mơ màng màng cùng Thẩm Chi Niên xảy ra quan hệ, cô chưa từng hôn qua ai. Khi đóng phim, cũng không có cảnh hôn. Lần hôn mà tỉnh táo như vậy, thật sự là lần đầu tiên.

Cô khấn trương đến nỗi tay chân cũng không biết đặt ở đâu. Thẩm Chi Niên hôn khi nhẹ khi mạnh, Trương Sơ Tâm phương diện này không có kinh nghiệm, nhanh chóng cảm thấy cả người mình mềm nhũn, không tự chủ mà dựa vào người anh.

Thẩm Chi Niên ôm eo cô, càng hôn càng nhập tâm.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Chi Niên rút cuộc mới buông cô ra. Nhìn Trương Sơ Tâm gương mặt ửng đỏ, anh cong khóe miệng, cuối cùng cười cười, anh giơ tay sờ đầu cô, “Nói đi, muốn cái nhân vật nào?”

Trương Sơ Tâm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức từ trên đùi Thẩm Chi Niên nhảy dựng lên. Theo bản năng mà giơ tay lau môi.

Thẩm Chi Niên nhìn động tác cô lau miệng, đôi mắt nheo lại.

Trương Sơ Tâm nhìn trộm anh. Trong lòng không khỏi nghĩ, người này kỹ thuật hôn tốt như vậy, không biết là tích cóp được bao nhiêu kinh nghiệm!

Cô gắt gao cắn môi, ngồi lại bên ghế.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, đang chờ cô trả lời.

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, bắt đầu nói: “Em lần trước chuẩn bị thử nhân vật nữ số 3, bắt quá nhân vật kia anh đã điều động nội bộ tặng cho tiểu tình nhân của anh rồi.”

Thẩm Chi Niên gắt gao mà chau mày, “Cái gì mà tiểu tình nhân?”

” Tiểu tình nhân của anh nha, Thôi Tiểu Như!”

“Khụ –” Thẩm Chi Niên nghe thấy cái tên này thiếu chút nữa phát sắc, “Trương Sơ Tâm, ai nói với em Thôi Tiểu Như là tình nhân của tôi?”

Trương Sơ Tâm nói: “Còn cần đến người khác nói với em sao, trong giới giải trí ai mà chả biết vị kim chủ đằng sau Thôi Tiểu Như chính là Thẩm tổng nha.”

“Nói hươu nói vượn.” Thẩm Chi Niên cau mày, nhìn Trương Sơ Tâm nói: ” Nếu quả thật là kim chủ của ai, thì cũng là của em - Trương Sơ Tâm.”

Trương Sơ Tâm nghe vậy, trong lòng nhảy dựng lên, bàn tay đặt ở bàn hơi nắm chặt.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây, không ai dám phong sát em.”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh, qua một hồi lâu, nhin không được nói: “Thẩm Chi Niên, anh hiện tại với cả trước kia thật sự không giống nhau?”

Thẩm Chi Niên mới vừa cầm lấy chiếc đĩa, nghe thấy lời này, hơi hạ tầm mắt, trong giọng nói mang theo chút châm chọc, “Tôi phấn đấu nhiều năm như vậy, nếu còn giống như trước đây, tôi chẳng phải chính là phế vật hay sao?”

Anh phấn đấu nhiều năm như vậy, nếu còn giống như trước đây, làm sao có dũng khí xuất hiện trước mặt cô.

22. Chương 22: Đêm Nay, Em Có Thể Ngủ Ở Đây Được Không?

Trương Sơ Tâm nhìn một bàn đồ ăn được Thẩm Chi Niên ăn sạch, nhin không được hỏi một câu, “Thật sự ăn rất ngon sao?”

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, “Em cảm thấy thế nào?”

“.....”

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, từ trên ghế đứng lên.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh.

“Trương Sơ Tâm.....” Thẩm Chi Niên đi đến cửa nhà ăn, đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nói: “Trương Sơ Tâm, từ nay em mang cơm trưa cho tôi đi.”

“A?”

Thẩm Chi Niên cười nói: “Không phải muốn lấy lòng tôi hay sao? Cho em một cơ hội.”

Trương Sơ Tâm nhìn anh đi khỏi phòng ăn, nhìn anh đi lên lầu. Cô cúi đầu nhìn cái đĩa không còn chút đồ ăn nào..... Thật sự ngon như vậy sao? Vì sao mà cô ăn lại cảm thấy mặn muốn chết! Thẩm Chi Niên không chỉ có dạ dày không tốt, mà vị giác cũng không tốt?! So với người bình thường khẩu vị thật khác biệt nha. Nghĩ đến đây, trong lòng cô liền âm thầm quyết định, về sau đưa cơm cho Thẩm Chi Niên nhất định sẽ làm theo khẩu vị như hôm nay!

Chỉ là thật sự..... Rất mặn!

Trương Sơ Tâm bưng cốc trong tay uống một ngụm nước lớn.

Trên lầu, Thẩm Chi Niên vào phòng, lập tức đi vào nhà vệ sinh, đánh răng 3 lần, súc miệng không biết bao nhiêu lần, xong lại uống thêm vài cốc nước, cuối cùng miệng mới có cảm giác trở lại.

Thật là..... Mặn chết mất.

Trương Sơ Tâm đem bát đĩa bỏ vào bồn rửa, sau đó cô lấy một gói thuốc mà Lâm Vân chuẩn bị cho Thẩm Chi Niên cho vào nước nóng rồi xé miệng túi, đổ ra ly.

Cô bưng ly thuốc lên lầu, lúc này Thẩm Chi Niên không có ở trong phòng.

Đây là chuyện thường tình, Thẩm Chi Niên không ở trong phòng, vậy chắc chắn là ở thư phòng.

Cô đành bê thuốc qua thư phòng, lúc mở cửa, Thẩm Chi Niên cực nhanh đem giấu một quyển sổ đi, chắc không muốn ai biết.

Trương Sơ Tâm bê thuốc đi đến, tò mò nhìn thoáng qua, “Quyển vở kia có gì bí mật sao? Xem anh bị dọa sợ kìa.”

Thẩm Chi Niên đem cát quyển sổ màu nâu vào ngăn tủ, khóa lại. Ngẩng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt híp lại một chút, “Trương Sơ Tâm, em không biết gõ cửa sao?”

Trương Sơ Tâm lè lưỡi, “Quên mất.”

Xong cô bê ly thuốc tới trước mặt Thẩm Chi Niên, “Anh mau uống thuốc đi”

Thẩm Chi Niên nhìn ly thuốc đấng ngất, liền gắt gao nhú mày, bắt giắc cả người lùi lại đôi chút, “Mang đi.”

“Anh uống hết liền mang đi.”

“Trương Sơ Tâm, em thật giống mẹ của tôi, tôi không uống thuốc này. Em mau mang đi!” Anh chỉ sợ nhất hai việc, một là những đêm Trương Sơ Tâm biến mất khỏi cuộc đời anh, hai là uống thuốc Đông y.

“Thẩm Chi Niên, sao anh lại giống trẻ con như vậy? Đã là người lớn, còn sợ uống thuốc? Không uống thuốc, cơ thể anh sẽ khỏe mạnh sao?” Cô bưng thuốc đặt trước miệng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên bịt mũi trừng mắt nhìn cô.

“Nhìn em cũng vô dụng! Hôm nay ở trên xe, lời nói của mẹ anh, không phải anh đều nghe thấy sao? Mau uống đi, em đã đồng ý với mẹ anh chăm sóc anh cho tốt.”

“Uống rồi có gì tốt sao?” Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, mở miệng hỏi.

” Có lợi cho cơ thể anh!” Trương Sơ Tâm trừng mắt nói.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, đặc biệt nghiêm túc hỏi: “Uống rồi có thể được khen thưởng một nụ hôn không?”

“.....” Trương Sơ Tâm ngây ngốc đứng đó. Chàng trai lạnh lùng đâu rồi! Làm sao lại trở thành một người vô sỉ mặt dày hết mức như vậy!

Thẩm Chi Niên bê thuốc trên tay cô để qua bên cạnh, ánh mắt rơi trên người cô không có dời đi, lại lần nữa hỏi: “Thế nào?”

Trương Sơ Tâm nói thầm, “Uống rồi cũng đâu phải tốt cho em đâu!” Hoá ra cô còn phải dỗ anh uống?

Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm vài phần, đem ly thuốc đẩy xa, “Mang đi.”

Anh nói xong, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Muốn mang đi cô lập tức mang đi! Chưa thấy ai trẻ con như vậy! Trương Sơ Tâm bực mình, bưng cái ly đi ra ngoài, “Dù sao điều nên làm thì đã làm rồi, chính anh không chịu phối hợp, về sau cũng đừng nói với mẹ anh em không chăm sóc tốt cho anh.”

“Vai diễn em muốn đã dành cho Thôi Tiểu Như.” Trương Sơ Tâm mới vừa đi tới cửa, Thẩm Chi Niên bỗng lên tiếng.

Trương Sơ Tâm bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại, vẻ mặt khó tin, “Thẩm Chi Niên, anh đã đồng ý cho em....”

“Vẫn có thể đổi ý.” Thẩm Chi Niên ngược mắt nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười, “Nhưng.. Vẫn còn cơ hội để em thể hiện.....” Anh nâng cằm, chỉ chỉ cái ly trong tay cô.

“.....”

Trương Sơ Tâm rốt cuộc đã hiểu được người ở phía dưới, không thể không cúi đầu. Nhưng, cũng chỉ hôn một chút, so quy tắc ngầm trong giới giải trí, cô đã được tính là may mắn. Đương nhiên, càng quan trọng hơn, người này là Thẩm Chi Niên, người cô đã từng yêu rất nhiều năm, cho nên, cũng không có chút kháng cự nào.

Cô cúi người, nhanh chóng hôn lên mặt Thẩm Chi Niên một cái.

Thẩm Chi Niên trầm mặt, “Đây là thành ý của em?”

“Thẩm Chi Niên anh đừng quá đáng!” Trương Sơ Tâm có chút tức giận, gắt gao cau mày.

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng gõ hai cái lên ly thuốc.

Trương Sơ Tâm cúi người hôn lên môi anh một chút, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, “Vừa lòng chưa?! Uống thuốc đi!”

Thẩm Chi Niên nhìn bộ dạng cô nhăn nhó bực bội, tâm tình cực kì thoải mái mà cười lớn.

Rốt cuộc chờ đến lúc Thẩm Chi Niên uống thuốc xong, Trương Sơ Tâm bưng cái ly đi ra ngoài, trong miệng liên tục lẩm bẩm, “Thẩm ba tuổi! Thẩm biến thái! Thẩm hạ lưu! Thẩm ấu trĩ!”

Trương Sơ Tâm đi rồi, Thẩm Chi Niên lại lấy quyển sổ từ trong ngăn tủ ra xem.

Mở ra, trang giấy có chút ố vàng, đây là lúc anh học cấp ba mua, bên trong viết rất nhiều, đều là về Trương Sơ Tâm. Trang đầu tiên, còn dán một tấm ảnh của Trương Sơ Tâm, cô nằm trên bàn ngủ, ánh mặt trời xuyên qua chiếu lên đỉnh đầu cô, đem tóc cô biến thành một màu nâu nhạt,.

Đó là năm thứ hai, anh ở trong phòng tự học, cô ôm sách đến phòng tự học muốn cùng anh học bài. Nhưng chỉ được một lúc, cô liền nằm trên bàn ngủ mất.

Anh ngơ ngẩn nhìn cô, nhin không được cúi xuống hôn lên trán cô một cái.

Khi đó, ánh nắng lấp lánh, anh cho rằng cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, quay đầu liền có thể thấy cô. Đáng tiếc sau đó, anh vẫn làm cô tức giận bỏ đi.

Cuộc đời đã không có Trương Sơ Tâm, sống một ngày cũng như một năm, buồn chán như nhau.

Buổi tối hôm nay, trời tự nhiên nổi sấm chớp.

Trương Sơ Tâm bị đánh thức liền hoảng sợ, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Cô từ bé đã sợ sấm chớp, bởi khi còn nhỏ có một lần suýt bị sét đánh chết.

Cô ôm chăn run bần bật trên giường, nhưng bên ngoài tiếng sấm ngày càng to, không có ý định dừng lại.

Cô ôm chăn xuống giường, chạy ra khỏi phòng.

Thư phòng đèn còn sáng, cô kiên chạy tới gõ cửa.

“Vào đi.” Thẩm Chi Niên nói.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào, Thẩm Chi Niên ngẩng đầu lên nhìn cô bọc chăn đứng ở cửa, hơi nhúu mày một chút, “Em làm gì vậy?”

Trương Sơ Tâm chỉ vào ghế sofa lớn trong thư phòng, “Em đêm nay..... Có thể ngủ ở đây không?”

23. Chương 23: Thẩm Chi Niên, Sao Anh Lại Không Biết Xấu Hổ Như Vậy?

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm bọc chăn đứng ở giữa phòng, khẽ nhúu mày, “Em làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm có chút xấu hổ mà chỉ ra bên ngoài, “Em..... Sợ sấm sét. Anh có thể ở đây thêm một lát không?”

Lúc trước khi cô ở nhà thuê một mình, khi có sấm chớp Tống Hi sẽ tới ngủ cùng cô. Hiện tại ở nơi này không thể gọi Tống Hi tới, chỉ có thể ở cùng Thẩm Chi Niên.

Trương Sơ Tâm nói xong, cũng không đợi Thẩm Chi Niên đồng ý, bọc chăn đi đến sofa, “Em chỉ ở đây một lúc thôi, hết sấm sét sẽ trở về, sẽ không quấy rầy anh làm việc.”

Trương Sơ Tâm cẩn thận nói, ngồi xuống sofa.

Thẩm Chi Niên ánh mắt vững nhìn cô, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, đi tới gần Trương Sơ Tâm.

“Ai, anh làm gì vậy!” Trương Sơ Tâm vừa mới chuẩn bị nằm xuống, Thẩm Chi Niên cúi người ôm cô lên. Thân mình bỗng nhiên bị nhấc lên, cô sợ tới mức theo bản năng mà ôm lấy cổ Thẩm Chi Niên, “Anh định làm gì? em chỉ ở chỗ này một lát thôi mà.”

Cô tưởng Thẩm Chi Niên không cho cô ở lại thư phòng.

Thẩm Chi Niên giọng nói vững vàng nói: “Về phòng đi ngủ.”

Trương Sơ Tâm rụt cổ, định mở miệng nói sợ, nhưng rốt cuộc vẫn chưa kịp nói.

Thẩm Chi Niên ôm cô trở về phòng, lúc sau liền xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, không nói một lời.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh rời đi, ngẩn ra vài giây. Đột nhiên, một đợt sấm sét truyền tới khiến trái tim cô bỗng run rẩy, Trương Sơ Tâm vội vàng chui vào trong chăn, cả người cuộn lại, ở trong chăn không hở chỗ nào.

Bên ngoài tiếng sấm tia chớp ầm ầm, trời giống như sập xuống, rất dọa người.

Trương Sơ Tâm sợ hãi, gắt gao bịt tai mình lại, trong lòng oán trách Thẩm Chi Niên. Còn không phải cô chỉ ở lại thư phòng cùng anh một lúc thôi sao? Cô thật sự rất sợ hãi.

Di động đúng lúc này, vang lên.

Trương Sơ Tâm sờ sờ, tìm được di động, là Hàn Thời Mặc nhắn tin, “Có sấm sét, Tống Hi có ở cùng em không?”

Trương Sơ Tâm ở trong chăn nhắn tin lại, “Không có.”

Hàn Thời Mặc: “Anh đến cùng em nhé!”

Trương Sơ Tâm: “Không cần, em ở nhà bạn.”

Không thấy có tin nhắn trả lời lại. Thật lâu qua đi, màn hình di động mới lại sáng lên, “Bạn nào? Thẩm Chi Niên sao?”

Trương Sơ Tâm nhìn tin nhắn, đôi mắt lập tức mở to.

Còn chưa kịp nghĩ tại sao Hàn Thời Mặc lại biết, chăn đột nhiên bị xốc lên.

“Trương Sơ Tâm, em định ở trong này chết ngốc luôn sao?” Thẩm Chi Niên đen mặt đứng ở đầu giường, cánh tay anh còn treo áo ngủ.

Hóa ra anh vừa rời đi lấy quần áo ngủ?

“Ngồi trong chăn chơi di động? Trương Sơ Tâm, đôi mắt này em không cần?” Thẩm Chi Niên gắt gao mà nhú mày, tay cầm lấy di động của cô, ném ra đầu giường.

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, ngữ khí bỗng trở nên mềm mại, “Thật sự rất sợ hãi sao? Tôi tắm rửa một lúc rồi sẽ quay lại, biết không?”

Trương Sơ Tâm trong đầu trống rỗng, ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Chi Niên sờ đầu cô, cúi người chỉnh lại chăn cho cô. Sau đó, đứng dậy, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Trong chốc lát, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Không phải âm thanh rất lớn, lại thêm ở ngoài sấm sét ầm ầm, nhưng Trương Sơ Tâm lại đặc biệt nghe rất rõ.

Di động bỗng nhiên vang lên, kéo cô lại thực tại.

Trên màn hình điện thoại, tên Hàn Thời Mặc nhấp nháy.

Trương Sơ Tâm ngậy ngốc trong chốc lát, mới chậm rãi nghe điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Hàn Thời Mặc hỏi, giọng nói nặng nề, nghe ngữ khí thì có lẽ tâm trạng anh đang không tốt.

Trương Sơ Tâm không tự giác mà nắm chặt ngón tay, nhỏ giọng mà nói: “Bạn..... Bạn trong nhà.”

“Sơ Tâm, em định giấu anh tới khi nào?”

“Thời Mặc.....” Trương Sơ Tâm trong lòng đột nhiên run một chút, “Em.....”

Trương Sơ Tâm muốn giải thích một chút, lại không biết nên nói gì, sợ dĩ giải thích đều là che giấu.

Cô trầm mặc, không nói gì.

Giọng nói Hàn Thời Mặc lại truyền đến, lạnh vài phần, “Em thật sự cùng Thẩm Chi Niên kết hôn?”

Trương Sơ Tâm gắt gao mà cắn môi, nói không ra lời.

“Trương Sơ Tâm, em quả nhiên vẫn thích hắn. Nhiều năm như vậy, em vẫn không quên hắn, không nghĩ tới hắn đã từng làm tổn thương em, trong mắt em cũng chỉ có hắn! Trương Sơ Tâm.....” Giọng nói phần nộ của Hàn Thời Mặc bỗng nhiên nghẹn lại, anh ngừng lại.

Trương Sơ Tâm nắm chặt di động, không biết nên nói cái gì, thậm chí cũng không dám thở mạnh.

Hồi lâu, Hàn Thời Mặc rút cuộc lần thứ hai mở miệng, thanh âm thấp thấp, áp lực, “Trương Sơ Tâm, nhiều năm như vậy, anh ở bên cạnh em, em có phải hay không..... Trước nay đều không thấy thích anh?”

Trương Sơ Tâm nghe chưa xót, nghẹn ngào mà nói ” thực xin lỗi. ”

Điện thoại đột nhiên im bật. Nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng.

“Hàn Thời Mặc.....”

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt đứt, bên tai không chút âm thanh.

Trương Sơ Tâm vẫn duy trì tư thế cầm điện thoại, đôi mắt chớp chớp, nước mắt rơi xuống.

Hàn Thời Mặc đối với cô tốt bao nhiêu, so với người khác, cô là người rõ nhất.

Chỉ là không có biện pháp thích anh ấy.....

Ngoài cửa sổ vẫn còn sấm sét.

Thẩm Chi Niên tắm rất nhanh liền đi ra.

Trương Sơ Tâm ngồi ở đầu giường, trong tay nắm di động.

Thẩm Chi Niên sưng sốt, ” Tại sao lại không nằm xuống?”

Anh còn chưa dứt lời, một cái gối bay qua đầu anh.

Cái gối này đến bất chợt, anh chưa kịp né tránh, liền bị đập một phát vào mặt.

Cũng may, chỉ là một cái gối, đổi lại nếu là một vật cứng, chắc chắn không thể cứu được nhan sắc.

Anh cầm lấy cái gối, cau mày nhìn về phía Trương Sơ Tâm, “Em lại làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm không nói gì, di động liền bay về phía anh.

Thẩm Chi Niên theo bản năng mà trốn, di động ” bang ” rơi trên mặt đất, nháy mắt liền vỡ vụn.

Thẩm Chi Niên mày nhăn đến cực hạn, giọng nói có phần bất đắc dĩ, “Em rốt cuộc làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, “Anh còn hỏi em làm sao vậy? Anh có phải đã nghe điện thoại của em?”

Thẩm Chi Niên hơi hơi ngẩn ra trong chốc lát, đột nhiên phản ứng lại.

Anh nhìn cô, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Thẩm Chi Niên! Anh dựa vào cái gì mà nghe di động của em! Em nói cho anh, anh đây là xâm phạm người khác!”

Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi, “Em sợ Hàn Thời Mặc biết chúng ta có quan hệ?”

“Chúng ta đã nói không cho người khác biết!”

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, cuối cùng lại không nói cái gì, đi tới mép giường.

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn mà nhìn anh đi tới, ngơ ngẩn mà nhìn anh nằm lên giường.

Trương Sơ Tâm ngốc lại càng ngốc, “Thẩm Chi Niên, anh làm gì?”

“Ngủ.” Anh nói, giờ tay kéo Trương Sơ Tâm lại, giữ cô nằm trong lòng ngực anh.

Anh thành linh hành động, Trương Sơ Tâm cả kinh mở to mắt.

Thật lâu sau, cô mới phục hồi tinh thần lại, giãy giụa, “Không phải..... Thẩm Chi Niên, em hiện tại đang cùng anh cãi nhau, anh phải giải thích đi chứ!”

Trương Sơ Tâm giãy giụa trong lòng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên sức lực lớn, ôm cô không buông, thanh âm thấp thấp, “Không phải sợ sét đánh sao? Tinh thần tốt như vậy sao?”

“Thẩm Chi Niên anh đừng nói sang chuyện khác!”

“Mau ngủ.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên nhắm mắt lại liền ngủ. Cô dùng sức giãy giụa, lộn xộn trong lòng Thẩm Chi Niên.

“Trương Sơ Tâm, em cứ việc giãy, châm lửa em phụ trách dập!” Thẩm Chi Niên rút cuộc nhịn không được mở to mắt trừng trừng nhìn cô.

Trương Sơ Tâm hoảng sợ, nháy mắt không dám động, chỉ dám nhỏ giọng mà kháng nghị, “Anh buông ra, hết sấm sét rồi, anh cũng nên về phòng chứ!”

“Không trở về.”

“Thẩm Chi Niên, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy.”

“.....”

Chốc lát sau.

Trương Sơ Tâm rút cuộc cũng nằm im trong lòng Thẩm Chi Niên.

“Thẩm Chi Niên, anh ngủ rồi sao? Thẩm Chi Niên..... Thẩm Chi Niên.....”

Trương Sơ Tâm nâng đầu nhìn anh, anh nhắm mắt lại, ngủ thật sự nghiêm túc.

“Thẩm Chi Niên, anh trước kia tại sao không thích em?” Cô nhỏ giọng nói một câu, thậm chí than một tiếng.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Chi Niên ôm cô chặt thêm, thanh âm nhẹ nhàng vang lên, “Trương Sơ Tâm, nếu tôi nói trước kia tôi cũng thích em, em sẽ cho tôi một cơ hội?”

24. Chương 24: Trương Sơ Tâm, Em Muốn Mưu Sát Chồng?

Thẩm Chi Niên vừa nói ra lời này, toàn thân đều căng thẳng, khẩn trương chờ Trương Sơ Tâm trả lời.

Nào biết, đợi nửa ngày, Trương Sơ Tâm lại không có chút phản ứng.

Thẩm Chi Niên hơi hơi cau mày, cúi đầu nhìn, hóa ra Trương Sơ Tâm nằm trong ngực anh đã ngủ rồi.

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô, thái dương giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói một câu, “Trương Sơ Tâm! Em là heo sao!”

Nghe thấy người nói chuyện, Trương Sơ Tâm hơi hé miệng, lông mi run rẩy, nhưng mắt vẫn không mở.

Thẩm Chi Niên nhìn môi cô, hầu kết hơi giật giật, không nhìn được cúi đầu hôn lên môi cô, cắn nhẹ lên môi cô một cái.

“Ừm ——” Trương Sơ Tâm bị đau kêu một tiếng, trong lúc ngủ mơ màng giơ tay xoa môi.

Thẩm Chi Niên cho rằng cô tỉnh, híp mắt nhìn cô. Cuối cùng, cô lại chỉ xoay người, trong miệng lẩm bẩm nói gì đó, tiếp tục ngủ.

Thẩm Chi Niên một đêm không ngủ, thế mà nha đầu bên cạnh lại không tìm không phổi ngủ

Hôm sau, Trương Sơ Tâm tỉnh ngủ, nhớ tới hôm qua, lại phát hiện mình đang được Thẩm Chi niên ôm trong ngực. Cô giơ hai tay đẩy anh ra, nhưng làm thế nào cũng không được. Cô tăng thêm sức, cố gắng nhấc hai tay Thẩm Chi niên ra.

Nhưng cánh tay Thẩm Chi Niên như chiếc kìm ôm chặt cô, cô phí rất nhiều sức lực, nhưng cũng không nhấc nổi tay anh. Anh ôm cô trong ngực, thân thể hai người dính sát vào nhau.

Trương Sơ Tâm không nhìn được mắng một câu, “Hạ lưu!”

Cô vừa dứt lời, Thẩm Chi Niên liền tỉnh, xoay người một cái đặt cô dưới thân.

Trương Sơ Tâm giật mình trừng mắt nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

“Không phải mắng tôi là hạ lưu sao? Tôi tạo chứng cứ cho em?”

Trương Sơ Tâm sắc mặt thay đổi, trong lòng có chút sợ hãi, “Anh tránh ra, mau tránh ra!”

Thẩm Chi Niên đè cô thật nặng, không thể thoát ra cũng không thể cử động.

Trương Sơ Tâm trong lòng hoảng hốt. Sợ hãi có, then thùng có, nhiều nhất vẫn là phần nộ. Cô nhớ tới âm thanh trong văn phòng anh lần trước, không biết thế nào lại có sức lực lớn đến vậy, giờ cao đầu gối, huých vào nửa thân dưới của anh.....

Thẩm Chi Niên không kịp đề phòng, bị đau xoay người ngồi dậy, sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi, “Trương Sơ Tâm, em định mưu sát chồng?”

Trương Sơ Tâm tiện tay vớ gối ném qua chỗ anh, thở phì phì từ trên giường xuống, chạy vọt vào phòng tắm.

Mười phút sau, Trương Sơ Tâm từ trong phòng tắm ra.

Thẩm Chi Niên đã không còn trong phòng.

Vốn tưởng rằng anh đã đi rồi, nhanh chóng đi làm. Nào ngờ, vừa đi xuống lầu, lại thấy anh anh ngồi ở sofa đọc báo.

Trương Sơ Tâm tò mò hỏi anh một câu, “Tại sao anh vẫn chưa đi?”

“Chờ em làm ăn sáng.”

Trương Sơ Tâm: “..... Trước kia không có em, ai làm cho anh?”

“Không ăn.”

“.....!!”

Trương Sơ Tâm tuân lệnh đi vào phòng bếp.

Bữa sáng rất đơn giản, chưa tới mười phút đã làm xong, cô còn chuẩn bị thêm cho anh một ly thuốc.

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm bê ly thuốc, hơi nhú mồm một chút. Nhưng cũng không nói gì, tiếp tục ăn bữa sáng.

Trương Sơ Tâm ăn không yên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt dừng trên người anh rất lâu, rồi cuộc anh buông đĩa, ngẩng đầu nhìn cô, “Muốn nói cái gì?”

Trương Sơ Tâm ho một chút, sắc mặt kì quái, hỏi: “Có phải đêm qua anh đã làm cái gì em?”

Thẩm Chi Niên cụp mắt, không đáp.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, đột nhiên có chút bực mình. Cúi đầu, tay cầm đĩa cào tới cào lui trên đĩa, phát ra âm thanh chói tai.

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng nhú mồm.

Lúc sau, Trương Sơ Tâm ăn xong bữa sáng, cầm ly thuốc đưa đến trước mặt Thẩm Chi Niên, “Uống thuốc.”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không nhúc nhích. Trong ánh mắt hàm chứa cười, ngón tay thon dài ở trên bàn gõ nhẹ nhàng.

Trương Sơ Tâm biết anh suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không nhúc nhích.

Hai người trầm mặc, Thẩm Chi Niên đột nhiên hỏi cô: “Muốn vai nữ chính sao?”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh, nói không ra lời.

.....

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, từ ghế đứng lên, đi đến bên Thẩm Chi Niên.

Cô cúi người, môi dán sát gần môi Thẩm Chi Niên, đột nhiên dừng lại, “Thẩm Chi Niên, có thể hỏi anh một chuyện không?”

Thẩm Chi Niên nhướng mày, “Hỏi đi.”

Trương Sơ Tâm muốn hỏi sự việc lần trước trong phòng anh. Nhưng cuối cùng lại không nói ra lời. Cô dựa vào gì để hỏi? Cô có tư cách gì để hỏi? Ngay từ đầu không phải đã nói không can thiệp sinh hoạt cá nhân của nhau sao?

Cô không có quyền hỏi chuyện này. Nhưng lại cảm thấy Thẩm Chi Niên cùng người khác thân mật, trong lòng có chút hụt hẫng khó chịu. Cô không chịu nổi khi bị anh trêu chọc. Không ai biết, buổi sáng hôm nay lúc tỉnh lại, trong lòng cô có bao nhiêu cảm giác hạnh phúc.

Cô chưa từng nghĩ sẽ không thích anh nữa. Mỗi lần muốn quên anh, lại là một lần thất bại.

“Em muốn hỏi cái gì?” Thẩm Chi Niên thấy cô nửa ngày không mở miệng, trong lòng tò mò.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Không có gì.” Cô cúi người, nhanh chóng hôn lên môi Thẩm Chi Niên. Khi rời đi, cô đảo mắt, cắn một phát lên môi anh.

Thẩm Chi Niên bị đau, cau mày nhìn cô.

Trương Sơ Tâm sờ môi, “Trả cho anh!”

Hôm nay buổi sáng cô vào phòng tắm phát hiện môi mình có một vết cắn nhàn nhạt, còn ai gây ra vào đây nữa?

Bữa sáng qua đi, Thẩm Chi Niên lên lầu thay quần áo.

Khi xuống dưới, Trương Sơ Tâm nhàm chán ngồi chơi điện thoại trên sofa.

Thẩm Chi Niên quay người về phía bàn trà, “Buổi sáng có thời gian thì đi mua quần áo đi, tối nay đoàn làm phim mở họp báo.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, bật dậy, vừa mừng vừa sợ, “Mở hộp báo?!”

Thẩm Chi Niên cong khóe miệng.

Trương Sơ Tâm khiếp sợ, “Em không cần thử vai sao?”

“Việc này không quan trọng.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên đặt thẻ lên bàn, cầm lấy đưa cho anh, “Anh đã giúp em rất nhiều rồi, tiền này không cần, tiền mua lễ phục em vẫn có.”

Thẩm Chi Niên nháy mắt trầm sắc mặt, “Không muốn dùng tiền của tôi?”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Thiếu tiền anh nhiều quá sẽ không trả được....”

“Vậy đừng trả! Trương Sơ Tâm, tôi không muốn em trả lại cho tôi, em muốn trả xong hai ta sẽ không còn quan hệ gì.” Anh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm cầm tấm thẻ, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Thẩm Chi Niên.

Cả đời liên quan đến nhau, chẳng phải là cùng anh cả đời làm vợ chồng?

Cùng Thẩm Chi Niên chung sống cả đời, đây là ước mơ lớn nhất của cô lúc trước nha.

Nhưng, thật sự có thể cùng anh sống cả đời sao? Thực ra, cô cảm thấy Thẩm Chi Niên lúc trước với bây giờ hơi khác nhau. Trước đây nhiều năm như vậy không thích cô, thậm chí là chán ghét, sẽ đột nhiên thích cô sao?

“Trương Sơ Tâm.” Đang nghĩ ngợi, giọng nói Thẩm Chi Niên từ cửa truyền đến. Anh bỗng nhiên lại trở về.

“A!” Trương Sơ Tâm hoảng sợ, phục hồi tinh thần.

“Trưa mang cơm cho tôi, đừng quên.”

“.....”

“Nếu em không mang, tôi sẽ không ăn.”

“.....”

Thẩm Chi Niên đi rồi, Trương Sơ Tâm cả người vô lực nằm trên sofa, đôi mắt liên tục chớp chớp nhìn trần nhà. Thẩm Chi Niên từ khi nào trở nên trẻ con như vậy? Không mang cơm sẽ không ăn? Cô nghĩ, nhin không được phụt cười, đôi mắt cong cong, thật giống một đứa trẻ nha.

Trương Sơ Tâm nằm ở sofa nằm một lát, cảm di động, nhin không được nhắn tin cho Thẩm Chi Niên, “Thẩm Chi Niên, hỏi anh một vấn đề.”

25. Chương 25: Thẩm Chi Niên, Anh Thích Em Sao?

Lúc cô nhắn tin, là sáu giờ, Thẩm Chi Niên đang mở cuộc họp ở công ty, nghe nhân viên trình bày.

Màn hình di động sáng lên, anh đảo mắt nhìn một chút. Tin nhắn của Trương Sơ Tâm gửi tới, anh lập tức cầm di động lên.

“Thẩm Chi Niên, em hỏi anh một chuyện.”

Thấy tin nhắn, Thẩm Chi Niên thậm chí có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ khi Trương Sơ Tâm nhắn tin, khóe miệng không nhin được cong lên, tay soạn tin nhắn, “Em hỏi đi.”

Bên kia, Trương Sơ Tâm ôm điện thoại khấn trương chờ, lúc nhận được tin nhắn của Thẩm Chi Niên, cô sợ tới mức suýt đem điện thoại ném xuống đất.

Căn bản vấn đề cô muốn hỏi có chút riêng tư, trong lòng nhiều ít có chút khấn trương. Vốn dĩ buổi sáng cô muốn hỏi, nhưng thật sự không dám đứng trước mặt Thẩm Chi Niên để hỏi.

Cô nhìn tin nhắn của Thẩm Chi Niên, cười một cái, suy nghĩ tỉ mỉ, cẩn thận gõ từng câu chữ, “Thẩm Chi Niên, mấy năm nay bên cạnh anh đã có bao nhiêu phụ nữ?”

Trương Sơ Tâm đánh xong câu chữ, ngón tay ở chỗ gửi do dự vài giây, sau đó lại xóa đi.

Trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn. Mấy ngày nay, cô luôn nhắc nhở bản thân không được để ý đến chuyện riêng tư của Thẩm Chi Niên, không muốn nghĩ đến ngày hôm đó. Nhưng hôm ấy âm thanh trong phòng anh lại làm cô suy nghĩ rất nhiều.

Cô không thể an ủi mình không để chuyện đó trong lòng, nhưng chuyện kia vẫn như cây gai cắm trong lòng cô.

Cô rất muốn hỏi anh, nhưng lại không đủ dũng cảm.

Lấy thân phận gì đi hỏi? Vợ của Thẩm Chi Niên sao? Nói trắng ra, cô rất sợ Thẩm Chi Niên cười nhạo cô. Anh có thể nói, Trương Sơ Tâm, không phải em nói tốt nhất không can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của nhau sao? Em hỏi cái này làm cái gì? Quả thực còn thích tôi sao?

Cô thậm chí có thể nghĩ tới bộ dáng lúc anh nói những lời này, cực kì đắc ý, mang theo một ý cười xấu xa.

Trương Sơ Tâm ném di động ở trên sofa, trong đầu nghĩ tới khuôn mặt Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên thay đổi thật rồi, trước kia, anh là một chàng trai lạnh nhạt an tĩnh. Hiện giờ lại cực kì thích trêu chọc cô, làm cô tức đến run người, làm cô không thể khống chế trái tim đập nhanh một chút.

Trương Sơ Tâm rối rắm do dự, di động ném ở một bên, nửa ngày không nhấn nổi một tin.

Thẩm Chi Niên chờ cô hỏi, đôi mắt nhìn chằm chằm điện thoại, tâm tư hoàn toàn không đặt trong cuộc họp, đến khi Hà Thanh lén lút gọi một tiếng mới hồi phục tinh thần lại. Giây tiếp theo, lại là cầm di động đứng lên, “Hôm nay đến vậy thôi, tan họp.”

Nói xong, liền xoay người bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Bên ngoài, Thẩm Chi Niên đang chuẩn bị gọi điện cho Trương Sơ Tâm, tin nhắn rút cuộc được gửi đến. Anh vào văn phòng cúi đầu xem di động, thấy nội dung Trương Sơ Tâm gửi tới, khóe miệng hơi cong một chút, gọi điện thoại cho cô.

Thẩm Chi Niên gọi điện thoại tới, Trương Sơ Tâm khấn trương không dám lập tức nghe máy. Cầm di động đi tới đi lui một hồi, đến khi chuông điện thoại reo được lúc lâu, mới ấn nghe.

Nói thật ra, cô cũng không biết mình đang khấn trương cái gì.

Điện thoại được kết nối, giọng Thẩm Chi Niên từ bên kia truyền tới, mang theo tiếng cười khê, “Lâu như vậy mới nghe điện thoại, Trương Sơ Tâm, em đang khấn trương sao?”

Trương Sơ Tâm ngồi trên sofa, “Em có cái gì phải khấn trương, chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Cô gãi đầu trả lời, lại nói: “Đương nhiên, anh hoàn toàn có thể không trả lời, em cũng không phải tìm hiểu chuyện riêng tư của anh.....”

“Một.”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên đã trả lời cô.

Trương Sơ Tâm nghe xong, không tự chủ được mà nắm chặt di động, “Ai vậy?”

“Trương Sơ Tâm, em bị ngốc sao?” Thẩm Chi Niên hơi có chút bất đắc dĩ.

Trương Sơ Tâm trong lòng run đến lợi hại, mấp máy miệng một lúc lâu không nói chuyện.

Thật lâu sau, Thẩm Chi Niên nói tiếp, “Trương Sơ Tâm, tôi mấy năm nay, cũng chỉ có một mình em mà thôi. Buổi tối hôm đó, tôi là lần đầu tiên.”

Trương Sơ Tâm cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà nói, “Nói dối.” Nói xong, tâm trạng lại cực kì kích động.

Bên kia, Thẩm Chi Niên cau mày, thở ra một hơi mới nói: “Trương Sơ Tâm, em cũng thật có lương tâm.”
Trương Sơ Tâm nhin không được nói: “Vậy anh nói xem, ngày đó ở trong văn phòng anh, nữ nhân đó là ai?”

“Ngày nào? Nữ nhân nào cơ?” Trương Sơ Tâm nói lời này, Thẩm Chi niên ngây ngốc một hồi.

Trương Sơ Tâm nói: “Ngày đó, em tới đưa di động cho anh, chắc anh cũng biết? Ngày đó em.....”

“Trương Sơ Tâm, thời điểm mà em nhắc tới, tôi đang mở cuộc họp, di động là thư kí đưa cho tôi.”

“.....”

“Cho nên, em lúc ấy, rốt cuộc thấy cái gì?”

Trương Sơ Tâm ho một chút, đột nhiên cảm thấy xấu hổ đến nói không ra lời.

“Trương Sơ Tâm, tôi có thể cho là em đang ghen sao?” Thẩm Chi Niên đột nhiên cười một chút, “Trương Sơ Tâm, em còn chưa nói, em ngày đó đến tốt cùng thấy cái gì?”

Trương Sơ Tâm có chút ảo não, “Cái gì cũng không thấy!”

“Hả?”

Nói đến đây, đơn giản đã rõ ràng, Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, “Nghe thấy giọng của một nữ nhân, là cái loại âm thanh này..... Cái loại âm thanh.....”

“Ở trong văn phòng tôi?” Thẩm Chi Niên đột nhiên trầm vài phần.

“Đúng vậy.”

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, đặc biệt nghiêm túc, “Trương Sơ Tâm, tôi không biết em ngày đó nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, đều không phải sự thật. Lúc em đến, tôi thật sự đang họp.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, một lúc lâu không nói chuyện, mở miệng thời điểm cũng chỉ là nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Trương Sơ Tâm, nghe hiểu chưa?” Thẩm Chi Niên không yên tâm hỏi một câu, sợ cô hiểu lầm.

“Ừm..... Đã biết.”

Cho dù là sự thật thì thế nào? Trương Sơ Tâm chỉ cảm thấy trong lòng càng rối loạn. Thật lâu sau, cô lại nhin không được hỏi: “Anh mấy năm nay, tại sao không chịu đi tìm bạn gái?” Bị mẹ giục kết hôn, còn tới tìm cô đóng kịch.

” Em thử nói đi, Trương Sơ Tâm.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, trong lòng thành thật, kinh hoàng.

Anh vì cái gì mà hỏi cô?

Trong lòng cô chợt nảy ra một suy nghĩ hoang đường. Chẳng lẽ anh mấy năm nay không tìm bạn gái, là đang đợi cô sao? Suy nghĩ này cũng thật hoang đường, trong lòng cô hoảng loạn vô cùng.

“Cái kia..... Thẩm Chi Niên, em còn có việc, tắt máy nha!” Cô nói xong, tắt điện thoại. Ngồi ở trên sô pha, trong lòng bàn tay cô vậy mà toát ra một lớp mồ hôi. Trong đầu chỉ có một ý niệm: Thẩm Chi Niên mấy năm nay đều không có bạn gái, chỉ có một mình cô, anh..... Anh có lẽ thích cô?

Lần trước tới thăm mẹ anh, anh muốn làm hôn lễ, nói anh thích cô. Cô lúc ấy không tin, cũng không nghĩ sẽ theo đuổi. Chính là, giờ phút này lại có chút tin.

Cô theo đuổi anh sáu năm, anh chưa từng nhìn cô một cái, giờ phút này lại biểu hiện như vậy, giống như nói cho cô biết, anh thích cô.

Trương Sơ Tâm trong lòng càng hoảng. Kích động có, hưng phấn cũng có, nhưng càng nhiều lại là lo sợ.

Cô ngơ ngác ở trên sô pha ngồi một hồi lâu, bình tĩnh hô hấp gửi cho Thẩm Chi Niên một tin nhắn.

— Thắm Chi Niên, anh thích em sao?

Lúc này, gửi xong tin nhắn, cô không dám ném di động đi, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình di động.

Không phải chờ quá lâu, Thắm Chi Niên đã nhắn lại.

— Ừ.

Đơn giản một chữ, Trương Sơ Tâm nhìn chăm chăm một hồi lâu, đến cuối cùng, cắn môi, nước mắt rơi xuống.

Thắm Chi Niên thích cô, cô đã từng theo đuổi sáu năm không có kết quả, hiện tại thế nhưng nam nhân ấy lại thích cô. Vì cái gì?

Cô nên cảm thấy vui vẻ nên cảm thấy kích động. Nhưng mà, giờ phút này cô lại nghĩ đến những năm trước. Ở thời điểm cô khó khăn nhất, trong nhà phá sản, cha nhảy lầu. Cô cảm thấy cuộc đời thật bất công, cô đã nhiều lần gọi cho anh, cô không cần anh giúp đỡ cô, chỉ cần anh có thể an ủi cô một chút một chút, có thể nghe thấy giọng anh, cô sẽ có thêm dũng cảm.

Nhưng khi đó, anh nhất quyết không chịu nghe máy. Có bao nhiêu lạnh lùng?

Nghĩ đến đoạn thời gian đó, bị thương lại lấp mất niềm vui sướng. Trương Sơ Tâm đưa điện thoại di động ném trên bàn, nằm trên sofa, lẳng lặng nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, dần dần, cô liền ngủ mất. Trong lúc ngủ mơ, cô lại mơ tới thời điểm anh mặc áo sơ mi, mặt mày sạch sẽ, là dáng vẻ cô cực thích.

Khi tỉnh lại, đã là 11 giờ.

Trương Sơ Tâm từ trên sofa bò dậy, buộc lại tóc đi vào phòng bếp làm cơm trưa cho Thắm Chi Niên.

Làm xong cơm trưa, cất vào hộp giữ ấm, đến công ty vừa vặn 12 giờ.

Thang máy từ từ đi lên, Trương Sơ Tâm căng thẳng khó chịu.

Từ thang máy ra, cô không nghĩ tới sẽ gặp người này.

Hà Thanh đứng ở cửa thang máy, bộ dáng như muốn đi thang máy. Cô ta thấy Trương Sơ Tâm, ngẩn ra một hồi lâu, trên mặt mới hơi hơi cong lên vẻ tươi cười, “Sơ Tâm học tỷ, đã lâu không thấy.”

Trương Sơ Tâm không nghĩ tới lại ở chỗ này thấy cô ta. Lúc học đại học, Hà Thanh thích Thắm Chi Niên có thể giấu được người khác, nhưng không thể giấu được cô.

Trương Sơ Tâm nhìn Hà Thanh, nhin không được hỏi một câu, “Sao cô lại ở chỗ này?”

Cô đối với Hà Thanh xưa nay đều không thích, không chỉ bởi vì cô ta cũng thích Thắm Chi Niên, xem cô ta là tình địch, cũng bởi vì cô ta đã nhiều lần ở trước mặt Thắm Chi Niên nói xấu cô.

Trương Sơ Tâm, không thích sẽ biểu hiện ở trên mặt, giờ phút này sắc mặt tự nhiên không thể nói đã thay đổi nhiều.

Hà Thanh cười cười, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, “Học tỷ chắc là không biết? Tôi là thư kí của Thắm tổng, đi theo Thắm tổng rất nhiều năm.”

Nói đến nhiều năm, cô ta cố ý nhấn mạnh.

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt.

Rất đặc ý, cô không ở đây, Cô ta lại ở bên Thắm Chi Niên nhiều năm như vậy.

Nhưng kết quả, cũng chỉ là thư kí không phải sao?

Trương Sơ Tâm đẩy cửa vào phòng, Thắm Chi Niên đang gọi điện thoại, thấy cô tiến vào, đơn giản nói hai câu, liền lập tức ngắt điện thoại.

Trương Sơ Tâm đem giữ ấm hộp để trên bàn trà, “Cơm mang đến rồi, em đi đây.”

Thẩm Chi Niên bước tới, bắt lấy tay cô, mảy nhíu lại, “Trương Sơ Tâm, em cứ như vậy đi? Chúng ta hôm nay không phải có rất nhiều lời muốn nói sao?”

26. Chương 26: Trương Sơ Tâm, Cái Đuôi Của Em Đã Vẽ Lên Tận Trời!

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm chuẩn bị đi về, đen mặt tức giận, nắm tay cô ấn trên sofa.

Trương Sơ Tâm nghĩ đến Hà Thanh mấy năm nay luôn ở bên cạnh Thẩm Chi Niên, trong lòng liền không thoải mái, theo bản năng tránh xa Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên lại tóm lấy tay cô, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô.

“Anh buông....”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên liền cúi người, nặng nề chặn môi cô lại.

Trương Sơ Tâm mở to hai mắt, đến lúc cô lấy lại tinh thần muốn đẩy anh ra, đôi tay đã bị nắm thật chặt.

Anh hôn, như vũ bão, cực kì hung hãn, Trương Sơ Tâm bị anh hôn đến thở không nổi, thân mình hơi vịn vẹo giữa giữa.

Thẩm Chi Niên rốt cuộc cũng buông cô ra, môi lại không có rời đi, nhẹ nhàng mà dán ở trên môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm nhận được không khí, vội vàng hít thở.

Trong văn phòng, an tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Qua hồi lâu, Trương Sơ Tâm nhìn vào mắt Thẩm Chi Niên, nói, “Em vừa thấy Hà Thanh.”

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng đáp một tiếng, “Cô ấy là thư kí của anh.”

Trương Sơ Tâm nghe xong lời này, ấn đường gắt gao nhíu lại, dùng sức mà đẩy Thẩm Chi Niên ra.

Cô ta là thư kí. Nói thật hợp tình hợp lí!

Trương Sơ Tâm lạnh lùng cười, “Thẩm Chi Niên, ngày hôm ấy trong văn phòng anh nữ nhân đó chắc là Hà Thanh ha? Anh thật biết lợi dụng chức quyền! A....!”

Trương Sơ Tâm còn chưa nói xong đã bị Thẩm Chi Niên đột nhiên ôm vào trong lòng ngực, đặt trên đùi của anh.

Tư thế của hai người vô cùng ái muội, Trương Sơ Tâm đỏ mặt, nhỏ giọng kháng nghị, “Anh làm gì, mau thả ra.”

Cô giữa giữa, giọng Thẩm Chi Niên thâm trầm vang lên, “Trương Sơ Tâm, em mà còn lộn xộn, anh không ngại làm giữa trưa đâu.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, lập tức không dám động đậy, gương mặt trắng bệch.

Thẩm Chi Niên vừa tức giận vừa buồn cười, nhéo mặt Trương Sơ Tâm, “Hoá ra lúc trước anh nói nhiều như vậy, một câu em cũng không để ý phải không?”

Trương Sơ Tâm rũ đầu, mấp máy môi không nói.

“Trương Sơ Tâm, theo như em nói, hôm em tới, anh đang bận họp, không có thời gian để lợi dụng chức quyền làm mấy chuyện sai trái ấy.” Thẩm Chi Niên thâm tình nhìn cô trong chốc lát, hỏi: “Rốt cuộc là anh nói không rõ ràng hay em căn bản không tin anh?”

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Em không có không tin.”

Quả thực trông Thẩm Chi Niên hình như không nói dối. Ngày đó, cô cũng không thấy anh, nếu anh nói không có, cô cũng sẽ không nghi ngờ anh nữa.

Thẩm Chi Niên nhéo mũi cô, “Lúc trước sự việc kia anh đã nói qua, em không muốn suy xét hay sao?”

“Sự việc gì?” Trương Sơ Tâm nhất thời không hiểu, mờ mịt nhìn anh.

” Cho anh một cơ hội?”

Nghe thấy lời này, Trương Sơ Tâm mới nhớ tới lần trước anh nói, anh thích cô, hỏi cô có nguyện ý một lần nữa thích anh hay không.

Trương Sơ Tâm nhìn anh một cái, “Thẩm Chi Niên, em cảm thấy anh cực kì gian xảo.”

“Sao?”

“Cái gì mà cùng em giả kết hôn, rõ ràng là lừa cưới mà?”

Thẩm Chi Niên nhịn không được cong khóe miệng, “Hôm nay em thật thông minh.”

Trương Sơ Tâm đánh một phát lên ngực anh, “Thẩm Chi Niên, anh thật âm hiểm!”

“Anh không làm như vậy, em sẽ chịu gả cho anh sao?” Thẩm Chi Niên cười hì hì nói.

Trương Sơ Tâm kỳ quái mà nhìn anh một cái, “Thẩm Chi Niên, anh không phải đã từng nói dù cho em theo đuổi anh hai mươi năm hay ba mươi năm nữa anh đều không thích em sao? Giờ sao? Đột nhiên đổi ý?”

Thẩm Chi Niên nhướng mày, “Đúng vậy, sau đó phát hiện, không có em bên cạnh lại cảm thấy không quen.”

Anh kéo tay Trương Sơ Tâm, nhìn cô, “Sơ Tâm, anh biết trước kia mình làm tổn thương em, bây giờ cho anh thêm một cơ hội, được không?”

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, hất cằm, nói: “Vậy xem biểu hiện của anh.”

Xem biểu hiện, chính là cho cơ hội.

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm cười cười, ôm eo cô, ôn nhu mà hôn lên môi cô.

Trương Sơ Tâm rời khỏi đùi anh, nói, “Anh nhanh ăn cơm đi, không chốc nữa lại nguội.”

“Anh có thể ăn em không?” Anh cười dựa vào cô, Trương Sơ Tâm đẩy ngực anh, “Xem xét sự thành thật nha. Từ giờ trở đi, em không cho phép không được chạm vào người em, không được hôn em.”

Thẩm Chi Niên sắc mặt thay đổi.

Trương Sơ Tâm vừa giúp anh mở nắp hộp cơm, vừa nói: ” Anh đối xử với em trước kia như thế nào, đừng tưởng rằng anh nói một câu thích em, em liền quên đi tất cả.”

“Anh sai rồi Sơ Tâm.”

“Nhận sai cũng vô dụng, Thẩm Chi Niên, em hiện tại không nghĩ sẽ tha thứ cho anh.” Cô đem đồ ăn bày ra bàn, nói, “Anh ăn cơm đi.”

Trương Sơ Tâm nói xong, đứng lên.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, “Em đi đâu vậy?”

“Đi dạo phố nha, anh không phải cho em mua lễ phục sao?”

Trương Sơ Tâm xách theo túi đi ra cửa, chợt lại nghĩ tới cái gì, quay đầu, “Đúng rồi, ăn xong anh nhớ uống hết thuốc nhớ chưa?”

“.....”

“Không được uy hiếp em, ngoan ngoãn uống thuốc, biết không?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, “Trương Sơ Tâm, cái đuôi của em đã vênh lên tận trời rồi.”

Trương Sơ Tâm cong khóe miệng.

Hiện tại Thẩm Chi Niên nói thích cô, cảm giác chèn ép đối phương, thật đúng là rất thú vị.

Cô ra cửa, vui mừng hướng cửa thang máy đi đến.

Cũng không biết là trùng hợp hay không, cô lại gặp được Hà Thanh. Cô ta xách theo túi, bộ dáng như muốn ra ngoài.

Trương Sơ Tâm không có phản ứng, cửa thang máy mở ra, liền đi thẳng vào.

Thang máy chỉ có Trương Sơ Tâm và Hà Thanh.

Trương Sơ Tâm cúi đầu chơi di động, giọng nói của Hà Thanh vang lên, “Học tử, chị mấy năm nay làm cái gì vậy?”

“Diễn viên a.” Trương Sơ Tâm không chút nào để ý mà nói.

“Diễn viên? Thật hay giả?” Hà Thanh khiếp sợ.

Trương Sơ Tâm ngược mắt liếc nhìn cô ta một cái, “Rất ngạc nhiên sao?”

“Không có. Bất quá, học tử trong nhà có tiền, đóng phim chắc là do yêu thích đi.”

Trương Sơ Tâm cúi đầu tiếp tục chơi di động, cũng không đáp lại cô ta.

“Ai, em lại không được tốt như chị. Tốt nghiệp xong liền theo Thẩm tổng gây dựng sự nghiệp, mấy năm trước, thời điểm gian nan nhất, em cùng Thẩm tổng cùng nhau ở tầng hầm, mỗi ngày ăn mì gói, mùa hè nóng mùa đông lạnh, không thấy ánh mặt trời cũng không phải nói quá. Cũng may cùng Thẩm tổng ở bên nhau, lúc mệt mỏi, hai người cũng có thể an ủi nhau.”

Nói nghe có chút ái muội.

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, “Trước kia thật vất vả cho cô.”

“Không vất vả, có thể cùng Thẩm tổng đồng cam cộng khổ, là niềm vui của em.” Hà Thanh nhìn Trương Sơ Tâm, cười cười.

Lời này ý tứ khoe khoang quá rõ ràng, Trương Sơ Tâm lười phản ứng cô ta. Thang máy dừng lại, liền đi ra ngoài.

Hà Thanh nhìn bóng dáng Trương Sơ Tâm, hàm răng gắt gao cắn chặt.

Trương Sơ Tâm từ công ty ra, đi tới bách hoá Thiên Tinh.

Mấy năm nay cô không có tiền, thật lâu rồi không đi tới bách hóa Thiên Tinh. Nơi đây là nơi tụ tập của nhiều nhân hàng nổi tiếng ở khắp nơi. Lúc bước vào trong bách hóa, cô bình tĩnh. Thời điểm đi học, trong nhà điều kiện tốt, mua đồ hiệu giống như mua đồ ăn, mỗi ngày nghỉ đều theo mẹ kế đến đây càn quét một vòng. Lòng hư vinh của con gái rất lớn, hiện giờ đi đến nơi này, trong lòng lại không có chút kích động nào, cảm giác như vậy.., không nghĩ cái gì hết. Nếu không phải buổi tối hôm nay tham gia họp báo, cô sẽ mặc tùy tiện một cái váy nào đó là được.

Cô tham gia vào giới giải trí mấy năm nay, đây là lần đầu tiên tham gia họp báo phim điện ảnh. Bất quá, cô dường như không biết mình sẽ diễn nhân vật nào.

Trương Sơ Tâm xách túi đi qua rất nhiều cửa hàng nổi tiếng, quần áo đẹp rất nhiều, nhưng lại không có cái nào hợp ý cô.

Trương Sơ Tâm đang đi thì nhận được điện thoại của Thẩm Chi Niên. Anh đầu kia đặc biệt khoe mẽ nói: “Anh uống thuốc xong rồi.”

Trương Sơ Tâm nhin không được cười cong đôi mắt, “Thật nghe lời nha.”

Thẩm Chi Niên cười khê một tiếng, “Đang làm gì vậy?”

“Đi dạo phố, anh không phải nói buổi tối có cuộc họp báo khởi quay sao.”

“Mua nhiều chút, thích cái gì mua cái đó.”

Trương Sơ Tâm cười một chút, “Cảm ơn ngài nha, Thẩm tổng. Đúng rồi, anh còn chưa cho em biết em diễn vai nào, rốt cuộc là ai nha?”

“Vợ của Thẩm Chi Niên đương nhiên sẽ là vai nữ chính nha.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, ngạc nhiên, “Anh đừng nói giỡn! Nữ chính không phải cho Mạc Thi sao?”

Mạc Thi làm ở giới giải trí là nữ minh tinh nổi tiếng nhất, Trương Sơ Tâm rất khó tưởng tượng, nếu mình cướp vai của cô ấy, sẽ phát sinh bao nhiêu chấn động. Cô hít vào một hơi, “Thẩm Chi Niên, anh đừng hại em, em không muốn gây thù chuốc oán khắp nơi, anh cho em một nhân vật phụ là được.”

“Gây thù chuốc oán thì làm sao? Có anh ở đây, đừng sợ a.”

“.....” Nam nhân này đúng là.....thật bá đạo a.

“Sơ Tâm, anh có chút việc cần xử lý, em cứ đi tiếp nha, xong rồi gọi điện thoại cho anh, anh lại nói chuyện với em.”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Đã biết.”

Ngắt điện thoại, Trương Sơ Tâm đứng lúc thấy một cái váy màu lam nhạt vô cùng đẹp.

Cô tiến lên nhìn, “Cái váy này đưa cho tôi thử đi.”

Nhân viên bán hàng vội vàng tiến lên, gỡ váy xuống cho cô.

Trương Sơ Tâm rất nhanh đã thay xong, đứng trước gương ngắm nhìn, rất vừa lòng.

Nhân viên nói: “Tiểu thư, váy này cô mặc thật là đẹp mắt, hào phóng lại cao nhã, cũng đặc biệt tôn lên màu da của cô.”

“Đẹp sao.” Trương Sơ Tâm lại đứng trước gương nhìn trong chốc lát.

“Đẹp, tiểu thư, cô mua cái này đi, cái này chỉ có một chiếc, là phiên bản giới hạn, bỏ lỡ có thể mua không được nữa đâu.”

Trương Sơ Tâm nghe xong, trầm nghĩ, giới hạn toàn cầu, rất quý nha.

“Tôi thay ra đã.” Cô nói xong, đi đến phòng thử đồ, cầm quần áo thay ra rồi mới nhớ xem giá tiền.

Thời điểm thấy giá có vô cùng nhiều số 0, cô không khỏi nuốt nước miếng.

Mấy năm nay cô rất nghèo, thấy quần áo đắt như vậy, thật sự luyến tiếc không muốn mua, cảm thấy thật xót.

Cô đem váy ôm ra ngoài.

Nhân viên bán hàng thân thiết hỏi: “Tiểu thư, muốn tôi giúp cô gói lại không?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, một tiếng ” không” còn chưa nói ra, bên ngoài liền truyền đến âm thanh quen thuộc, “Phiên bản giới hạn toàn thế giới, cô ta mua không nổi.”

Editor: Đạo này rất lười nha~~

27. Chương 27

Giọng nói vừa rồi là của Hà Dĩnh, bên cạnh còn có hai trợ lý nữa. Hai trợ lý trong tay đều xách đầy đồ, đáng vẻ cực kì thỏa mãn.

Hà Dĩnh vừa tiến đến, mấy người nhân viên đều tiến lên, cúi đầu khom lưng, “Hà tiểu thư, cô đã tới!”

“Hà tiểu thư, trong cửa hàng có nhiều mẫu mới, để tôi lấy cho cô xem.”

“Hà tiểu thư, mời cô uống nước.”

“Hà tiểu thư, cô ngồi xuống nghỉ ngơi, chúng tôi lập tức lấy mấy mẫu mới cho cô chọn.”

Một đám người vây quanh Hà Dĩnh, dải ngọc này, quả thực có thể so với thái hậu.

Hà Dĩnh chỉ vào chiếc váy trên tay Trương Sơ Tâm, “Chiếc váy trong tay cô ta, tôi muốn.”

Nhân viên bán hàng sững sốt, có chút khó xử mà nhìn về phía Trương Sơ Tâm, “Tiểu thư, chiếc váy này.....”

Trương Sơ Tâm cười một chút, chuẩn bị đem váy đưa cho cô ta, lại nghe thấy Hà Dĩnh nói: “Việc gì phải hỏi, chiếc váy này đâu phải đến chớ mèo cũng có thể mua, mang váy lại đây.”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, mày hơi nhíu lại một chút.

Hướng dẫn mua nghe xong, lúc này cẩn thận đánh giá Trương Sơ Tâm một cái. Trương Sơ Tâm khí chất sang trọng, thế cho nên vừa rồi lúc cô tiến vào, nhân viên bán hàng liền niềm nở giới thiệu, đến lúc này nhìn kỹ mới phát hiện toàn thân cô không một món đồ nào là hàng hiệu, ăn mặc cực kì bình thường.

Nhân viên nháy mắt thay đổi thái độ, “Tiểu thư, phiền cô đưa váy cho tôi.”

Trương Sơ Tâm trầm mặc, nhất thời cũng không động đậy, bàn tay nắm chặt váy.

“Trương Sơ Tâm, cô bình tĩnh, chiếc váy này rất quý, làm hỏng, cô cũng không đền nổi.”

Hà Dĩnh giả vờ làm người tốt, nhưng mỗi lời nói ra đều mang theo sự trào phúng, giống như đang xem kịch.

Nhân viên nghe Hà Dĩnh nói như vậy, lập tức cũng kêu lên, “Đừng! Tiểu thư, cô nhẹ tay chút, chiếc váy này rất đắt!”

Trương Sơ Tâm lúc này không nhịn được, đem váy đặt lên quầy thanh toán, “Gói cho tôi.”

Mấy nhân viên dừng sốt một hồi, tròn mắt nhìn nhau.

Hà Dĩnh cười rộ lên, chế giễu, “Trương Sơ Tâm, mua không được cũng không quá mất mặt, tôi sợ thẻ tín dụng của cô không đủ tiền đâu.”

Hà Dĩnh đi tới gần cô, kéo chiếc váy, “Chiếc váy này tôi mua, thanh toán.” Nói xong liền lấy ra một chiếc thẻ tín dụng.

Nhân viên mỉm cười đi tới cầm thẻ của Hà Dĩnh.

“Chiếc váy này tôi muốn lấy trước, ở nơi này các cô cũng phải coi trọng thứ tự trước sau chứ?”

“Này.....”

” Thanh toán!” Trương Sơ Tâm cầm chiếc thẻ của Thẩm Chi Niên cho ném lên bàn.

Chiếc thẻ thực quý giá, không chỉ có nhân viên sững sốt, mà Hà Dĩnh cũng ngạc nhiên.

“Thanh toán nhanh, đừng thất thần.”

“Lập, lập tức thanh toán cho tiểu thư.” Trong tay có chiếc thẻ đen này, không chỉ là người có tiền, chỉ sợ thân phận cũng cực cao. Nhân viên nháy mắt trở nên cung kính, vội vàng vàng giúp Trương Sơ Tâm thanh toán.

Trương Sơ Tâm xách theo váy rời đi, Hà Dĩnh đi tới bên cạnh cô, nhíu lông mày đánh giá cô, “Trương Sơ Tâm, cô thật sự được người giàu có bao nuôi?”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, “Cô cho rằng ai cũng giống cô sao?”

Vì đã mua chiếc váy này, cô tự nhiên muốn mua thêm một chiếc túi, một đôi giày phù hợp. Chỉ là, khi mua giày và túi, Trương Sơ Tâm phải chú ý giá tiền của từng món một.

Kỳ thật, sau khi mua váy xong, Trương Sơ Tâm liền hối hận. Chiếc váy này vô cùng đẹp, nhưng cũng không nên tốn nhiều tiền như vậy để mua. Cô lúc ấy do bị Hà Dĩnh khích nên hồ đồ.

Cô xách ba túi đồ ra cửa, trái tim như rỉ máu.

Lúc cô ra khỏi khu thương mại Thiên Tinh, mới hơn bốn giờ.

Trương Sơ Tâm tìm ở gần đây một quán cà phê ngồi chờ.

Ngồi xuống, cô nhắn tin nhắn cho Thẩm Chi Niên, “Em mua xong quần áo rồi, hộp báo khởi quay là khi nào?”

“Em đang ở đâu?” Thẩm Chi Niên nhắn tin lại rất nhanh, giống như từng phút từng giây anh đều nhìn chăm chăm chiếc di động.

Trương Sơ Tâm ôm di động cười tủm tỉm, “Ở Starbucks bên cạnh thương mại Thiên Tinh.”

“Em chờ anh một lát, anh lập tức đến đón em.”

Thẩm Chi Niên quả thực rất nhanh liền tới, lúc anh đến, Trương Sơ Tâm mới uống được một phần tư cốc cà phê.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, “Anh lái máy bay tới à?”

Thẩm Chi Niên bị cô chọc cười, xoa đầu cô, ngồi xuống bên cạnh.

Trương Sơ Tâm sờ sờ tóc, “Đừng làm rối tóc em.”

Tầm mắt anh hướng tới mấy túi đồ của cô, Trương Sơ Tâm có chút chột dạ, lấy lòng đem cà phê đưa tới trước mặt Thẩm Chi Niên, “Anh muốn uống cà phê không?”

Thẩm Chi Niên cười, “Đương nhiên.”

Anh cầm cốc, môi cố ý đặt lên vị trí Trương Sơ Tâm vừa uống.

“.....”

Anh uống một ngụm, đặc biệt đặc ý cười với Trương Sơ Tâm, “Cái này xem như gián tiếp hôn môi phải không?”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh một cái.

Nghĩ đến chiếc váy vừa mua, Trương Sơ Tâm bối rồi, chậm rì rì đưa chiếc thẻ đen cho Thẩm Chi Niên, “Cái này..... Trả lại cho anh.....”

Đôi mắt liếc cái túi đựng váy, thật cẩn thận nói: “Cái kia..... Em mua một cái váy..... Rất đắt.....”

Từ lúc Trương Sơ Tâm lấy chiếc thẻ ra, Thẩm Chi Niên sắc mặt liền không tốt lắm, giờ phút này khuôn mặt trầm xuống, nghe cô nói.

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, ngón tay viết một con số ” bảy “, sau đó lập tức nói: ”Em sẽ trả cho anh! Chờ em kiếm được tiền sẽ trả cho anh!”

Thẩm Chi Niên khuôn mặt đen thui nhìn chăm chăm cô, huyết Thái Dương giật giật, “Trương Sơ Tâm, em nhất định phải làm rõ cái này với tôi phải không?”

Trương Sơ Tâm thấy anh tức giận, nhỏ giọng mà nói: “Em không phải có gì khác.....Đến anh em ruột còn tính toán với nhau cơ mà.”

“Ai coi em là anh em? Trương Sơ Tâm, em nghe cho rõ! Anh là người đàn ông của em, em tiêu bao nhiêu tiền anh cũng không đau lòng, chỉ cần là em muốn, muốn mua cả thương mại Thiên Tinh, anh cũng không tiếc.”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc mà há to miệng.

Thẩm Chi Niên đem chiếc thẻ ném tới phía cô, “Cầm lấy! Không được trả lại cho anh!”

Thẩm Chi Niên vô cùng tức giận, Trương Sơ Tâm không dám cãi lại anh, thành thật cất chiếc thẻ đi. Nhưng, trong lòng hạ quyết tâm về sau sẽ không đụng tới chiếc thẻ này nữa.

Ở quán cà phê một lúc, Thẩm Chi Niên kéo Trương Sơ Tâm ra ngoài, thuận tay giúp cô xách túi đồ.

“Muốn ăn cái gì?” Đúng lúc là thời gian ăn tối, lên xe, Thẩm Chi Niên vừa khởi động xe vừa hỏi cô.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Em không biết, anh nghĩ đi.”

“Gần đây có một quán lâu đời, ăn rất ngon.”

” Tốt.” Đối với phương diện ăn uống, Trương Sơ Tâm thật sự không kén ăn.

Đi một lúc, Trương Sơ Tâm mới biết, Thẩm Chi Niên là khách quen của quán ăn đó.

Quán ăn kia dù trong trung tâm thành phố, nhưng là ở trong một ngõ nhỏ hẻo lánh, vị trí không tốt lắm, cho nên làm ăn cũng không tốt lắm, nhưng bên trong rất sạch sẽ, bàn ghế mang phong cách cổ, rất lâu đời, ánh đèn thật sự ấm áp, màu trắng mang theo vẻ ấm áp.

Đi vào, bà chủ liền ra chào đón, “Thẩm tiên sinh, đã lâu không gặp ngài.”

Bà chủ tuổi ngoài bốn mươi, rất hòa đồng.

Bà chủ nhìn Thẩm Chi Niên tay nắm Trương Sơ Tâm, hơi hơi ngẩn ra một chút, ngay sau đó cười càng sáng lạn, “Thẩm tiên sinh, đây là bạn gái của cậu sao?”

Thẩm Chi Niên hơi hơi mỉm cười, “Là vợ của tôi.”

Bà chủ dáng vẻ khiếp sợ, “Thẩm tiên sinh, cậu đã kết hôn?”

Thẩm Chi Niên cười một chút, gật gật đầu.

“Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng cậu nha, Thẩm tiên sinh.”

Thẩm Chi Niên cười nói: “Cảm ơn.”

Bà chủ nhìn Trương Sơ Tâm, trong mắt lộ ra vài phần vui mừng.

Thẩm Chi Niên mang Trương Sơ Tâm đến vị trí bên phải gần cửa sổ. Anh trước kia thường tới nơi này, ăn cơm uống rượu, mỗi lần ngồi là vài tiếng đồng hồ, rất an tĩnh. Lúc tâm tình phiền muộn, tới nơi này sẽ trở nên thoải mái.

Mới vừa ngồi xuống, di động Thẩm Chi Niên liền vang lên, “Em ngồi đây, anh đi ra ngoài nhận điện thoại.”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Anh đi đi.”

Thẩm Chi Niên vừa mới rời đi, bà chủ cầm thực đơn đi tới, “Thẩm phu nhân, cô xem xem, muốn ăn cái gì.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười nói: “Chờ anh ấy quay lại đã.”

Bà chủ cười nói ” được“, lại cẩn thận nhìn Trương Sơ Tâm trong chốc lát, thật lâu sau, nhin không được nói: ”Thẩm phu nhân, tôi đã thấy cô.”

Trương Sơ Tâm có chút ngây ra, “Phải không?” Ngay sau đó lại phản ứng, “Là trên ti vi sao?”

Bà chủ cười lắc đầu, “Ồ di động Thẩm tiên sinh.”

Trương Sơ Tâm mờ mịt mà nhìn bà.

“Thẩm tiên sinh là khách quen của quán chúng tôi, lúc trước thường xuyên tới đây ăn cơm. Hai năm, khi đó, Thẩm tiên sinh còn đang gây dựng sự nghiệp, có một hôm, cậu ấy uống rất nhiều rượu, sau đó mở album trong di động cho tôi xem. Thẩm phu nhân, cô biết không, trong album tất cả đều là ảnh chụp cô. Vừa rồi khi cô bước vào, tôi liền nhận ra.”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, “Trong album tất cả đều là tôi?”

“Đúng vậy, Thẩm phu nhân, Thẩm tiên sinh thật sự rất thích cô. Trước kia tôi có hỏi cậu ấy, nếu thích cô như vậy, tại sao không bày tỏ. Cậu ấy khi đó, sự nghiệp chưa ổn định, cậu ấy nói với tôi, không muốn cô đi theo cậu ấy chịu khổ, sợ không có năng lực làm cho cô hạnh phúc. Cậu ấy lúc đó luôn chỉ có một mình,

luôn một mình ngồi ở một góc nhìn chăm chăm di động đến phát ngốc, mỗi lần như vậy đều tận mấy giờ đồng hồ. Đến bây giờ khi tôi nghĩ tới tới bộ dáng cậu ấy vẫn có chút chua xót.”

Chủ tiệm nói có chút cảm khái, đôi mắt hồng hồng, bà giơ tay lau khóe mắt, cười nói: “Nhưng hiện tại rất tốt, thấy cô và Thẩm tiên sinh sống hạnh phúc, tôi thật sự rất vui.”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn mà ngồi ở chỗ đó, trong đầu tất cả đều là lời bà chủ nói cho cô: “cậu ấy nói với tôi, không muốn cô đi theo cậu ấy chịu khổ, sợ không có năng lực làm cho cô hạnh phúc.”

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Thẩm Chi Niên khi nói những lời này, rõ ràng anh là người cao ngạo như vậy, lại bởi vì sợ không đem đến hạnh phúc cho cô, tự ti không dám tới gần cô.

Trương Sơ Tâm nghĩ, trái tim thật đau, đau đến cô thở không nổi, đôi mắt đỏ bừng.

Thẩm Chi Niên nói chuyện điện thoại xong liền đi vào, mới vừa ngồi xuống, liền thấy Trương Sơ Tâm đôi mắt đỏ hồng nhìn anh.

Anh bỗng dừng cả kinh, hoảng loạn nói: “Làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

28. Chương 28: Chi Và Thẩm Chi Niên Đã Kết Hôn

Thẩm Chi Niên vừa nhìn thấy Trương Sơ Tâm khóc, liền luống cuống. Anh ngồi vào bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, “Tại sao lúc anh đi ra ngoài lại khóc?” Anh đau lòng lau nước mắt cho cô.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, vươn tay, “Đưa di động cho em.”

Thẩm Chi Niên nhíu mày, “Di động nào?”

“Di động của anh!”

Trong điện thoại Thẩm Chi Niên toàn là ảnh chụp Trương Sơ Tâm, anh chợt dạ mà nhìn cô một cái, “Em cần di động làm gì?”

“Anh cho rằng em không biết? Như thế nào, chẳng lẽ điện thoại anh có cái gì bí mật em không thể biết?”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không nhúc nhích.

Trương Sơ Tâm nhin không được đá vào chân anh, “Thẩm Chi Niên, anh cũng không thành thật chút nào!”

Trương Sơ Tâm tức giận, quay đầu không thèm để ý đến anh. Mặc cho Thẩm Chi Niên dỗ như thế nào, nói không để ý chính là không để ý.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Chi Niên thỏa hiệp, đưa điện thoại di động, “Đây, của em.” Anh đặc biệt nghiêm túc nhìn Trương Sơ Tâm: “Thật sự không phải có bí mật gì.”

Trương Sơ Tâm lấy được di động, trực tiếp mở album của Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nheo mắt, nhanh chóng hiểu rõ ràng. Anh giữ lấy di động, khản trương, “Sơ Tâm, album không có gì đẹp!”

“Sao anh lại có vẻ lo lắng như thế, vậy em càng muốn xem, buông tay ra!”

Thẩm Chi Niên không bỏ, trong album toàn là ảnh của Trương Sơ Tâm, là anh đã yếu đuối, tự ti, anh không nghĩ sẽ bị Trương Sơ Tâm phát hiện ra.

“Thẩm Chi Niên, anh còn muốn gạt em sao?” Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng không nhin được, con mắt đỏ hoe nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nhấn chặt mày, theo bản năng quay đầu lại. Bà chủ đứng ở quầy hàng, trưng ra bộ mặt xin lỗi nhìn anh.

Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên giằng co một trận, chung quy lại vẫn là Thẩm Chi Niên bại trận, đành phải mở khoá di động đưa cho cô.

Trương Sơ Tâm click mở album ra, hoàn toàn ngẩn người.

Quả nhiên giống như bà chủ nói, toàn bộ đều là ảnh của cô. Hơn nữa cũng không phải chỉ mỗi ảnh của năm cấp ba hay đại học, hình như đều là ảnh của rất nhiều năm, mỗi một tấm hình thoạt nhìn đều giống như là chụp trộm.

Trong lòng Trương Sơ Tâm vừa đau vừa tức giận, “Thẩm Chi Niên, theo dõi người khác vui lắm sao? Chụp trộm người khác cũng vui lắm sao?”

Bữa cơm nay, bởi vì Trương Sơ Tâm tức giận nên cuối cùng cái gì cũng không ăn.

Lúc rời đi, Trương Sơ Tâm thở phì phì đi trước, Thẩm Chi Niên đi theo sau cô giống như một đứa trẻ phạm phải sai lầm.

Đường đi bộ bên cạnh đường nhỏ, Trương Sơ Tâm cuối cùng không nhịn được quay đầu lại, dấn lên ngực Thẩm Chi Niên, “Thẩm Chi Niên! Anh là đồ ngu ngốc!”

Thẩm Chi Niên rũ đầu không hé răng.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, “Thẩm Chi Niên, anh vẫn luôn thích em? Vậy tại sao trước kia anh lại đối xử với em như vậy? Hết lần này đến lần khác không cho em tới gần anh, lại còn nói không muốn cho em đi theo anh để chịu khổ? Lại sợ không có năng lực cho em hạnh phúc? Thẩm Chi Niên, vị trí của em trong lòng anh nông cạn như vậy sao? Em không được sống một cuộc sống nghèo khổ sao?”

Trương Sơ Tâm nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, thật lâu sau không nói gì. Anh vẫn luôn che giấu sự thật nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện. Anh tiến lên một bước, ôm Trương Sơ Tâm vào trong ngực. Cô ở trong ngực khóc ngày một to, nước mắt cũng theo thế mà tuôn ra ngoài.

Thẩm Chi Niên tựa cằm trên đỉnh đầu Trương Sơ Tâm, thở dài, “Sơ Tâm, không phải là anh cảm thấy em không thể chịu khổ, mà là anh lo cho em. Em là tiểu thư, anh chỉ là một thằng nghèo hèn, làm sao có thể xứng đôi với em? Anh thích em, nhưng sao dám tùy tiện cùng em ở bên nhau, anh sợ có một ngày, anh không có đủ năng lực có thể cho em một cuộc sống tốt, em sẽ hối hận vì đã lựa chọn anh. Anh càng sợ không thể đáp ứng đủ cho tương lai, sợ em đi theo anh cuộc sống sẽ quá khổ, không có nhà ở sạch sẽ, không có đồ ăn ngon, không có quần áo giày dép đẹp, không có trang sức lấp lánh..... Sơ Tâm, anh vô cùng sợ, vì anh mà em sẽ xấu hổ với bạn bè, người quen.”

Trương Sơ Tâm khóc oà lên, nắm chặt quần áo Thẩm Chi Niên, trái tim đau đến mức như bị dao đâm, “Đồ ngu ngốc! Đồ ngu ngốc! Thẩm Chi Niên, anh là người xấu!”

“Đúng vậy, anh là người xấu.”

Trương Sơ Tâm khóc ngày một lớn, “Thẩm Chi Niên, anh dám vì chuyện này mà không cho em tới gần anh. Em thích anh nhiều năm như vậy, mà anh lại nhẫn tâm nói cho dù em theo đuổi anh mười năm hay hai mươi năm, anh đều sẽ không thích em..... Thẩm Chi Niên, anh chết đi cho rồi!”

Thẩm Chi Niên cũng nghẹn ngào, “Anh biết, là anh sai, Sơ Tâm, anh xin lỗi, về sau sẽ không như vậy, không bao giờ sẽ rời bỏ em..... Em tha thứ cho anh, được không?”

Trương Sơ Tâm dựa vào Thẩm Chi Niên khóc một hồi lâu mới ngừng, lúc ngẩng đầu lên, Thẩm Chi Niên liền cúi đầu hôn cô.

Răng môi triển miên, tâm linh gắn kết. Lần đầu tiên, Trương Sơ Tâm ôm chặt Thẩm Chi Niên, nhiệt tình đáp lại anh.

Cô chưa bao giờ biết, lúc Thẩm Chi Niên không cho cô lại gần, so với tình cảm cô dành cho anh, còn hơn rất nhiều. Rõ ràng yêu vô cùng nhưng lại phải nhẫn tâm cự tuyệt, so với việc đơn giản thích một người, khó hơn rất nhiều.

Trương Sơ Tâm khóc đến mức đôi mắt sưng lên, hộp báo khỏi quay cũng không muốn đi. Ngồi trên xe, cô nghiêng đầu hỏi Thẩm Chi Niên, “Cuộc họp báo lát nữa em có thể không đi sao?”

“Đương nhiên, em không muốn đi thì không cần đi.”

“Không bị ảnh hưởng gì sao?”

“Không đâu.”

“Anh đi sao?”

“Em không đi, anh cũng không đi.”

“Cũng không ảnh hưởng sao?”

“Sẽ có người sắp xếp, em đừng lo lắng.”

Trương Sơ Tâm cong khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Buổi tối trong thành phố đẹp đến nao lòng. Ven đường đủ mọi ánh đèn màu sắc lung linh, đèn xe cộ cũng vô cùng huyền ảo, lập loè thật đẹp.

Bởi vì không cần đến họp báo, Thẩm Chi Niên trực tiếp lái xe về nhà.

Cửa vừa mở ra, Thẩm Chi Niên đã áp sát cô vào cửa, cơ thể anh đè lên cô, cúi đầu chặn mũi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm ôm cổ anh, khuôn mặt trắng nõn vì tiếp xúc thân mật mà trở nên đỏ bừng, cả người đều nóng.

Thẩm Chi Niên đột nhiên bế cô, thân mình lơ lửng trên không, Trương Sơ Tâm theo bản năng ôm chặt lấy Thẩm Chi Niên, trong lòng hồi hộp, thanh âm run rẩy, “Thẩm Chi Niên..... Chúng ta trở về phòng đi.....”

Thẩm Chi Niên không nghe cô nói, dường như quá chú tâm, anh vùi đầu trước ngực cô, ngón tay thon dài ở trên người cô di chuyển khắp nơi, thân mình Trương Sơ Tâm căng thẳng, găt gao ôm đầu của anh, ngửa đầu hô hấp.

Váy bị vén lên thật cao, Trương Sơ Tâm cảm giác sắp bị thiêu cháy, cô cúi đầu, mũi dán ở bên tai Thẩm Chi Niên, thanh âm như muỗi, “Thẩm Chi Niên..... Chúng ta trở về phòng đi.....”

Qua một hồi lâu, Thẩm Chi Niên mới nhẹ nhàng ” ừ ” một tiếng, ôm Trương Sơ Tâm lên lầu.

Ngày hôm sau sáng sớm, Trương Sơ Tâm tỉnh lại, thấy Thẩm Chi Niên đang nhìn cô.

Trương Sơ Tâm hí mắt cười cười, “Em đẹp lắm sao?”

Thẩm Chi Niên cười nhìn, sờ đầu cô, “Đẹp.”

Trương Sơ Tâm đắc ý mà cong khóe miệng, “Em cũng cảm thấy thế.”

Trương Sơ Tâm nhồm dấy, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Chi Niên. Đây là người đàn ông mà cô thích, anh cũng thích cô. Đột nhiên cảm thấy, trên đời này không có gì hạnh phúc hơn so hai người đang yêu nhau. Coi nhện không được chui vào trong ngực Thẩm Chi Niên, anh ôn nhu vuốt ve cô, cô ngửa đầu nhìn anh, “Thẩm Chi Niên, anh nói anh mấy năm nay đều đi theo em, em như thế nào lại không phát hiện đâu?”

Thẩm Chi Niên cười nói: “Bởi vì em ngốc a.”

“Anh mới ngốc!” Một chân cô nhện không được đá Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cong hạ đầu gối, mảy nhíu lại, “Đừng đá loạn! Đá hỏng rồi, hạnh phúc nửa đời sau của em sẽ không còn.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, nghiêng đầu, khóe miệng lại lén lút cong một chút.

Thẩm Chi Niên ôm nàng, mũi dán vào lỗ tai cô, “Mệt sao?”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu. Thật sự rất mệt, mệt đến không tưởng.

“Vậy em ngủ tiếp đi, anh ra ngoài mua bữa sáng cho em.” Thẩm Chi Niên nói, liền xoay người từ trên giường xuống.

“Anh không đi làm sao?”

“Hôm nay thứ Bảy.”

Trương Sơ Tâm cuộn ở trong chăn, nhìn anh nói: “Nhớ rõ mua thuốc tránh thai.”

Lần trước mua thuốc tránh thai không biết rơi đi nơi nào.

Thẩm Chi Niên nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô, biểu tình rõ ràng lạnh vài phần.

“Em hiện tại chưa muốn có con, em còn muốn đóng phim.”

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô, “Có thì sẽ sinh.”

“.....”

Thẩm Chi Niên suy nghĩ một lát, bổ sung câu, “Uống thuốc đổi thân thể không tốt.”

“Thỉnh thoảng uống không có việc gì.”

Thẩm Chi Niên nhìn coi một cái, trầm khuôn mặt, gần từng chữ một, “Không được uống.”

“.....”

Thẩm Chi Niên mặc quần áo liền đi xuống lầu.

Trương Sơ Tâm nằm ở trên giường, cả người bủn rủn không nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên rời đi không lâu, Tống Hi liền gọi điện thoại tới.

Điện thoại vừa nghe, Tống Hi từ đầu kia truyền tới, “Sơ Tâm, chị xem tin tức chưa?!”

Trương Sơ Tâm bị tiếng hét của Tống Hi làm cho hoảng sợ, cầm di động chui từ trong chăn chui ra, “Chưa, làm sao vậy?”

“Không biết tên diễn nào dám bịa đặt như vậy! Em mà biết, em giết chết hắn!”

Tống Hi rất ít khi nổi giận giống như bây giờ, Trương Sơ Tâm hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Rất cuộc làm sao vậy?”

“Chị lên Weibo nhìn xem, không biết tên nào dám bôi đen chị, bây giờ chị lên đầu hot search rồi!”

Trương Sơ Tâm nhăn mày, “Chị nổi tiếng rồi à?”

“Nổi tiếng cái rắm ấy! Người ta nói chị được bao dưỡng! Tức chết em mất! Chị mà được người ta bao dưỡng thật, không phải là đã trở thành nhân vật tai to mặt lớn sao? Vậy mà bây giờ vẫn chỉ là diễn viên tuyến 18? Hiện tại sợ là mười tám tuyến đều hỗn không nổi nữa! Này đàn bà phàm hiệp, hạt bb đều bắt quá đầu óc! Tức chết ta! Tức chết ta!”

Trương Sơ Tâm nghe lời nói, trầm mặc trong chốc lát, “Cái kia..... Hi Hi, em bình tĩnh một chút, không có việc gì, cứ cho bọn họ nói đi, chị không thêm để ý.”

“Như thế nào có thể thế? Chị hiện tại vốn dĩ cũng đã không có nhiều vai diễn, lại tuôn ra loại gièm pha này, sợ là về sau cũng không thể ở giới giải trí lẫn lộn. Không được, em lập tức tìm người quan hệ xã hội, chị hai ngày này cứ ở nhà đừng ra cửa a!”

Trương Sơ Tâm môi hơi nhấp một chút, “Hi Hi, em đừng vội, chị đã có vai diễn, là nữ chính.”

“Cái gì?!” Tống Hi ở bên kia hô to lên.

“Em nhẹ tiếng chút, màng tai chị sắp bị em phá nát rồi.” Trương Sơ Tâm nắm di động ở trên giường trở mình, “Hi Hi, chị có nên nói cho em hay không, chị và Thẩm Chi Niên đã kết hôn.”

29. Chương 29

Thẩm Chi Niên đi ra ngoài rất nhanh đã trở lại, Trương Sơ Tâm còn lười ở trên giường không nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên quỳ một chân ôm cô, “Rất mệt sao? Ăn cơm rồi ngủ tiếp?”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, ôm cổ Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên bế cô lên, Trương Sơ Tâm kẹp hai chân ở eo anh, nhìn anh, cong mắt cười. Cô dướn người lên, hôn một cái lên môi Thẩm Chi Niên, “Mua cái gì vậy?”

Thẩm Chi Niên vừa ôm cô xuống lầu vừa nói: “Bánh bao Đường Kí.”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, “Sao anh biết em thích ăn bánh bao Đường Kí!”

Thẩm Chi Niên nhướn mày, “Em nói xem?”

Trương Sơ Tâm có một thời gian cực kì thích ăn bánh bao Đường Kí, trùng hợp phòng cô thuê gần đó có một cửa hàng, mỗi ngày vào buổi sáng cô đều xuống đây mua mấy cái, lại thêm một phần sữa đậu nành, rất thỏa mãn.

Cô cười tủm tỉm, nắm quần áo Thẩm Chi Niên, “Thẩm Chi Niên, có phải anh ngày nào cũng theo dõi em không?.”

Thẩm Chi Niên cười khẽ, “Không có, chỉ là hai ngày đến một lần, lúc bận có khi hai tháng không đến gặp em.”

Trương Sơ Tâm nhin không được đâm lên ngực anh, “Người này thật xấu xa!”

Khi đó sao cô lại không biết anh đi theo cô?

Thẩm Chi Niên cười cười, ôm cô tới nhà ăn.

Bánh bao còn nóng.

Thẩm Chi Niên đặt Trương Sơ Tâm trên ghế, “Anh không mua sữa đậu nành, uống sữa bò đi.” Nói xong, liền quay đầu đến phòng bếp đi đun sữa bò.

Thẩm Chi Niên bê sữa bò nóng ra, Trương Sơ Tâm đang cúi đầu xem di động, tay trái nhéo bánh bao, miệng nhỏ nhai nhai.

Thẩm Chi Niên cong môi cười cười, đem sữa bò đặt tới gần cô, ôn nhu xoa xoa tóc của cô, “Xem cái gì vậy?”

Trương Sơ Tâm đang xem Weibo, chuyện cô bị người ta bao dưỡng đã hot nhất Weibo. Nhưng mà, xem nửa ngày, cô lại không thấy tức giận hay buồn rầu, ngược lại đặc biệt muốn cười. Một diễn viên kém nổi tiếng như cô cũng được người ta chú ý, có thể tưởng tượng đối phương đã cho rất nhiều thủy quân để làm nóng nhiệt độ.

Cô càng xem càng muốn cười, Weibo có ảnh cô đang mua váy ở thương mại Tinh Thiên ngày hôm qua, có người cố ý bình luận: “Tôi biết diễn viên này, miễn cưỡng có thể coi là có tí tiếng tăm, nghe nói nhà cô ta thiếu nợ, tự nhiên có thể mua hàng hiệu, khẳng định là bị bao dưỡng!”

“Tôi cũng được coi là đồng nghiệp, nghe nói cô ta sinh hoạt cá nhân vô cùng hỗn loạn, hàng năm đi tới các bữa tiệc lớn, các người vậy là hiểu.”

“Cô ta không phải tình nhân của Tiểu XX sao, ở trong giới giải trí chả có gì là bí mật, nghe nói Tiểu XX gần nhất rất yêu thích cô ta.”

Tiểu XX? Tiểu Từ?

Nhìn đến câu này, Trương Sơ Tâm thiếu chút nữa muốn cười phun ra.

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm xem di động chuyên tâm không trả lời anh, không khỏi trầm mặt, đuổi tay đoạt di động Trương Sơ Tâm, “Ăn sáng, nhìn di động làm gì!”

Thẩm Chi Niên mắt hứng nhìn cô một cái. Di động có đẹp bằng anh không? (Vâng anh đẹp nhất ^__^) Nói rồi cúi đầu xem cô đang xem cái gì mà chuyên chú đến vậy.

Giây tiếp theo, mày liền gắt gao mà nhú lại, “Biết là ai làm không?”

Trương Sơ Tâm nuốt bánh bao, ôm ly sữa bò nóng, cười nhìn anh, “Đại khái biết.”

“Ai?”

Trương Sơ Tâm đứng lên, lấy điện thoại di động từ Thẩm Chi Niên về, “Không quan hệ lắm, em không thêm để ý.”

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, kéo ghế ngồi xuống, cầm di động gọi một cuộc điện thoại.

“Cho anh ba phút, dập tắt hot search trên Weibo, điều tra rõ là ai làm, hôm nay buổi trưa đem tư liệu đến.”

Thẩm Chi Niên ngắt điện thoại,

Trương Sơ Tâm chống cằm nhìn anh, “Thẩm Chi Niên, anh thật là mạnh mẽ nha.”

Trương Sơ Tâm ở giới giải trí lập tức nổi tiếng, bởi vì tin đồn đấy. Cho dù tin đồn kia được Thẩm Chi Niên triệt hạ rất nhanh, nhưng vẫn gây nên sóng gió ở giới giải trí.

Tin đồn đến ngày thứ ba đã vô cùng nóng bỏng, thu hút sự chú ý của nhiều người.

Bởi vì Trương Sơ Tâm không thường lên mạng, sự việc này cô nhanh chóng quên đi.

Hôm nay sáng sớm, Thẩm Chi Niên đi làm, Trương Sơ Tâm đi tới công ty gặp mặt Tống Hi, đi tới cửa công ty, mới phát hiện dưới sảnh có rất nhiều phóng viên cầm camera đứng vây quanh.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên nghe thấy một phóng viên lớn tiếng hô một câu ” Trương Sơ Tâm tới! ”

Một đám người chen chúc tới gần cô.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức người đều phát ngốc, quay người bỏ chạy.

Tống Hi không biết từ nơi nào lao tới, che chở cho cô vào công ty.

Phóng viên vô cùng dọa người, một nữ phóng viên cao giọng hỏi: “Trương Sơ Tâm tiểu thư, xin hỏi cô thật là tình nhân của Tiểu tiên sinh sao? Cô biết Tiểu tiên sinh đã có vợ chưa? Con gái của Tiểu tiên sinh cũng đã lớn gần bằng cô, Trương Sơ Tâm tiểu thư, mong cô trả lời một chút, vì cái gì mà cô chấp nhận làm tiểu tam? Là yêu thích hư vinh, hay nhận được lợi ích gì? Trương tiểu thư, mong cô trả lời một chút.”

“Nói hươu nói vượn cái gì! Anh là phóng viên ở đâu, tôi muốn khiếu nại anh!” Tống Hi tức giận khiến gương mặt đỏ bừng lên, chỉ thiếu chút nữa ném micro đi.

Trương Sơ Tâm nhìn lướt qua nhóm phóng viên, bình thản mà nói: “Bản thân tôi như thế nào, phẩm chất ra sao, thời gian sẽ cho chân tướng.”

Cô nói xong, xoay người đi vào công ty.

Trên đời này, có thể nói trong lòng mỗi người đều có những tính toán riêng, đối với người nào nói cái gì, nói chuyện kiểu gì, mỗi người trong lòng đều có cách nghĩ riêng.

Nếu Trương Sơ Tâm là diễn viên nổi tiếng, có bối cảnh có chỗ dựa, cũng sẽ không vướng vào sự việc này, tin tưởng cũng không có phóng viên nào dám trắng trợn hỏi cô những câu hỏi sắc bén như vậy.

Cũng may tố chất tâm lý cô tốt, dù chưa bao giờ thử, cũng không sợ người khác chất vấn.

Tống Hi tuổi còn trẻ, lần đầu tiên quản lý nghệ sĩ lại vướng phải loại chuyện này, tức giận muốn nổ phổi. Qua một hồi lâu, mới nhớ tới hỏi: “Sơ Tâm, chị không phải cùng Thẩm Chi Niên kết hôn sao? Chuyện lớn như vậy, sao anh ta không giải thích một chút?”

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Anh ấy chắc có tính toán riêng.”

Về chuyện này, Thẩm Chi Niên xác thật có tính toán riêng. Cô gái mà anh nâng niu trân trọng lại bị người người mắng chửi, so với bất kì ai anh là người đau lòng nhất.

Trợ lý Tiểu Lâm ban này giúp Thẩm Chi Niên dập tắt tiêu đề đầu bảng nhện không được hỏi anh một câu, “Ngài tại sao lại không tự mình ra mặt làm sáng tỏ?”

Anh không trả lời, hỏi lại, “Nhà thiết kế áo cưới nào nổi tiếng nhất?”

Tiểu Lâm kinh ngạc nhìn về phía anh, giây tiếp theo lập tức phản ứng lại, “Vera Wang?”

Thẩm Chi Niên suy nghĩ một lát, gật đầu, “Giúp tôi đặt một vé đi New York vào tuần sau.” Tiếp theo lại nói: “Gọi Hà Thanh vào đây.”

“Vâng.”

Tiểu Lâm rời khỏi văn phòng, Hà Thanh rất nhanh tiến vào, “Thẩm tổng, có cái gì yêu cầu em làm sao?”

Thẩm Chi Niên vội đầu vào làm việc, không ngắt đầu, “Lấy bản kế hoạch kinh doanh của công ty trong vòng nửa năm tới, yêu cầu ba tháng phải hoàn thành.”

Hà Thanh khiếp sợ mà mở to hai mắt, “Ba tháng? Thẩm tổng, thời gian quá gấp, chỉ sợ không có biện pháp.....”

“Vậy tăng ca thêm mà làm.”

Thẩm Chi Niên không lùi bước, Hà Thanh muốn nói cái gì cũng không được, nhìn thái độ kiên định của anh. Nhưng vẫn như cũ, cô nhện không được hỏi một câu, “Tại sao lại làm gấp vậy?”

“Cử hành hôn lễ, hưởng tuần trăng mật, cần thời gian.”

Thẩm Chi Niên vô cùng đơn giản nói một câu, lại giống như đâm một dao vào người Hà Thanh, đau đến mức trái tim thất lại. Đôi mắt nháy mắt đỏ bừng, trong khoảnh khắc nước mắt liền rơi xuống, trên môi run rẩy, “Học trưởng..... Anh không phải không thích chị ấy sao? Anh vì cái gì..... Anh nghiêm túc sao?”

Thẩm Chi Niên ” ừ ” một tiếng, “Chưa từng nghiêm túc như thế.”

“Em không tin!” Hà Thanh khóc rất nhiều, “Nhiều năm như vậy, anh đối với em thật sự không có một chút cảm tình sao? Dù là một chút..... Một chút cũng không có sao?”

Hà Thanh khóc lóc, đôi tay chống ở trên bàn, cả người dựa vào bàn mới đứng vững.

Thẩm Chi Niên rút cuộc ngắt đầu nhìn cô liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh, “Hà Thanh, em là nhân viên tốt, tôi rất cảm kích em. Nhưng tôi nói rồi, trừ kinh tế có thể cho em, tôi không thể cho thứ khác.”

“Em không cần tiền! Anh rõ ràng cũng biết, nếu thứ em muốn là tiền, lúc trước cần gì phải làm nhiều như vậy? Tâm ý của em đối với anh, anh rất rõ ràng! Anh vì cái gì không chịu quay đầu lại nhìn em! Ở thời điểm anh gian nan nhất, là em ở bên cạnh anh! Trương Sơ Tâm cũng không giúp cái gì, cô ta dựa vào cái gì? Cô ta dựa vào cái gì có thể ở bên anh! Cô ta dựa vào cái gì?!” Hà Thanh ôm mặt thống khổ, bả vai không kìm được mà run rẩy. (Dựa vào chị Tâm là nữ chính:)))

Hà Thanh cho rằng, chỉ cần cô đủ nỗ lực, chỉ cần cô vẫn luôn đi theo Thẩm Chi Niên, một ngày nào đó, anh sẽ thấy cô tốt, cô cho rằng yên lặng hi sinh, một ngày nào đó có thể được anh thích.

Chỉ là không có..... Anh đã kết hôn, cô không còn có cơ hội.

Mất đi tình cảm mà mình trân trọng, mất đi hy vọng liệu còn cái gì? Thật sự, đau đớn muốn chết.

Hà Thanh đầy nước mắt nhìn Thẩm Chi Niên, “Vì cái gì anh không thể thích em một chút.....”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, “Hà Thanh, tôi cho rằng em hẳn là rất rõ ràng, tôi và em vĩnh viễn cũng không có khả năng. Cho tới nay, tôi chỉ coi em là nhân viên, tôi nói rất nhiều lần, không cần lãng phí thời gian lên tôi.”

Hà Thanh khóc, nói không ra lời. Cô có thể nói gì? Anh nói đúng, anh chưa từng có biểu hiện tình cảm với cô dù chỉ một chút, anh đối với cô vĩnh viễn khách khí như thế, anh đã nhiều lần nói với cô, không cần lãng phí thời gian lên người anh. Anh chưa từng cho cô hy vọng. Là chính cô, chưa bao giờ từ bỏ hy vọng xa vời ấy.

Hà Thanh không biết mình làm thế nào có thể ra khỏi văn phòng Thẩm Chi Niên, lúc ấy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt thương cảm nhìn cô.

Là thương cảm không sai. Nhưng khi cô đau khổ không muốn bọn họ dùng ánh mắt thương hại nhìn cô như vậy?

Cô lau nước mắt, đi nhanh vào văn phòng của mình.

Không có tâm tư làm việc, cô gục lên bàn khóc một trận thật lớn, lau nước mắt, cô gửi cho Trương Sơ Tâm một tin nhắn: “Buổi tối có thời gian không? Tôi có chuyện muốn gặp chị. Tôi là Hà Thanh.”

30. Chương 30

Trương Sơ Tâm nhận được tin nhắn của Hà Thanh khi đang cùng Tống Hi trong văn phòng giám đốc nghe giáo huấn.

Trương Sơ Tâm da mặt dày, giám đốc nói nhiều như vậy, nhưng cô nghe một tai lại ra một tai, coi như không nghe thấy.

Tống Hi tuổi còn trẻ, lần đầu tiên dẫn dắt nghệ sĩ lại gặp phải vấn đề này, căn bản không có kinh nghiệm đưa ra lời giải thích, hơn nữa cô lại cực kì che chở Trương Sơ Tâm, giám đốc mắng Trương Sơ Tâm không biết liêm sỉ, cô liền cãi lại, “Ông có chứng cứ sao? Không có chứng cứ dựa vào cái gì đổ oan cho chị Sơ Tâm?”

Giám đốc già không nghĩ tới Tống Hi sẽ cãi lại, giận trừng mắt, “Cô còn không biết có hay không?!”

Tống Hi còn muốn tranh luận, Trương Sơ Tâm lặng lẽ kéo cô một chút.

“Đàm tổng, sự việc không như lời báo chí đưa tin.”

“Không phải? Không có lửa làm sao có khói, tôi nói cho cô biết Trương Sơ Tâm, bởi vì sự việc của cô, công ty chúng ta đã mất hết hình tượng! Làm tiểu tam, Trương Sơ Tâm, cô cái tốt không học, học làm tiểu tam, khó trách như thế nào cũng không nổi tiếng, tâm tư đều đặt ở đâu đó rồi! Tôi nói cho cô, loại nghệ sĩ có vết nhơ như vậy, chúng tôi tuyệt đối không thèm!”

Ông ta nói xong, quay đầu lại liền từ trên bàn lấy ra hợp đồng quản lí của Trương Sơ Tâm, ném về phía Trương Sơ Tâm nói, “Cô đi đi! Loại nghệ sĩ không có đạo đức giống cô, giữ lại chỉ làm hỏng mặt mũi!”

Văn kiện ném Trương Sơ Tâm, cô nhất thời chưa kịp né tránh, trang giấy sắc bén sượt qua mặt cô, đau đến mức cô nhú chặt mày lại.

Trương Sơ Tâm gơ tay cầm văn kiện, chợt cười cười, “Đàm tổng, cảm ơn ông nha, trả cho tôi tự do.”

Trương Sơ Tâm xoa tay, tiếp tục nói: “Nếu tôi hiện tại đã không phải người của công ty, có chút lời tôi lại muốn nói.”

Đàm tổng nhú chặt mày, trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

“Tôi vào công ty đã nhiều năm, ngài nói tôi vô dụng, có nâng đỡ có bằng không, tôi muốn hỏi một câu, ngài giúp đỡ tôi sao? Tôi mấy năm nay đóng phim, bộ nào cũng phải cùng Hi Hi tự tìm. Ông hôm nay cùng tôi kết thúc, nói thực ra, tôi rất vui.”

Trương Sơ Tâm đem văn kiện đưa cho Tống Hi, lại tiếp tục nói: “Ông nói tôi vô liêm sỉ, nói tôi phá hoại hình ảnh công ty, chuyện này quả thực không đúng sự thật, nhưng chẳng may là sự thật, ông có tư cách gì lấy thứ đạo đức giả của ông ra nói tôi?”

Trương Sơ Tâm cười khê cười, “Đàm tổng, cháu gái ông cũng đã học tiểu học rồi? Ông còn ở bên ngoài bao đường tình nhân, thật sự không biết xấu hổ nha?”

Đàm tổng đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “Cô nói bậy cái gì!”

Trương Sơ Tâm chút nào không yếu thế, tiếp tục nói: “Tôi cùng Hà Dĩnh tiến công ty, mấy năm nay, công ty đối tôi mặc kệ, tùy ý để tôi tự sinh tự diệt, đối lại Hà Dĩnh lại được tất cả các tài nguyên của công ty. Tôi dám khẳng định tài năng của tôi không hề kém Hà Dĩnh, cho nên là công ty không công bằng, mà không phải là tôi vô dụng, điểm này, ông cần giải thích.”

“Trương Sơ Tâm, cô..... cô.....” Đàm tổng bị Trương Sơ Tâm làm tức giận đến nói không ra lời, ngón tay run lên run lên mà chỉ vào cô.

“Ông đừng vội tức giận, tôi còn chưa nói xong đâu.” Trương Sơ Tâm hơi hơi dương cằm, nhìn hẩn một cái, tiếp tục nói: “Ồ công ty đối đãi như vậy mấy năm, có một số việc, tôi ngày thường ngoài miệng không nói, nhưng không có nghĩa là tôi không biết. Ba tháng trước, tôi ở bệnh viện thấy Hà Dĩnh.....”

Đàm lão nhân mở to hai mắt.

“Không chỉ thấy mỗi cô ta đâu, còn có ông.” Trương Sơ Tâm cong con mắt, cười tủm tỉm mà nhìn Đàm tổng sắc mặt nháy mắt từ đen chuyển trắng, lại từ trắng chuyển thành tái nhợt, cô tiếp tục lại nói: “Đàm tổng, cháu gái đã học tiểu học, còn làm nữ nhân hai mươi tuổi to bụng, xem loại đạo đức này, ông còn không biết xấu hổ nói tôi?”

“Trương Sơ Tâm! Cô rốt cuộc muốn làm gì?!” Đàm tổng gắt gao mà nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm liếc hẩn một cái, biểu tình trở nên nghiêm túc, “Đừng cho là tôi không biết lần này là ai ở sau lưng giở trò quỷ, còn không phải là muốn mượn cớ đuổi tôi sao? Muốn đem tôi đuổi ra giới giải trí? Kỳ thật không cần phức tạp như vậy, muốn đem tôi đuổi ra công ty, nói một câu liền được, loại công ty này, tôi cũng không cần.”

“Sơ Tâm! Em cùng chị cùng nhau đi!” Tống Hi hưng hăng mà trừng mắt nhìn Đàm tổng một cái, “Từ chức cho ông thấy luôn!”

Đàm tổng bị Trương Sơ Tâm cùng Tống Hi mắng một trận, lại nghĩ đến Trương Sơ Tâm đã biết hẩn cùng Hà Dĩnh, trong lòng lại có chút hốt hoảng, “Trương Sơ Tâm, cô đến tột cùng muốn thế nào!”

Trương Sơ Tâm nhìn, khê cười.

“Cô còn không phải là muốn cho công ty nâng đỡ cô sao? Không thành vấn đề, chỉ cần cô đem miệng ngoan ngoan ngậm lại, tôi lập tức liền giúp đỡ cô!”

Trương Sơ Tâm cười lạnh, “Nói như tôi muốn các người giúp đỡ? Ông hiện tại muốn giúp tôi? Ngượng ngùng, ta thật đúng là không hiếm lạ.”

Đàm tổng lập tức liền luống cuống, hẩn thật đúng là không nghĩ tới nha đầu này nặng nề đều không ư! Hẩn tự cho là cùng Hà Dĩnh vụng trộm, sự việc này mãi mãi là bí ẩn, không nghĩ tới tự nhiên sẽ bị Trương Sơ Tâm biết! Hẩn lúc này là hối hận cực kỳ, mấy ngày hôm trước Hà Dĩnh nói với hẩn, muốn đem Trương Sơ Tâm đuổi ra giới giải trí, hẩn nhất thời hồ đồ đồng ý, còn kiếm người bêu xấu Trương Sơ Tâm, muốn đem cô nhân cơ hội đuổi ra công ty, bức cô rời khỏi giới giải trí.

Hẩn không nghĩ tới, nha đầu này nhìn bình thường nhưng quả thực độc ác hơn nhiều!

“Trương Sơ Tâm, cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Trương Sơ Tâm cười cười, nói: “Không nghĩ thế nào, chính là muốn xem bộ dáng lo lắng của các người.”

“Trương Sơ Tâm, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám tiết lộ nửa câu, tôi có rất nhiều biện pháp đối phó cô!”

Từ công ty ra, Tống Hi lôi kéo Trương Sơ Tâm thét chói tai, “Sơ Tâm! Chị quá soái! Đàm tổng bị chị làm tức chết rồi! Sao trước kia em không biết chị như vậy?”

Trương Sơ Tâm cười, “Trước kia không chỗ dựa, không dám a.”

Trương Sơ Tâm trước đây kì thật là vậy. Trước kia công ty tuy rằng không giúp cô, nhưng tốt xấu cũng là cấp trên của mình, không dám đắc tội, trong lòng vẫn là ngóng trông ngày nào đó giám đốc sẽ cho mình cơ hội? Cho nên có đôi khi trong lòng rất không vui, không phục, cũng tuyệt đối không có dũng khí đi đắc tội một người nào cả, sợ con đường ngày càng gian nan. Hôm nay như vậy, cũng là tức giận Hà Dĩnh cùng Đàm tổng hại cô, nhưng càng quan trọng vẫn là ý vào hiện tại có Thẩm Chi Niên chống lưng.

Nghĩ đến Thẩm Chi Niên, đôi mắt cũng không tự giác mà cong lên.

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ Tống Hi, “Hi Hi, em đi về trước đi, mấy ngày sau khởi quay chị sẽ gọi cho em, vừa lúc có dịp nghỉ ngơi, mấy năm nay đi theo chị, em cũng không có ngày nào yên ổn.”

Tống Hi áy náy, “Chị đừng nói như vậy, là em không có bản lĩnh, chưa tìm được cho chị một bộ phim nào ra hồn, làm việc không thành thực, có đôi khi còn liên lụy chị, đổi lại là người khác, đã sớm đem em đuổi rồi.”

Trương Sơ Tâm nhin không được cười rộ lên, ôm cô, “Em về trước đi, chị sẽ gọi sau.”

“Được, em đi trước.”

Trương Sơ Tâm cùng Tống Hi tách ra, định gọi cho Thẩm Chi Niên.

Trên đường, Hà Thanh lại gửi cho cô một tin nhắn.

“Tôi có chuyện quan trọng nói cho cô, buổi tối 8 giờ, quán cà phê M.E, được không?”

Trương Sơ Tâm rũ mắt nhìn lướt qua, phiền lòng đánh hai chữ, “Không rảnh.” Ngay sau đó liền đưa điện thoại di động cất vào trong túi.

Cô đúng là không biết, cô cùng Hà Thanh có gì để nói.

Đến công ty thời điểm, đã là giữa trưa 11 giờ rưỡi. Trương Sơ Tâm không về nhà nấu cơm, ở công ty bên cạnh mua hai gói mì đi lên.

Đẩy cửa, Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm ôm hai gói mì cười hì hì đi vào, hơi nhú mày, khóe miệng lại hơi hơi cong lên, “Em đừng nói cho anh, đây là cơm trưa của anh?”

Trương Sơ Tâm ôm bảo bối chạy đến phía anh, “Em nói này, mì này đặc biệt ăn ngon, thường xuyên bán hết, hôm nay là vận khí tốt mới mua được!”

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm, trong mắt chứa đầy ý cười, “Nói như vậy, anh rất có lộc ăn?”

Trương Sơ Tâm chớp chớp mắt, “Không phải sao.”

Thẩm Chi Niên cười nhìn cô, hơi dùng sức, Trương Sơ Tâm liền ngã lên đùi anh, còn không đợi cô phản ứng lại, Thẩm Chi Niên liền cúi đầu hôn cô.

Thật lâu sau, Trương Sơ Tâm thở không nổi, Thẩm Chi Niên rút cuộc hơi buông cô ra, môi nhẹ nhàng dán ở trên môi cô, nhẹ cười.

Trương Sơ Tâm đỏ mặt, nhin không được néo eo anh một chút, “Không biết xấu hổ còn cười?” Cô bị anh hôn đến thiếu chút nữa không thở nổi.

Giữa trưa, Trương Sơ Tâm ôm mì gói ra ngoài để nấu.

Lúc này, đa phần mọi người đều ở nhà ăn, chỉ có số ít người còn ở trên.

Chỗ để nước không có ai, Trương Sơ Tâm một bên bê nước, một bên khẽ hát.

Đột nhiên, một thanh âm từ sau lưng truyền đến, “Chị cho anh ấy ăn cái này? Học tỷ, chị làm vợ như vậy sao?”

Trương Sơ Tâm nghe thấy âm thanh, cau mày quay đầu lại.

Hà Thanh đứng sau cô, biểu tình khó tin, “Chị có biết hay không, dạ dày anh ấy không tốt, chị còn cho anh ấy ăn mì gói?”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta, không nói chuyện.

Hà Thanh rớt cuộc nhện không được, “Trương Sơ Tâm, tôi thật không hiểu tại sao anh ấy lại thích chị? Cả người chị, có điểm nào để anh ấy thích sao?”

Trương Sơ Tâm lạnh mặt, “Chuyện này cô có quan hệ sao? Thẩm Chi Niên tại sao thích tôi, loại vấn đề này, cô không phải hẳn là đi hỏi anh ấy sao?”

“Trương Sơ Tâm, cô căn bản là không xứng với anh ấy.”

“Phải không, tôi không xứng, cô sẽ xứng sao?”

Trương Sơ Tâm ghen muốn chết, ôm hai ly mì, lướt qua Hà Thanh, đi thẳng qua phòng nước.

Trở lại phòng Thẩm Chi Niên, anh lập tức rời bàn làm việc, muốn lấy mì trong tay cô.

Trương Sơ Tâm không cho, trực tiếp đi đến phòng vệ sinh, đổ sạch vào bồn cầu.

Thẩm Chi Niên nhíu mi, “Làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hơi đỏ, cô đi ra, nhào vào lòng Thẩm Chi Niên, nói: “Thẩm Chi Niên, thực xin lỗi.”

“Làm sao vậy? Vừa mới không phải rất tốt sao?” Thẩm Chi Niên ôn nhu mà vuốt đầu cô, giọng nói lo lắng.

Trương Sơ Tâm từ trong lòng Thẩm Chi Niên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, “Thẩm Chi Niên, thực xin lỗi, em quên mất dạ dày anh không tốt, em không nên cho anh ăn mì gói.”

“Anh không có việc gì, ăn một lần không sao.” Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm khóc, đau lòng ôm cô, “Ngoan, đừng khóc.”

Trương Sơ Tâm ghen ngào, “Thực xin lỗi.....”

Thẩm Chi Niên cong khóe miệng, đem Trương Sơ Tâm ôm càng thêm chặt, “Không việc gì.”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu lên, “Chúng ta đi ra ngoài ăn, được không? Hoặc xuống nhà ăn?”

31. Chương 31

Trên đường tới nhà ăn, Trương Sơ Tâm kéo tay Thẩm Chi Niên, đặc biệt tò mò hỏi: “Nhà ăn ở đây có ngon không? Có phải cái gì cũng có không anh?”

“Chắc chắn, trước đây anh đều ăn ở đây.” Lúc trước Trương Sơ Tâm không mang cơm cho anh, Thẩm Chi Niên hầu như đều ăn ở đây, hương vị rất tốt.

“Có món em thích không?” Trương Sơ Tâm nháy đôi mắt nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cong môi cười một chút, “Thịt bò xào ớt?”

Trương Sơ Tâm thật ra muốn thử anh, không nghĩ tới anh dễ dàng trả lời như vậy, cô càng nắm chặt tay Thẩm Chi Niên, “Thẩm Chi Niên, anh thật hiểu em.”

Năm đó cô liều mạng theo đuổi Thẩm Chi Niên, anh lại một mực trốn tránh cô. Nói thực ra, khi đó có chút oán hận anh. Cũng không nghĩ tới, người đàn ông này lại hai mặt như vậy, bên ngoài làm vẻ trốn tránh cô, nói cái gì mà dù 10 hay 20 năm cũng sẽ không thích cô, thâm tâm lại đem sở thích của cô nhớ kỹ. Biết cô thích uống sữa chua vị đào, biết cô thích ăn bánh bao Đường Kí, còn nhớ rõ cô thích thịt bò xào ớt.....

Nhưng mấy năm nay, Trương Sơ Tâm cũng đã có chút quên sở thích của Thẩm Chi Niên.

Hai người họ, một người nỗ lực để quên, một người ngày càng sâu đậm. Rõ ràng là không hợp nhau, cố gắng trốn chạy, cuối cùng lại vẫn là ở cùng nhau.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn Thẩm Chi Niên, nhin không được cười túm túm khen một câu, “Thẩm Chi Niên, anh thật đẹp trai.”

Thẩm Chi Niên nhướn mày cười, “A, chúc mừng em nha, tìm được người chồng đẹp như vậy.”

Thẩm Chi Niên nói một tiếng ” chồng ”, thật đơn giản, nhưng lại giống ngọn lửa mùa đông sưởi ấm cô. Trong lòng có chút then thừng, cô lặng lẽ cúi đầu, khoe miệng không kiềm chế mà cong lên.

Thẩm Chi Niên ngày thường là người rất nghiêm túc, nhân viên vừa yêu mến lại vừa lo sợ khi thấy anh. Mỗi lần Thẩm Chi Niên tới nhà ăn ăn cơm, mọi người đều thật cẩn thận, lấy đồ ăn không dám lấy quá nhiều, trót lấy nhiều cũng cố gắng ăn cho bằng hết, sợ bị Thẩm tổng nói là không tiết kiệm.

Khó được Thẩm Chi Niên đã lâu không tới nhà ăn, tất cả mọi người đều thả lỏng, ở nhà ăn cao giọng nói giỡn. Không biết là ai thấy Thẩm Chi Niên trước tiên, đứng thẳng sống lưng hô một tiếng, “Thẩm tổng!”

Nhà ăn nháy mắt an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hô hấp của mỗi người.

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm tới bàn ăn, nghiêng đầu nhìn mọi người một cái, “Không cần ngạc nhiên. tiếp tục đi.”

Thẩm Chi Niên lên tiếng, mọi người mới dám ngồi xuống, nhưng cũng không thể nào dám đùa nói, toàn bộ nhà ăn vẫn như cũ, vô cùng an tĩnh.

Không khí đột nhiên trở nên có chút nghiêm túc, Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên cười, “Anh có phải quá nghiêm khắc không, tất cả mọi người đều rất sợ anh.”

“Có sao?”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, khoe miệng hơi cong. Cô bỗng nhiên nhớ tới thời điểm đi học, bất kể lúc nào, trên mặt anh chưa bao giờ có nụ cười thật tươi. Ở trong ấn tượng của cô, Thẩm Chi Niên vẫn luôn không thể nào cười, vĩnh viễn là khuôn mặt nghiêm túc.

Cho nên nhân viên thấy anh không dám làm loạn, cũng không khó lý giải.

Thẩm Chi Niên tuy rằng là boss, nhưng vẫn như cũ cùng mọi người xếp hàng lấy cơm.

Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên, tay nhét trong túi, nhìn xung quanh.

Rất nhanh tới lượt anh, một tay cầm khay, anh cúi đầu hỏi Trương Sơ Tâm, “Muốn ăn cái gì?”

Trương Sơ Tâm nắm cánh tay anh, nghiêm túc nhìn về nơi có thức ăn, nhìn nửa ngày, nàng chỉ vào món tôm chao dầu, “Em muốn ăn cái kia.”

Thẩm Chi Niên cầm hai khay đưa tới, “Hai phần.”

Phụ bếp mặt tươi cười, vội vàng múc hai muỗng lớn.

“Bò xào ớt cũng muốn, còn có canh rau....”

Lấy xong đồ ăn, Thẩm Chi Niên kéo Trương Sơ Tâm đi tìm vị trí.

Đến ngồi xuống, Trương Sơ Tâm đặc biệt cảm khái mà nói một câu, “Thẩm Chi Niên, chỗ các anh có nhà ăn tốt như vậy, sao tự nhiên bắt em mang cơm cho anh? Anh như vậy vừa là tra tấn em vừa uỷ khuất dạ dày anh nha.”

Thẩm Chi Niên mắt sùng nịnh nhìn Trương Sơ Tâm, “Bên ngoài đồ ăn ngon, nào so được với cơm vợ làm.”

Thẩm Chi Niên lần đầu tiên kêu Trương Sơ Tâm là ” vợ “, Trương Sơ Tâm ngẩn ra hơn nửa ngày, trên mặt lén lút đỏ ửng, chiếc đũa dừng hồi lâu, mới then thừng mà nâng đôi mắt, nhỏ giọng nói: ”Thẩm Chi Niên, trước kia như thế nào em không phát hiện, anh rất biết nói ngọt nha.”

“Nếu em thích, ngày nào anh cũng sẽ nói cho em nghe. Nào, há mồm.” Khi nói chuyện, Thẩm Chi Niên đã bóc xong vỏ tôm, đưa tới miệng Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm cười tủm tỉm cong con mắt, mở miệng.

Trương Sơ Tâm ăn xong, Thẩm Chi Niên cúi đầu tiếp tục bóc vỏ tôm cho cô.

Cách đó không xa, mấy nhân viên cấp cao ngồi một chỗ, đôi mắt nhìn về phía Thẩm Chi Niên cùng Trương Sơ Tâm, “Hừ, con mẹ nó, lần trước nói boss thích đàn ông? Ta khinh, thật muốn vả vỡ mặt mình! Thật không nhìn ra boss thích đàn ông, đây thật ra là một thê nô a.”

“Thẩm tổng không phải có thói sạch sẽ sao? Tự nhiên chịu bóc vỏ tôm đầy dầu mỡ như vậy?!!!”

Đưa lưng về phía Thẩm Chi Niên, Nghiêm Hâm chống cằm, “Các người biết cái gì? Cái này gọi là tình yêu! Bóc tôm tính cái gì, tôi còn lau móng cho vợ đây này.” (Editor: dịch đến đây cười ngất =)))))

“Anh thật ghê tởm!” Đối diện, một người đá chân Nghiêm Hâm.

Nghiêm Hâm dè dặt thanh âm cười, “Nói giỡn. Bất quá, tôi vừa rồi nhìn kỹ, bà chủ chúng ta lớn lên thật đúng là đẹp, khó trách ngày thường như vậy nhiều oanh oanh yến yến đưa tới cửa, lão đại ngắm đều không ngắm liếc mắt một ai, trong nhà có mỹ nhân đâu muốn đái hoài tới cỏ dại ngoài kia.”

Vài người nói chuyện rất nhỏ, nhưng bởi vì nhà ăn quá yên tĩnh, những lời này vẫn rất rõ ràng truyền tới tai mỗi người.

“Nghiêm Hâm, anh lại đây.” Thẩm Chi Niên đột nhiên mở miệng, Nghiêm Hâm đang hớn hỏ nói chuyện bất quá đột nhiên mở to hai mắt nhìn, cả người cứng đờ đứng ở chỗ đó.

Đồng nghiệp đối diện cho anh ánh mắt thương cảm. Boss không thích người tụ tập bát quái, hướng chỉ nhân vật chính lại là anh, không chừng sẽ gặp tai hoạ.

Các đồng nghiệp thấy Nghiêm Hâm bị điểm danh, đồng loạt rũ xuống đầu, hận không thể đem chính mình biến thành trong suốt, không dám hé răng.

Nghiêm Hâm thật sâu hít một hơi, lấy dũng khí đứng lên, nhận mệnh hướng tới Thẩm Chi Niên.

”Lão đại. Nghiêm Hâm thấp thỏm bất an đứng ở chỗ đó, rũ đầu.

Thẩm Chi Niên cũng không nhìn anh, bóc tôm cho Trương Sơ Tâm, nói: “lặp lại lần nữa những lời vừa nói.”

Nghiêm Hâm khẽ cắn môi, nhỏ giọng lặp lại, “Nhà có mỹ nhân rồi đâu muốn quan tâm đến hoa dại ngoài kia.”

Thẩm Chi Niên nâng đầu liếc anh một cái, đôi mắt hơi hơi mị một chút.

Nghiêm Hâm hận không thể quỳ xuống nhìn Thẩm Chi Niên, chỉ kém chút nữa là khóc ra, “Lão đại, em sai rồi! Em không nên sau lưng bàn luận chuyện của anh! Anh....”

Anh cứ tùy ý phạt đi! Anh thật sự không chịu nổi cảm giác này, da đầu lạnh căm, quả thực đáng sợ!

Nào biết anh còn chưa kịp nói, Thẩm Chi Niên liền ngắt lời, “Câu trước đó.”

“Câu trước đó?” Nghiêm Hâm ngẩn ra, câu trước đó....

Nghiêm Hâm thật cẩn thận nhìn Trương Sơ Tâm một cái, nhỏ giọng mà nói: “Bà chủ chúng ta lớn lên thật xinh đẹp....”

Trương Sơ Tâm đang ăn, thiếu chút nữa sặc.

Thẩm Chi Niên nâng đầu, khoe miệng cong cong, “Ánh mắt không tồi, nói to một chút.”

Nghiêm Hâm sững sốt, cẩn thận hô ” Bà chủ. ”

Thẩm Chi Niên khoe miệng tươi cười càng sáng lạn.

Nghiêm Hâm cả người đều hoá đá.

Điên mất! Núi băng vạn năm tự nhiên cười! Bởi vì anh gọi ” bà chủ ”? Thế nào là thê nô? Con mẹ nó, thật điên mất!

Nghiêm Hâm hít sâu một hơi, vội vàng rền sắt khi còn nóng, ” Bà chủ, hình như ở TV đã nhìn thấy cô, cô có phải diễn một lò hương nữ số 4?”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, “Anh đã xem qua?”

Kia bộ diễn tuy rằng là nữ số 4, nhưng kỳ thật cũng chỉ có bốn nữ diễn viên, hơn nữa cô được diễn rất ít, năm mươi mấy tập, cô chỉ được xuất hiện năm tập, rất nhiều người không nhớ rõ.

Nghiêm Hâm chạy nhanh vượt mông ngựa, “Đương nhiên! Bà chủ đóng phim cực tốt, tôi ấn tượng quá sâu, thật sự, diễn đến xuất thần.”

Trương Sơ Tâm thích nghe người ta nói kỹ thuật diễn tốt, cười tủm tỉm, “Cảm ơn anh a.”

Thẩm Chi Niên cười nhìn Nghiêm Hâm liếc mắt một cái, “Võ mông ngựa không tồi, thưởng tiền lương.”

Nghiêm Hâm đôi mắt đều tròn lớn, “Thật..... Thật sự.....”

“Tôi khi nào nói dối?”

Trương Sơ Tâm lặng lẽ đá Thẩm Chi Niên. Tên tùy hứng này!

Trải qua chuyện của Nghiêm Hâm, từ nay về sau, công ty Thẩm Chi Niên đều có một bí quyết nhỏ.

—— Thưởng tiền lương sao? Cứ khen bà chủ là được, tốt hơn khen boss! Làm bà chủ vui vẻ, thăng chức tăng lương thoải mái!

Từ nay về sau, Thẩm Chi Niên lại thêm một biệt hiệu: Sủng thê cuồng ma!

Ăn trưa xong, Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên lên lầu, tính toán ngủ một lát.

Thẩm Chi Niên còn có công việc chưa xong, ở bên ngoài. Trương Sơ Tâm nằm ở phòng nghỉ, đang chuẩn bị nhắm mắt lại ngủ, di động lại vang lên.

Lại sao nữa?.

Trương Sơ Tâm thấy dãy số, tâm tình mở tin nhắn cũng không có.

Cô chuẩn bị tắt đi, bên kia lại tiếp tục một tin.

Trương Sơ Tâm hơi hơi ngẩn ra trong chốc lát, chung quy vẫn là nhịn không được tò mò.

Là một ảnh chụp. Ảnh Thẩm Chi Niên cùng Hà Thanh nằm ở trên giường.

Trương Sơ Tâm mở to hai mắt, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới lời Thẩm Chi Niên nói trước kia.

Cô hỏi anh mấy năm nay từng có mấy người phụ nữ, anh nói chỉ có một mình cô mà thôi.

Cô lại nghĩ tới di động Thẩm Chi Niên, tất cả đều ảnh chụp cô. Cô nhớ tới anh nói: Sợ cô đi theo anh chịu khổ chịu tội, sợ không làm cho cuộc sống của cô hạnh phúc.

Cho nên, người đàn ông yêu cô sẽ lừa dối cô sao? Sẽ cùng nữ nhân khác lên giường sao?

Cô hơi nghĩ một chút, liền tắt hình ảnh, rồi sau đó nhắn cho Hà Thanh một tin, “Hà Thanh, đừng uống phí công sức, so với cô, tôi lại tin anh ấy hơn.”

32. Chương 32-1

Hà Thanh nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô lấy ảnh chụp lúc trước ra, cũng chỉ nhận được câu trả lời băng quơ như vậy.

—— Tôi tin tưởng anh ấy nhiều hơn tưởng tượng của cô.

Hà Thanh nhớ tới tin nhắn kia của Trương Sơ Tâm, giống như vô số kim đâm trong lòng cô, bắt đầu từ tim, lan đến toàn thân, xương cốt cũng đau. Như vậy trong chốc lát, cô cảm thấy chính mình giống như không có cách nào sống sót.

Bọn họ tình thâm như vậy? Có thể kiên cố không phá vỡ nổi sao?

Cô vừa khóc vừa uống rượu. Tửu lượng của cô rất tốt, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp mấy năm nay luyện được không ít, thế cho nên lúc này muốn uống say mà không được, ngược lại ngày càng bị thương. Bị thương lớn như vậy giữ trong lòng, làm cả người cô như bị ai hung hăng cắn nuốt.

Cô ghé vào quầy bar, nước mắt không ngừng trào ra.

Đột nhiên, có người giữ bả vai cô, “Nha, không phải thư kí Hà sao? Tại sao lại ở đây một mình? Không cùng Thẩm tổng sao?”

“Đừng chạm vào tôi!” Hà Thanh gắt gao cau mày, từ ghế quầy bar xuống dưới, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Thế nhưng tên đàn ông bụng phệ kia vẫn chưa có ý tha, túm tay Hà Thanh không cho đi, “Khó được gặp, thư kí Hà đi vội vã làm cái gì? Tối đây, lên trên lầu bồi đãi gia uống một chén.”

“Buông ra!” Hà Thanh dùng sức giãy giụa, một chân đá tới háng tên đàn ông.

Nam nhân đau hét thảm một tiếng, ngẩng đầu lên, Hà Thanh đã chạy không thấy đâu.

“Hoàng tổng, ngài không có việc gì chứ!” Phục vụ thấy thế, vội vàng đỡ hân.

Hoàng Hải bị Hà Thanh đá tức giận lớn, xanh cả mặt, một chân đột nhiên đá lung tung, “Cút ngay! Vừa rồi làm gì thì làm tiếp đi!”

Hoàng Hải gần bốn mươi tuổi, cũng làm buôn bán, cho tới nay, tuy không làm ra sự nghiệp lớn, nhưng cũng có chút danh tiếng, ít nhất tất cả mọi người đều biết hân. Nào biết, từ khi Thẩm Chi Niên hai năm trước đột nhiên nâng cao địa vị, trong khoảng thời gian ngắn, không ít nhân hiệu lâu đời bị anh bức không có đường có thể đi, hầu hết phá sản. Trong đó công ty phá sản đầu tiên là của Hoàng Hải.

Hoàng Hải trừng mắt Hà Thanh rồi đi, hung hăng nhổ một ngụm, “Con chó! Sớm muộn gì có một ngày, lão tử sẽ làm các người quỳ xuống cầu xin ta!”

Buổi tối, Trương Sơ Tâm ngồi ở trên giường, dựa lưng vào gối, tư thế thoải mái ôm kịch bản xem.

Thẩm Chi Niên ở bên ngoài gọi điện thoại, một hồi lâu mới trở về, chống tay ở giường, cúi người hôn Trương Sơ Tâm, “Anh đi tắm rửa.”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Anh đi đi.”

“Cùng nhau không?” Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt sáng lấp lánh

“Em chờ lát nữa tắm.” Trương Sơ Tâm nghiêm túc nhìn kịch bản, cầm sổ ghi chép.

Đây là kịch bản điện ảnh mới, mấy ngày nữa sẽ khởi quay, cô phải cố gắng. Nói thực ra, tuy rằng kỹ thuật diễn của mình cô vô cùng tin tưởng, nhưng lần đầu tiên làm nữ chính, vẫn là thiếu tự tin.

Thẩm Chi Niên bị từ chối, nhẹ nhàng mà than một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu Trương Sơ Tâm, xoay người đi tắm.

Thẩm Chi Niên đi phòng tắm không bao lâu, di động liền vang lên.

Trương Sơ Tâm vốn dĩ muốn giúp anh cầm điện thoại vào, cúi đầu, mí mắt đột nhiên giật một chút. Cô do dự nửa ngày, vẫn là nhịn không được nghe điện thoại của anh.

“Xin hỏi ngài là người thân vị tiểu thư này sao? Nơi này là bệnh viện, Hà tiểu thư bị tai nạn xe cộ, cần lập tức làm phẫu thuật.....”

Thẩm Chi Niên tắm rửa xong, Trương Sơ Tâm ngồi ở mép giường, trong tay còn nắm di động.

“Làm sao vậy?” Trương Sơ Tâm sắc mặt không toots, Thẩm Chi Niên nhìn cô cầm di động anh, mí mắt hơi hạ. Anh đi qua, ngồi ở mép giường ôm cô, “Làm sao vậy? Ai chọc em không vui?”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng đẩy anh, đưa điện thoại di động ném trên người anh, “Hà Thanh xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh viện gọi điện thoại.”

Thẩm Chi Niên nghe xong, mày gắt gao.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, “Anh không đi xem cô ta?”

Trương Sơ Tâm biểu tình không tốt, Thẩm Chi Niên sờ cái mũi, “Anh gọi cho gia đình cô ấy.”

“Anh còn có số điện thoại nhà cô ta?” Trương Sơ Tâm nhú mày trừng anh.

Thẩm Chi Niên vội vàng giải thích, “Công ty có lưu số điện thoại người nhà của tất cả nhân viên.”

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, quay đầu không nói lời nào.

Thẩm Chi Niên cầm di động nhìn Trương Sơ Tâm gọi điện thoại cho người nhà Hà Thanh.

Gọi xong điện thoại, Thẩm Chi Niên sờ đầu Trương Sơ Tâm, “Ngoan, em đi tắm rửa đi. Anh giúp em làm ấm chân.”

Thẩm Chi Niên nói chuyện, mặt mày lo lắng rõ ràng, không thả lỏng.

Trương Sơ Tâm nhin không được hỏi anh một câu, “Anh mấy năm nay, cùng Hà Thanh cũng coi như là sống nương tựa lẫn nhau sao?”

Thẩm Chi Niên ngửi hương vị của nguy hiểm, vội vàng lắc đầu, “Sơ Tâm, em đừng nghĩ nhiều, cô ấy chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

“Cô ta đã giúp anh rất nhiều đi.”

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, không dám nói lời nào. Cũng chỉ có khi đối mặt Trương Sơ Tâm, mới có thể cẩn thận như thế, anh thật vất vả đem trần bảo trở về, sợ nói sai cái gì sẽ chọc cô không vui.

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, thở dài, “Anh đi xem cô ta đi, tốt xấu cô ta cũng giúp anh rất nhiều.”

“Không có việc gì, người nhà cô ấy sẽ tới.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, kéo tay anh nói: “Nói thực ra, anh đi xem cô ta, lòng em có chút không thoải mái. Rất cuộc, cô ta cũng thích anh rất nhiều năm, cô ta đối với anh có mưu đồ, đối với em mà nói, là uy hiếp. Nếu có thể nói, em thậm chí không hy vọng cô ta tiếp tục ở công ty, làm thư kí của anh, cùng anh sớm chiều ở chung.”

“Sơ Tâm.....”

“Anh nghe cho hết lời.” Trương Sơ Tâm ngăn cản anh, lại tiếp tục nói: “Nhưng em biết, cô ta ở bên anh có mục đích nhưng không màng tất cả giúp anh gây dựng sự nghiệp đến hôm nay. Làm nhân viên, làm thư kí anh, cô ta thật sự không chọn. Cho nên, anh đi xem cô ta đi, em không tức giận, em nói thật. Em không phải không hiểu chuyện, huống chi, em không muốn để cho người khác nói anh không tốt, không muốn để cho người khác ở sau lưng mắng anh qua cầu rút ván, đối đãi cấp dưới không tốt.” Trương Sơ Tâm thở dài, sờ sờ mặt Thẩm Chi Niên, “Em không nghĩ, ở trong lòng anh em thua cô ta.”

33. Chương 32-2

Hà Thanh nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô lấy ảnh chụp lúc trước ra, cũng chỉ nhận được câu trả lời băng quơ như vậy.

—— Tôi tin tưởng anh ấy nhiều hơn tưởng tượng của cô.

Hà Thanh nhớ tới tin nhắn kia của Trương Sơ Tâm, giống như vô số kim đâm trong lòng cô, bắt đầu từ tim, lan đến toàn thân, xương cốt cũng đau. Như vậy trong chốc lát, cô cảm thấy chính mình giống như không có cách nào sống sót.

Bọn họ tình thâm như vậy? Có thể kiên cố không phá vỡ nổi sao?

Cô vừa khóc vừa uống rượu. Tầm lượng của cô rất tốt, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp mấy năm nay luyện được không ít, thế cho nên lúc này muốn uống say mà không được, ngược lại ngày càng bị thương. Bị thương lớn như vậy giữ trong lòng, làm cả người cô như bị ai hung hăng cắn nuốt.

Cô ghé vào quầy bar, nước mắt không ngừng trào ra.

Đột nhiên, có người giữ bả vai cô, “Nha, không phải thư kí Hà sao? Tại sao lại ở đây một mình? Không cùng Thẩm tổng sao?”

“Đừng chạm vào tôi!” Hà Thanh gắt gao cau mày, từ ghế quầy bar xuống dưới, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Thế nhưng tên đàn ông bụng phệ kia vẫn chưa có ý tha, túm tay Hà Thanh không cho đi, “Khó được gặp, thư kí Hà đi vội vã làm cái gì? Tối đây, lên trên lầu bồi đại gia uống một chén.”

“Buông ra!” Hà Thanh dùng sức giãy giụa, một chân đá tới háng tên đàn ông.

Nam nhân đau hét thảm một tiếng, ngẩng đầu lên, Hà Thanh đã chạy không thấy đâu.

“Hoàng tổng, ngài không có việc gì chứ!” Phục vụ thấy thế, vội vàng đỡ hấn.

Hoàng Hải bị Hà Thanh đá tức giận lớn, xanh cả mặt, một chân đột nhiên đá lung tung, “Cút ngay! Vừa rồi làm gì thì làm tiếp đi!”

Hoàng Hải gần bốn mươi tuổi, cũng làm buôn bán, cho tới nay, tuy không làm ra sự nghiệp lớn, nhưng cũng có chút danh tiếng, ít nhất tất cả mọi người đều biết hấn. Nào biết, từ khi Thẩm Chi Niên hai năm trước đột nhiên nâng cao địa vị, trong khoảng thời gian ngắn, không ít nhãn hiệu lâu đời bị anh bức không có đường có thể đi, hầu hết phá sản. Trong đó công ty phá sản đầu tiên là của Hoàng Hải.

Hoàng Hải trừng mắt Hà Thanh rời đi, hung hăng nhổ một ngụm, “Con chó! Sớm muộn gì có một ngày, lão tử sẽ làm các người quỳ xuống cầu xin ta!”

Buổi tối, Trương Sơ Tâm ngồi ở trên giường, dựa lưng vào gối, tư thế thoải mái ôm kịch bản xem.

Thẩm Chi Niên ở bên ngoài gọi điện thoại, một hồi lâu mới trở về, chống tay ở giường, cúi người hôn Trương Sơ Tâm, “Anh đi tắm rửa.”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Anh đi đi.”

“Cùng nhau không?” Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt sáng lấp lánh

“Em chờ lát nữa tắm.” Trương Sơ Tâm nghiêm túc nhìn kịch bản, cầm sổ ghi chép.

Đây là kịch bản điện ảnh mới, mấy ngày nữa sẽ khởi quay, cô phải cố gắng. Nói thực ra, tuy rằng kỹ thuật diễn của mình cô vô cùng tin tưởng, nhưng lần đầu tiên làm nữ chính, vẫn là thiếu tự tin.

Thẩm Chi Niên bị từ chối, nhẹ nhàng mà than một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu Trương Sơ Tâm, xoay người đi tắm.

Thẩm Chi Niên đi phòng tắm không bao lâu, di động liền vang lên.

Trương Sơ Tâm vốn dĩ muốn giúp anh cầm điện thoại vào, cúi đầu, mí mắt đột nhiên giật một chút. Cô do dự nửa ngày, vẫn là nhịn không được nghe điện thoại của anh.

“Xin hỏi ngài là người thân vị tiểu thư này sao? Nơi này là bệnh viện, Hà tiểu thư bị tai nạn xe cộ, cần lập tức làm phẫu thuật.....”

Thẩm Chi Niên tắm rửa xong, Trương Sơ Tâm ngồi ở mép giường, trong tay còn nắm di động.

“Làm sao vậy?” Trương Sơ Tâm sắc mặt không toots, Thẩm Chi Niên nhìn cô cầm di động anh, mí mắt hơi hạ. Anh đi qua, ngồi ở mép giường ôm cô, “Làm sao vậy? Ai chọc em không vui?”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng đẩy anh, đưa điện thoại di động ném trên người anh, “Hà Thanh xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh viện gọi điện thoại.”

Thẩm Chi Niên nghe xong, mày gắt gao.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, “Anh không đi xem cô ta?”

Trương Sơ Tâm biểu tình không tốt, Thẩm Chi Niên sờ cái mũi, “Anh gọi cho gia đình cô ấy.”

“Anh còn có số điện thoại nhà cô ta?” Trương Sơ Tâm nhú mày trừng anh.

Thẩm Chi Niên vội vàng giải thích, “Công ty có lưu số điện thoại người nhà của tất cả nhân viên.”

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, quay đầu không nói lời nào.

Thẩm Chi Niên cầm di động nhìn Trương Sơ Tâm gọi điện thoại cho người nhà Hà Thanh.

Gọi xong điện thoại, Thẩm Chi Niên sờ đầu Trương Sơ Tâm, “Ngoan, em đi tắm rửa đi. Anh giúp em làm ấm chân.”

Thẩm Chi Niên nói chuyện, mặt mày lo lắng rõ ràng, không thả lỏng.

Trương Sơ Tâm nhin không được hỏi anh một câu, “Anh mấy năm nay, cùng Hà Thanh cũng coi như là sống nương tựa lẫn nhau sao?”

Thẩm Chi Niên ngửi hương vị của nguy hiểm, vội vàng lắc đầu, “Sơ Tâm, em đừng nghĩ nhiều, cô ấy chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

“Cô ta đã giúp anh rất nhiều đi.”

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, không dám nói lời nào. Cũng chỉ có khi đối mặt Trương Sơ Tâm, mới có thể cẩn thận như thế, anh thật vất vả đem trần bảo trở về, sợ nói sai cái gì sẽ chọc cô không vui.

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, thở dài, “Anh đi xem cô ta đi, tốt xấu cô ta cũng giúp anh rất nhiều.”

“Không có việc gì, người nhà cô ấy sẽ tới.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, kéo tay anh nói: “Nói thực ra, anh đi xem cô ta, lòng em có chút không thoải mái. Rất cuộc, cô ta cũng thích anh rất nhiều năm, cô ta đối với anh có mưu đồ, đối với em mà nói, là uy hiếp. Nếu có thể nói, em thậm chí không hy vọng cô ta tiếp tục ở công ty, làm thư kí của anh, cùng anh sớm chiều ở chung.”

“Sơ Tâm.....”

“Anh nghe cho hết lời.” Trương Sơ Tâm ngăn cản anh, lại tiếp tục nói: “Nhưng em biết, cô ta ở bên anh có mục đích nhưng không màng tất cả giúp anh gây dựng sự nghiệp đến hôm nay. Làm nhân viên, làm thư kí anh, cô ta thật sự không chọn. Cho nên, anh đi xem cô ta đi, em không tức giận, em nói thật. Em không phải không hiểu chuyện, huống chi, em không muốn để cho người khác nói anh không tốt, không muốn để cho người khác ở sau lưng mắng anh qua cầu rút ván, đối đãi cấp dưới không tốt.” Trương Sơ Tâm thở dài, sờ sờ mặt Thẩm Chi Niên, “Em không nghĩ, ở trong lòng anh em thua cô ta.”

34. Chương 33

Editor& Beta: Seokie

Thẩm Chi Niên cực kì phẫn nộ, Trương Sơ Tâm bị anh gắt gao ôm vào trong ngực, có thể cảm giác được lồng ngực của anh đập phồng mãnh liệt.

Trừ bỏ phẫn nộ ra, còn có sợ hãi. Vung tay tung nắm đấm xuống, nếu không trúng mắt thì mũi cũng bị đánh tới hỏng.

Thẩm Chi Niên tức giận mà trừng mắt Hà Khê, “Ai cho cậu chạm vào cô ấy! Hà Khê! Cậu dám can đảm làm thương cô ấy một, tôi tất nhiên sẽ trả lại gấp trăm lần!”

Người con gái anh nâng trên tay còn sợ ngã, cứ nhiên bị người khác nắm tóc khi dễ, Thẩm Chi Niên chỉ cảm thấy trong lồng ngực như tích một cỗ lửa giận, đôi mắt đen nhánh gắt gao trừng Hà Khê, mang theo phẫn nộ.

“Anh Thẩm! Vì sao mà anh muốn cùng nữ nhân này ở bên nhau? Anh cùng cô ta ở bên nhau, chị của em nên làm gì bây giờ?” Hà Khê gắt gao nắm chặt thành quyền, đôi mắt đỏ bừng một mảnh, môi run rẩy, thanh âm mang theo một tia ghen ngào, “Thẩm đại ca, anh như thế nào có thể làm vậy.....”

Làm sao có thể như vậy? Chị không phải nói, rất nhanh sẽ cùng Thẩm đại ca kết hôn sao? Hẳn như vậy sùng bái đại ca, vẫn luôn cho rằng Thẩm Chi Niên sẽ trở thành anh rể của hần, hần đều nói với các bạn học, tổng giám đốc tập đoàn X.N là anh rể của hần.....

Làm sao có thể như vậy?

Hà Khê gắt gao mà cắn răng, đôi mắt mở to đến sắp rơi nước mắt, rồi lại liều mạng chịu đựng, “Thẩm đại ca, anh không cần chị của em sao?”

Thẩm Chi Niên sắc mặt khó coi đến cực điểm, tiếng nói nặng nề, lạnh băng vang lên: “Tôi trước nay không cùng chị cậu ở bên nhau, cô ấy chỉ là trợ lí mà thôi. Nếu các người đối với quan hệ của tôi cùng Hà Thanh có gì hiểu lầm, chờ Hà Thanh tỉnh lại, tự mình đi hỏi cô ấy.” Anh nói xong, đem hoá đơn viện phí ném đến tay Hà Khê, “Tiền tôi đã thanh toán, xin phép đi trước.”

Thẩm Chi Niên ôm Trương Sơ Tâm bước nhanh đi ra ngoài.

Thẩm Chi Niên đi rất nhanh, giống như có thể mau chóng mà phát tiết nội tâm nôn nóng cùng cảm xúc phẫn nộ.

Trương Sơ Tâm đi cùng cũng không nói gì, chỉ là bước theo anh. Thẩm Chi Niên chân dài lại bước thật nhanh, nàng cơ hồ muốn chạy theo mới có thể đuổi kịp.

Thời điểm từ bệnh viện bước ra, Thẩm Chi Niên đột nhiên dừng lại, Trương Sơ Tâm chạy sau không kịp phanh lại, bất ngờ đâm vào lưng của anh.

Cô che lại cái trán, còn không kịp kêu đau một tiếng, cả người đã bị Thẩm Chi Niên chặt chẽ mà ôm ở trong ngực.

Lòng ngực Thẩm Chi Niên đập phồng không ngừng, cảm xúc hiển nhiên còn có chút không kìm được. Nhưng cũng chỉ là ôm cô, không nói cái gì.

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, vòng tay ôm chặt lấy anh, nhỏ giọng mà nói: “Em không có việc gì, anh đừng lo lắng.”

Qua một hồi lâu, Thẩm Chi Niên mới nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, ôn nhu mà vuốt ve tóc Trương Sơ Tâm, một chút lại một chút mà hỏi, “Đau không?”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cái miệng nhỏ ửng khuôn mà chép chép, “Đau gần chết, cảm giác như cả da đầu đều bị kéo xuống.”

Thẩm Chi Niên gắt gao mà cau mày, càng khẩn trương mà ôm lấy cô. Đau lòng, đau lòng muốn chết.

Trương Sơ Tâm nói xong, rồi lại cười khanh khách lên, “Thẩm Chi Niên, em còn không biết anh thế mà biết nói tục.”

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, ngón tay thon dài ôn nhu mà xoa đầu Trương Sơ Tâm, nhẹ giọng hỏi: “Tốt hơn chưa? Có còn đau hay không?”

“Khá hơn nhiều.” Trương Sơ Tâm dựa trong lồng ngực anh, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Thẩm Chi Niên, bấy lâu nay chưa từng có cảm xúc an tâm như bây giờ, “Thẩm Chi Niên, em rất vui.”

Thẩm Chi Niên cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt dò hỏi.

Trương Sơ Tâm cong môi cười, “Anh lo lắng cho em như vậy khiến em rất vui.”

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, trong mắt có tia sáng loé lên, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng sờ soạng khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô: “Đồ ngốc”

Không phải là ngốc sao, anh không lo lắng cho cô thì nên lo lắng cho ai?

Hà Thanh phẫu thuật rất thuận lợi, tuy bị xe đụng phải, nhưng cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, nằm đếm nửa đêm liền tỉnh lại.

Cô hơi hơi trợn tròn mắt, mơ mơ màng màng mà kêu, “Hà Khê.....”

Hà Khê ngồi cạnh giường bệnh, nghe Hà Thanh gọi tên mình, sắc mặt trầm xuống.

“Nước.....”

Mẹ Hà vội vàng đổ nước, đỡ Hà Thanh nửa ngồi dậy.

Hà Thanh uống xong một cốc nước, lúc sau ý thức mới dần dần tỉnh táo lại.

“Làm sao mọi người đều tới?” Hà Thanh nhìn cha mẹ cùng em trai đứng quanh ở trước giường bệnh của mình.

Cha cô nói: “Là Thẩm tiên sinh thông báo cho nhà mình biết mà tới.”

Hà Thanh giật mình, ngay sau đó hỏi: “Anh ấy đâu? Anh ấy tới sao?”

“Tới! Lại đi rồi!” Hà Khê lớn tiếng nói, không chút nào che dấu phần nộ trên mặt.

Hà Thanh chau mày, “Cái gì mà tới lại đi rồi?”

Hà Khê nhìn chị một cái, hỏi: “Chị, chị cùng Thẩm đại ca đến tốt cùng là chuyện như thế nào? Không phải chị nói rất nhanh sẽ cùng Thẩm đại ca kết hôn sao? Kia anh ta vì cái gì mà cùng nữ nhân khác ở bên nhau? Anh ta nói nữ nhân kia là vợ mình! Chị! Thẩm đại ca kết hôn! Nhưng không phải cùng chị? Nói cho em tại sao? Hai người rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Hà Khê rất kích động. Hắn đến bây giờ vẫn như cũ không thể chấp nhận nỗi anh rể ưu tú của hắn lại cùng nữ nhân khác kết hôn. Không biết rằng hắn có bao nhiêu sùng bái Thẩm Chi Niên, luôn nghĩ rằng Thẩm Chi Niên có thể làm anh rể của hắn. Hắn nói xong, đôi mắt cũng đỏ lên.

“Đúng vậy, Thanh Thanh, con cùng Thẩm tiên sinh đến tốt cùng là chuyện như thế nào? Con không phải nói rằng đó là bạn trai con sao? Thanh Thanh, có phải hay không nữ nhân kia cướp bạn trai của con a?” Hà Khê vừa dứt lời, mẹ Hà Thanh cũng nhin không được hỏi một chút.

Hà Thanh thanh gất gao mà nắm chặt chăn, sau một lúc lâu cũng không trả lời. Trong đầu đều là cảnh Thẩm Chi Niên cùng Trương Sơ Tâm ân ái bên nhau, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Mà người trong nhà xem cái bộ dáng này của cô ta thì không một ai nói lời nào, xem ra có mười phần hình tượng của người bị hại.

Hà Khê tuổi trẻ khí thịnh, hung hăng mà đá một cái vào chân giường bệnh “Em đã biết! Em biết rằng nữ nhân kia đã đem Thẩm đại ca đoạt đi rồi! Quá không biết xấu hổ!”

Mẹ Hà lau nước mắt, có chút tiếc nuối lại có chút oán trách mà nói: “Trước kia mẹ có nhắc nhở qua con, người giống Thẩm tiên sinh như vậy không ít nữ nhân vây quanh, nhưng nhìn xem, con như thế nào..... Như thế nào liền không cẩn thận như vậy đâu! Hiện tại làm sao bây giờ a.....”

Hà gia nguyên là gia đình nghèo, mấy năm nay Hà Thanh đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp, Thẩm Chi Niên chưa bao giờ bạc đãi cô, cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, trong nhà rốt cuộc mới khá lên. Cô mua

cho cha mẹ mình biệt thự xa hoa, thuê bảo mẫu hầu hạ, đưa em trai đến nhập học trường quý tộc. Cô còn không có thiếu tiền, tiền lương một năm của cô có khả năng người thường cả đời không kiếm được bằng. Cô nói với người nhà là mình cùng Thẩm Chi Niên hẹn hò, rất nhanh liền sẽ kết hôn. Cha mẹ đều khen cô có tiền đồ, có bản lĩnh kiếm tiền lại còn được con rùa vàng.

Bọn họ nghe chuyện cô cùng Thẩm Chi Niên hẹn hò, so với việc cô kiếm nhiều tiền mang về nhà còn cao hứng hơn. Thật là như vậy a, trong mắt người nhà, so với số tiền hữu hạn kia, Thẩm Chi Niên rõ ràng có giá trị vô hạn.

Mà hiện giờ đột nhiên biết Thẩm Chi Niên cưới nữ nhân khác, người con rể mà Hà gia vẫn luôn coi trọng kia, tự nhiên chịu không nổi.

Mẹ Hà nổi giận đùng đùng mà mắng chửi, “Con gái ngày nay thật là ngày càng không biết xấu hổ! Vì bám theo kẻ có tiền, liền không có đạo đức! Thanh Thanh, con yên tâm! Ba ba nhất định sẽ nghĩ cách làm cho nữ nhân không biết xấu hổ kia thân bại danh liệt! Dám làm tiểu tam liền phải thừa nhận hậu quả!”

“Đủ rồi!” Hà Thanh đầu óc lộn xộn, ngắt lời mẹ mình.

Cha mẹ Hà đều có chút sợ con gái mình, nghe vậy, lập tức thu lời nói trở lại.

Hà Thanh ôm đầu, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, mệt mỏi mà nói: “Chuyện này mọi người đừng động vào, tự con sẽ xử lý.”

“Chị! Chị xử lý như thế nào a? Bạn trai chị đã bị người khác đoạt mất rồi! Nếu là chị, em liền lập tức đi đoạt trở lại!” Hà Khê phẫn nộ như cũ, gắt gao mà nắm chặt nắm tay.

Hà Thanh nhìn hẩn một cái, không nói chuyện.

Cướp về? Cô còn chưa được đến gần anh, làm sao mà cướp về được?

“Mọi người đều đi ra ngoài đi, con đau đầu, muốn nghỉ ngơi.”

Hà Khê há mồm, còn định nói cái gì, mẹ Hà vội vàng nắm lấy hẩn, “Đi thôi đi thôi, để cho chị con nghỉ ngơi cho tốt.”

Hà Khê bị cha mẹ kéo đi không tình nguyện mà rời khỏi phòng bệnh.

Trương Sơ Tâm lần nữa nhìn thấy Hà Thanh là nửa tháng sau.

Chiều hôm đó, cô đang ở Starbucks chờ Tống Hi đến đây.

Ghế đối diện bị kéo ra, người ngồi xuống lại là Hà Thanh.

Trương Sơ Tâm hơi hạ mi xuống, lạnh như băng mà nói: “Nơi này đã có người.”

“Cô không cần đuổi tôi đi gấp, tôi tới nói mấy câu rồi rời đi.”

“Ngại quá, nghe cô nói chuyện tôi đau đầu, mời cô rời đi.....”

“Tôi đã cùng Thẩm Chi Niên lên giường!” Hà Khê cắn bản mặt kẻ Trương Sơ Tâm có nguyện ý nghe hay không, trực tiếp mở miệng nói.

Một câu này, lực sát thương thật sự quá mạnh, nói thực, Trương Sơ Tâm chính xác bị ngậy ra. Cô ngồi ở chỗ đó, hàm răng gắt gao cắn, phẫn nộ mà trừng mắt Hà Thanh. Cô muốn nói cái gì, đúng lúc lồng ngực có một cỗ khí tràn ra, mạnh mẽ đến mức cô không có cách nào nói lên lời.

Hà Thanh cười cười, “Cô có khả năng không tin, nhưng sự thật chính là sự thật, chuyện cũng đã xảy ra rồi. Hai năm trước, tôi đi theo anh ấy đi Mỹ công tác, anh ấy uống rượu say, cùng tôi lên giường.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn một hồi lâu, rồi cuộc lạnh lùng mà cười một tiếng, “Hà Thanh, miệng cô ở trên người cô, cô nói như thế nào cũng được, nhưng tin hay không là chuyện của tôi, tôi nói rồi, tôi so với trong tưởng tượng của cô còn tin tưởng anh ấy nhiều hơn. Cô không cần ở bên tôi lãng phí thời gian, vô dụng.”

“Bức ảnh kia là sự thật.”

“Thật thì thế nào? Anh ấy ngủ rồi, hoặc là uống say, cô nằm ở bên người anh tự chụp một bức hình, thật là điều bình thường.”

“Trương Sơ Tâm, cô như thế nào ngu như vậy?” Hà Thanh nhìn Trương Sơ Tâm, trên mặt mang theo ý cười trào phúng: “Cô vì cái gì muốn tự mình lừa mình dối mình như vậy? Tôi theo anh ấy đã nhiều năm, sớm chiều ở chung, anh ấy lại là một nam nhân bình thường, cô thật sự cho rằng chúng tôi trong sạch, chưa có chuyện gì sao?” Hà Thanh dừng hai giây, nhìn chằm chằm Trương Sơ Tâm, từng câu từng chữ mà nói: “Trên đùi anh ấy có một cái bớt.....”

Trương Sơ Tâm đột nhiên nắm chặt cái ly trong lòng bàn tay, càng khấn trương cắn răng.

Hà Thanh đắc ý mà cười, “Nơi riêng tư như vậy, không cùng lên giường là sẽ không thấy? Trương Sơ Tâm, cô còn muốn lừa mình dối người sao?”

Trương Sơ Tâm không biết nên hình dung tâm tình mình giờ phút này như thế nào. Trong lòng lộn xộn, không tìm ra một tia manh mối. Ngực kịch liệt đập phồng, cô không biết là do phần nộ hay là vì cái khác.

Hà Thanh nói xong, nhìn Trương Sơ Tâm hơi hơi mỉm cười, xách theo túi chuẩn bị rời đi.

Trương Sơ Tâm nói: “Như thế thì sao? Anh ấy thật sự cùng cô lên giường thì thế nào? Một nam nhân bình thường có yêu cầu sinh lý, anh ấy lại không phải cùng tôi yêu đương rồi ngoại tình, càng không phải là đi bao nữ nhân khác, cô cho rằng tôi thật sự để ý Thẩm Chi Niên đã từng làm hay không?”

35. Chương 34

Thẩm Chi Niên cân nhắc chuyện tổ chức lễ cưới và đi hưởng tuần trăng mật, muốn toàn bộ công việc của nửa năm tới hoàn thành trong vòng ba tháng, khoảng thời gian này dường như ngày nào cũng phải tăng ca. Lúc trở về nhà đã rất khuya, hơn mười giờ.

Trương Sơ Tâm ngồi trong phòng khách chờ anh, trên TV đang chiếu một chương trình rất được yêu thích thời gian gần đây. Cô nhìn chằm chằm màn hình, ánh mắt trống rỗng, không thu được cái gì vào đầu.

Khi ngoài cửa truyền đến tiếng xe ô tô, Trương Sơ Tâm rút cục mới hồi phục tinh thần.

Lúc cô ra mở cửa, Thẩm Chi Niên cũng đang cầm chìa khóa chuẩn bị tra vào ổ. Thấy cô đứng ở cửa, hai mắt sáng lên, vui mừng gọi một tiếng.

“Bà xã.”

Trương Sơ Tâm liếc mắt nhìn anh, sắc mặt không tốt, đặt dép lê xuống dưới đất sau đó đi thẳng một mạch lên lầu.

Cô nghe thấy tiếng bước chân anh đuổi theo, càng đi nhanh hơn.

“Sơ Tâm!”

Cô đi vào phòng trước, Thẩm Chi Niên cũng nổi gót vào sau.

Một cái gối nặng nề bay thẳng về phía mặt anh.

Trong lòng Thẩm Chi Niên nảy lên một cái, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra rốt cục mình làm sai chuyện gì. Anh ôm gối nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, còn chưa kịp ngồi xuống đã bị đá một cái vào đầu gối, đau tới mức phải khom người. Anh ngẩng đầu bày ra vẻ mặt oan ức.

“Đau quá, vợ à...”

Trương Sơ Tâm trừng mắt với anh, vừa tức vừa buồn cười.

“Đau chết anh đi!”

Thẩm Chi Niên đâu biết đã xảy ra chuyện gì, ngồi bên mép giường ôm cô vào trong lòng.

Trương Sơ Tâm đưa tay đẩy lồng ngực anh.

“Đừng động vào em! Ngồi xa ra một chút!”

Anh vô cùng oan ức: “Sơ Tâm...”

Cô lại tiếp tục trừng mắt.

Thẩm Chi Niên nhận lệnh ngồi cách xa ra một chút.

Cô tức giận nửa ngày, hỏi anh.

“Anh có chuyện gì gạt em không?”

Thẩm Chi Niên ngây cả người, trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

“Sao vậy?”

“Anh và Hà Thanh đã lên giường với nhau rồi?”

Thẩm Chi Niên tròn tròn hai mắt, đứng bật dậy.

“Làm sao có thể!”

Trương Sơ Tâm híp mắt.

“Hai năm trước, Hà Thanh theo anh đến Mỹ công tác. Anh uống rượu say rồi lên giường cùng cô ta, có phải vậy không?”

Anh kịch liệt lắc đầu.

“Không thể! Xem như anh uống say cũng không thể cùng cô ấy lên giường! Sơ Tâm, em đừng đổ oan cho anh như vậy.”

Trương Sơ Tâm hừ một tiếng.

“Không lên giường thì làm sao cô ta biết trên bắp đùi anh có một vết bớt?”

Thẩm Chi Niên lại kinh ngạc, lắc đầu.

“Anh không biết.”

Cô tức giận thở mạnh, cầm lấy gối đập anh.

Thẩm Chi Niên để cô dùng gối đánh mình, ngoan ngoãn ngồi im như học sinh mắc lỗi.

“Sơ Tâm, anh thực sự không biết...”

Trương Sơ Tâm tức đến mức giậm chân.

“Thẩm Chi Niên, anh làm em tức chết rồi!”

Trong lòng anh cũng đang ảo não muốn chết.

“Sơ Tâm, anh thật sự không xảy ra quan hệ với cô ấy. Cho dù anh có uống say cũng sẽ không làm bừa. Trong lòng anh chỉ có em, sao có thể chạm vào người phụ nữ khác. Anh thật sự không có mà...”

”Anh uống say rồi, làm sao biết là không có? Anh nói thật đi, em không trách anh. Dù sao anh cũng là người đàn ông bình thường, trong lúc hai chúng ta không ở bên nhau cùng người phụ nữ khác giải quyết nhu cầu em cũng có thể hiểu được. Anh nói thật thì em không trách nhưng nếu dám nói dối em, em sẽ rất tức giận.”

Thẩm Chi Niên cảm giác oan uổng không để đâu cho hết.

“Anh thật sự không có, thật sự. Anh là đàn ông, cho dù có uống say đi nữa, xảy ra chuyện gì hay không chẳng lẽ lại không nhớ. Sơ Tâm, em thả tin tưởng Hà Thanh mà không tin anh sao?”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh.

Cô không tin anh sao? Nhất định là tin rồi. Nhưng cô nghĩ thế nào cũng không ra, làm sao Hà Thanh biết Thẩm Chi Niên có một vết bớt. Nơi riêng tư như vậy, cô cho rằng chỉ có mình mới biết.

Càng nghĩ càng tức giận, cô lại cầm cái gối trên giường ném về phía anh.

“Thẩm Chi Niên! Cô thư ký này của anh làm em phiền muốn chết!”

Ngày hôm sau, Hà Thanh vừa tới tầng 28, trợ lý của Thẩm Chi Niên liền nói với cô ta.

“Thư ký Hà, Thẩm tổng tìm chị.”

Hà Thanh ngây người.

“Chuyện gì vậy?”

Tiểu Lâm nhìn cô một cái, lắc đầu.

“Không biết, chị đi hỏi Thẩm tổng đi.”

Hà Thanh đi vào phòng làm việc của mình cất túi xách, uống một cốc nước sau đó mới đi về phía văn phòng của Thẩm Chi Niên.

Cô ta đứng ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Hà Thanh nghe giọng của Thẩm Chi Niên, trong lòng cảm thấy hồi hộp, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Thẩm Chi Niên quay lưng về phía này, đứng trước cửa sổ.

Anh mặc áo sơ mi trắng, bờ vai rộng lớn mạnh mẽ, sống lưng thẳng tắp. Ống tay áo được gấp lên để lộ cánh tay, nước da màu đồng, gợi cảm tới mức mê hoặc.

Hà Thanh nhìn anh, hai mắt chưa xót. Người đàn ông như vậy, có năng lực, có tiền tài, có dung mạo, hoàn mỹ như vậy, bảo sao cô ta có thể không thích? Bao sao cô ta không bị anh mê hoặc.”

“Thẩm tổng, anh tìm tôi?” Hà Thanh hít một hơi, mở miệng hỏi.

Thẩm Chi Niên không quay đầu lại, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe truyền tới bên tai Hà Thanh.

“Cô đi theo tôi cũng gần năm năm rồi.”

Mí mắt Hà Thanh giật giật.

“Phải... Sao vậy?”

Anh không lên tiếng, qua hồi lâu mới quay đầu lại nhìn cô ta nói:

“Hôm qua cô đi tìm Sơ Tâm?”

Hà Thanh kinh ngạc nhìn anh, mở miệng mà không nói được câu nào.

Sắc mặt Thẩm Chi Niên trong phút chốc trầm xuống, anh lạnh lùng nhìn cô ta.

“Hà Thanh, tôi đã nói với cô rất rõ ràng, cô hà tất phải mê không tỉnh như vậy? Sơ Tâm thích tôi sáu năm, từ lớp mười cho tới đại học năm thứ 3. Tôi thích cô ấy 11 năm, từ lớp 10 cho tới hiện tại. Nhiều nhau thích nhau như vậy, cô cho rằng tình cảm của chính tôi chỉ bằng dăm ba câu là có thể phá hoại được sao? Tôi và qua đã lên giường sao? Hà Thanh, cô tội gì chỉ vì muốn phá hoại tình cảm của tôi và Sơ Tâm mà tự chà đạp thanh danh của chính mình?”

Hà Thanh kinh ngạc, nước mắt tuôn rơi.

Cô ta vốn dĩ tưởng rằng, chỉ cần nói những lời đó trước mặt Trương Sơ Tâm, cô sẽ về cãi nhau với Thẩm Chi Niên, đau khổ không ngừng. Dù sao, làm gì có người phụ nữ nào bao dung tới mức thật sự không để

tâm việc chồng mình và người phụ nữ khác đã từng lên giường chứ? Dù cho chuyện này không phải sự thật, là một người phụ nữ bình thường, chí ít sẽ hoài nghi chứ không thể tin tưởng.

Cô ta còn muốn chờ xem bọn họ xích mích, chờ tới khi bọn họ ngày càng xa nhau rồi ly hôn.

Dù cho sau khi bọn họ li hôn rồi, cô ta vẫn không có cách nào giành được Thẩm Chi Niên. Nhưng người đàn ông tốt như vậy, Hà Thanh không muốn Trương Sơ Tâm được hưởng lợi. Người đàn ông tốt như vậy, là do cô ta giúp đỡ anh từng bước giành được. Cô ta chẳng đạt được thứ gì, dựa vào đâu mà Trương Sơ Tâm có thể ngồi mát ăn bát vàng, nắm giữ người đàn ông ưu tú như thế?

Nhưng bây giờ xem ra, tình cảm của bọn họ dường như không hề bị lay chuyển...

Lần đầu tiên, Hà Thanh đột nhiên cảm thấy rất bất lực, dùng cách nào cũng không thể khiến bọn họ chia tay sao? Nhưng cô ta không cam lòng, dựa vào cái gì Trương Sơ Tâm có thể? Dựa vào đâu?

Cô ta khóc lóc hỏi:

“Anh có thể nói cho em biết không? Em đến cùng có chỗ nào không sánh bằng chị ta? Em chưa đủ tốt sao? Em không đủ xinh đẹp sao? Em trả giá vì anh còn ít sao? Vì sao anh... vì sao không chịu thích em? Anh đối xử với em như vậy, anh không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?”

Hà Thanh vừa khóc vừa run rẩy.

Thẩm Chi Niên nhìn cô ta, nói:

“Tôi thừa nhận cô vì tôi, vì công ty mà trả giá rất nhiều. Nhưng khi yêu một người, những điều này không hề liên quan gì hết. Hà Thanh, tôi tự nhận tôi chưa bao giờ bạc đãi cô. Còn việc phải đáp lại tình cảm của cô, tôi nghĩ tôi cũng không có lý do gì phải gánh trách nhiệm cả. Dù sao tôi cũng chưa bao giờ ám chỉ, mập mờ điều gì, không phải sao?”

Hà Thanh che mặt, khóc nức nở.

Thẩm Chi Niên nhìn cô ta một hồi, đi tới trước bàn làm việc lấy một tờ chi phiếu đưa tới.

“Đây là 50 triệu bồi thường sa thải.”

Hà Thanh giật mình ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn anh.

“Anh muốn đuổi việc em?”

Thẩm Chi Niên nói:

“Tôi không muốn cô tiếp tục ở lại đây nuôi hi vọng, đối với cô không có lợi ích gì. Cô nên thay đổi môi trường, làm việc thật tốt. Còn nữa, tôi và Sơ Tâm dù cho tình cảm có tốt, cũng không thể chịu được việc cô hết lần này tới lần khác gây chuyện.”

Hà Thanh liều mạng lắc đầu, nước mắt tuôn ra như suối.

“Em không, em không đi! Em sẽ không đi!”

“Thư ký mới buổi chiều sẽ đến làm, phòng của cô sẽ chuyển lại cho cô ấy.”

“Tại sao? Không... không muốn! Anh không thể đối xử với em như vậy! Thẩm Chi Niên, sao anh lại vô tình như vậy... Em đi theo anh bao năm, cùng anh chịu khổ, cả ngày chỉ biết tăng ca làm việc,... Anh quên rồi sao? Bây giờ anh muốn đuổi việc em? Anh muốn đuổi việc em?!”

Hà Thanh không thể tin vào tai mình, cô ta vừa khóc vừa lùi về phía sau.

Cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng, người đàn ông mình toàn tâm toàn ý chăm sóc, có một ngày lại dùng tiền đuổi cô ta đi. Lòng đau như vị người ta dùng dao găm rạch từng nhát, máu tươi không ngừng trào ra, đau đến mức không thể thở nổi.

Thẩm Chi Niên bình tĩnh nhìn cô ta.

“Tôi sẽ giới thiệu cho cô một công việc tốt, sẽ không để tài năng của cô bị mai một.”

“Thẩm Chi Niên, anh không thể đối xử với em như vậy! Anh không thể... Anh sẽ hối hận! Anh sẽ hối hận!”

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Trợ lý Tiểu Lâm đi vào, nói với Thẩm Chi Niên.

“Thẩm tổng, thư ký Triệu đến rồi.”

Thẩm Chi Niên gật đầu.

“Anh giúp thư ký Hà thu dọn đồ đạc, lái xe của tôi đưa cô ấy về nhà đi.” Anh nói xong lấy chìa khóa xe từ trong ngăn kéo ném cho Tiểu Lâm.

Anh ta nhanh chóng bắt được, quay sang nói với Hà Thanh.

“Thư ký Hà, tôi giúp cô dọn dẹp trước.”

Hà Thanh không thể ngừng khóc, nước mắt làm cách nào cũng không ngừng nổi.

Đến hôm nay, cô ta mới viết, một người đàn ông vô tình có thể lạnh nhạt tới mức nào.

Cô ta lão đạo không vững, phải chống lên vách tường mới có thể không ngã xuống, nước mắt mơ hồ nhìn Thẩm Chi Niên:

“Thẩm Chi Niên, anh sẽ gặp báo ứng.”

36. Chương 35

Phim điện ảnh đã chính thức khai máy. Một ngày trước khi Trương Sơ Tâm gia nhập đoàn phim, hiếm khi Thẩm Chi Niên tan tầm trở về nhà từ sớm. Vừa mở cửa đã nhìn thấy cô đang nằm trên sofa xem kịch bản, anh đi vào cô cũng chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Hôm nay về sớm vậy à?” Cũng không ngẩng đầu lên.

Nhất thời Thẩm Chi Niên có cảm giác mình bị ruồng bỏ. Anh cảm thấy mình thậm chí còn không có giá trị bằng quyển kịch bản đó! Trong lòng vô cùng uất ức.

Anh đổi giày, đi tới ngồi lên ghế sofa, đem Trương Sơ Tâm ôm vào trong lòng cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Trương Sơ Tâm đẩy anh một cái, tức giận nói:

“Đừng nghịch, em còn chưa xem xong mà.”

Thẩm Chi Niên không thèm nghe cô nói, trực tiếp cướp kịch bản khỏi tay cô rồi vút thẳng lên mặt bàn. Thân thể nặng nề đè Trương Sơ Tâm xuống ghế sofa, hôn cô càng sâu hơn.

Trương Sơ Tâm giãy dụa hai lần, phát hiện không thể làm được gì, đành phải tùy ý để anh hôn. Kỹ thuật hôn của Thẩm Chi Niên rất tốt, cả người cô nhanh chóng mềm nhũn. Cô phát ra tiếng nỉ non, theo bản năng nhắm mắt lại ôm lấy cổ anh.

Thẩm Chi Niên đưa tay đến bên eo cô, nhẹ nhàng xoa nắn từng chút một, dần dần hướng tới bên trong quần cô.

“Ừm, lạnh...” Thẩm Chi Niên vừa trở về từ bên ngoài, bàn tay mang theo hơi lạnh. Lúc chạm tới trước ngực, cô đột nhiên giật mình, thân thể rung lên.

Thẩm Chi Niên vội vàng rút tay lại, tách môi ra, nhìn Trương Sơ Tâm bằng ánh mắt lấp lánh tràn ngập ý cười.

Cô đưa tay đầm lên ngực anh một cái:

“Anh lại còn cười, lạnh chết em rồi.” Cô đẩy anh ra, ngồi dậy trên ghế sofa.

“Sơ Tâm, em đói bụng không? Chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé?” Lúc này mới hơn năm giờ, hôm nay Thẩm Chi Niên trở về nhà sớm thật.

Trương Sơ Tâm tiếp tục cầm kịch bản lên xem, cũng không thèm ngẩng đầu, đáp:

“Ở nhà tùy tiện ăn gì đó đi. Em còn chưa xem xong kịch bản nữa.”

Thẩm Chi Niên nhìn những dấu bút nhớ chi chút trên quyển kịch bản, huyết thái dương hơi giật giật:

“Anh nhớ không lầm, em xem lần này là lần thứ ba?”

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên khỏi quyển kịch bản, khẽ mím môi:

“Thẩm Chi Niên, em thật sự hơi sợ.”

“Sợ cái gì? Sợ diễn không tốt?”

Trương Sơ Tâm gạt đầu. Đây là lần đầu tiên cô diễn nữ chính, áp lực thật sự rất lớn.

Anh xoa đầu cô.

“Sơ Tâm, tự tin vào bản thân một chút, kỹ năng của em còn tốt hơn tiểu hoa đán tuyến một nhiều, huống hồ em còn chuẩn bị kỹ càng như vậy. Sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Cô lo lắng nhìn anh.

“Thẩm Chi Niên, anh nói anh để em diễn nữ chính. Nếu phim điện ảnh này ra mắt, doanh thu phòng vé không tốt thì sao? Anh không sợ bị mất tiền à?”

Thẩm Chi Niên cong môi cười, véo mũi cô.

“Yên tâm, anh không làm những chuyện lỗ vốn. Dù cho có lỗ thật, chút tiền này anh cũng không đặt trong mắt.”

Trương Sơ Tâm không nhịn được bật cười.

Anh ôm cô từ trên ghế sofa đi thẳng lên lầu. Cô ôm cổ anh, cười híp mắt hỏi:

“Đi đâu vậy?”

Thẩm Chi Niên đáp:

“Thay quần áo, ra ngoài ăn cơm.”

Thẩm Chi Niên đưa Trương Sơ Tâm tới một nhà hàng kiểu Pháp ở trung tâm thương mại Tinh Thiên. Không gian cực kỳ đẹp, bên trong có nhạc du dương, ánh đèn màu cam ấm áp, là nơi rất thích hợp cho các đôi tình nhân hẹn hò. Có điều, kỳ lạ là không đông khách mấy.

Mãi tới khi ngồi xuống, nhìn thấy giá cả trên thực đơn Trương Sơ Tâm mới hiểu vì sao không gian ở đây đẹp như vậy mà lại không có nhiều khách hàng.

Thẩm Chi Niên để cô thoải mái gọi món, nhìn giá cả trên thực đơn cô thật sự không nở gọi, đau lòng vô cùng. Những năm qua cô đã bị cái nghèo dọa sợ rồi, không có dũng khí tiêu tiền phung phí nữa.

“Anh gọi đi, em nghe theo anh.” Cô đóng menu lại đưa trả cho người phục vụ.

Nói thật nếu không phải ngại bộ mặt của Thẩm Chi Niên, lúc này nhất định cô đã lôi anh đi thẳng ra ngoài rồi. Bữa ăn này thật sự quá tốn kém.

Thẩm Chi Niên gọi món xong, tới lúc thức ăn được mang lên, Trương Sơ Tâm hóa đá lần hai.

Sao lại ít như vậy? Một ngàn đồng mà chỉ được chút thức ăn ít ỏi thế này? Mẹ nó! Đúng là khiến cô ghen chết mà!”

Trương Sơ Tâm nhìn món ăn trên bàn, cảm giác giống như đang bị người ta cầm dao cắt thịt trên người vậy, đau muốn chết!

Đợi phục vụ mang hết các món ăn lên, sau khi rời đi, cô vẫn không kìm được trừng mắt nhìn anh một cái.

“Anh dẫn em đi ăn vàng rồi!”

Thẩm Chi Niên bật cười.

“Món ăn ở nơi này rất ngon.”

Trương Sơ Tâm thật sự muốn trợn mắt.

“Mấy ngàn đồng ăn một miếng, không ngon nổi.”

Anh mỉm cười, đưa dao nĩa cho cô.

“Sau này anh đừng đưa em tới những chỗ thế này nữa. Đi cùng với anh dù là quán ven đường em cũng rất vui.” Trương Sơ Tâm thở dài.

Thẩm Chi Niên nhìn sâu vào mắt cô, trầm mặc một hồi mới nói:

“Sơ Tâm, em đừng đau lòng. Anh kiếm tiền là vì cái gì chứ, không phải chỉ để em có thể tùy ý tiêu tiền hay sao? Huống hồ chút tiền này thật sự không đáng bao nhiêu.”

Cô kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, cuối cùng đành mỉm cười.

Thật ra cô có thể hiểu được suy nghĩ của Thẩm Chi Niên. Trước đây gia đình cô có điều kiện, anh cảm thấy không xứng với cô, như cách xa cô ngàn dặm. Những năm qua anh liều mạng kiếm tiền, chỉ hi vọng có thể nở mày nở mặt cười cô về nhà, khiến cô có cuộc sống đầy đủ vật chất. Anh cảm thấy cô lớn lên làm một thiên kim tiểu thư, vì vậy không nở để cô phải chịu khổ. Anh muốn cho cô cuộc sống tốt nhất, tình yêu hoàn mỹ nhất, những thứ đồ đẹp nhất,...

Trương Sơ Tâm thật sự hiểu anh luôn đặc biệt quan tâm tới việc tiêu tiền của cô. Ví dụ như anh thường xuyên hỏi cô có muốn đi mua quần áo, mua túi xách không? Có muốn đổi xe không? Có muốn mua bộ mỹ phẩm đắt tiền kia không? Lần nào cô cũng nói không cần nhưng anh vẫn tự ý mua cho cô tất cả mọi thứ, thứ nào cũng có giá không rẻ. Những cứ để trong nhà, cô cũng không dùng tới.

Thẩm Chi Niên dường như muốn liều mạng chứng minh.

Cô cúi đầu ăn, cuối cùng vẫn không kìm được ngẩng đầu hỏi Thẩm Chi Niên một câu.

“Thẩm Chi Niên, không phải anh thiếu cảm giác an toàn đấy chứ?”

Anh hơi ngẩn ra, nâng mắt nhìn cô.

“Anh sợ em sẽ bỏ đi à?” Vì vậy mà dùng mọi cách đối xử tốt với cô, liều mạng trả giá.

Thẩm Chi Niên trầm mặc không đáp.

Trương Sơ Tâm đặt tay lên tay anh, nói:

“Lúc anh không có gì trong tay em đã thích anh rồi. Chỉ cần anh thích em, ở bên em, thì anh là tỉ phú cũng được, dân thường cũng được, em đều sẽ thích anh. Em chưa từng có suy nghĩ muốn có cuộc sống sung túc, đối với em mà nói, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, ở bên cạnh người mình yêu là đủ rồi. Em biết anh đối tốt với em...”

Cô ngừng lại hai giây mới nói tiếp.

“Thẩm Chi Niên, em rất rất thích anh. Dù cho có một ngày anh không có tiền nữa, không có khả năng dẫn em tới những chỗ thế này ăn sơn hào hải vị, cũng không thể mua cho em những thứ đồ hàng hiệu, em vẫn thích anh như cũ. Trừ khi anh không cần em nữa, bằng không dù có chết em cũng không buông tay anh.”

Trương Sơ Tâm rất nghiêm túc nhìn anh, nói:

“Anh phải biết, em yêu anh bao nhiêu. Bất kể là anh trong quá khứ nghèo khổ, hay là anh của hiện tại giàu sang, em đều yêu anh. Xưa nay chưa từng thay đổi, sau này cũng sẽ không.”

Vì vậy cô thật sự không cần anh dùng những thứ vật chất gì đó để chứng minh rằng anh yêu cô. Cô biết rằng anh yêu mình thế nào, từ lúc nhìn thấy những tấm ảnh trong điện thoại anh, cô đã hiểu rồi. Từ lúc anh nói không nỡ để cô theo anh chịu khổ, sợ không cho cô được cuộc sống tốt, một khắc đó cô đã biết anh yêu cô tới mức nào.

Trong lòng Trương Sơ Tâm bỗng có chút khó chịu.

“Thẩm Chi Niên, anh biết không? Có một việc em đặc biệt tiếc nuối. Em thường nghĩ, vì sao lúc trước người ở bên giúp đỡ anh gây dựng sự nghiệp không phải em. Em biết anh không muốn em chịu khổ cùng anh, nhưng thật ra, em đặc biệt muốn cùng anh chịu khổ.”

Không được cùng anh trải qua quãng thời gian quan trọng nhất trong đời này, chính là điều tiếc nuối nhất của cô.

Cũng không biết có phải một lời liên trùng không. Ngày đó Trương Sơ Tâm nói với Thẩm Chi Niên một câu “Dù cho tương lai anh không có gì cả.”, bảy ngày sau, công ty Thẩm Chi Niên xảy ra chuyện.

Hơn mười giờ tối, Trương Sơ Tâm vừa kết thúc quay phim, trở lại khách sạn nằm trên giường gọi điện cho anh.

Điện thoại rất lâu mới được bắt máy, người nhận lại không phải Thẩm Chi Niên mà là thư ký mới của anh, Tiểu Triệu.

“Chị Sơ Tâm...” Giọng Tiểu Triệu vang lên từ đầu dây bên kia, mang theo tiếng nức nở.

Trương Sơ Tâm ngồi bật dậy khỏi giường.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Triệu bật khóc.

“Chị Sơ Tâm, chị mau tới bệnh viện đi. Thẩm tổng bị người ta chuốc rượu, xuất huyết dạ dày, đang cấp cứu... Anh ấy không có em nói với chị...”

May là đêm khuya, đường không đông xe. Trương Sơ Tâm đạp mạnh chân ga, đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Cô khóc tới mức thương tâm, tim giống như bị người ta siết chặt, muốn nổ tung ra. Nước mắt nhiều tới mức như không nhìn rõ đường đi phía trước. Cũng may cả đoạn đường vẫn an toàn, cô xuống xe xuống phố khóc vừa chạy vào trong bệnh viện.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Tiểu Triệu ngồi xồm trên mặt đất, khóc tới mức hai mắt đỏ ửng. Vừa nhìn thấy Trương Sơ Tâm đi tới mới vội vàng đứng lên.

Cô lao đảo chạy tới, hai tay run rẩy nắm lấy vai Tiểu Triệu, giọng hơi khàn khàn.

“Rất cực đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bị xuất huyết dạ dày? Dạ dày anh ấy không tốt sao có thể uống rượu được?!”

Tiểu Triệu nức nở nói:

“Chị Sơ Tâm, Thẩm tổng không cho em nói với chị nhưng gần đây công ty xảy ra chút vấn đề. Hôm nay Thẩm tổng trực tiếp đi đàm phán một cuộc đầu tư, bị họ chuốc rất nhiều rượu. Em muốn đỡ thay anh ấy nhưng bọn họ nhất định ép Thẩm tổng uống...”

“Là ai? Ai chuốc rượu?”

Những năm qua Thẩm Chi Niên tiến bước rất nhanh, ở trên thương trường đắc tội với không ít người, việc này Trương Sơ Tâm biết. Thế nhưng tập đoàn X.N vẫn luôn phát triển rất tốt, nếu như có vấn đề thì phải xảy ra từ lâu rồi chứ sao phải đợi tới giờ.

“Có phải Hà Thanh không?” Cô siết chặt nắm đấm, vô cùng tức giận.

Tiểu Triệu còn chưa trả lời, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới.

“Là tôi thì sao? Trương Sơ Tâm, Thẩm Chi Niên hiện tại nằm trong phòng phẫu thuật, không phải là do cô hại sao? Nếu không phải tại cô, sao lúc trước anh ấy có thể đuổi tôi đi? Tôi nói rồi, sa thải tôi là việc làm sai lầm nhất cả cuộc đời anh ấy. Cô xem, không phải báo ứng tới rồi sao?”

Hà Thanh cười trên sự đau khổ của người khác. Trương Sơ Tâm quay đầu nhìn cô ta, lửa giận trong mắt bùng cháy, lồng ngực xông lên một cơn thịnh nộ dường như sắp bùng nổ.

Hà Thanh vẫn đứng đó, cười lạnh nhìn cô.

Trương Sơ Tâm trừng mắt, sải bước tới trước mặt cô ta. Đúng lúc Hà Thanh còn chưa kịp phản ứng, lập tức tát cho cô ta một cái như trời giáng.

Một cái tát này dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực trên người cô. Sau khi đánh xong, cô thậm chí cảm nhận được lòng bàn tay mình tê dại.

Trong nháy mắt năm ngón tay in hằn trên gương mặt Hà Thanh, sưng đỏ. Cô ta che mặt, trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

“Chị dám đánh tôi!”

P.s: Hà Thanh, chào tạm biệt. Chương sau chị rút dài đi nhé. Dám động tới ông xã của chị Tâm à, tưởng chị hiền chắc?

37. Chương 36

*Chương này bản raw bị thiếu mất, gốc trên Tấn Giang thì phải có tài khoản VIP mới xem được nên mình đánh edit bằng convert. Vì vậy độ chính xác của bản edit không thể đảm bảo < 90%.=“” tuy=“” nhiên=“” chắc=“” chắn=“” nội=“” dung=“” không=“” hề=“” bị=“” thay=“” đổi,=“” chỉ=“” khác=“” ở=“” câu=“” chữ=“” và=“” cách=“” diễn=“” đạt=“” thôi.=“” mong=“” mọi=“” người=“” thông=“” cảm.=“” và=“” mình=“” chưa=“” có=“” ý=“” định=“” drop=“” truyện=“” nhé,=“” chỉ=“” là=“” đạo=“” này=“” bạn=“” tôi=“” mất=“” tôi=“” mũi=“” nên=“” sẽ=“” lâu=“” có=“” chương=“” mới=“”>

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn Hà Thanh, hốc mắt đã đỏ ửng:

“Hà Thanh, tôi không quan tâm hiện tại cô đang làm những gì, hay tương lai muốn làm gì, tốt nhất cô nên dừng tay lại ngay. Nếu cô dám tổn thương Thẩm Chi Niên, dù có phải liều cái mạng này với cô, cũng sẽ khiến cô phải chết!”

Hà Thanh trợn mắt nhìn cô, khuôn mặt bị Trương Sơ Tâm tát một cái vẫn còn nóng rát, đau đớn. Trương Sơ Tâm tiếp tục nói:

“Tình cảm là thứ vốn không thể cưỡng cầu. Cô luôn miệng nói cô thích Thẩm Chi Niên, nhưng chuyện mà cô làm có giống như thích không? Cô biết rõ dạ dày anh ấy không tốt, cô còn liên thủ với người khác ép rượu anh ấy? Hiện tại anh ấy nằm trong đó cô vui vẻ không? Vừa lòng không? Anh ấy đuổi việc cô, cô liền ghi hận trong lòng? Bởi vì biết người biết ta, cho nên muốn đẩy anh ấy vào chỗ chết sao? Hủy hoại anh ấy rồi cô sẽ chiến thắng à? Có đại thù nên nhất định muốn báo à? Cô thật sự thích anh ấy sao? Chẳng qua cô chỉ không cam lòng, cô chỉ muốn chiếm hữu anh ấy mà thôi.”

“Tôi không phải!” Như bị người khác nói trúng tim đen, Hà Thanh hét lên. Cô ta thích anh, thật sự thích anh... Chỉ là cô ta hận, hận anh vì sao lại không quý trọng cô ta, vì sao lại đối xử với cô ta vô tình như vậy? Vì sao muốn đem cô ta vứt xuống bùn, vì sao muốn khiến cô ta chạt vật như vậy?

Trương Sơ Tâm nói một tràng dài, dứt lời cổ họng cũng cảm thấy nghẹn ngào. Cô nhìn Hà Thanh, hà có gì mà lại hận một người tới mức cực đoan như vậy. Có thời gian vì sao không chịu đi tìm một hạnh phúc thật sự thuộc về chính mình? Trong lòng cô bỗng nhiên cảm than vụn vặt:

“Hà Thanh, cô thật sự rất ưu tú. Nếu tôi là cô, tôi sẽ dùng tuổi xuân ngắn ngủi này làm những chuyện có ý nghĩa chứ không phải lãng phí nó cho những chuyện vô nghĩa thế này.”

Rốt cục Hà Thanh cũng bật khóc.

“Trương Sơ Tâm! Cô có tư cách gì ở đây dạy đời tôi? Cô có được Thẩm Chi Niên rồi, cô có anh ấy rồi! Cô vốn dĩ không thể hiểu được cảm nhận của tôi, cô căn bản không hề hiểu mấy năm nay tôi đã phải trả giá nhiều thế nào! Hiện giờ cô lại bày ra cái bộ dạng cao cao tại thượng, đường đường chính chính, đó là bởi vì cô không phải là tôi! Nếu chúng ta hoán đổi vị trí, cô cũng sẽ hận anh ấy như tôi!”

“Hà Thanh, cô không cần lấy hành động của mình để suy đoán tâm tư của người khác. Hôm nay cho dù tôi có đứng ở vị trí của cô, tôi cũng sẽ tuyệt đối không tổn thương anh ấy, một chút cũng không. Bởi vì từng yêu sâu đậm như vậy, tôi không thể nhìn thấy anh ấy phải chịu nửa điểm tổn thương nào.”

Ánh mắt Trương Sơ Tâm sâu hun hút, tiếp tục nói:

“Cô cho rằng, những chuyện hiện tại cô gặp phải, tôi chưa từng trải qua sao? Từ cao trung tôi đã thích anh ấy, tôi cũng vì anh ấy mà trả giá rất nhiều nhưng anh ấy vẫn luôn đẩy tôi ra xa. Vì theo đuổi Thẩm Chi Niên mà thậm chí đã bỏ qua mơ ước của chính mình. Suốt sáu năm, anh ấy chưa bao giờ tốt xử tốt với tôi. Nếu tôi là cô, có phải tôi nên trả thù anh ấy hay không? Bởi vì Thẩm Chi Niên mà tôi đã lãng phí sáu năm tình cảm? Bởi vì tôi trả giá nhưng lại không nhận được hồi đáp, tôi nên hận anh ấy, nên trả thù anh ấy sao? Trên thực tế, khi tôi nhìn thấy sự nghiệp của anh ấy phát triển mạnh mẽ, tôi còn vui vẻ hơn bất kỳ ai.”

Trương Sơ Tâm gạt nước mắt, nhìn Hà Thanh.

“Tôi không biết cô có thể suy nghĩ tử tế hay không. Nếu thật sự yêu một người thì không thể biến thành hận được. Nếu cô thật sự từng yêu Thẩm Chi Niên, tôi xin cô, buông tha cho anh ấy đi.”

Hà Thanh sớm đã khóc tới mức hỗn loạn, cô ta lắc đầu, bước chân lảo đảo lùi lại, hồi lâu sau mới mở miệng.

“Trương Sơ Tâm, tôi thật sự rất hận các người...”

Sau khi Hà Thanh đi được nửa giờ, đèn ngoài phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Trương Sơ Tâm đứng bật dậy khỏi ghế, chạy tới.

“Bác sĩ! Chồng tôi sao rồi?”

“Không sao, không cần lo lắng. Có điều dạ dày cậu ấy không tốt, sau này đừng bao giờ uống rượu nữa, lần này cũng xem như may mắn thoát nạn.”

Trương Sơ Tâm không ngừng gạt đầu, nước mắt trào ra.

Lúc Thẩm Chi Niên tỉnh lại, đã quá nửa đêm.

Cô ngồi ở mép giường, nắm chặt bàn tay anh. Từ khi biết anh xảy ra chuyện tới giờ nước mắt cô không ngừng rơi. Thẩm Chi Niên mở mắt liền thấy cô hai mắt đỏ ửng nhìn anh.

Anh hơi cau mày: “Không phải em đang quay phim sao?”

Cô khóc nói: “Thẩm Chi Niên, nếu không phải Tiểu Triệu nói với em, anh định giấu em tới khi nào?”

Sắc mặt anh trầm xuống: “Tiểu Triệu kia thật quá nhiều lời.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh.

“Lúc anh đuổi việc Hà Thanh đã biết cô ta có thể sẽ đối phó với mình phải không? Cô ta đi theo anh nhiều năm như vậy, đối với các phương diện hoạt động của công ty đều nắm rõ như lòng bàn tay, anh đuổi việc cô ấy cũng biết là sẽ có nguy hiểm phải không?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc chốc lát, cuối cùng vẫn gạt đầu.

Nước mắt của cô lại càng rơi nhiều hơn.

“Vậy sao anh còn muốn sa thải cô ta? Anh sợ em tức giận à? Thẩm Chi Niên, anh bị như bây giờ, em thật sự tự tách mình. Nếu không phải do em, anh căn bản không cần như vậy...”

“Sơ Tâm!” Thẩm Chi Niên đột nhiên ngắt lời cô, nắm tay cô thật chặt, “Em đừng như vậy. Lúc ấy anh đuổi việc cô ta hoàn toàn không phải vì em. Cô ta tiếp tục đi theo anh đối với cô ta cũng không có lợi.”

Trương Sơ Tâm kề sát vào lồng ngực anh, khóc nức nở. Thẩm Chi Niên xoa đầu cô.

“Sơ Tâm, ngoan, không sao mà.”

Cô ghen ngào hỏi: “Có đau không?”

“Không đau, không đau một chút nào.” Anh hơi cong cong khóe môi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô.

“Nếu cô ta tiếp tục gây chuyện với anh thì phải làm sao?” Hà Thanh rời khỏi công ty giống như một mối nguy, ai cũng không biết bước tiếp theo cô ta có thể làm những gì.

Thẩm Chi Niên cười khê, “Đừng lo, sẽ không sao đâu, dựa vào cô ta cũng không thể làm gì được nhiều.”

“Nhưng Tiểu Triệu nói, gần đây công ty xảy ra vấn đề.”

Anh gật đầu, “Đúng là có chút vấn đề, nhưng chuyện này cũng bình thường, bất cứ công ty nào kinh doanh đều có thể xuất hiện giai đoạn khó khăn, giải quyết xong là được thôi.”

Trương Sơ Tâm không hiểu công việc kinh doanh, cô ngẩng đầu mắt long lanh nhìn anh.

“Thật sự không có chuyện gì chứ? Anh đừng lừa em, có chuyện gì nhất định phải nói cho em biết.”

Thẩm Chi Niên cười nheo mũi cô, “Đã biết, tiểu quỷ gia.”

Cô không tìm được tròng mắt lừa anh một cái, “Lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng nói đùa.”

Thẩm Chi Niên nhướn mày cười, “Bây giờ không phải tốt lắm sao? Bà xã nhuyển ngọc ôn hương* ở trong lòng.” Anh nói, hơi cử động người kéo Trương Sơ Tâm lên một chút, để cô đối mặt với anh, nâng người hôn lên môi cô.

*Nhuyển ngọc ôn hương: Chỉ người con gái trắng trẻo, mềm mại.

Trương Sơ Tâm cả người mềm nhũn, vợ chồng đã lâu không gặp ngày thường chỉ có thể liên lạc qua điện thoại, lúc này vừa mới hôn một chút đã kéo theo lửa tình, khắp thân thể nhanh chóng bị thiêu đốt.

Cũng may cô vẫn còn giữ được lý trí, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Thẩm Chi Niên, đẩy anh ra. Giọng cô có chút khàn khàn:

“Đừng làm loạn, còn đang truyền nước đó.”

Cuối cùng Thẩm Chi Niên vẫn ngừng lại, rất thành khẩn ôm lấy Trương Sơ Tâm vào lòng, thân thể dán sát lại. Cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

“Sao lại lại phải ứng lớn như vậy.”

Thẩm Chi Niên nâng mi, giọng trầm khàn, “Em không có phản ứng sao?”

Trương Sơ Tâm đâm lên ngực anh một cái: “Đừng nói bậy!”

Anh ôm cô thật chặt, bật cười.

Trương Sơ Tâm ở bệnh viện chăm sóc Thẩm Chi Niên một buổi tối, ngày hôm sau Tống Hi đã gọi điện giục cô trở về đoàn phim. Cô không yên tâm Thẩm Chi Niên nên nhờ Tống Hi xin đoàn phim cho mình nghỉ phép mấy ngày, bên đó liền nhanh chóng đồng ý. Trương Sơ Tâm từ một diễn viên tép riu ở tuyến mười tám lại có thể diễn vai nữ chính của bộ phim chế tác lớn, tuy rằng không biết người chống lưng là ai nhưng không dùng đầu cũng hiểu chắc chắn là một nhân vật lớn. Cho nên đừng nói là xin nghỉ năm ba ngày, dù thời gian có dài hơn cũng không ai dám không phê chuẩn.

Cô ngắt điện thoại, trong lòng không tìm được cảm thán, Ông trời ơi, có quyền có thể thật khác biệt. Trước kia khi đóng phim, nào dám xin nghỉ. Giữa mùa đông cho dù cô có sốt cao tới 40 độ vẫn phải nhảy xuống sống quay phim. Còn nghĩ tới chuyện xin nghỉ ốm, quên đi! Một giây sẽ bị đá khỏi đoàn phim ngay.

Cô thở dài, đi về phòng bệnh. Thẩm Chi Niên đang ngồi trên giường nói chuyện điện thoại, anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt có phần nghiêm trọng. Nhưng khi Trương Sơ Tâm vừa đi vào anh lập tức ngắt máy, quay đầu lại tươi cười nói:

“Quay lại rồi sao?”

Cô gạt đầu, đi tới nắm tay lo lắng nhìn anh.

“Thẩm Chi Niên, thật sự không có chuyện gì chứ?”

Anh cong môi cười, “Có thể có chuyện gì?” lại xoa đầu cô, “Đừng lo lắng.”

Thẩm Chi Niên bảo cô đừng lo lắng, nhưng nhìn những chuyện đã xảy ra Trương Sơ Tâm thật sự không thể yên lòng được.

Năm ngày sau, cô trở về đoàn phim, hận không thể một giờ gọi điện cho anh một lần, xem có xảy ra chuyện gì không.

Buổi chiều hơn ba giờ, sau khi gọi cuộc điện thoại thứ mười ba, Thẩm Chi Niên rốt cục không nhịn được bật cười.

“Sơ Tâm, hôm nay em đã gọi hơn mười mấy cuộc điện thoại rồi, nếu rời xa anh, em phải làm sao bây giờ?”

Anh nói đùa một câu, lọt vào tai Trương Sơ Tâm chỉ khiến lòng cô cảm thấy như bị kim đâm. Cô nắm chặt di động, tức giận nói:

“Thẩm Chi Niên, anh đừng nói vậy! Sao em lại rời xa anh hả? Cả đời này em sẽ không rời khỏi anh.”

Thẩm Chi Niên ý thức được mình lỡ lời, vội vàng nói:

“Anh đùa thôi, Sơ Tâm, là anh nói đùa...”

Trương Sơ Tâm gần như phát khóc: “Trò đùa này chẳng buồn cười chút nào, Thẩm Chi Niên, sau này anh đừng nói như vậy nữa.”

Làm sao cô có thể rời xa anh đây? Làm sao có thể?

Thẩm Chi Niên nghe thấy tiếng khóc của cô, trái tim cũng đau xót.

“Sơ Tâm, anh sai rồi, anh không đúng. Sau này anh sẽ không nói lung tung nữa. Cả đời này chúng ta không ai rời bỏ ai hết.”

Trương Sơ Tâm nức nở, một lúc lâu sau mới ngừng.

“Hôm nay em quay xong sớm, anh tới đón em được không? Em muốn về nhà.”

“Được, lúc nào thì xong?”

“5 rưỡi anh tới đây đi.”

Thẩm Chi Niên dịu dàng đáp: “Được, bà xã, lát gặp lại.”

Ngắt điện thoại, Thẩm Chi Niên lại tiếp tục giải quyết công việc. Trận này thật đúng là đánh tới sứt đầu mẻ trán, cũng may tất cả đều đã được xử lý tốt, công ty tiếp tục trên con đường phát triển. Anh đang ngồi trước máy tính gõ bàn phím, đột nhiên nhớ tới gì đó liền nhắc điện thoại nội bộ của công ty lên.

“Tiểu Lâm, đến văn phòng tôi một chút.”

Ngắt điện thoại xong rất nhanh trợ lý Tiểu Lâm đã đi vào.

Thẩm Chi Niên nhìn anh ta.

“Lần trước đến New York đặt áo cưới thiết kế, mấy ngày tới cậu thúc giục bên đó tận lực một chút. Mặt khác còn có chuyện này... Cậu lại đây, tôi nói với cậu...”

Thẩm Chi Niên muốn đi đón Trương Sơ Tâm, hơn 5h giờ đã thu dọn đồ đạc tan tằm. Mấy ngày nay, gần như ngày nào anh cũng tăng ca tới nửa đêm. Hôm nay đột nhiên tan tằm sớm như vậy, vừa ra khỏi văn phòng các nhân viên đều kinh ngạc. Nghiêm Hâm không kìm được hỏi một câu:

“Lão đại, hôm nay nghỉ sớm vậy sao?”

Thẩm Chi Niên mỉm cười, “Hẹn hò.”

Dứt lời đúng lúc thang máy mở ra, anh đi vào trong. Trong nháy mắt thang máy vừa khép lại, Nghiêm Hâm nói với mấy đồng nghiệp.

“Sao tôi lại thấy lão đại của chúng ta giống như nam sinh ngây thơ chưa từng trải qua chuyện yêu đương bao giờ vậy? Không phải chỉ là hẹn hò thôi sao, xem anh ấy hào hứng tới mức ấy.”

Có người rung đùi đắc ý chen thêm: “Thực sắc tính dã*.”

*Thực sắc tính dã: Ý nói ăn uống, mê sắc đẹp là bản tính của con người.

Nghiêm Hâm đi qua đá anh ta một cái, cười haha, “Tính cái em gái ông!”

Thẩm Chi Niên đi thang máy xuống thẳng gara dưới tầng hầm.

Vừa ra đi tới chỗ để xe lại bất ngờ nhìn thấy một người.

“Hàn Thời Mặc.”

Hàn Thời Mặc dựa vào xe của anh, nhướn mày, “Tôi chờ anh nửa ngày rồi.”

Thẩm Chi Niên đi tới, vừa mở cửa xe vừa hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Hàn Thời Mặc trầm mặc trong chốc lát.

“Thẩm Chi Niên, anh buông tha Sơ Tâm đi.”

Thẩm Chi Niên nâng mắt nhìn anh ta, giống như nghe thấy chuyện gì đó vô cùng nực cười.

“Hàn Thời Mặc, anh đang chọc cười tôi sao?”

“Anh căn bản không thích Sơ Tâm, hà tất phải lừa gạt tình cảm của cô ấy.”

Sắc mặt Thẩm Chi Niên trầm xuống.

“Hàn Thời Mặc, nếu không phải xem anh là bạn học cũ, tôi nhất định sẽ động thủ đấy.” Anh lạnh lùng nhìn anh ta. “Tôi không thích Sơ Tâm sao? Anh thì biết cái gì?”

Thẩm Chi Niên nói xong liền kéo mạnh cửa xe chuẩn bị ngồi vào trong. Hàn Thời Mặc túm chặt cánh tay anh.

“Thẩm Chi Niên, nếu anh thật sự thích cô ấy, thì anh càng nên buông tay đi.”

Thẩm Chi Niên quay đầu, giọng lạnh băng, “Buông tay!”

Hàn Thời Mặc nhìn anh, hồi lâu sau mới buông lỏng tay nói:

“Tôi tới để nhắc nhở anh một câu, viện kiểm sát gần đây đang điều tra anh. Nếu anh thật sự thích Sơ Tâm thì đừng liên lụy tới cô ấy.”

Thẩm Chi Niên nghe xong liền cau mày thật chặt, nhìn chằm chằm anh ta.

Hàn Thời Mặc nói: “Các anh làm ăn buôn bán, tôi nghĩ dù có muốn cũng không thể hoàn toàn trong sạch được. Không kiểm tra thì không sao, một khi đã động tội, sợ rằng thân anh cũng tự khó bảo toàn.”

“Vậy sao? Hàn Thời Mặc, anh luôn thích lo chuyện bao đồng như vậy à?” Thẩm Chi Niên lạnh lùng cười một tiếng, ngồi vào trong xe ngênh ngang lái đi.

P.s: Tác giả cũng quá đáng ghê. Cô nữ phụ vừa đi thì đến lượt anh nam phụ come back =)))

38. Chương 37

Hàn Thời Mặc trở lại văn phòng luật sư. Đầu anh vô cùng đau nhức, vào phòng hồi lâu cũng không lên tiếng.

Đồng nghiệp Lưu Minh quây đầu nhìn anh, “Chuyện gì thế này? Đi ra ngoài một chuyến mà giống như mất hồn vậy.”

Hàn Thời Mặc trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Minh, “Hôm qua tôi nghe nói, viện kiểm sát đang điều tra Thẩm Chi Niên phải không?”

Lưu Minh cười khê, “Khua chiêng gõ trống chút thôi, loại người kiệt xuất như Thẩm Chi Niên, chỉ bằng số tiền thuê hàng năm đóng cho quốc gia, cùng với tiền quyền góp và giá trị tạo ra cho xã hội, mấy vị lãnh đạo cấp trên kia cũng không dám làm gì người ta. Hơn nữa theo như tôi biết, Thẩm Chi Niên vẫn được xem như là làm ăn trong sạch, lần này chắc là đắc tội với người nào đó, bị người ta tố cáo, xem như xui xẻo thôi.”

“Thật sự không sao à?” Hàn Thời Mặc cau mày.

“Ha, những người như vậy có thể có chuyện gì được, cậu nghĩ quá nhiều rồi.” Lưu Minh nhìn Hàn Thời Mặc một chút, cười nói: “Sao thế? Cậu mong người ta có chuyện à? Cậu có thể cho anh ta ra tòa không?”

“Nói linh tinh gì vậy!” Hàn Thời Mặc đứng dậy khỏi ghế, sải bước ra khỏi phòng.

Khi Thẩm Chi Niên tới trường quay, Trương Sơ Tâm đã đứng bên ngoài đợi anh rồi.

Xa xa thấy xe Thẩm Chi Niên, khóe mắt liền cong lên, vui vẻ chạy tới.

Sau khi ngồi vào trong xe, cô lập tức nhào lên người anh: “Thẩm Chi Niên, em nhớ anh chết đi được.”

Trương Sơ Tâm vừa ngẩng đầu anh đã phối hợp cúi xuống hôn cô. Triền miên gắn bó, một hồi lâu mới chịu buông nhau ra.

Thẩm Chi Niên dịu dàng xoa đầu cô, “Khi nào thì quay xong?”

“Vẫn còn sớm, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng nữa.”

“Chờ em quay xong, chúng ta ra ngoài chơi một chuyến.”

Mắt cô sáng rực lên: “Anh có rảnh không?”

“Không rảnh cũng phải rảnh. Có gì quan trọng hơn bà xã nữa chứ?”

Trương Sơ Tâm cười đẩy anh ra, “Sao anh có thể dẻo miệng thế chứ?”

Thẩm Chi Niên nhờ trợ lý Tiểu Lâm đặt nhà hàng giúp mình. Là tại một nhà hàng nổi tiếng ở quảng trường Tinh Thiên.

Nơi đây là một trong những nhà hàng lãng mạn nhất thành phố, bình thường các đôi tình nhân tới đây ăn cơm rất nhiều.

Thế nhưng hôm nay đặc biệt kỳ lạ, khi Trương Sơ Tâm đi vào bên trong ngoài người phục vụ ra thì chẳng có lấy một bóng khách hàng.

Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Chi Niên, chớp mắt, “Sao hôm nay lại không có người nhí?”

Anh nhướn mày mỉm cười, “Không có ai càng tốt, yên tĩnh.”

Anh nắm tay cô đi về phía cửa sổ.

Nơi thành phong cảnh thật đẹp, dựa bên cửa có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh thành phố về đêm, đèn đuốc sáng rực, màu sắc lấp lánh, vừa nguy nga vừa tráng lệ.

Cả buổi tối, Trương Sơ Tâm đều vô cùng hưng phấn, hàn huyên rất nhiều chuyện cũ với Thẩm Chi Niên. Nói tới lúc cô điền nguyện vọng thi đại học, trong lòng cô có chút bồi hồi.

“Anh biết không, năm đó em vì muốn thi cùng một trường với anh mà suốt nửa năm trời, mỗi ngày đều chỉ ngủ ba, bốn tiếng.”

Thẩm Chi Niên cong môi, ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn cô.

“Thẩm Chi Niên, anh biết không, khi biết kết quả học tập, em còn tự khâm phục mình. Chỉ trong thời gian nửa năm, em từ vị trí thứ 80 tiến thẳng lên vị trí thứ nhất, cảm giác thật lợi hại.”

Anh đang uống nước, nghe cô hơn hở nói vậy không nhịn được bật cười.

Nhất thời Trương Sơ Tâm trầm mặt, “Anh có ý gì vậy? Anh không cảm thấy em lợi hại sao?”

Thẩm Chi Niên cười nhìn cô, “Ừ rất lợi hại. Có điều... em có biết lúc thi tốt nghiệp trung học anh đã không phát huy hết khả năng không?”

“...”

“Anh từ vị trí số một, rớt xuống vị trí thứ tám mươi.”

“...” Trương Sơ Tâm tròn tròn mắt, “Không thể nào, từ lúc em bắt đầu quen anh, anh chưa từng bao giờ thất thủ.”

Thẩm Chi Niên nói: “Lúc thi môn ngữ văn, anh đã không viết bài.”

Trương Sơ Tâm kinh hãi tròn mắt thật to. Qua một hồi lâu mới run rẩy phát ra âm thanh:

“Anh... không phải là vì em đấy chứ?”

“Em nói xem? Trương Sơ Tâm, em cảm thấy là vì sao?” Ánh mắt anh nhìn cô thật sâu.

Thật ra, Trương Sơ Tâm cũng biết thành tích thi đại học năm đó vốn không phải là trình độ thật của anh, bởi vì với tài năng của anh, tuyệt đối có thể đỗ vào trường top 1. Nhưng khi đó cô nghĩ, ai cũng có thể có lúc thất thủ, còn cảm thấy là do ông trời phù hộ mình, khiến cô có duyên học cùng trường với anh. Vì chuyện này, kỳ nghỉ hè năm đó cô còn đặc biệt đi lên núi thấp hương cảm tạ Bồ Tát đã giúp đỡ mình.

Cô thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thẩm Chi Niên lại cố ý không làm bài thi ngữ văn.

Trương Sơ Tâm run rẩy trong lòng, nhìn anh nói:

“Thẩm Chi Niên, em cảm động muốn chết rồi.”

Lúc này, Trương Sơ Tâm vẫn chưa biết rằng, chuyện cảm động hơn nhiều còn đang ở phía sau.

Khi người phục vụ đẩy xe thức ăn tới, cô chọn một bát kem hương vị mà mình thích

Thẩm Chi Niên nhìn ly kem này, có chút hồi hộp không thể gọi tên, anh hơi rũ mắt.

“Em thích, mau ăn đi.”

Trương Sơ Tâm cầm cái thìa, nhìn chằm chằm ly kem một lúc không nhúc nhích, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn anh.

“Thẩm Chi Niên, anh sẽ không bỏ nhãn vào bên trong đấy chứ?”

Thẩm Chi Niên sắc nước, ho khan liên tục.

Trương Sơ Tâm cười híp cả mắt, đau cả bụng.

“Thẩm Chi Niên, anh thật tâm thường!”

Anh ho khan thật lâu mới trở lại bình thường, trừng mắt nhìn cô.

“Em không thể giả vờ kinh ngạc hay sao?”

Cô bật cười thành tiếng, cầm thìa bắt đầu đào ly kem.

Thẩm Chi Niên đảo mắt, trong lòng rất ám ức, trừng mắt với cô.

“Em không thể ăn từng miếng từng miếng một, chờ tới lúc thấy chiếc nhẫn, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hạnh phúc được à?”

Anh nhìn cô tiếp tục cười khanh khách dùng thìa đào từng lớp kem ra, tức giận không nói nên lời.

Thật là... Thà cứ đưa thẳng nhẫn cho cô còn hơn!

Đồ Lâm Tĩnh đáng chết! Còn nói cái gì mà phụ nữ nhất định thích trò này! Có cái rắm!

Hắn ta nhất định đã yêu phải một cô gái giả dối rồi!

Trương Sơ Tâm đào nửa ngày cuối cùng đào được chiếc nhẫn.

Cô dùng giấy ăn lau sạch, lúc này mới chịu ngẩng đầu nhìn Thẩm Chi Niên, đưa nhẫn cho anh nói:

“Anh giúp em đeo vào đi.”

Thẩm Chi Niên lập tức nhận lấy nhẫn, đứng dậy khỏi ghế, đi tới trước mặt Trương Sơ Tâm, quỳ một gối xuống đất.

Một khắc khi anh quỳ trên nền đất đó, hốc mắt cô liền cảm thấy cay cay, nước mắt rơi xuống.

Gả cho Thẩm Chi Niên là mơ ước lớn nhất của cô khi còn là thiếu nữ. Vô số vô số lần trong giấc mộng cô nhìn thấy cảnh tượng này. Người đàn ông mà cô yêu cầu hôn cô, khi đó cô có thể kiêu ngạo nói với tất cả mọi người. Tôi gả cho người đàn ông mà tôi yêu nhất trong cuộc đời này, gả cho tình yêu mà vô số người ao ước.”

Thẩm Chi Niên quỳ một gối. Một người dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không hề dao động, giờ khắc này cũng phải trở nên căng thẳng. Suy nghĩ hồi lâu, đến cuối cùng không thể nói những lời hoa mỹ, chỉ biết thận trọng đeo nhẫn lên tay cô sau đó cúi đầu nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn. Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Sơ Tâm, gả cho anh. Anh sẽ đối xử tốt với em cả đời, tuyệt đối sẽ không khiến em phải chịu nửa phần oan ức, nửa điểm đau lòng. Sơ Tâm, gả cho anh, được không?” Từng câu từng chữ đều phát ra từ tận đáy lòng, nghiêm túc mà thận trọng.

Trương Sơ Tâm dùng sức gạt đầu, nước mắt rơi xuống ầm ầm, vừa khóc lại vừa cười.

“Tuy rằng phương thức cầu hôn của anh đặc biệt tầm thường, nhưng đây vẫn là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời em.” Cô nhìn anh, nói từng chữ một, “Thẩm Chi Niên, em yêu anh.”

-

Trên đường trở về nhà, Trương Sơ Tâm hỏi: “Sao hôm nay anh lại nghĩ tới việc cầu hôn vậy?”

Nhắc tới chuyện này trong lòng Thẩm Chi Niên vẫn có chút ám ức.

“Nghĩ từ lâu rồi, được chưa? Chuẩn bị sự ngạc nhiên lâu như vật, kết quả một chút mặt mũi em cũng không thêm cho. Trương Sơ Tâm, không phải em là diễn viên hay sao? Em không thể diễn dáng vẻ vui mừng một chút à? Mặt công anh lo lắng hồi hộp.”

Trương Sơ Tâm bật cười.

“Em không diễn nổi, em cảm thấy hiện tại sao lại có người còn dùng cách cầu hôn quê mùa như vật chứ! Anh học được ở bộ phim tình cảm nào vậy?”

Thẩm Chi Niên hừ mũi: “Lâm Tĩnh chỉ cho anh biết! Cậu ta nói, phụ nữ bây giờ đều dính chiêu này!”

Cô càng cười vui vẻ hơn.

Anh nghĩ tới cảnh tượng Trương Sơ Tâm hoan hoan hỉ hỉ đào kem tìm nhẩn, liền cảm thấy vô cùng mất mặt. Thậm chí ngay cả chút niềm vui bất ngờ cũng không làm ra được. Anh hận tới mức nghiến răng, tiểu tử thối Lâm Tĩnh, không trừ một tháng lương của cậu ta thì không được!

Trương Sơ Tâm lâu rồi không về nhà, vừa mở cửa liền không tìm được cảm thán một câu:

“Ở nhà vẫn là tốt nhất, em không muốn đóng phim nữa rồi.”

Thẩm Chi Niên cười nói: “Vậy thì đừng đóng nữa, anh nuôi em.”

Cô quay đầu lại, nhào lên người anh, ôm cổ anh cười hì hì chớp mắt:

“Thẩm Chi Niên, anh có nhớ em không?”

Anh nhú mày, tay phải hướng xuống dưới đột nhiên véo một cái lên mông cô, trêu đùa mờ ám.

“Em nói xem?”

Trương Sơ Tâm né tránh, kêu lớn: “Người đâu! Bắt lưu manh!”

Thẩm Chi Niên cười sảng khoái, cúi người ôm cô đi lên lầu.

“Em cứ việc gọi đi, anh thích nghe!”

Cô cười khúc khích, vùi đầu vào cổ anh, đột nhiên cắn một cái.

Bị cô cắn bất ngờ, Thẩm Chi Niên đau tới mức rên lên, anh đánh lên mông cô một cái.

“Trương Sơ Tâm, em biến thành chó con rồi à?”

Trương Sơ Tâm xoa xoa mông, miệng lẩm bẩm:

“Anh cũng đánh em đấy thôi. Đây chính là quan phóng hỏa không có dân đốt đèn à?”

“Em thật sự ngốc nghếch quá đấy. Dù có cắn cũng không phải cắn như vậy.” Thẩm Chi Niên cười bất đắc dĩ, ôm cô bước nhanh về phía thư phòng.

Trương Sơ Tâm trợn to mắt, kêu lên: “Tới thư phòng làm gì? Không được! Em muốn trở về phòng!”

Lần trước suy chút nữa bị Thẩm Chi Niên dày vò tới chết ở thư phòng, tới giờ nhìn thấy thư phòng là như thấy bóng ma trong lòng vậy.

“Em không đến thư phòng đâu! Thẩm Chi Niên!” Cô lôi kéo vạt áo anh, giãy dụa muốn nhảy xuống khỏi vòng tay anh.

Thẩm Chi Niên không thềm nghe cô nói, một chân đá văng cửa thư phòng ra, cắn lên tai cô.

“Thư phòng rất tốt, có cảm giác đặc biệt lạ thú...”

P.S: Huhu bận tới mất tới mũi:“(Số phận thê nô của anh Niên đúng là..., đến cầu hôn cũng gặp ngay cao thủ không thềm nể mặt =)))) Rốt cuộc anh cũng chỉ có thể dùng ”phương diện đó” để đàn áp bà xã nhà mình thôi =))

39. Chương 38

Bên trong thư phòng, tình nồng ý đậm...

Trương Sơ Tâm nằm dưới thân Thẩm Chi Niên, có chút khó chịu liền véo lên cánh tay của anh. Thẩm Chi Niên hôn cô thật sâu, thì thầm hỏi:

“Đau không?” Anh không thể không giảm tốc độ một chút.

Trương Sơ Tâm nức nở phát ra mấy tiếng, không nói rõ là đau hay không.

Người ta vẫn nói tiểu biệt thắng tân hôn. Cô và anh lâu ngày không ở bên nhau, một khi lửa đã châm lên thì thật sự không thể dập nổi. Nếu không phải cuối cùng Trương Sơ Tâm ôm bụng kêu đau thì không biết liệu đám lửa này có cháy tới tận lúc bình minh không nữa.

Khi cô vừa ôm bụng kêu đau, Thẩm Chi Niên sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, anh ôm cô.

“Sao vậy? Đau ở đâu? Sao lại bị đau bụng?”

Cô bám chặt lấy cánh tay anh, trán phủ đầy một tầng mồ hôi lạnh.

“Em đau... Đau lắm... Thẩm Chi Niên, phải đi bệnh viện...”

Sắc mặt Thẩm Chi Niên càng tệ hơn, hận không thể tát cho mình một cái. Sao anh lại có thể không biết cẩn thận như vậy chứ! Sao lại không biết đường làm chậm một chút!

Anh vội vàng vàng mặc quần áo tử tế, lại mặc đồ cho Trương Sơ Tâm, ôm cô đi nhanh xuống lầu.

Sau nửa giờ, tại phòng VIP tại bệnh viện.

“Anh làm chồng cái kiểu gì vậy? Không nhận lại được hay sao? Thời gian đầu mang thai là thời gian nguy hiểm nhất, vợ anh mới mang thai được hai tháng anh đã dám làm loạn! Tôi cho anh biết, đây chính là bạo lực gia đình đấy!” Vị bác sĩ nữ đeo kính mắt quay sang mắng Thẩm Chi Niên một trận. Anh chỉ biết đứng ngoan ngoãn bên cạnh, cúi đầu hối lỗi.

Bác sĩ lại hỏi Trương Sơ Tâm, “Cô nói đi, có phải anh ta ép buộc cô không? Cô gái tôi nói này, trong hôn nhân cường gian cũng là phạm pháp, nên tố cáo thì vẫn phải tố cáo! Ngàn vạn lần không thể dung túng được, nếu không cô sẽ khổ cả đời!”

Trương Sơ Tâm đỏ mặt, ngượng ngùng nói nhỏ: “Không phải anh ấy... Là tôi... Tôi không biết mình mang thai.”

Bác sĩ trợn tròn mắt, kinh hãi nhìn cô, qua hồi lâu mới lắc đầu nói: “Thanh niên thời nay thật sự là một chút kiến thức cũng không có, mang thai tới hai tháng rồi mà bản thân còn không biết.”

Trương Sơ Tâm càng cúi đầu thấp hơn. Sao cô có thể ngu ngốc như vậy chứ! Có điều bởi vì sinh hoạt của cô thường ngày luôn bị đảo lộn không có quy luật, nên thường qua rất lâu cũng không thấy “dì cả” tới thăm. Chính vì thế cô không hề nghĩ tới phương diện này.

Bác sĩ lại căn dặn Trương Sơ Tâm một số điều, lúc rời đi còn trừng mắt lườm Thẩm Chi Niên.

“Lúc mang thai tốt nhất không nên ”vận động mạnh“, lần này thai nhi có thể giữ được đã là một chuyện vô cùng may mắn rồi, là đàn ông thì nên biết kìm chế một chút.”

Thẩm Chi Niên “vâng” một tiếng, không dám ngẩng đầu lên.

Bác sĩ đi rồi, anh mới đi tới bên cạnh giường nắm chặt tay Trương Sơ Tâm, không ngừng hỏi han.

“Sơ Tâm, xin lỗi, đều là do anh không tốt...” Anh nhìn bụng cô, không kìm được đưa tay vuốt ve, cảm giác có chút run run, “Thật sự làm anh sợ muốn chết rồi...”

Trương Sơ Tâm trừng mắt với anh, không kìm được nắm anh một cái, “Thẩm Chi Niên, đều tại anh!”

Thẩm Chi Niên cúi thấp đầu, “Là lỗi của anh.”

“Lần trước đều nói phải uống thuốc, anh còn không đồng ý! Hiện tại hay rồi, em còn chưa quay xong phim, anh bảo em phải làm sao bây giờ?”

Anh vội vàng nói: “Để anh bảo bọn họ đổi người! Sơ Tâm, em đừng đóng phim nữa, cố gắng ở nhà dưỡng thai đi.”

Lời còn chưa nói dứt đã bị Trương Sơ Tâm véo tai thật mạnh. Anh kêu đau một tiếng, vẻ mặt oan ức.

“Bà xã...”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Anh dám! Em tốn nhiều công sức quay phim như vậy, anh dám thay người em sẽ không sinh nữa!”

Thẩm Chi Niên cuống quýt nhìn cô, “Em mang thai, anh không yên tâm...”

“Em sẽ cẩn thận, quay phim cũng không có nguy hiểm gì, nào có khoa trương tới vậy.”

Anh nhìn cô chăm chú hồi lâu, vùi mặt trong lòng bàn tay cô. Qua một lúc lâu anh mới trầm giọng đề nghị nói:

“Sơ Tâm, anh vừa vui vẻ, lại vừa lo lắng...”

Trương Sơ Tâm vuốt ve tóc anh, khước miệng cong lên, “Đồ ngốc.”

- — -

Trương Sơ Tâm ở bệnh viện một đêm, sáng ngày hôm sau cùng Thẩm Chi Niên trở về nhà.

Trên đường về anh tranh thủ gọi điện cho Lâm Vân, kích động báo tin.

“Mẹ! Con nói cho mẹ biết một tin tức tốt. Sơ Tâm mang thai rồi!”

“Thật sao?” Lâm Vân còn kích động hơn so với Thẩm Chi Niên, cả khoang xe đều là tiếng kêu vui mừng của bà. “Thật sao? Từ lúc nào thì biết? Mấy tháng rồi? Sao các con không nói với mẹ? Ôi, mẹ luôn muốn lên chúc bà nội, mẹ còn chưa chuẩn bị tâm lý, làm sao bây giờ? Không được, mẹ xúc động quá! Mẹ phải bình tĩnh, mẹ phải bình tĩnh, con chờ một chút, chờ mẹ đã!”

Thẩm Chi Niên vui tới mức khước mắt cũng cong lên, “Mẹ sao mẹ còn kích động hơn cả con thế.”

“Mẹ có thể không kích động được sao. Mẹ đã mong như mong trăng, mong sao, cuối cùng cũng sắp được nhìn thấy cháu trai bảo bối của mẹ rồi, mẹ có thể không kích động sao?”

Anh nói: “Mẹ, sao mẹ biết là cháu trai chứ, rõ ràng là cháu gái mà.”

“Sao con biết?”

“Con nói vậy thì chính là vậy. Mẹ, con sắp về đến nhà rồi, cúp máy trước đã.”

Thẩm Chi Niên ngắt điện thoại, nụ cười trên mặt vẫn chưa tan.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu hỏi anh, “Sao anh lại biết là con gái? Thẩm Chi Niên, anh thích con gái à?”

Anh một tay lái xe, một tay nắm chặt tay cô, cười nói: “Đúng vậy, con gái rất tốt, sẽ giống em.”

Cô cong môi, lại hỏi: “Vậy nếu là con trai thì làm sao?”

Anh đáp: “Con trai anh cũng thích.”

Trương Sơ Tâm không nhịn được cười, “Vậy nếu như là yêu tinh thì sao?”

Trong nháy mắt Thẩm Chi Niên sa sầm mặt mũi, rất tức giận, “Sơ Tâm, em không phải là mẹ ruột à? Có người nói về con mình như thế sao?”

Trương Sơ Tâm cười lớn, “Em chỉ đùa chút thôi.”

- — -

Trương Sơ Tâm mang thai được hai tháng, thành thật mà nói nếu như không phải do bác sĩ phát hiện ra, cô cũng không cảm thấy có gì khác biệt so với ngày thường hết. Nên làm cái gì thì vẫn làm cái đó. Thế nhưng từ sau khi biết mình mang thai, Trương Sơ Tâm nhanh chóng có cảm giác mình biến thành phế nhân.

Lúc ăn cơm.

“Bà xã nào, há miệng, anh đút cho em ăn.”

“Tự em có tay mà.”

“Không được, giờ em đang mang thai, vạn sự đều phải cẩn thận. Em ngoan ngoãn ngồi đó là được rồi, ông xã đút cho em ăn. Nào, a.”

“...”

Lúc xuống lầu.

Thẩm Chi Niên đột nhiên từ trên lao xuống, vượt qua ôm lấy cô.

Trương Sơ Tâm: “Anh làm gì thế...?”

“Cẩn thận ngã, anh bế em.”

“...”

Lúc lên xe, đang chuẩn bị mở cửa xe.

“Bà xã, đừng nhúc nhích! Anh giúp em.” Thẩm Chi Niên lao đến, cẩn thận từng chút một mở cửa xe, sau đó lại bế ngang cô lên, cẩn thận từng li từng tí đặt cô vào ghế phụ.”

Trương Sơ Tâm ngồi trên xe, trong lòng như có một đám lửa đốt.

Sau mười phút, cô hít một hơi thật sâu.

“Thẩm Chi Niên, anh lái xe như thế, tới khi tan tầm cũng không đến được công ty.”

“Không sao, anh không vội. Không gì so được với sự an toàn của em và con, chậm nhưng an toàn.” Vì vậy tiếp tục dùng tốc độ cực kỳ rùa bò để lái xe.

“Ầm!” Cửa sổ xe đột nhiên bị người khác đập vào.

Thẩm Chi Niên đen mặt, hạ cửa kính xuống, “Muốn chết à? Dọa bà xã và con tôi, anh chịu trách nhiệm nổi không?”

“...” Người kia vốn định giục anh đi nhanh một chút, không ngờ lại bị phản ứng của anh dọa cho sợ hết hồn, nhìn Thẩm Chi Niên và Trương Sơ Tâm một lúc, cuối cùng không nói gì cứ thế đi mất.

Thẩm Chi Niên lại kéo cửa kính lên, lo lắng nhìn cô, “Bà xã, không làm em sợ chứ?”

Trương Sơ Tâm nhìn qua gương chiếu hậu thấy cả một đoàn xe cộ nối đuôi nhau, hít một hơi thật sâu, lại hít thêm một hơi, nhưng mà lửa giận trong lòng vẫn không ngừng bốc lên.

Không thể nhịn nữa thì tốt nhất không cần nhịn, cô tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Chi Niên.

“Anh mau đánh xe vào lề đường!”

Thẩm Chi Niên bối rối, “Sao vậy, bà xã?”

“Thẩm Chi Niên anh mau dừng xe! Nhanh lên!”

Cô đột nhiên cao giọng khiến anh sợ tới mức tái mặt, vội vàng dừng xe lại bên đường. Lập tức đoàn xe cộ phía sau nhanh chóng dẫn ra, cực kỳ thông thoáng.

Xe dừng lại rồi, Trương Sơ Tâm cởi dây an toàn, nổi giận ù ù xuống khỏi xe.

“Sơ Tâm!” Thẩm Chi Niên hoảng loạn đuổi theo.

Cô nhanh chân sải bước về phía trước, anh suýt nữa bị dọa chết, vội vàng chạy theo giữ cô lại.

“Dừng, đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận con!”

Trương Sơ Tâm giận tới mức nước mắt cũng trào ra.

“Con, con, con! Bây giờ trong lòng anh cũng chỉ có đứa con này thôi! Thẩm Chi Niên, em cho anh biết em không sinh con nữa! Em lập tức đến bệnh viện bỏ nó!”

Vì đứa con này cô đã biến thành phế nhân rồi!

“Dừng, Sơ Tâm! Đây là con của hai chúng ta, sao có thể phá bỏ được! Không được, tuyệt đối không được! Sơ Tâm, chỗ nào anh làm chưa tốt, em nói cho anh biết, anh thay đổi còn không được sao? Em đừng không cần con.” Thẩm Chi Niên sợ hãi, nắm tay cô thật chặt. Trái tim cũng loạn cả lên, còn nói: “Sơ Tâm, em đừng tức giận, tức giận không tốt cho đứa trẻ...”

Trương Sơ Tâm giận tới mức giơ chân đá anh một cái, “Thẩm Chi Niên, em nói cho anh biết, nếu như ngày nào đó em đột nhiên lăn ra chết, nhất định là bị anh làm cho tức chết!”

“Phi phi phi, đừng nói lung tung! Bà xã của anh lương thiện như vậy, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.” Thẩm Chi Niên sốt sắng che miệng cô lại, không cho cô nói nhảm nữa.

Cô gỡ tay anh ra, trừng mắt nhìn anh.

Thẩm Chi Niên đau khổ nói: “Sơ Tâm, anh sai rồi, em đừng tức giận nữa.”

“Sai ở đâu?”

Sai ở đâu? Thẩm Chi Niên lại không nói được.

Cô tiếp tục trừng mắt với anh, “Em thấy anh căn bản không biết mình sai ở chỗ nào!”

“Bà xã...”

“Thẩm Chi Niên, em cho anh biết, em chỉ đang mang thai thôi! Em không phải trẻ con ba tuổi, nếu anh dám đối xử với em như trẻ con nữa em sẽ bỏ đứa bé này đi!”

Thẩm Chi Niên hoảng sợ.

Trương Sơ Tâm tức giận tiếp tục đá anh một cái, “Anh làm em tức chết!”

Bị cô dạy dỗ một hồi, rốt cục anh cũng ý thức được một chút xiu sai lầm của mình, cúi đầu nhận lỗi.

“Bà xã, anh biết sai rồi, là do anh quá lo lắng.”

“Không cho phép lo lắng! Là em sinh con chứ không phải anh.”

“Cũng bởi gì em sinh nên anh mới lo chứ! Sơ Tâm, em không biết, anh thật sự sợ có sơ sót nào đó...” Thẩm Chi Niên kéo tay cô, vẽ mặt oan ức. Anh đúng là vô cùng lo lắng cho vợ và con mình, nhưng đúng là làm quá rồi,

Trương Sơ Tâm hít một hơi thật sâu, “Em biết anh lo lắng cho em và con, nhưng anh đừng khoa trương quá. Chỉ là mang thai thôi mà, người phụ nữ nào chẳng phải trải qua, đây người mang thai mà vẫn còn ngược xuôi làm việc nữa đấy...”

“Không được! Quá nguy hiểm!”

“... Em cũng sẽ như vậy!” Trương Sơ Tâm vỗ trán, “Bắt đầu từ hôm nay, em tự mình ăn cơm, lên lầu cũng sẽ tự lên, đi vệ sinh cũng tự mình đi, lên xuống xe không cho phép anh đỡ! Tốc độ xe không thể chậm hơn mức tối thiểu, sẽ ảnh hưởng đến giao thông! Nếu không, đứa trẻ này em sẽ không sinh nữa!”

“Đừng mà bà xã...”

“Lời của em nói, anh đã nghe rõ chưa?”

Thẩm Chi Niên cúi đầu, “Rõ rồi.”

“Có thể thực hiện được không? Đồng chí Thẩm?”

“Có thể... được...”

Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu đi về phía xe đang đỗ. Vừa định mở cửa xe, Thẩm Chi Niên lại theo phản xạ kêu lên, “Anh đến đây!”

“Thẩm Chi Niên!!!” Trương Sơ Tâm nheo mắt, nghiêng răng.

“...” Anh tự động lui về phía sau hai bước, “Em lên đi... Em lên đi...”

P.s: Thật ra chương này mình edit gần xong từ nửa tháng trước rồi, nhưng còn mấy dòng mà mãi không cố cho hết được, thậm chí còn định DROP truyện. Lý do là vì mình khá khó tính, đọc chương này mình thật sự khó chịu với chị Tâm. Mình không thích chị cứ sến ra là nói “sẽ bỏ đứa bé”, “không sinh nữa”,... Nhưng mà nãy mò lên check noti thấy bình luận của mọi người lại không nỡ DROP:(Còn 1 việc khác là đợt này mình bận tối mắt tối mũi, mình vẫn sẽ edit cho tới khi hoàn nhưng tốc độ sẽ chậm nên mong mọi

người thông cảm nhé <>

40. Chương 39

Thẩm Chi Niên bị Trương Sơ Tâm dạy dỗ một trận, cuối cùng tốc độ xe cũng nhanh hơn một chút.

Trương Sơ Tâm nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của anh, bất đắc dĩ đỡ trán. Tìm được một ông chồng như vậy rốt cục là hạnh phúc hay là bất hạnh đây?

Trên đường, cô nhận được điện thoại của Tống Hi.

Vừa bắt máy, giọng Tống Hi đã từ bên kia truyền tới, “Sơ Tâm à, em nói cho chị biết, sáng sớm nay em gặp phải một chuyện siêu cấp lớn! Không gì sánh được!”

Trương Sơ Tâm đang cầm máy chơi game, điện thoại được đưa tới cô đành mở chế độ loa ngoài, đặt ở bên cạnh.

“Chuyện gì vậy?”

Tống Hi tức giận nói: “Chị biết không? Sáng nay đường Nam Xương tắc nghiêm trọng! Bây giờ em tới đường Nam Xương, bình thường chỉ mất gần 10 phút, vậy mà mẹ kiếp hôm nay mất tới gần hai tiếng đồng hồ! Chị có biết hôm nay vì sao tắc đường không?”

“Ách...” Mí mắt Trương Sơ Tâm giật giật, còn chưa kịp mở miệng, Tống Hi đã lại nói tiếp.

“Bởi vì có một tên ngốc bật chế độ trẻ sơ sinh trên đường!!! Biết cái gì gọi là chế độ trẻ sơ sinh không? Chính là kiểu mà chị đi một bước, xe của hắn ta chỉ di chuyển có nửa bước! Hiếm có nhất chính là, đó là một cái xe sang trọng, phía sau tắc thành một đoàn mà vẫn không có ai dám đi tới giục hắn câu nào. Có một đại ca dừng khí ngồi ngồi chạy tới vô kính liền bị mắng cho tới mức sợ hãi quay về! Thời đại này thật sự là chuyện gì cũng có thể xảy ra được! Có tiền là đủ, có tiền thì có thể chiếm dụng đường công cộng để mở chế độ trẻ sơ sinh à? Em tức chết mất!”

Cô đang mở loa ngoài, giọng nói tức giận của Tống Hi vang lên khắp cả khoang xe.

Bên cạnh, sắc mặt Thẩm Chi Niên đã đen tới mức không thể đen hơn được nữa, cầm căng ra, kìm chế lửa giận.

Trương Sơ Tâm nghe Tống Hi, sờ sờ mũi, “Cái đó... Hi Hi à,...”

“Hà? Sao vậy?”

“Cái hiếm có mà em nói...” Cô nghiêng đầu nhìn anh, nén cười, “Ách... Có lẽ chị có quen biết...”

“Chị biết!”

”... Biển số của chiếc xe kia em có nhớ không?”

Tống Hi thở mạnh đọc một chuỗi dãy số.

Trương Sơ Tâm vẫn cố nhịn cười, “Hi Hi à, cái xe trẻ con này là của ông xã chị đấy.”

Tống Hi: “.....”

Cúp điện thoại, cô quay sang nhìn Thẩm Chi Niên, vốn tưởng rằng anh sẽ rất tức giận, đang định an ủi anh hai câu. Nào ngờ ban này rõ ràng nhìn mặt anh còn đen như cục than mà giờ đột nhiên lại cười vui vẻ, cười đến mức ngây ngốc.

Trương Sơ âm nhíu mày, “Thẩm Chi Niên, anh uống nhầm thuốc à, anh không nghe thấy mọi người oán hận với anh ra sao à? Anh không biết ngại lại còn cười?”

Anh nắm tay cô thật chặt, nghiêng đầu cười híp cả mắt còn liếc nhìn cô một cái.

“Sơ Tâm, anh rất vui về.”

Cô cũng sờ, “Sao vậy?”

Bị người ta mắng là ngu ngốc mà còn vui về được sao? Nếu không phải là uống nhầm thuốc thì chắc cũng là mắc bệnh không nhẹ.

Cô gơ tay sờ lên trán anh, ngạc nhiên nói: “Không sốt mà.”

“Đừng nghịch.” Thẩm Chi Niên kéo tay cô xuống.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn anh, “Anh vui về cái gì chứ?”

Anh cười đắc ý, “Vừa nãy em gọi anh là gì?”

“Ông xã?” Cô đáp.

Thẩm Chi Niên cười tới mức khóe mắt cũng cong lên, thỏa mãn như một đứa trẻ, anh rướn người qua hôn lên môi cô một cái.

“Ngoan, bà xã.”

Trương Sơ Tâm bắt đắc đắc dĩ cười, “Gọi anh là ông xã mà anh vui vậy à?”

“Đương nhiên! Em chưa bao giờ gọi anh như vậy hết.”

“Em không gọi sao?”

“Không.”

“Có mà.”

“Không có đâu...”

Cô bật cười, vuốt vuốt gương mặt anh, “Thẩm Chi Niên, anh giống kẻ ngốc lắm.”

Trương Sơ Tâm xin nghỉ ở đoàn phim mấy ngày, Thẩm Chi Niên vì muốn chăm sóc cô mọi lúc nên đưa cô tới công ty luôn.

Vừa tới công ty, anh lập tức bước xuống xe, chạy tới phía bên ghế phụ mở cửa cho cô. Theo bản năng lại đưa tay ra đỡ, muốn dìu cô xuống xe. Trương Sơ Tâm liếc mắt lườm anh một cái, gạt tay ra.

“Tự em xuống được!”

Anh mím môi, nhận lệnh tự động lùi sang một bên. Tuy nhiên vẫn không yên tâm nhìn chăm chăm từng cử động nhỏ nhất của cô, miệng không ngừng nhắc nhở.

“Cẩn thận một chút, cẩn thận một chút...”

Cô gơ nắm đấm tới trước mặt anh, lườm thêm cái nữa, “Thẩm Chi Niên, em thật sự muốn khóa miệng anh lại!”

Thẩm Chi Niên lập tức ngậm miệng.

Đi về phía thang máy, anh lại cẩn thận, lặng lẽ đưa tay ra muốn nắm tay cô dắt đi.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn anh.

Anh tỏ vẻ rất oan ức, “Sơ Tâm, anh chỉ định nắm tay em thôi mà. Không phải muốn đỡ em.”

Cô nhìn anh một hồi, cuối cùng không kìm được bật cười, cô đưa tay tới.

“Chỉ cho anh nắm thôi, không cho phép đỡ!”

Anh lập tức gạt đầu liên tục, nắm tay cô thật chặt.

Thang máy là loại chuyên dụng dành cho Tổng giám đốc, bên trong không có ai.

Thẩm Chi Niên không kìm được giờ tay sờ sờ bụng Trương Sơ Tâm.

“Con bé đạp em à?”

Cô nâng mắt cười, “Vẫn còn nhỏ như vậy, làm sao biết cử động được.”

“Thật sao?” Anh nhìn chăm chăm vào cái bụng phẳng lì của cô, nội tâm đột nhiên có cảm giác đặc biệt thần kỳ, không bao lâu nữa nơi này sẽ từ từ lớn lên, sau đó có một sinh mệnh từ đây mà đến với thế giới này, là kết tinh tình yêu của anh và Sơ Tâm. Nghĩ đến sắp làm cha, Thẩm Chi Niên đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng cũng vô cùng hưng phấn.

“Sơ Tâm, lúc nào chúng ta đi cửa hàng đồ trẻ em mua đồ dùng hàng ngày cho bảo bối đi.”

Trương Sơ Tâm ngạc nhiên, “Mới có hai tháng mà.”

“Chúng ta chuẩn bị kỹ càng trước, hai tháng là hợp lý rồi. Như giường trẻ em này phải mua trước, mùa hè tới còn phải đặt máy làm mát, chờ con sinh ra là có thể ngủ ngon. Còn có trang phục nhỏ cho em bé, cũng nên mua sớm một chút.”

Cô nghe anh nói tới đứa bé như vậy, trong lòng cũng lấp đầy cảm giác hạnh phúc. Trương Sơ Tâm cong môi cười, tựa đầu lên vai anh.

“Có thể chúng ta cũng không biết đứa trẻ là con trai hay con gái, sao mua quần áo được.”

“Vậy thì mua cả hai, sau đó dù sao cũng cần dùng tới cả mà.”

Cô ngược mắt nhìn anh.

Thẩm Chi Niên mỉm cười, “Sơ Tâm, chúng ta chắc chắn không chỉ sinh một đứa đâu.”

Trương Sơ Tâm nở nụ cười, đấm một cái lên bả vai anh, “Muốn sinh thì tự anh sinh đi!”

“Việc này làm sao được? Anh đâu phải người lưỡng tính, muốn sinh con khẳng định chỉ có thể sinh với em thôi.”

Lúc đang nói chuyện, cửa thang máy đã mở ra.

Cô nhanh chân bước ra ngoài trước. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Nghiêm Hâm từ xa đi về phía này. Tốc độ của anh ta cực kỳ nhanh, lúc nhìn thấy Trương Sơ Tâm, hai chân đã không còn kịp phanh lại nữa rồi.

Cô hoảng sợ tròn tròn mắt, cả người ngậy ra ở đó, dưới chân như bị đóng đinh hoàn toàn quên mất việc phải tránh đi.

Thời điểm con người gặp phải nguy hiểm, sẽ sinh ra sự hoảng loạn, trong nháy mắt ấy cơ hồ đánh mất đi khả năng tự cứu bản thân. Giống như người đang đi bộ, đột nhiên có một chiếc xe lao về phía anh ta, cả người sẽ hoảng sợ tới mức không cách nào nhúc nhích nổi, không thể tránh đi được. Lúc Nghiêm Hâm từ đầu kia xông tới, Trương Sơ Tâm cũng có cảm giác như vậy. Đại não trống rỗng, chỉ biết theo bản năng che bụng.

Ngay vào lúc cô tưởng mình sắp bị đụng phải rồi, Thẩm Chi Niên nhanh chóng ôm lấy cô lùi sang bên cạnh mấy bước.

Nghiêm Hâm lao vào trong thang máy, hai tay chống lên vách tường bên trong mới miễn cưỡng dừng lại được. Anh ta còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy Thẩm Chi Niên gầm lên.

“Nghiêm Hâm! Cậu lặn ra đây cho tôi!”

Trương Sơ Tâm vẫn chưa hết sợ hãi tựa vào lồng ngực anh, trên trán đổ ra một tầng mồ hôi lạnh. Cho tới lúc này cô mới biết thế nào là sợ hãi. Cô vốn cho rằng bản thân mình cũng không chờ đợi đứa bé này tới vậy, có thể trải qua một khắc vừa rồi, cô mới biết mình sợ hãi biết bao nhiêu. Là một người mẹ, không có ai chịu cam lòng đánh mất đứa trẻ của mình.

Tình mẹ, là một loại sức mạnh bản năng. Loại sức mạnh này, phù hợp với tất cả mọi người. Bao gồm cả Trương Sơ Tâm, cũng bao gồm cả... Hà Thanh.

Khi Hà Thanh phát hiện mình mang thai, là sau khi phát sinh chuyện kia ba mươi tư ngày.

Chu kỳ của cô xưa nay rất đúng dịp, nhưng lần này chậm trễ rất nhiều ngày. Lúc cô đi ngang qua tiệm thuốc bên mua một hộp que thử thai, về kiểm tra một chút, quả nhiên là có.

Tô Khải tan tầm trở về nhà, nhìn thấy trong thùng rác có vỏ của hộp que thử thai, anh ta ngây ngốc mất nửa ngày, liền lao ra khỏi phòng tắm.

Hà Thanh ngồi bên ban công hút thuốc, trong gạt tàn đã chất đầy đầu lọc hút hết.

Tô Khải nhìn trên đỉnh đầu Hà Thanh quanh quẩn đầy khói thuốc, đột nhiên vô cùng phẫn nộ. Anh ta nổi giận đùng đùng đi tới, giật lấy điếu thuốc trong miệng cô.

“Hà Thanh, con mẹ nó! Cô bị bệnh à?”

Hà Thanh ngược mắt, lạnh lùng liếc nhìn anh ta sau đó lại cầm một điếu thuốc khác lên tiếp tục hút.

Tô Khải tức giận đập đổ cái bàn trước mặt, đoạt lấy bật lửa trên tay cô ném thẳng vào thùng rác. Hai mắt anh ta đỏ ngầu.

“Hà Thanh, em mang thai đấy!”

Hà Thanh lạnh lùng hừ một tiếng.

“Vậy thì sao? Anh sẽ không khờ tới mức cho rằng tôi sẽ sinh đứa bé này ra chứ?”

Tô Khải tức giận trừng mắt nhìn cô.

Hà Thanh đứng dậy khỏi ghế, “Trên đời này, chỉ có mình Thẩm Chi Niên mới xứng đáng để tôi sinh con cho, còn anh... là cái thá gì?”

Cô khinh thường cười gằn, đi thẳng vào phòng.

Ngày đó Thẩm Chi Niên bị xuất huyết dạ dày, Hà Thanh khóc lớn chạy ra khỏi bệnh viện, đi tới quán bar uống rất nhiều rượu, hận không thể uống tới chết luôn, nếu vậy trong lòng cô có thể không áy náy nữa.

Hận một người, có bao nhiêu đáng sợ? Đáng sợ tới mức, cô tự tay làm tổn thương chính mình nhiều năm như vậy chỉ vì một người đàn ông.

Thẩm Chi Niên đuổi việc cô, sau đó an bài cho cô một công việc tốt ở mọi mặt. Nhưng cô lại không nhận công việc đó, mà đi tới công ty đối đầu với Thẩm Chi Niên, bán đứng thông tin cơ mật của tập đoàn X.N. Thẩm Chi Niên bị cô làm cho sứt đầu mẻ trán, tự mình đi bàn bạc việc đầu tư.

Cô tìm anh, chỉ hi vọng anh có thể rời ra Trương Sơ Tâm, cô sẽ lập tức giúp anh giải quyết nguy cơ này, thậm chí còn đánh đổ đối thủ cạnh tranh đó. Nhưng Thẩm Chi Niên tới nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Hà Thanh, cô biết không, bây giờ tôi chỉ thấy cô vô cùng đáng thương.”

Cô đáng thương sao? Cô bị câu nói này chọc giận, ở trên bàn rượu liền liều mạng xúi giục người khác chuốc rượu anh, anh cũng không hề cự tuyệt, một chén rồi lại một chén uống hết. Lúc Thẩm Chi Niên gục xuống, trong lòng cô lại không hề có cảm giác vui sướng gì, chỉ cảm thấy đau tới mức tê tâm phế phổi. Cô không hề muốn tổn thương anh. Cô chỉ là không biết nên làm gì. Cuộc sống không còn hi vọng, cô cảm thấy mình đã biến thành một xác chết biết đi, sống cũng cảm thấy đau khổ không thể tả nổi. Cô không có cách nào yêu, chỉ có thể hận, mỗi hận này chống đỡ cho cô sống sót.

Hôm đó ở bệnh viện, Hà Thanh bị Trương Sơ Tâm tát một cái. Rời khỏi nơi đó, cô uống rượu say tới mức không biết gì, trùng hợp gặp phải Tô Khải, người đã từng theo đuổi cô nhiều năm.

Những năm này, cô thật sự quá cô độc rồi, cuối cùng cứ như vậy lên giường với Tô Khải.

Có lẽ do nội tâm quá mức cô độc, quá bất lực, sau khi cùng Tô Khải lên giường, cô dường như tìm được một chút ý nghĩa của cuộc sống. Mấy ngày nay, cuộc sống của cô chỉ còn lại uống rượu và hút thuốc, không ngày không đêm.

Cô cảm thấy như mình bị người ta đẩy vào đầm lầy, giam hãm cô ở bên trong, làm cách nào cũng không thoát ra nổi, chỉ chờ đợi bản thân mục nát.

Thời khắc phát hiện mình mang thai, Hà Thanh vượt ve cái bụng của mình, chuyện đầu tiên cô nghĩ tới lại không phải là xóa bỏ đi đứa trẻ vốn dĩ không nên xuất hiện trên đời này. Mà là cảm thấy thật tốt, cuối cùng cô cũng có động lực sống tiếp rồi.

Tô Khải lao vào phòng, lôi Hà Thanh dậy.

“Đây là con của anh! Không cho phép em làm tổn thương nó!”

Hà Thanh hơi ngắc đầu, nhìn trần nhà hồi lâu mới cất giọng nghẹn ngào.

“Tôi có muốn đứa trẻ này hay không cũng chẳng liên quan gì tới anh. Cho dù tôi sinh nó ra, cũng chẳng có quan hệ gì với anh.”

Cô chỉ là, muốn tìm cho mình một phương hướng để sống tiếp thôi.

P.s: Thật sự không hiểu tác giả gọi lại mẹ nữ phụ làm cái gì nữa, edit mất kiên nhẫn quá T^T Chung quy lại từ đầu tới cuối vẫn là một người phụ nữ nhân cách tàn tạ thôi mà. Còn nữa, anh Niên thật sự ngốc rồi. Ai trả lại Thẩm tổng siêu giàu ở đoạn đầu cho tui đi...:(

41. Chương 40

Trương Sơ Tâm bị Nghiêm Hâm dọa một phen sợ gần chết, đang âm thầm thề sau này nếu nhìn thấy anh ta nhất định phải chọn đường vòng để đi. Tiểu tử kia giống như con khỉ con vượn, cũng không ai biết lúc thì anh ta lại xông tới chứ.

Cô vừa mới nghĩ vậy, buổi trưa khi cùng Thẩm Chi Niên tới nhà ăn cơm, Tiểu Triệu liền lén lút nói cho cô biết:

“Chị Sơ Tâm, chị yên tâm đi, Nghiêm Hâm đã bị Thẩm tổng phái ra biên cương rồi.”

Trương Sơ Tâm ngây ra, “Phái đi đâu rồi?”

Tiểu Triệu che miệng cười, “Để anh ta đi phụ trách thị trường nước ngoài, ba năm tới không cho phép quay về.”

“Ồ? Vậy không phải là anh ta sẽ phải rời xa vợ ba năm hay sao?” Cô nhớ vợ của Nghiêm Hâm hình như là nhân viên công vụ, bây giờ anh ta bị phái đi nước ngoài, vợ anh ta cũng không có cách nào đi cùng được.

Tiểu Triệu cười nói: “Chính là vậy đó, vừa rồi còn ở bên ngoài gào khóc thảm thiết đó.”

Trương Sơ Tâm không kìm được bật cười, Thẩm Chi Niên này cũng thật là nhẫn tâm.

Lúc anh bê cơm tới, cô đang nghịch điện thoại di động.

Thẩm Chi Niên vội vàng đoạt mất điện thoại của cô, “Điện thoại có phóng xạ rất lớn! Phụ nữ có thai nên tránh xa!” Nói xong liền đem giấu điện thoại đi.

Cô mất hứng nhìn anh, “Có thể có bao nhiêu phóng xạ chứ, em còn chưa chơi game xong mà.”

“Không được, chuyện này không thể thương lượng.”

Trương Sơ Tâm nắm chặt tay nắm anh một cái, “Thẩm Chi Niên, anh phiền chết đi được!”

Thẩm Chi Niên mở hộp cơm ra.

Cô nhìn vào đồ ăn bên trong, lòng mày lập tức nhíu lại thật chặt, “Đây là thức ăn của nhà ăn sao?” Món tôm nhỏ cô thích đâu? Còn thịt bò sốt tiêu nữa? Còn cả ớt xanh xào trứng đậu rồi?

“Anh cố ý bảo nhà bếp làm riêng đó, phụ nữ có thai ăn những thứ này sẽ tốt cho thân thể.”

Về mặt cô vô cùng đau khổ, “Khó ăn chết đi được, em không muốn ăn.”

“Không được, chuyện này em phải nghe anh. Canh gà này ngon lắm, anh đã ăn thử rồi.” Thẩm Chi Niên bê bát, cầm cái thìa múc một thìa, “Ngoan, há miệng. Anh đút cho em.”

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hết cả lại, “Nhiều mỡ quá, em không uống đâu.”

“Không có dầu mỡ đâu, anh đã bảo người ta bỏ hết đi rồi. Sơ Tâm em ngoan ngoan uống đi, rất tốt mà.” Anh bắt chắp đút canh gà vào miệng cô.

Cô nhắm mắt nhắm mũi nuốt xuống. Cô không thích uống những thứ bồi bổ thân thể gì đó, không thích chút nào!

“Thẩm Chi Niên, sau này em không muốn sinh con nữa đâu.” Trương Sơ Tâm vừa vô cùng oan ức uống canh vừa nhăn nhó nói với anh.

“Được, sinh lần này, nếu như em không muốn sinh thì chúng ta sẽ không sinh nữa.” Anh đút từng chút từng chút một cho cô ăn. Sau khi uống hết sạch bát canh gà mới ôm cô hôn một cái, “Sơ Tâm, em uống hết rồi, thật lợi hại!”

Trương Sơ Tâm: “Em đâu phải trẻ con chứ, có người khen ngợi như anh sao?”

Cô lườm anh một cái, lúc quay đầu đi khoe môi lại hơi nhếch lên, để lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Trương Sơ Tâm bị Thẩm Chi Niên thu mất điện thoại di động, trong lúc anh đi làm, cô chỉ biết nhìn trái ngó phải vô cùng nhàm chán. Cuối cùng thực sự không tìm được phải nói với anh: “Ngày mai anh cho em về đoàn phim đi.”

“Nhanh như vậy? Không được, nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi.”

“Đã nghỉ mấy ngày liền rồi, đoàn phim bên kia không thể kéo dài thêm được nữa. Lần đầu tiên em diễn vai nữ chính à đã liên tục xin nghỉ, người ta sẽ bàn tán sau lưng.” Thật ra là cô rất muốn trở lại đoàn phim, như vậy thì có thể lấy lại điện thoại di động rồi! Cô lẳng lặng trừng mắt nhìn Thẩm Chi Niên, đột nhiên cảm thấy anh giống như là mama tổng quản vậy.

“Bàn tán thì bàn tán, anh không sợ họ nói này nói kia, thân thể mới quan trọng.”

“Thẩm Chi Niên, anh có thể tôn trọng em một chút không! Ta thật sự muốn trở về đoàn phim, quay xong sớm một chút sau đó an tâm ở nhà nghỉ ngơi không tốt sao?” Trương Sơ Tâm có chút tức giận, ngữ khí không được tốt lắm.

Thẩm Chi Niên cau mày nhìn cô, không lên tiếng.

Cô đi tới trước mặt anh, ngồi lên đùi anh ôm cổ làm nũng.

“Em xin anh đó, Thẩm Chi Niên... Ông xã à, anh để em đi làm đi. Mỗi ngày em đều ở đây đợi anh, sắp buồn chán tới chết rồi. Phụ nữ có thai tâm tình không tốt cũng ảnh hưởng rất lớn tới đứa trẻ.”

Anh cau mày, “Em theo anh tới chỗ làm, tâm tình không tốt sao?”

Cô mím môi, “Cũng không phải như vậy, em buồn chán mà, muốn đóng phim cho đỡ buồn.”

Thẩm Chi Niên vuốt ve mặt cô, “Còn bao lâu thì quay xong?”

“Nhanh lắm, nhiều nhất là một tháng nữa.” Cô lay lay cánh tay anh, “Anh yên tâm đi, em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, vẻ mặt không tin tưởng.

Trương Sơ Tâm vuốt ve cái bụng.

“Thật đó, em sắp trở thành mẹ rồi còn không biết tự chăm sóc mình hay sao? Em sẽ lo cho bản thân và bảo bảo của chúng ta thật tốt.”

Cô sợ anh không đồng ý liền ôm cổ rướn người lên hôn anh.

Thẩm Chi Niên vốn dĩ đã hận không thể đốt lửa, chỉ cần có một tia lửa bén tới có thể đốt anh cháy hừng hực.

Trương Sơ Tâm vốn chỉ định hôn một cái chuồn chuồn đập nước thôi, không ngờ cuối cùng lại bị anh chiếm thể chủ đạo hôn tới mức không thở nổi, cả người mềm nhũn ra, hai tay yếu ớt chống đỡ người anh.

“Đừng... Đừng...”

Cả người anh nóng bừng bừng, nếu còn tiếp tục nữa, người phải chịu khổ chính là anh. Rốt cục Thẩm Chi Niên vẫn phải kiềm chế lại, buông cô ra. Trước khi rời đi còn cắn nhẹ lên môi cô một cái.

“Trương Sơ Tâm, em đúng là Yêu Tinh!”

Sơ Tâm ôm cổ anh cười ngọt ngào, “Ngày mai anh sẽ đưa em đến đoàn phim chứ?”

Trong mắt Thẩm Chi Niên tràn ngập ý cười, “Còn phải xem em lấy lòng anh thế nào.”

Cô lại cuống quýt ôm lấy anh hôn một cái. Ý cười trong mắt anh càng sâu hơn.

“Chỉ vậy? Không đủ.”

Cô cong cong khóe mắt, ôm lấy anh hôn sâu.

Thẩm Chi Niên vẫn chưa thỏa mãn, hơi nhếch môi cười lộ ra ánh mắt mờ ám. Anh đột nhiên kéo tay cô đặt lên một nơi nào đó đang nóng rực.

Sơ Tâm cả kinh, khuôn mặt trắng nõn trong phút chốc bị làm cho đỏ bừng bừng. Cô dùng sức muốn thu tay về nhưng lại bị anh giữ chặt. Mắt anh sáng quắc nhìn cô chằm chằm, hơi thở có chút gấp gáp.

Trương Sơ Tâm bị dọa cho sợ: “Sao anh lại... Sao anh...”

Thẩm Chi Niên nhướn mày cắn nhẹ lên tai cô, nhỏ giọng nói câu gì đó. Mặt cô lại càng đỏ hơn, không khác tôm luộc là bao, trừng mắt nhìn anh.

“Sao anh có thể lưu manh vậy chứ?”

Anh nhìn cô mỉm cười. Trương Sơ Tâm rời khỏi lòng anh, “Vậy ngày mai anh phải đưa em tới đoàn phim.”

Trương Sơ Tâm lấy lại được điện thoại từ tay Thẩm Chi Niên, cô nhàn nhã ở bên trong phòng nghỉ ngủ cả buổi trưa. Tới khi anh giải quyết xong công việc đã gần sáu giờ tối. Thẩm Chi Niên uống nửa cốc nước sau đó đi về phía phòng nghỉ.

Cô đang nằm trên giường, ngủ rất say, khóe miệng hơi cong lên như đang cười. Anh ngồi xuống mép giường, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên gò má trắng mịn của cô. Sao có thể xinh đẹp như thế này? Tới cả dáng vẻ lúc ngủ cũng xinh đẹp như vậy. Khiến anh không nỡ đánh thức cô dậy, cứ ngắm nhìn say mê một lúc lâu nụ cười trên môi không hề tắt đi. Nhìn một hồi tầm mắt lại dừng trên đôi môi cô.

Có chuyện, Trương Sơ Tâm không hề hay biết. Lúc cô ngủ say anh thường lén lút hôn cô. Giống như bây giờ...

Thẩm Chi Niên vừa áp môi mình lên môi cô, lén hôn một cái. Cô lẩm bẩm gì đó, mí mắt rung động rồi tỉnh giấc.

Anh cũng không hề rời đi tiếp tục hôn cô thật sâu, nhẹ giọng cười.

“Cuối cùng cũng dậy rồi à.”

Trương Sơ Tâm dụi mắt, tức giận nói: “Thẩm Chi Niên, anh lại lén lút chiếm tiện nghi của em.”

Thẩm Chi Niên không kìm được bật cười, “Người khác muốn cho anh chiếm tiện nghi mà còn không được đấy.”

Cô cười lườm anh sau đó giang tay ra, “Anh ôm em đi.”

Anh vô cùng tình nguyện, dịu dàng ôm cô vào lòng, “Chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó cùng đi tới cửa hàng sơ sinh mua đồ cho con.”

Tới khi đi mua đồ dùng trẻ em, Trương Sơ Tâm lại suýt chút nữa làm ầm ĩ lên với anh.

“Anh mua nhiều quần áo như vậy làm gì? Trẻ con lớn nhanh, căn bản sẽ không mặc được!” Cô trừng mắt nhìn một xe đẩy chất đầy quần áo trẻ em, vừa tức giận vừa bất lực, không ngừng nhặt bớt quần áo bỏ ra ngoài.

Cô lấy ra, anh lại bỏ vào.

“Đừng mà, Sơ Tâm những quần áo này đều cần tới. Chúng ta có thể thay đổi cho con quần áo mới mỗi ngày.”

Thẩm Chi Niên nhìn quần áo nào cũng thấy vừa mắt, hận không thể đem toàn bộ cửa hàng chuyển về nhà sau đó mỗi ngày biến con gái mình thành tiểu công chúa.

Vậy là anh cứ đem quần áo bỏ vào xe, cô lại bỏ ra, rồi anh lại bỏ vào, thậm chí còn lấy thêm mấy bộ khác.

“Sơ Tâm cái này nhìn cũng rất đẹp, con gái chúng ta mặc lên khẳng định sẽ xinh vô cùng.”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Làm sao anh biết được là con gái chứ? Nhỡ là con trai thì sao?”

Thẩm Chi Niên vội vàng nói: “Vậy lát nữa chúng ta lại mua thêm đồ cho bé trai, con trai con gái đều chuẩn bị một phần. Có điều anh cảm thấy nhất định là con gái.”

Anh vừa nói vừa tiếp tục bỏ quần áo vào giỏ, “Sơ Tâm, cái này đẹp quá. Trước đây sao anh không biết quần áo con gái lại đẹp như vậy chứ. Cái này thật giống tiểu công chúa.”

Đẹp cái đầu anh! Trương Sơ Tâm kìm chế không chửi thề, trừng trừng mắt chỉ sang bên cạnh, “Thẩm Chi Niên, anh đứng sang bên kia cho em!”

Thẩm Chi Niên ngây người, “Bà xã...”

“Mau lên! Cách xa xe đẩy ra một chút!” Cô tức giận tới mức huyết thái dương co giật, lửa trong lòng đã bốc lên tới đỉnh đầu rồi.

Trong tay Thẩm Chi Niên vẫn còn cầm một bộ quần áo, anh oan ức nhìn cô nhỏ giọng nói: “Bà xã, đang ở ngoài mà, em cho anh chút mặt mũi đi...”

Người bán hàng bên cạnh nhin cười.

Trương Sơ Tâm đỏ trán, ngón tay run lên, “Anh đứng xa ra cho em!”

Sao trước đây cô lại không nhận ra Thẩm Chi Niên bề ngoài lạnh lùng như vậy lại sở hữu một nội tâm như tiểu công chúa chứ. Nhìn anh chọn mấy cái trang phục này xem! Cái nào cũng đáng yêu, cái nào cũng thơ mộng.

Thẩm Chi Niên bị cô lớn tiếng đành phải đứng qua một bên.

“Xa chút nữa!” Cô chỉ vào xe đẩy “Cách xa ba mét.”

Nếu cô còn tiếp tục để anh chạm vào xe đẩy nữa chắc chắn là cô bị điên rồi.

Thẩm Chi Niên oan ức, tay dài chân dài đứng xa tận ở trong góc, nhìn qua có chút buồn cười. Trương Sơ Tâm không kìm được cũng phải bật cười, nhanh chân đi tới đoạt lấy bộ quần áo anh đang cầm trên tay.

Thẩm Chi Niên giữ lấy không buông, “Bà xã, cái này đẹp mà.”

“Đẹp cái rắm!” Cô thật sự chết tâm rồi.

Trương Sơ Tâm trở lại bên cạnh xe đẩy, nhặt từng bộ đồ anh bỏ vào treo lại lên giá. Hai nhân viên bán hàng vội đi tới, “Phu nhân, để tôi.”

Cô ngại ngùng nói: “Thật xin lỗi, nhiều quá con tôi mặc không hết.”

Hai nhân viên vội đáp: “Không có gì, phu nhân chọn cái mình thích nhất là được rồi.”

Trương Sơ Tâm lựa chọn một hồi, trong cả đồng lớn cuối cùng chọn ra khoảng 10 bộ. Trẻ con lớn nhanh 10 bộ là đủ để mặc rồi.

Thẩm Chi Niên đi tới nắm tay cô kéo lại, “Sơ Tâm, bộ màu hồng này rất đẹp.”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Hừ! Thẩm Chi Niên, ánh mắt anh có vấn đề rồi.”

Anh không phục, “Ánh mắt anh vô cùng tốt.”

“Tốt chỗ nào?”

Thẩm Chi Niên nhìn cô nghiêm túc nói: “Ánh mắt chọn bà xã tốt.”

Trương Sơ Tâm ngậy người, khoe môi cong lên, “Thẩm Chi Niên, anh bớt dẻo miệng đi.”

P.S: Lết mãi cuối cùng cũng tới chương 40 rồi, còn gần 30 chương nữa thôi =)) Giờ mình chuẩn bị đào hố mới để tìm cảm giác mới mẻ đây, ai nhảy thì nhảy đi. Dù sao bận nhưng mình hứa bộ nào cũng sẽ lết tới cùng =)))) Gu vẫn như cũ: sủng, ngọt, nhẹ nhàng, nữ không bánh bèo.

42. Chương 41

Mua xong quần áo đi ra ngoài, tình cờ gặp Hàn Thời Mặc.

Rất lâu rồi Trương Sơ Tâm không gặp anh, vừa mới nhìn thấy nhau, còn ngẩn ra một lúc.

Hàn Thời Mặc cùng chị gái đi mua quần áo cho cháu, cũng không ngờ lại có thể gặp được cô ở đây.

Cửa hàng đồ trẻ em... Anh nhìn Thẩm Chi Niên đẩy xe mua sắm, trong tim như bị một lưỡi dao đâm trúng, đau muốn chết.

Hàn Thời Hoan cũng nhìn thấy, không kìm được hỏi một câu, “Sơ Tâm, em... em mang thai?” Chị thấy Thẩm Chi Niên và Trương Sơ Tâm nắm tay nhau, trong lòng không khỏi thương thay cho em trai mình.

Trương Sơ Tâm mỉm cười, gật đầu “vâng” một tiếng.

Hàn Thời Hoan hơi ngạc nhiên, không thốt ra nổi cả một câu chúc mừng. Chị đã sớm nhắc nhở em trai mình, Trương Sơ Tâm không thích nó, muốn em trai từ bỏ cố chấp nhưng nó không nghe lời. Hiện tại thì tốt rồi, lấy chồng đã có cả con luôn rồi.

Hàn Thời Mặc đau lòng, một lúc sau mới nói với Trương Sơ Tâm:

“Sơ Tâm, anh có thể nói chuyện riêng với em không?”

Ánh mắt Thẩm Chi Niên nhìn Hàn Thời Mặc trong chốc lát trở nên lạnh lùng, càng nắm chặt tay vợ mình hơn. Trương Sơ Tâm siết nhẹ bàn tay anh, xem như an ủi sau đó gật đầu với Hàn Thời Mặc. Cô nói với Thẩm Chi Niên:

“Anh đi xem giường cho con trước đi, một lát nữa em quay lại tìm anh.”

Thật lòng, Thẩm Chi Niên không muốn để cô và Hàn Thời Mặc ở riêng với nhau, anh đứng sững không phản ứng gì.

Trương Sơ Tâm lay lay cánh tay anh. Thẩm Chi Niên đành trầm mặc đẩy xe đi trước.

Hàn Thời Hoan thấy thế cũng nói: “Các em nói chuyện đi. Thời Mặc, chị chờ em ở bên kia.”

Mọi người đi rồi, Trương Sơ Tâm nhìn anh cười, “Đã lâu không gặp.”

Hàn Thời Mặc nhìn cô, “Không phải do em bận rộn quá sao?”

Cô chỉ mỉm cười không đáp.

“Sơ Tâm, bây giờ em rất hạnh phúc sao?” Hồi lâu sau, anh vẫn không tìm được mà hỏi.

“Rất vui vẻ.” Trương Sơ Tâm nhìn anh, không hề che giấu, “Em chưa bao giờ vui vẻ như khoảng thời gian này. Thời Mặc, có lẽ anh không biết, em thật sự rất yêu anh ấy.”

Hai người đang yêu nhau, tất cả những niềm hạnh phúc trên thế gian đều sẽ được phóng đại.

Hàn Thời Mặc nở nụ cười: “Vây chúng mừng em.”

Người mình yêu nhất, tìm được người mà cô ấy yêu thương, nỗi ngọt ngào cay đắng không thể nào diễn tả thành lời.

Trương Sơ Tâm hổ thẹn trong lòng, cô nhìn anh, “Thời Mặc, anh sẽ gặp được một cô gái tốt.”

Đừng tiếp tục chờ đợi cô nữa, đừng tiếp tục bảo vệ cô nữa. Thứ mà cô có thể mang lại cho anh, mãi mãi không thể là tình yêu.

Hàn Thời Mặc cay đắng nở nụ cười, “Sơ Tâm, anh hỏi em một chuyện.”

Cô gật đầu.

“Nếu một ngày, Thẩm Chi Niên không còn gì cả, em còn yêu anh ta không? Ở bên anh ta, em có thể cảm thấy hạnh phúc không?”

“Đương nhiên. Lúc em thích anh ấy, vốn dĩ anh ấy chẳng hề có gì trong tay.”

- _____

Trương Sơ Tâm tạm biệt Hàn Thời Mặc sau đó đi tìm Thẩm Chi Niên.

Anh đang đứng bên ngoài cửa hàng bán giường trẻ em, thấp thỏm bất an. Nhìn thấy cô liền vội vàng đi tới, cầm tay cô rất chặt.

“Anh ta nói gì với em?”

“Không có gì, tùy tiện hàn huyên mấy câu thôi.”

Thẩm Chi Niên nghiêm mặt nhìn cô.

Trương Sơ Tâm cười kéo cổ tay áo của anh, cùng nhau đi vào bên trong cửa hàng.

“Thật sự không có gì mà. Thẩm Chi Niên, sao anh lại không tự tin như vậy.”

Anh nhớ tới ngày đó dưới tầng hầm để xe, Hàn Thời Mặc tìm tới. Anh cau mày hỏi:

“Anh ta không nói gì thật chứ?”

Cô lắc đầu, “Không nói gì hết. Thẩm Chi Niên, anh đừng căng thẳng như vậy, thoải mái một chút.”

Thẩm Chi Niên thở dài, kéo tay cô hôn một cái, “Sơ Tâm, anh rất sợ.”

Sợ cái gì, lại không dám nói.

- _____

Ngày hôm sau, rốt cục Trương Sơ Tâm cũng quay lại đoàn phim. Vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi ma trảo của Thẩm Chi Niên để sống tự do thoải mái, nhưng cô đã đánh giá thấp trình độ biến thái của anh rồi.

Tổng Hi nhìn Lâm Tĩnh đi theo sau Trương Sơ Tâm một tấc không rời, “Tiểu tử này là ai vậy?”

Cô bắt đầu dĩ cảm kích bản xem, “Trợ lý của Thẩm Chi Niên.”

“Trợ lý của anh ta đi theo chị làm gì? Muốn cướp bát cơm của em sao?” Trương Sơ Tâm trước nay không có trợ lý, đều là Tổng Hi đi theo cô kiêm cả hai chức vụ.

Trương Sơ Tâm bắt đầu dĩ thở dài, “Cướp bát cơm gì của em chứ, chính là đến để giám sát chị.”

“Giám sát?”

“Sơ Tâm, chúng ta diễn tập trước đi.” Tống Hi vừa dứt lời, diễn viên nam chính Đường Dật đã cầm kịch bản đi tới.

Đường Dật vừa đến hai mắt Tống Hi đã sáng lên. Dựa theo lời mọi người nhận xét, Đường Dật đang là một tiểu thịt tươi vô cùng nổi tiếng trong làng giải trí, là nam thần trong mắt các thiếu nữ, nhân khí cao, bảo chứng phòng vé.

Khi Trương Sơ Tâm mới biết bạn diễn cùng với cô là nam diễn viên Đường Dật, còn bị dọa cho sợ hãi, hỏi Tống Hi:

“Chị sẽ không bị fan của anh ta vây đánh chứ?”

Tống Hi nói: “Đó là chắc chắn rồi! Có điều, chị có thể hợp tác với Đường Dật, dựa vào độ hot của anh ra, đến khi đó chúng ta sao tác* qua loa một chút, phim vừa lên sóng, đảm bảo chị có thể thành danh, một bước lên thẳng Tiểu Hoa, haha!”

Trương Sơ Tâm không rõ mình có thể một bước lên thẳng Tiểu Hoa hay không, nhưng có một việc chắc chắn là vị tiểu thịt tươi này... diễn xuất thật sự không ra làm sao hết, diễn chung với anh ta, khổ muốn chết.

Nhưng người ta đồng ý diễn thử với cô, chứng tỏ cũng có ý chí cố gắng. Trương Sơ Tâm cười, hơi dịch chỗ cho Đường Dật.

Đường Dật ngồi xuống cạnh cô, Trương Sơ Tâm cầm kịch bản hỏi anh có phải muốn tập thử một đoạn trước không.

Đường Dật gật đầu, cùng cô diễn thử một chút.

Bộ phim này lời thoại của nam chính rất nhiều. Có đoạn cửu biệt trùng phùng, nam chính uống rượu say hỏi nữ chính lúc trước vì sao rời xa anh ta, phải biểu hiện cảm xúc vừa phẫn nộ vừa đau khổ tột cùng.

Nhưng mà Đường Dật đọc tới đoạn lời thoại này, khô khan nhạt nhẽo hoàn toàn không có chút cảm xúc nào.

Trương Sơ Tâm sờ sờ mũi, không kìm được nói: “Em cảm thấy đoạn này anh có thể nói lời thoại hơi kích động một chút...”

Nào ngờ cô còn chưa nói hết câu, Đường Dật liền cắt ngang, “Không cần tích cực như vậy, hãy kỳ đã có phôi âm rồi mà.”

Trương Sơ Tâm ngậy cả người, khóe miệng bất lực giật giật.

Cũng may cô đã lăn lộn trong nghề diễn viên nhiều năm, sớm đã quen với hiện tượng những tiểu hoa và tiểu thịt tươi đang hot không chuyên nghiệp. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, bên trong giới diễn viên, diễn xuất gì đó không còn quan trọng nữa, đọc thoại không tốt cũng không sao hết bởi vì hậu kỳ đã có phôi âm rồi. Tiểu hoa và tiểu thịt tươi chỉ cần làm tốt vai trò một cái bình hoa là đủ rồi. Hầu như là giới thần tượng, diễn tới mức nát bét cũng có thể đắt khách.

Bởi vì đã diễn thử một lần, Trương Sơ Tâm không còn chút mong đợi gì đối với việc diễn xuất hết, tự mình làm tốt là được rồi.

Không ngờ tới khi chính thức quay, vẫn xảy ra vẫn đề không lớn không nhỏ.

Trương Sơ Tâm diễn bộ phim này không hề có cảnh hôn, nếu không bình dấm chua Thẩm Chi Niên kia có đánh chết cũng không để cô diễn.

Nhưng lại hoàn toàn không ngờ được rằng khi chính thức quay phim tiểu thịt tươi đã nhất quyết đòi thêm cảnh hôn vào. Vốn dĩ là trong khi nam nữ chính cãi nhau, nhân vật nam liền ôm chặt lấy nhân vật nữ. Nhưng Đường Dật lại tự ý thay đổi, không hề cần sự đồng ý của Trương Sơ Tâm mà thêm vào một màn cưỡng hôn.

Khi anh ta ôm lấy cô chuẩn bị cưỡng hôn, cả người cô sợ tới mức choáng váng, liều mạng đẩy anh ta ra.

Đường Dật lại nhất quyết không buông tay, sức đàn ông mạnh, dù cô dùng hết sức giãy dụa vẫn không thể tránh khỏi bị chiếm tiện nghi, mãi tới khi đạo diễn kịp phản ứng lại vội vàng hô “CUT!”

Cùng lúc đó, Trương Sơ Tâm đá mạnh một cú vào phần thân dưới của anh ta, cô vô cùng tức giận nên một cú đá này mạnh hơn hẳn bình thường. Đường Dật còn không kịp đề phòng đã bị đá một cú, đau tới mức nằm lăn ra đấy.

Người đại diện và một trợ lý của anh ta xông lên, giơ tay định tát Trương Sơ Tâm, Lâm Tĩnh không biết từ đâu lao ra chắn trước mặt cô, tức giận mắng đám người kia:

“Mấy người dám động đến chị ấy, tôi cam đoan các người sẽ chết vô cùng thê thảm!”

“****! Không phải chỉ là loại hàng được người khác bao nuôi thôi sao? Con mẹ nó, cô còn dám bày ra dáng vẻ liệt nữ trong trắng với tôi!” Đường Dật bò dậy khỏi mặt đất, hung hổ chửi thề, chỉ thẳng vào mặt Trương Sơ Tâm. “Tôi cho cô biết Trương Sơ Tâm! Thúc thời thì tự mình rút khỏi làng giải trí, nếu không tôi sẽ khiến cô thân bại danh liệt!”

(****: là một câu chửi thề, trong raw cũng bị che đi nên mình để nguyên thôi.)

Trương Sơ Tâm tức giận tới mức cả người đều run rẩy, tức giận không nói nên lời.

Đạo diễn bối rối đứng một bên này giờ liền cảm thấy không ổn rồi, vội vàng chạy tới can ngăn. Một bên là tiểu thít tươi đang bạo hồng, một bên là nữ diễn viên bối cảnh phức tạp, cả hai bên đều không thể đắc tội, đạo diễn đành phải khuyên ngăn cả hai.

Đường Dật giữ chặt lấy đạo diễn, tức giận chỉ vào Trương Sơ Tâm.

“Tôi làm gì sai sao? Chẳng qua tôi chỉ muốn diễn cho hoàn hảo nhất thôi, thái độ của cô ta là kiểu gì chứ!”

Tống Hi tức đến vỡ phổi. “Anh muốn quấy rối nữ diễn viên mà còn dám già mồm?”

“Con mẹ nó chứ tôi muốn loại phụ nữ nào mà không có, chỉ cần vung tay một cái là có biết bao phụ nữ vây quanh, Đường Dật tôi còn thiếu hay sao?”

Anh ta vừa nói xong, Lâm Tĩnh liền thẳng tay đấm một cú.

“Mồm miệng còn không sạch sẽ, tôi thấy anh muốn chết rồi!”

Đường Dật trợn tròn mắt, khiếp sợ nhìn Lâm Tĩnh.

“Mày dám đánh tao? Mẹ mày, dám đánh tao à!”

Lâm Tĩnh hừ lạnh, quay đầu nói với Trương Sơ Tâm: “Hai người về khách sạn trước đi, chuyện này để tôi xử lý.”

Tống Hi gật đầu, “Anh cẩn thận một chút.” Nói xong liền đỡ Trương Sơ Tâm rời đi.

Trở lại khách sạn, Trương Sơ Tâm mới nhớ lại toàn bộ sự tình ban nãy, không kìm được bật khóc.

Khi quay phim, diễn viên nữ bị diễn viên nam quấy rối là chuyện thường gặp, rất nhiều diễn viên để tâm tới danh tiếng nên không dám đắc tội với đối phương mà chỉ biết kìm nén. Chuyện như vậy những năm qua cô cũng thấy nhiều rồi nhưng không ngờ nó lại xảy ra với mình.

Tống Hi ôm cô.

“Không sao đâu, không sao mà. Đừng tức giận, tức giận không có lợi cho bản thân. Chị yên tâm, tên cặn bã này chết chắc rồi, chị phải chịu thiệt thòi lớn như vậy chắc chắn ông xã chị sẽ báo thù cho chị.”

P.s: Huhu mình trở lại rồi đây. Tháng qua mình bận bịu việc thi cử quá nên đến giờ mới rảnh chút. Mong mọi người thông cảm nhé T~T Mình hứa sẽ chăm chỉ hơn...

43. Chương 42

Nói tới việc bao che khuyết điểm, Thẩm Chi Niên hạng hai thì sợ là không ai dám xếp hạng nhất.

Khi Lâm Tĩnh gọi điện báo cáo sự việc với Thẩm Chi Niên, sắc mặt anh âm trầm tới cực điểm, “Tôi biết rồi”, giọng nói lạnh lùng như âm thanh truyền ra từ địa ngục.

Trương Sơ Tâm ngủ một mạch tới nửa đêm, cảm giác có ai đó leo lên giường của mình.

“Sao anh lại đến đây?”

Thẩm Chi Niên nằm lên giường, dịu dàng ôm cô vào lòng. Cô theo bản năng tìm tư thế thoải mái, dựa vào ngực anh.

Trong phòng yên tĩnh tới mức không có bất kỳ âm thanh nào, hơi thở mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh hút thuốc à?”

Thẩm Chi Niên nhẹ giọng nói: “Mùi lắm à?”

“Không đến nỗi.”

Anh hôn nhẹ lên mí mắt cô, “Sau này sẽ không hút nữa.”

Trương Sơ Tâm nhắm mắt lại, càng ôm anh chặt hơn.

“Thẩm Chi Niên, anh bảo em phải làm sao bây giờ, mới rời xa một ngày mà em đã nhớ anh rồi.”

Anh cười khê: “Vây em đừng đóng phim nữa, mỗi ngày đều ở bên cạnh anh.”

Cô bĩu môi: “Đi cùng anh không thể chơi điện thoại, cũng không thể ăn uống tùy tiện.”

“Là vì anh lo cho sức khỏe của em.”

Trương Sơ Tâm lẩm bẩm trong miệng: “Không hứng thú.”

Thẩm Chi Niên nói: “Sau này mỗi ngày cho em chơi điện thoại nửa tiếng?”

“...”

“Một tiếng?”

“...”

“Không thể nhiều hơn được nữa đâu!”

Cô cong môi lên nở nụ cười, “Vây để em suy nghĩ một chút.”

Thật ra Trương Sơ Tâm cũng không yêu thích việc đóng phim tới mức đó, nếu không phải do nghề này kiếm được nhiều tiền năm đó cô cũng sẽ không đi theo con đường này.

Thẩm Chi Niên cúi đầu, đưa bàn tay cô lên môi hôn nhẹ, ánh mắt dần dần chuyển sang lãnh đạm, còn có mấy phần tàn nhẫn.

“Sơ Tâm, anh đang nghĩ nên đối phó với tên rác rưởi kia thế nào.”

Cô ngây người, “Anh định làm gì?”

“Em nói xem ném hắt ta xuống biển cho cá mập ăn hay là khiến hắt ta nửa đời sau trở thành thái giám?”

Thẩm Chi Niên nói rất nghiêm túc, không hề có dáng vẻ như đang đùa giỡn. Cô nắm tay anh thật chặt, lo lắng nói:

“Đây là hành vi phạm pháp đó, quá nguy hiểm.”

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, xoa đầu cô than thở:

“Tốt nhất là về sau em đừng đi diễn nữa, giới giải trí này quá mức u ám.”

Cô nhắm mắt lại dựa vào ngực anh, “Thẩm Chi Niên, em buồn ngủ.”

Trong phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương. Anh dịu dàng hôn lên trán cô.

“Ngủ đi, anh ôm em.”

Trương Sơ Tâm cảm thấy bản thân thật không thể rời xa anh được, lúc ở bên cạnh anh cô đều có thể ngủ rất say.

Một giấc này ngủ thẳng tới 12 giờ trưa.

Trương Sơ Tâm bỗng thức giấc, hoang mang vội vàng xuống giường.

“Vì sao anh không gọi em?” Sáng hôm nay cô còn có hai cảnh diễn.

Cô cuống cuống gây ra tiếng động rất lớn.

Thẩm Chi Niên đang gọi điện thoại trong phòng tắm nghe thấy vội vàng chạy ra, thấy cô đang cúi người đi giày liền bước tới, bế ngang cô lên.

“Em lại làm loạn cái gì thế!”

Trương Sơ Tâm nói: “Em phải quay phim, sắp muộn giờ rồi.”

“Ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, em cảm thấy hôm nay còn có thể quay phim bình thường được sao?”

Cô sốt ruột: “Nhưng làm sao bây giờ? Vụ náo loạn này cũng không nhỏ mà?”

Anh xoa đầu cô, “Cũng không tính là lớn. Chỉ có điều đối nam chính sẽ mất chút thời gian.”

Trương Sơ Tâm đang ở trên giường nhảy dựng lên.

“Bộ này quay được hơn một nửa rồi, đối nam chính thì phiền cho anh lắm.”

Thẩm Chi Niên cong môi cười, “Vốn dĩ anh không hề trông mong kiếm được tiền, lúc trước đầu tư vào bộ phim này chủ yếu là vì chiều em thôi.”

Cô ngẩn người nhìn anh. Còn có thể nói cái gì nữa chứ.

Trương Sơ Tâm thay đồ xong, hai người cùng nhau trở về nhà.

Cô ngồi trên sofa, lo lắng nhìn Thẩm Chi Niên.

“Khi nào thì tiếp tục quay phim trở lại?”

“Nhanh thôi, em ở nhà nghỉ ngơi hai ngày đi, anh giải quyết xong mọi việc sẽ đưa em trở lại đoàn phim.”

Cô thở dài, dựa vào lồng ngực anh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải em quá phiền phức không?”

Thẩm Chi Niên cười vui vẻ, “Có thể bị em làm phiền, là phúc phận của anh.”

Trước khi về đến nhà, Thẩm Chi Niên đã gọi điện thoại cho mẹ anh, bảo bà tới đây chăm sóc Trương Sơ Tâm một chút.

Lúc Lâm Vân túi lớn túi nhỏ tới đây, Trương Sơ Tâm có cảm giác thụ sủng nhược kinh*, vội vàng giúp bà xách đồ đạc.

(Thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều tới mức kinh hãi)

Lâm Vân không đồng ý cho cô làm, nói: “Đừng đừng, hiện giờ con là phụ nữ có thai, không nên làm việc nặng nhọc!” Dứt lời liền liếc mắt nhìn sang con trai, “Còn không mau đỡ vợ con lên nhà nghỉ ngơi!”

Thẩm Chi Niên cong môi cười, đi tới bế ngang Trương Sơ Tâm lên.

“Lên nhà nào, Hoàng Hậu nương nương.”

Lâm Vân bật cười. Trương Sơ Tâm lén đấm anh một cái, còn lườm.

Lên nhà, anh đặt cô lên giường, “Nghỉ ngơi một lát đi.”

“Em ngủ từ đêm qua đến giờ, còn muốn nghỉ ngơi tiếp? Thẩm Chi Niên anh định nuôi em thành heo à?”

Thẩm Chi Niên ngồi bên cạnh ôm vai cô cười, “Dù có là heo thì cũng là một chú heo xinh đẹp.”

Trương Sơ Tâm đá anh, “Ai là heo cơ?”

Anh ngoan ngoãn ngồi thẳng người, “Anh là heo!”

“Thẩm Chi Niên, chú ý thái độ của anh!”

“Tuân lệnh, Hoàng Hậu nương nương! Tiểu nhân sai rồi!”

Trương Sơ Tâm bị anh chọc cười, “Như đồ gỗ vậy.”

Một lát sau, cô nói: “Sao anh bảo mẹ đến đây chăm em làm gì, em mới có mấy tháng, con còn chưa thành hình đâu, làm gì cần chăm lo như vậy? Thật ngại ngùng.”

“Mẹ mỗi ngày đều muốn tới chăm em, anh không ngăn nổi. Hơn nữa mấy ngày tới anh hơi bận, cũng không thể chăm em hàng ngày, một mình em ở nhà anh lại không yên tâm.”

Thẩm Chi Niên cúi đầu hôn lên mắt cô.

“Hiện tại em đừng nghĩ nhiều nữa, cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt là quan trọng nhất, những thứ khác đừng lo.”

Trương Sơ Tâm ngược mắt nhìn anh, nhớ tới chuyện này.

“Thẩm Chi Niên, ngày nào rảnh anh cùng em tới bệnh viện thăm cha em đi. Mấy hôm trước, dì còn gọi điện cho em nói gần đây tình hình cha em khá hơn rồi, thỉnh thoảng có thể nhận biết được xung quanh.”

Cha của Trương Sơ Tâm, là một cái dằm trong lòng Thẩm Chi Niên. Cho dù nhiều năm đã qua, cái dằm kia vẫn dằm vào lòng, không nhổ ra được. Hiện tại, anh vẫn không thể quên được những lời ông ấy từng nói với mình năm đó.

Thấy anh mãi không đáp lời, cô hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Chi Niên lắc đầu, “Không sao, em xem thời gian đi, anh cùng em qua đó.”

“Vậy ngày mai được không? Đúng lúc em đang được nghỉ.”

Anh cúi người hôn nhẹ lên môi cô, dịu dàng nói: “Được, ngày mai sẽ đi thăm cha em.”

Thẩm Chi Niên rời khỏi nhà, nhưng không lái xe tới công ty mà đi thẳng về hướng ngoại ô. Sau hai giờ đồng hồ, xe dừng ở trước một ngôi biệt thự nằm sâu trong rừng.

“Boss!” Lâm Tĩnh vội vàng chạy tới mở cửa cho Thẩm Chi Niên.

“Người bắt tới rồi hả?”

“Vâng, Long đại ca và mấy anh em đang ở trong trông coi hẩn.”

Thẩm Chi Niên gật đầu, đi thẳng vào bên trong.

Tầng hầm tối tăm, Đường Dật bị bịt mắt bởi tấm vải đen, trói chặt trên ghế, miệng không ngừng gào thét:

“Các người là ai? Các người bắt tôi rốt cục là muốn gì? Có biết tôi là ai không? Dám đắc tội với tôi, mấy người chết chắc rồi!”

Hắn còn chưa nói dứt lời, đầu gối đã bị đá một cái.

“Câm miệng! Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà dám to mồm ở đây à! Không muốn chết quá thảm thì yên tĩnh chút đi!”

“Các người định làm gì tôi!” Bóng tối khiến người ta vô cùng sợ hãi, Đường Dật bị trói bắt đầu run rẩy.

“Chờ lão đại của chúng tao đến rồi mày sẽ rõ.”

Long đại ca vút dứt lời, cánh cửa sắt tầng hầm đã bật mở, Thẩm Chi Niên từ bên ngoài bước vào, anh mặc một thân tây trang màu đen, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị như Tử Thần tới từ địa ngục.

Trong tầng hầm vô cùng yên tĩnh, nghe được cả tiếng kim rơi, giày da đen gõ lên nền đất từng tiếng từng tiếng một giống như chiêng trống đập vào trong lòng Đường Dật, tim hắn đập thành thịch.

“Mày... mày là ai? Rốt cuộc là ai...?”

Thẩm Chi Niên đến gần, nhìn chằm chằm hắn ta.

“Biết vì sao mày bị bắt đến đây không?”

Đường Dật cuống quýt lắc đầu.

“Không... không biết! Anh là ai?” Hiện giờ hắn ta đã biết sợ rồi, giọng nói của người này quá lạnh lẽo, lạnh tới mức lạnh cả sống lưng.

Thẩm Chi Niên cười lạnh lùng.

“Không biết cũng không sao, mày chỉ cần nhớ một điều, trên đời này luôn có những người mày không thể động vào.”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu nhìn về phía Long đại ca, “Dạy dỗ hắn cho tốt, nhớ giữ lại cái mạng là được rồi.”

Trước kia Trương Sơ Tâm thường nghe bạn bè nói, sau khi kết hôn chuyện đáng sợ nhất chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Gả cho Thẩm Chi Niên, căn bản cô chưa từng để tâm tới vấn đề này. Sau khi kết hôn cùng anh rồi, đương nhiên càng không cần cô phải để tâm tới.

Cô ngồi trước bàn ăn, Lâm Vân thì bận bịu qua lại bê thức ăn. Trương Sơ Tâm vô cùng luống cuống, nhiều lần muốn đứng lên giúp đỡ bà nhưng đã bị ngăn lại.

“Đừng đừng! Sơ Tâm, con cứ ngồi yên đi, mẹ làm được rồi, con đừng động tay vào.”

Trong vấn đề chăm sóc cô, Lâm Vân và Thẩm Chi Niên quả thật giống nhau như đúc.

Lúc ăn cơm, bà không ngừng gấp thức ăn cho cô.

“Sơ Tâm, con xem con gầy như vậy, ăn nhiều một chút.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, “Con biết rồi, cảm ơn mẹ.”

“Ôi chào.” Lâm Vân nhìn cô, nghe cô gọi một tiếng “mẹ” này hốc mắt bỗng dưng có chút cay cay. Bà đưa tay dụi dụi, khá xúc động. “Sơ Tâm, mẹ thật không nghĩ được rằng con và A Niên có thể ở bên nhau.”

Cô cười ngọt ngào, “Con cũng không ngờ.”

Cô nằm mơ cũng không nghĩ ra được Thẩm Chi Niên yêu mình, yêu mình nhiều năm như vậy.

Lâm Vân nhìn Trương Sơ Tâm, một lúc sau đột nhiên đứng dậy.

“Sơ Tâm, con chờ một lát, có thứ này mẹ muốn đưa cho con.” Bà nói xong liền đi thẳng ra khỏi phòng ăn.

Cô tò mò nhìn theo.

Lát sau, bà cầm một cái hộp đi vào, đưa nó tới trước mặt cô.

“Con mở ra xem đi.”

Trương Sơ Tâm ngơ ngác, hộp này có vẻ giống hộp đựng nhẫn.

“Xem qua đi.” Lâm Vân cười nói.

Cô cong cong khoe môi, đưa tay mở hộp ra.

Bên trong quả nhiên có một chiếc nhẫn. Hình thức vô cùng đơn giản, giống như đồ vật lâu năm nhưng ánh sáng tỏa ra vẫn không kém lộng lẫy.

Trương Sơ Tâm sững sờ nhìn về phía bà.

“Chiếc nhẫn này là...”

Lâm Vân nói: “Năm ấy tốt nghiệp trung học, A Niên đi làm thêm ở quán Internet, làm việc cả ngày lẫn đêm cuối cùng kiếm được một khoản tiền, liền đi mua chiếc nhẫn này.”

Lòng cô chợt thất lại.

“Mua cho con ạ?”

Bà gật đầu: “Mẹ hỏi nó muốn tặng ai, nó nói, để cho cô gái mà nó thích. Nó nói xong là cầm nhẫn đi khỏi nhà.”

P.S: Huhu lại bắt đầu tới mấy đoạn cảm động rồi đây. A Niên của chúng ta T[~]T

44. Chương 43

Trương Sơ Tâm kinh ngạc nhìn Lâm Vân.

Bà trầm mặc hồi lâu mới nói tiếp: “Đứa trẻ này chuyện gì cũng thích giấu trong lòng. Sau khi đi ra ngoài một chuyến, trở về liền nhốt mình trong phòng. Mẹ hỏi cái gì nó cũng không nói, vừa nhắc tới con sắc mặt nó càng khó coi. Sau đó còn ném chiếc nhẫn này đi.” Bà nhìn chiếc hộp trong tay, nói: “Cái này là mẹ nhặt từ thùng rác về.”

Trương Sơ Tâm nghe bà kể, trái tim vừa đau vừa xót, viên mắt cũng đỏ lên. Cô cầm chiếc nhẫn trong tay, đúng là kiểu dáng rất phổ thông, nhưng là vào lúc Thẩm Chi Niên không có thứ gì trong tay, lại chuẩn bị cho cô một thứ quý giá như vậy.

Vì sao anh lại không đưa nó cho cô?

Mắt cô cay xè, nhìn Lâm Vân.

“Chiếc nhẫn này, sao anh ấy không đưa cho con?”

Bà kinh ngạc, “Nó không đưa cho con sao? Mẹ còn tưởng... tưởng nó bị con từ chối.” Vì thế khi nhìn thấy Trương Sơ Tâm và con trai mình ở bên nhau, mới cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nước mắt cô thì nhau rơi xuống, lắc đầu: “Không, con chưa từng nhận được.”

Rốt cuộc là vì sao? Khi đó đã chuẩn bị thổ lộ với cô? Vì sao lại không đưa cho cô?

- _____

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lâm Vân đỡ Trương Sơ Tâm lên lầu, để cô nghỉ ngơi một lát.

Nhưng cô quả thật không ngủ nổi, trong lòng chỉ nghĩ tới Thẩm Chi Niên. Nằm trên giường hau mắt mở lớn nhìn chằm chằm trần nhà, không cách nào ngủ nổi.

Cô nằm trên giường tới hơi hai giờ thì mặc quần áo đi xuống nhà.

Lâm Vân vẫn đang ngồi trên sô pha đan áo len cho trẻ con.

Trương Sơ Tâm mỉm cười đi tới bên cạnh bà.

“Mẹ, mẹ thật là khéo tay.”

Lúc bà bà mới phát hiện cô đã đi xuống nhà vội vàng bỏ đồ đạc trong tay đỡ cô ngồi xuống.

“Mẹ rảnh rồi không có việc gì làm nên làm cho cháu nội một chút quần áo.”

Trương Sơ Tâm cầm lên xem, “Thật đẹp, đây là đồ cho bé trai.”

“Đúng vậy, là của bé trai.” Lâm Vân nghĩ lại nói thêm, “Còn bé gái mẹ để trong phòng rồi.”

Cô vô cùng cảm động, kéo tay bà, “Mẹ, con cảm ơn mẹ.”

Lâm Vân đỡ Trương Sơ Tâm ra ngoài tản bộ, phụ nữ có thai cần hoạt động nhẹ nhàng, vừa tốt cho cơ thể vừa tốt cho đứa bé.

Trương Sơ Tâm nhớ tới Thẩm Chi Niên, người kia chỉ hận không thể một ngày 24h đều ôm lấy cô, chân không được chạm đất là tốt nhất.

Hai người cũng không đi quá xa, chỉ loanh quanh trong khu nhà.

Biệt thự của Thẩm Chi Niên ở trong khu riêng biệt, không có cao ốc cũng không có chung cư, nghe nói toàn bộ giá cả cao nhất trong thành phố.

Tản bộ tới trước một căn biệt thự, có đám trẻ tầm mười mấy tuổi đang chơi đùa gần đó.

Hôm nay là Chủ nhật, trẻ con không phải đi học, trong khu trẻ con cũng không ít nên đâu đâu cũng thấy.

Lâm Vân kéo tay Trương Sơ Tâm, “Chúng ta đi qua bên kia, cẩn thận bị chúng va phải.”

Cô cười gật đầu, đang chuẩn bị xoay người bỏ đi, trong đám trẻ đột nhiên có một đứa xông tới.

“Tiện nhân!”

Trương Sơ Tâm run lên, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam sinh cao cao chạy đến, không phải Hà Khê thì còn ai vào đây nữa?

(Lúc trước mình vẫn nghĩ Hà Khê lớn lắm, ít cũng phải tầm 16 tuổi. Giờ convert lại cứ để là “trẻ con”, bối rối quá.)

Hà Khê lao đến, kéo theo mấy đứa trẻ khác.

Cậu ta tức giận chỉ vào cô, “Chính là cô ta! Cô ta là tiểu tam cướp chồng chưa cưới của chị mình!”

Trương Sơ Tâm thường xuyên ra vào trong khu, có hai đứa trẻ cũng sống ở đây, nhìn chằm chằm cô một lát sau đó bày ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ. Bé gái nói: “Mình từng nhớ mẹ mình nói, sau này nhìn thấy loại phụ nữ này tốt nhất nên đi đường vòng.”

Trương Sơ Tâm cau mày.

Lâm Vân tức tới mức mặt tái đi, trừng mình với Hà Khê.

“Cháu nói hươu nói vượn gì đấy? Cháu là con nhà ai, không có gia giáo gì cả!”

Hà Khê không thèm để ý, một mực lườm cô.

“Làm tiểu tam mà không sợ bị báo ứng!”

Trương Sơ Tâm lạnh mặt.

“Xin cậu quay về hỏi lại chị mình cho cẩn thận, đến cùng ai mới là tiểu tam.” Cô hít sâu, nói. “Tôi không tính toán với trẻ con, Mẹ, chúng ta đi thôi.” Cô kéo Lâm Vân đi về hướng ngược lại.

Hà Khê nhìn chằm chằm bóng lưng Trương Sơ Tâm, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Hà Khê, anh rể cậu chính là bị cô ta cướp đi à?”

“Tiếc thật, nếu như chủ tịch tập đoàn XN là anh rể cậu thật, đời này cậu không cần nỗ lực cũng có thể đạt được thành công rồi.”

Hà Khê nghiêng rằng, “Các cậu yên tâm đi! Anh rể mình sớm muộn cũng sẽ hồi tâm chuyển ý, chẳng qua bây giờ anh ấy bị người phụ nữ này mê hoặc thôi!”

“Sao cậu biết?”

Cậu ta rất kiêu ngạo nói: “Từ khi anh rể xây dựng sự nghiệp chị mình đều đi theo bên cạnh, tình cảm nhiều năm không thể dễ dàng xem như không có gì được.”

Mấy bạn học liếc mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

Trương Sơ Tâm và mẹ chồng đi đã xa, Lâm Vân vẫn còn tức giận, sắc mặt không hề tốt.

“Ngày nay mấy đứa trẻ ngày càng không được dạy dỗ cẩn thận! Cái gì cũng dám nói lung tung!”

Cô vỗ vỗ vào tay bà, “Mẹ, mẹ đừng nóng giận, chúng ta không chấp trẻ con.”

Bà gạt đầu, lát sau mới quay đầu hỏi cô.

“Có điều đứa trẻ đó là ai? Con quen sao?”

“Là em trai của Hà Thanh.”

“Hà Thanh? Là thư ký của A Niên sao?”

Thẩm Chi Niên về nhà đã là buổi tối.

Trước khi anh về, Trương Sơ Tâm xem tin tức trên Weibo liên quan tới việc Đường Dật bị người ta đánh tới mức phải nhập viện. Theo tin đồn, nghe nói bị đánh suýt nữa đến mạng cũng chẳng còn.”

Trương Sơ Tâm nhớ tới hôm qua Thẩm Chi Niên nói mấy câu, bảo đem hân ta ném xuống biển cho cá mập ăn thịt. Cô xem điện thoại mà sống lưng lạnh toát.

Tin tức bị tung ra, kéo theo nhiều thông tin bí mật cũng bị đào lên. Có người nói Đường Dật này đặc biệt thích quấy rối nữ diễn viên, còn vụng trộm với nhiều cô gái khác nhau. Hồi trước có người bắt gặp hân ta và một người tình lớn tuổi thuê phòng, không biết có phải bị đánh do trả thù không.

Weibo sôi sục, tin Đường Dật bị đánh đứng đầu top search, có nhiều người thừa nước đục thả câu mượn đề tài. Trong đó có một Weibo được lên top 3.

Bát Bát Tiểu Di Phu: “Thật ra các người đều sai rồi, Đường Dật xảy ra chuyện, khả năng lớn là do trong lúc quay phim có hành vi quấy rối với một diễn viên nữ. Nữ diễn viên này, mọi người đều đã nghe qua rồi, chính là người lần trước có tin đồn bao nuôi - Trương Sơ Tâm. Cho nên việc chống lưng của cô này lớn bao nhiêu, tôi không muốn nói nhiều, các người tự đoán xem.”

Phía dưới weibo một đồng bình luận điên cuồng.

“Tám tám! Không nên khơi dậy sự tò mò của người ta như vậy! Nói mau! Kim chủ là ai?”

“Nói chuyện lấp lửng cẩn thận bị xử đó! Mau like cho tôi đi! Cho tôi lên top!”

“Lầu trên 2333~”

“Đưa thím lên top ha ha ha!”

Thảo Thanh Thanh: “Lần trước không phải có người nói là Tiểu Từ sao?”

Tám Tám: @Thảo Thanh Thanh: “Thím còn non, quá ngây thơ!”

Sau đó Tám Tám Tiểu Di Phu lại đưa ra một tin khác: “Nói thêm câu nữa Trương Sơ Tâm cùng ông lớn họ X nào đó không liên quan. Có điều, nếu như nhất định phải đưa ra một loại quan hệ, thì Trương Sơ Tâm đã từng đắc tội với ông lớn họ X, ông ta còn từng quấy rối cô ấy. Có thể nói tới đây thôi, còn lại, mời mọi người.”

Một đám dân mạng khôì hài, Trương Sơ Tâm nhìn một lúc thấy chán liền ném điện thoại lên ghế sofa chuẩn bị mở tivi, đúng lúc cửa chính mở ra.

Cô vội đứng lên khỏi ghế.

Thẩm Chi Niên mở cửa ra, cô đã cầm dép lê đến cho anh, ngẩng đầu nhìn anh.

“Hôm nay đúng là về sớm thật.”

Anh vừa vào cửa đã ôm lấy cô, tì cằm lên mái tóc mềm mại.

“Nhớ em muốn chết.”

Trương Sơ Tâm dựa vào lồng ngực anh, cong cong khóe môi.

Thẩm Chi Niên thay giày xong, đang chuẩn bị vào nhà thì thấy mẹ mình từ phòng bếp lao ra, trừng mắt nhìn anh.

“Tiểu tử thói này, cút lại đây cho mẹ!”

Lâm Vân nói xong liền đi thẳng lên nhà.”

Thẩm Chi Niên ngơ ngác nhìn về phía Trương Sơ Tâm.

Cô lắc đầu: “Em cũng không biết...” Cô thông cảm vỗ lên vai anh, “Có điều, nhìn mẹ tức giận như vậy, anh vẫn nên tự cầu phúc đi. À em quên nói cho anh biết, xế chiều hôm nay em cùng mẹ ra ngoài tản bộ gặp phải Hà Khê.”

Thẩm Chi Niên cau mày, Trương Sơ Tâm vỗ vai anh, “Anh đi mau lên, đừng để mẹ phải chờ.”

Anh nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn phải nhận lệnh đi lên nhà.

Lâm Vân ngồi trong thư phòng đợi sẵn.

Thẩm Chi Niên vừa đẩy cửa ra, bà liền trừng mắt nhìn anh.

“Đóng cửa lại!”

Thẩm Chi Niên quay người đóng cửa.

Trương Sơ Tâm ở dưới nhà một lúc, tò mò lặng lẽ xách váy đi lên, kê sát tai lên cửa thư phòng nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Lâm Vân: “Biết vì sao mẹ tức giận không?”

Thẩm Chi Niên lắc đầu.

Bà hừ lạnh: “Hôm nay mẹ đưa Sơ Tâm ra ngoài tản bộ, gặp em trai cái cô thư ký gì đó của con. Biết thằng bé nói gì không? Nó nói Sơ Tâm là tiểu tam, còn con là chồng chưa cưới của chị nó! Thẩm Chi Niên à, mấy năm nay con đã làm cái gì khiến người ta hiểu lầm như vậy? Phải nói, con và thư ký kia có qua lại gì không?”

Thẩm Chi Niên nhú mày, cảm thấy uất ức: “Mẹ, con không có làm gì khiến người ta hiểu lầm cả. Từ lớp 10 con đã thích Sơ Tâm rồi, ngoài cô ấy, con không vui vẻ với ai khác.”

“Đó chính là do thái độ con không đúng! Khiến con gái nhà người ta hiểu lầm!”

“Con thật sự không có...” Từ đầu tới cuối anh đều nói với Hà Thanh rất rõ ràng.

Lâm Vân đập bàn, “Mẹ nói cho con biết, Thẩm Chi Niên, bây giờ con là người có vợ rồi, quản lý tốt thái độ của mình! Việc gì nên nói rõ thì phải nói! Vợ của mình luôn miệng bị người ta nói là tiểu tam, là do con làm chồng quá kém cỏi!”

Thẩm Chi Niên cúi đầu, ngoan ngoãn nghe lời.

“Mẹ rất ghét đàn ông đã kết hôn rồi mà còn ở bên ngoài làm xằng làm bậy, không minh bạch. Nếu như cha con dám làm như vậy, mẹ sẽ đánh ông ấy như đòn! Cũng là do Sơ Tâm dễ tính, không quản con, nhưng mẹ là mẹ chồng không thể để nó phải chịu oan ức được. Sau này nếu còn để mẹ nghe thấy những chuyện bất nháo này, mẹ sẽ đánh chết con!” Đang nói, một quyển sách bay tới trúng người Thẩm Chi Niên.

Anh ngoan ngoãn đứng im, không tránh, còn thành khẩn nói: “Mẹ, con biết sai rồi. Con sẽ chú ý. Con cũng không nỡ để Sơ Tâm chịu oan ức.”

Lúc này Lâm Vân mới nguôi giận, lườm anh một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm áp tai lên cửa, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng lùi xa sang một bên.

Lâm Vân vừa mở cửa đã thấy cô đứng bên ngoài, bà hơi ngẩn người.

“Sơ Tâm à...”

Trương Sơ Tâm cười tươi tắn, khoe mắt cong lên như vầng trăng, gọi: “Mẹ.”

P.s: Câu chuyện bận rộn không hồi kết của mình:(

45. Chương 44

(Lưu ý: Chương này lại không có bản raw nên edit từ bản convert có thể có nhiều sai sót hơn chút. Nội dung truyện về cơ bản không bị thay đổi gì.)

Lâm Vân cười với Trương Sơ Tâm, vỗ cánh tay cô nói: “Mẹ đi xuống nấu cơm, hai con cũng chuẩn bị xuống ăn đi nhé.”

Sau khi bà đi xuống nhà rồi, Thẩm Chi Niên ủ rũ cụp đuôi từ bên trong đi ra.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, mím môi. Anh hừ một tiếng: “Đắc ý lắm sao?”

Cô không kìm nổi nữa bật cười thành tiếng, sau đó liền bị anh nhắc bồng lên bế về phòng ngủ.

Vào phòng, Thẩm Chi Niên xoay người áp cô lên sau cánh cửa, cúi đầu hôn lên môi cô. Trương Sơ Tâm theo bản năng ôm lấy anh, nhiệt tình đáp lại.

Một lát sau, hai người đều thở gấp tách nhau ra. Cô ngửa đầu giúp anh chỉnh lại cổ áo một chút rồi cong môi cười:

“Thẩm tiên sinh, từ nay về sau xin anh kiểm soát thái độ của mình cho tốt. Đừng có cùng phụ nữ bên ngoài làm tiểu tam tiểu tứ, bằng không em sẽ đánh chết anh.”

Thẩm Chi Niên cúi đầu cắn hờ lên môi cô: “Trương Sơ Tâm, em thật không có lương tâm. Anh có tiểu tam tiểu tứ khi nào chứ, thật oan ức quá.”

Cô cười: “Không phải em nói, là mẹ nói mà.”

Anh dịu dàng xoa đầu cô, “Mẹ anh chỉ nghĩ cho em thôi.”

Trương Sơ Tâm cảm thấy mình vô cùng may mắn, có một bà mẹ chồng tốt như vậy. Nhưng càng may mắn hơn chính là, cô còn có một ông xã tốt, Thẩm Chi Niên vĩnh viễn không bao giờ làm khổ cô.

Đêm về khuya, khi Thẩm Chi Niên tắm rửa xong bước ra, Trương Sơ Tâm đang ngồi trên giường đọc thư.

“Sơ Tâm, anh tưởng...” Anh đột nhiên sát tới, thuận tay đoạt mất lá thư trong tay cô, ghé sát bên tai cô thì thầm.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, “Đừng có mơ!”

Trong nháy mắt Thẩm Chi Niên xụ mặt, “Bà xã à...”

Cô ngồi thẳng người, khoanh chân lại chỉ vào chỗ đối diện trên giường, “Thẩm Chi Niên, anh ngồi đó đi, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Anh nghi ngờ nhìn cô, “Chuyện gì vậy?”

“Anh ngồi xuống đi đã.” Cô chỉ chỉ về phía cuối giường.

Thẩm Chi Niên sờ đầu. Hôm nay anh về nhà, đầu tiên thì bị mẹ gọi vào giáo huấn, lát sau thì tới lượt bà xã, anh đột nhiên cảm thấy bản thân không còn chút địa vị nào trong nhà hết. Nhưng rồi lại nghĩ: Chờ con gái sinh ra, chỉ sợ địa vị này còn xuống dưới cả mức âm. Anh ngoan ngoãn ngồi xuống cuối giường, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Sơ Tâm lấy ở bên dưới gối ra một cái hộp, ném lên người anh.

“Anh tự xem đi, sau đó nghĩ xem nên nói gì với em.”

Thẩm Chi Niên bị cô làm cho lo lắng theo, chợt dạ mở hộp ra. Một giây sau cả người cứng đờ, ngây ngốc ngồi đó.

Trương Sơ Tâm nhìn anh không nói gì.

Anh nhìn chằm chằm chiếc nhẫn hơn nửa ngày mới ngẩng đầu lên hỏi cô.

“Chiếc nhẫn này... Sao lại ở chỗ em?”

Năm đó anh mua nhẫn muốn tặng cho cô, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại của cha cô trở về đã ném chiếc nhẫn này đi rồi. Mặc dù sau đó cảm thấy hối hận nhưng đi tìm cách nào cũng không thấy nữa.

“Mẹ đưa cho em.”

Thẩm Chi Niên ngẩn người, bưng tỉnh hiểu ra. Khó trách anh tìm như thế nào cũng không thấy, hóa ra đã bị mẹ anh nhặt lại.

Trương Sơ Tâm khoanh tay trước ngực, hắt cằm nhìn anh.

“Anh nói đi, cho anh ba phút sắp xếp lại câu chữ.”

“Khụ...” Anh sờ sờ mũi, “Sơ Tâm à...”

“Không được phép không nói! Không được phép giấu giếm! Năm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng anh đã chuẩn bị nói rõ với em, đến cả nhẫn cũng mua rồi, vì sao không đưa cho em? Anh nghĩ lại cẩn thận đi không được phép nói dối em!”

Thẩm Chi Niên nhìn vào mắt cô. Năm đó khổ sở như vậy, thật sự anh không muốn nhắc lại nữa.

Trầm mặc hồi lâu, anh vẫn không mở miệng nói.

“Hết ba phút rồi, anh nói đi, em nghe.”

“Có nhất thiết không?” Thẩm Chi Niên nhìn cô, “Đều là chuyện đã qua lâu như vậy rồi, Sơ Tâm, chúng ta đừng nhắc lại chuyện trước kia được không?”

Cô trầm mặt không nói gì.

“Được... Năm đó, đúng là đã xảy ra một chút chuyện...” Thẩm Chi Niên siết chặt bàn tay, do dự một chút, “Năm đó đúng là anh đã chuẩn bị thổ lộ với em. Trước khi tới tìm em đã gọi điện qua...”

Trương Sơ Tâm tròn mắt, lắc đầu, “Em không nhận được điện thoại của anh.”

Trong ấn tượng của cô, Thẩm Chi Niên chưa từng gọi điện thoại cho cô. Mà cô có nhắn tin hay gọi điện qua anh cũng không hề trả lời. Khi đó trong lòng còn vô cùng ảm ức, người gì mà vô tình như vậy.

“Anh gọi điện thoại cho em khi nào?”

Thẩm Chi Niên không trả lời, chỉ nói: “Cuộc điện thoại đó, là cha em nghe máy.”

Trương Sơ Tâm càng ngạc nhiên, trong lòng đột nhiên hiện ra một suy nghĩ, giọng nói hơi run run: “Có phải ông ấy... có phải đã nói với anh gì đó không đúng phải không?”

Năm đó cha của Trương Sơ Tâm nói với anh những lời mà mỗi câu đều giống như mũi dao đâm vào người anh, khiến cho anh bị thương chồng chất, cả người đầy thương tích. Yết hầu anh chuyển động một chút, nói tránh đi:

“Cũng không nói gì, chỉ là ông ấy thấy chúng ta không hợp nhau.”

“Cái gì gọi là không hợp?” Trương Sơ Tâm nhìn anh, nước mắt trào ra.

Cô đi xuống giường, tới ngồi bên cạnh anh. Cô vuốt ve gương mặt anh, nhìn vào đôi mắt anh.

“Thẩm Chi Niên, có phải cha em đã nói gì đó làm tổn thương anh không?”

Tính cách của cha, Trương Sơ Tâm hiểu hơn ai hết. Có thể khiến cho một Thẩm Chi Niên đang dốc hết dũng khí tới thổ lộ mà phải từ bỏ, chắc chắn ông đã nói gì đó làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Trương Sơ Tâm ôm anh, thì thầm lên trán anh.

“Thẩm Chi Niên, anh không muốn nói thì đừng nói, em đều hiểu...” Cô nói, nước mắt thi nhau rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào, “Thật xin lỗi...”

Thẩm Chi Niên lắc đầu, ôm chặt lấy cô.

“Đều đã qua rồi, anh không nhớ nữa, em cũng đừng để trong lòng.”

Huống chi khi đó, cha cô nói không sai. Anh chỉ là một tên nhóc nghèo kiết xác, căn bản không hề xứng.

“Thẩm Chi Niên, từ khi em thích anh em chưa từng suy xét bất cứ chuyện gì. Chỉ cần có thể ở bên anh, dù cho ngày qua ngày ăn dưa muối em cũng tình nguyện.”

Trương Sơ Tâm siết chặt vòng tay ôm anh, vùi mặt vào cổ anh khóc nức nở.

Thẩm Chi Niên nói: “Sơ Tâm, anh sẽ không để em phải chịu khổ.”

Hôm sau, Trương Sơ Tâm vẫn dẫn Thẩm Chi Niên tới bệnh viện gặp cha mình,

Lúc tới, Hạ Lâm đang giúp cha cô lau người.

“Mẹ, con tới rồi.”

Hạ Lâm là mẹ kế của Trương Sơ Tâm, mấy năm trước quan hệ của hai người cũng không tốt lắm. Trương Sơ Tâm không thích bà ấy, cảm thấy lúc trước bà ấy và cha mình ở bên nhau chỉ vì ham tiền của cha mình. Dù cho hạ Lâm vẫn luôn cẩn thận đối xử rất tốt với cô, cũng không thể khiến cô thay đổi thái độ.

Nhưng sau khi cha cô phá sản, trong nhà nợ nần, Hạ Lâm lại không giống như những kẻ khác tai họa ập tới thì bỏ chạy. Bà ấy ngày ngày ở trong viện chăm sóc cha cô. Tục ngữ nói, hoạn nạn mới biết chân tình, Trương Sơ Tâm mấy năm nay cũng mới có thể mở miệng gọi một tiếng “mẹ”.

Hạ Lâm nghe thấy giọng cô, vội vàng quay đầu lại, còn chưa kịp mở lời đã bị người đàn ông anh tuấn đứng đặc bên cạnh cô làm cho ngẩn người.

“Sơ Tâm, vị này là...”

Trương Sơ Tâm kéo tay Thẩm Chi Niên mỉm cười giới thiệu, “Mẹ, có chuyện con chưa kịp nói với mẹ, dạo trước con đã đi đăng ký kết hôn rồi. Đây là chồng con.”

Lúc trước kết hôn với Thẩm Chi Niên chỉ là giả, đương nhiên cô sẽ không nói chuyện này với người nhà. Không ngờ sau lại xảy ra một vài chuyện, chưa kịp nói. Lúc này Hạ Lâm đột nhiên nghe được tin này, kinh ngạc tới mức không nói được lời nào. Bà nhìn Trương Sơ Tâm, rồi lại nhìn Thẩm Chi Niên, miệng giật giật, một lúc sau mới nói, “Sơ Tâm à, con... Con kết hôn sao không nói với mẹ một tiếng.”

Hạ Lâm vẫn luôn cho rằng Trương Sơ Tâm cuối cùng sẽ ở bên Hàn Thời Mặc, trong thâm tâm cũng sớm coi Hàn Thời Mặc như con rể. Bây giờ nghe cô giới thiệu chồng của mình, trong lòng có cảm giác khó giải thích nổi.

Trương Sơ Tâm cười cười, “Vừa lĩnh giấy đăng ký không lâu, còn chưa kịp nói với mẹ.” Cô kéo tay Thẩm Chi Niên, “Anh gọi mẹ đi.”

Thẩm Chi Niên ngoan ngoãn phối hợp, “Mẹ.”

Hạ Lâm ngăn người, mãi hồi lâu mới ừ một tiếng.

Đột nhiên xuất hiện một người con rể, thật sự có chút không quen.

Thẩm Chi Niên đặt hộp quà lên mặt bàn, ngồi xuống bên cạnh Trương Sơ Tâm. Hạ Lâm ngồi bên cạnh giường bệnh, đối diện hai người, không tìm được liếc mắt đánh giá Thẩm Chi Niên.

Tướng mạo đường hoàng, tuấn tú lịch thiệp, nhìn qua thật sự không có điểm nào đáng chê trách. Còn có chút quen mắt.

“Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi.”

Trương Sơ Tâm cười, “Chắc là ở trên TV rồi.”

Hạ Lâm kinh ngạc, “Cậu cũng là diễn viên sao?”

Tuy rằng Trương Sơ Tâm là diễn viên nhưng Hạ Lâm không thích giới giải trí hỗn loạn này chút nào, cảm thấy đàn ông trong giới này dễ bị cám dỗ không giữ được mình. Trước kia bà từng nói với Trương Sơ Tâm không nên tìm bạn trai trong giới.

Trương Sơ Tâm bật cười, “Anh ấy không phải diễn viên ạ.”

“Không phải diễn viên? Vậy cậu làm công việc gì?” Tuy rằng hỏi vậy có chút không lịch sự nhưng con gái mình gả cho người ta, một số chuyện vẫn phải hỏi rõ ràng.

Thẩm Chi Niên nói, “Là doanh nhân ạ.”

“Kinh doanh à?” Hạ Lâm lặp lại một chút, không nói thêm gì.

Từ khi chồng làm ăn buôn bán phá sản, Hạ Lâm đối với giới kinh doanh có chút sợ hãi, cảm thấy cuộc sống không đủ ổn định. Cho nên mấy năm nay, bà luôn khuyên Trương Sơ Tâm và Hàn Thời Mặc ở bên nhau. Điều kiện gia đình Hàn Thời Mặc không tồi, lại còn là luật sư. Luật sư so với ngành kinh doanh, chỉ cần có chút bản lĩnh thì danh tiếng sẽ ngày càng lớn, càng có địa vị. Không giống làm ăn buôn bán, hiện tại thì giàu có nhưng không biết ngày đó sẽ phá sản.

Hạ Lâm nhìn Thẩm Chi Niên, trong lòng thầm nghĩ: “Không biết là nắm giữ công ty của gia đình hay là bản thân gặp may mắn nữa. Dù sao cũng xem như gia đình giàu có tuy nhiên có quá nhiều rủi ro.

Bà lại nhìn Trương Sơ Tâm, trong lòng lo sợ bất an.

Khi Thẩm Chi Niên đi ra ngoài nghe điện thoại, bà liền kéo tay cô, lo lắng nói.

“Đứa trẻ này, trước kia không phải mẹ bảo con tìm người nào ổn định một chút sao, giống như Thời Mặc rất tốt đó thôi, hoặc là tìm một nhân viên công vụ nào đó cũng được. Con xem ba con chính là ví dụ đó, chúng ta sau này không tham phú quý, chỉ cần ổn định thôi không tốt sao?”

Trương Sơ Tâm không hề nghĩ là Hạ Lâm lại không hài lòng với Thẩm Chi Niên, cô hơi cau mày.

“Rất ổn định, không có vấn đề gì.”

“Thương trường là nơi nguy hiểm nhất, làm gì có chuyện yên ổn chứ. Hiện giờ con có thể hưởng vinh hoa phú quý, nhưng nhớ có ngày nào đó xảy ra chuyện gì đó thì phải làm sao?”

Trương Sơ Tâm cười, “Vậy thì chịu khổ cực cùng anh ấy. Mẹ, không phải mẹ cũng như vậy sao?”

Hạ Lâm giật mình nhìn cô, không nói nổi lời nào.

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ lên tay bà.

“Mẹ, con thích anh ấy. Dù cho anh ấy làm gì, có tiền hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần có thể ở bên anh ấy, chuyện gì con cũng chịu đựng được.”

Hạ Lâm thở dài, kéo tay cô.

“Con bé này, vẫn luôn có chủ kiến như vậy. Nếu con vui vẻ như vậy, mẹ và ba con cũng yên tâm rồi.”

- - - - -

Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên ở lại bệnh viện một lúc nhưng cha cô vẫn không tỉnh lại.

Hạ Lâm nói: “Dạo này ông ấy đều như vậy, thỉnh thoảng có thể mở mắt, đôi khi còn nói được mấy câu ngắn, Nhưng hầu như là giống như bây giờ, cả ngày cũng không tỉnh dậy.”

Chờ đến hơn ba giờ chiều, hai người mới rời khỏi bệnh viện.

Từ bệnh viện ra ngoài, Trương Sơ Tâm kéo tay anh.

“Hôm nay anh trầm mặc thế.”

“Có sao?”

Trương Sơ Tâm vỗ lên bàn tay anh, an ủi, “Anh đừng lo, mẹ em rất thích anh.”

“Thật không?”

“Đương nhiên.” Cô dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh, “Em còn có thể lừa anh hay sao?”

Thẩm Chi Niên nhớ tới vừa nãy đứng ngoài phòng bệnh nghe thấy, khóe miệng cứng đờ mới miễn cưỡng nở một nụ cười, xoa đầu cô.

“Anh tin em, có lúc nào anh không tin em đâu.”

Trương Sơ Tâm nhếch môi cười.

Thẩm Chi Niên không kìm được ôm cô, lại nói thêm, “Sơ Tâm, anh sẽ không để em phải chịu khổ đâu.”

Cô tựa đầu vào lồng ngực anh, “Em biết, em tin anh.”

Khi hai người tách ra, tình cờ nhìn thấy Hà Thanh đứng cách đó không xa.

Từ lần trước Thẩm Chi Niên nhập viện, Trương Sơ Tâm cũng không gặp qua cô ta nữa. Giờ này cô ta cùng với một người đàn ông đi ra khỏi bệnh viện.

Thẩm Chi Niên cũng đã lâu không gặp Hà Thanh. Nhưng hiện tại thấy cô ta trong lòng cũng chẳng có cảm xúc gì, thậm chí chút áy náy cũng không có. Anh nắm tay Trương Sơ Tâm đi lướt qua họ.

Hà Thanh nhìn theo bóng dáng hai người, bàn tay đã siết chặt tới mức phát đau.

Từ khi nào, cô và Thẩm Chi Niên đối mặt nhau mà ngay cả một lời chào hỏi cũng không thể nói ra với nhau? Trong giấc mộng của cô, rõ ràng hai người còn cùng nhau tối bạc đầu.

Hà Thanh nhìn xe bọn họ chạy xa, nước mắt dâng lên.

Yêu một người, vì sao lại biến thành như vậy?

“Người em thích, là anh ta sao?” Giọng Tô Khải lạnh nhạt vang lên.

Hà Thanh dụi mắt, “Không liên quan tới anh.”

.....

Tối hôm đó, Hà Thanh nhận một cuộc điện thoại.

“Thư ký Hà, cô từng đồng ý hợp tác với chúng tôi mà? Khi nào lại tiết lộ bí mật của tập đoàn X.N cho chúng tôi vậy?”

P.S: Mẹ Hà Thanh này bao giờ mới bị hạ đài vậy? --

46. Chương 45

Hà Thanh ngồi trên ban công, châm một điếu thuốc.

Điện thoại đang để chế độ loa ngoài, giọng của người đàn ông có vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Rốt cục định thế nào đây? Khi nào cô mới đưa cho chúng tôi tin tức mới, chúng tôi đều đang chờ đánh một trận lớn đây! Cô yên tâm, đập đổ X.N không thể thiếu được vị trí tốt cho cô đâu.”

Hà Thanh vừa hút hai hơi thuốc, không biết Tô Khải đi ra từ đâu đoạt mất điếu thuốc sau đó tức giận dập tắt.

Cô ta lăm băm một câu, “Quản việc không đâu.”

“Cái gì? Cô nói sao?” Người đàn ông ở đầu dây bên kia gầm lên.

Hà Thanh tỏ ra khó chịu, nói: “Không có tin tức gì hết, hợp tác đến đây là kết thúc.”

“Cái gì?! Hà Thanh, cô có ý gì vậy? Trước kia không phải cô còn đồng ý cùng chúng tôi hạ bệ Thẩm Chi Niên sao? Bây giờ giữa đường lại muốn rút là ý gì? Cô làm vậy Tô tổng sẽ tức giận!”

Cô ta lạnh lùng cười, “Tức giận? Thì liên quan gì tới tôi?”

“Hà Thanh, cô cho rằng cô nói không làm là có thể không làm sao? Tôi khuyên cô tốt nhất đừng đắc tội với Tô tổng!”

Hà Thanh nhếch môi, “Vậy tôi cũng khuyên mấy người, từ bỏ sớm đi. Thẩm Chi Niên không phải người các ông có thể đối phó dễ như vậy đâu.”

“Phi!” Người đàn ông kia chửi thề, “Hắn ta chỉ là một tiểu tử vất mũi chưa sạch lập được chút nghiệp còn con thì có gì lợi hại? Chẳng qua là số hắn may mắn thôi! Bây giờ người đối phó với hắn chính là Tô tổng! Hà Thanh, nếu như cô khôn ngoan thì hãy hợp tác cùng chúng tôi, lật đổ tập đoàn X.N, cô sẽ có những gì cô muốn.”

Hà Thanh lạnh nhạt “à” một tiếng, “Chỗ tốt? Thẩm Chi Niên đã cho tôi đủ rồi, cả đời này dùng cũng không hết.”

“Hà Thanh, CMN cô có ý gì?”

“Không có ý gì hết. Không muốn làm là không muốn làm thôi.” Dứt lời cô ta liền ngắt điện thoại, thuận tay tắt máy luôn.

Tô Khải đứng dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, “Sao thế? Nghĩ thông rồi? Không phải trước kia còn rất muốn trả thù anh ta hay sao?”

Trả thù? Cô ta thật sự muốn trả thù anh khi nào chứ?

Hà Thanh không để ý đến Tô Khải, vừa định cầm lấy bao thuốc trên mặt bàn đã bị anh ta giành lấy, vút thẳng xuống dưới lầu.

“Hà Thanh, CMN có người mẹ nào giống như cô không?”

Hà Thanh nhìn bao thuốc bị ném qua ban công, trầm mặc một hồi rồi ngẩng đầu nhìn Tô Khải.

“Anh không thể có đạo đức một chút à?”

Tô Khải cười mỉa mai, “Đạo đức? Tô Khải tôi so với cô có đức hơn nhiều!”

Hà Thanh lườm một cái, đi vào ghế sofa.

Tô Khải giơ chân đá nhẹ cô ta một cái.

“Cô nói xem, sao lại không trả thù anh ta nữa?”

Hà Thanh vẫn không thèm để ý đến anh ta.

“Nói mau, nói mau, Hà Thanh.”

Cô ta không chịu được liếc mắt qua, “Tôi không nữ, không được à?”

Sắc mặt Tô Khải sầm lại, tức giận không nói được lời nào.

Hà Thanh lăm bằm, “Tự mình muốn hỏi cho bằng được.”

Sau một lát, Hà Thanh ngồi thẳng người nhìn Tô Khải, “Tôi muốn ăn chua.”

Anh ta cười gằn, “Bảo Thẩm Chi Niên đi mà mua cho cô.”

Hà Thanh cầm lấy gói ném về phía anh ta.

Tô Khải bắt lấy, trừng mắt lườm. Hà Thanh cũng lườm lại, hai người hằm hằm nhìn nhau. Cuối cùng nửa ngày vẫn là Tô Khải chịu thua, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Chua.”

Tô Khải nhìn cô ta một cái, đi thẳng vào phòng bếp.

Hà Thanh cho rằng anh ta chuẩn bị đồ ăn, kết quả anh ta lại mang ra một bình dấm, đặt xuống mặt bàn.

“Chua đấy, uống đi!”

Hà Thanh đập một cái, “Tô Khải, anh muốn chết à?”

- _____

Từ khi tin tức Trương Sơ Tâm được kim chủ bao nuôi bị tung lên mạng, liên tiếp ba ngày cô đều đứng đầu top tìm kiếm trên Weibo.

Lúc Tống Hi gọi điện thoại tới vô cùng kích động, “Sơ Tâm, lần này chị thật sự bạo hồng thật rồi!”

Trương Sơ Tâm ở nhà một mình, đang rửa quả cherry, điện thoại mở loa ngoài đặt trên bệ bếp, nghe vậy chỉ cười cười.

“Em nói xem thế nào gọi là bạo hồng?”

“Toàn dân bàn luận, không phải là bạo hồng sao?”

“Có tác phẩm không?”

“Ách... Đây chỉ là vấn đề tạm thời...”

“Không có tác phẩm thì đừng nói tới chuyện bạo hồng, toàn dân bàn luận cũng chỉ là muốn đào bới đời tư của chị.”

“Ôi, Sơ Tâm, nhắc tới chuyện này em thật sự muốn hỏi chị, Thẩm tổng khi nào mới chịu cho chị danh phận chính thức vậy?”

“Danh cái gì? Chị vốn là vợ anh ấy, còn cần danh phận chính thức?”

“Ý của em là giải thích với truyền thông ấy, để mọi người đều biết chỗ dựa của chính chính là ai?”

“Anh ấy không phải là chỗ dựa của chị, anh ấy là chồng chị.”

Tống Hi bật cười, “Em nói đùa một chút, chị tính toán nhiều thế.”

Trương Sơ Tâm cũng cười, “Hai ngày nữa chị trở về đoàn phim, ngày kia em tới đón chị đi.”

Tống Hi hỏi, “Chồng chị không tiễn chị à?”

“Hôm đó anh ấy đi công tác.”

Trước đêm Thẩm Chi Niên phải đi công tác, hơn nửa đêm còn ôm lấy Trương Sơ Tâm chán nản.

Hai mắt cô đã díp cả lại, “Chúng ta mau ngủ đi.”

Thẩm Chi Niên ôm cô hôn một cái, “Lần này đi công tác nhanh cũng phải bốn, năm ngày mới có thể trở về. Anh để Lâm Tĩnh đi theo bảo vệ em, có chuyện gì em hãy nói với cậu ta. Tối bên kia anh sẽ gọi điện cho em, em nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, đừng nghịch điện thoại nhiều, đi đứng cẩn thận, không nên nhảy nhót nhiều...”

Trương Sơ Tâm nhắm mắt lại, vùi mặt vào ngực anh lẩm bẩm, “Thẩm Chi Niên, anh phiền chết đi được...”

Khi quay trở lại đoàn kịch, Trương Sơ Tâm cảm thấy thái độ của mọi người đối với cô đều thay đổi. Theo hướng tốt hơn.

Trước kia các diễn viên trong đoàn cũng đều ngầm đoán Trương Sơ Tâm có chống lưng, dù sao bước chân vào giới giải trí này ai mà không có chống lưng chứ, tuy nhiên cũng không có ai coi trọng cô cả. Nhưng từ khi xảy ra việc của Đường Dật, tuy không ai nói gì nhưng trong lòng đều tự hiểu ngầm, có thể trong mấy ngày ngắn ngủi khiến cho một Tiểu thịt tươi đang nổi bị chìm xuống tới đáy, thì thế lực đứng sau phải lớn tới mức nào. Trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng ai cũng hiểu, đặc tội ai cũng không thể đắc tội Trương Sơ Tâm.

Đề tài liên quan tới cô trên mạng cũng ngày càng nhiều, thật sự giống như đã bạo hồng vậy. Đương nhiên, chuyện mà dân mạng bàn tán nhiều nhất vẫn là kim chủ sau lưng cô.

Ngày Trương Sơ Tâm hoàn thành vai diễn, Thẩm Chi Niên đi công tác nước ngoài. Gần đây anh đặc biệt bận rộn, thường xuyên phải đi công tác. Có lần nhớ cô lắm, nửa đêm còn bay về nước, sáng sớm hôm sau lại bay đi.

Là người điều hành một tập đoàn lớn, bận rộn cũng là chuyện bình thường, Trương Sơ Tâm không hề nghĩ ngợi gì nhiều.

Sau hôm phim đóng máy, Lâm Vân sáng sớm đã đưa cô tới bệnh viện khám thai.

Bà hẹn trước với bác sĩ, Trương Sơ Tâm đến khám cũng không cần xếp hàng. Kết quả kiểm tra cho thấy thai nhi phát triển rất tốt, các chỉ số đều không có vấn đề gì.

Lâm Vân cười tươi tắn, thật sự rất vui vẻ. Trương Sơ Tâm nhìn đáng vẻ hạnh phúc của bà, tâm tình cũng trở nên vui vẻ theo.

Hai người rời khỏi phòng kiểm tra thì vô tình chạm mặt Hà Thanh.

Hai lần liên tiếp gặp Hà Thanh ở bệnh viện, Trương Sơ Tâm liếc mắt thấy tờ kết quả khám thai trong tay cô ta. Cô kinh ngạc. Hà Thanh cũng không hề có ý giấu giếm, thản nhiên nhìn cô.

“Trương Sơ Tâm, tôi có thể nói riêng với cô mấy câu không?”

Giọng cô ta khá bình tĩnh, không hề có chút giận dữ nào.

Trương Sơ Tâm cùng Hà Thanh đi ra bên ngoài vườn hoa của bệnh viện, cô ta mở lời trước.

“Tôi tìm cô, cũng chẳng có lý do gì khác ngoài anh ấy. Tôi chỉ muốn nhờ cô nhắc nhở Thẩm tổng một chút, tập đoàn Tô thị của Tô Ứng đang tìm cách đối phó anh ấy. Tô Ứng là một kẻ hiểm ác, vô cùng tiểu nhân. Hắn muốn làm gì thì sẽ không từ thủ đoạn. Cô nói với Thẩm tổng, để anh ấy sớm có phòng bị.”

Trương Sơ Tâm nghe vậy hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn Hà Thanh.

Cô ta lại nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, rốt cục cũng là người đàn ông mà tôi yêu, tôi không nhẫn tâm tổn thương anh ấy.” Ngừng một chút mới nói tiếp, “Chuyện lần trước, tôi rất xin lỗi.”

Trương Sơ Tâm càng không nói nên lời. Cho tới giờ, cô và Hà Thanh luôn đối địch nhau, chưa bao giờ nghĩ là có một ngày hai người họ có thể bình thản nói chuyện như vậy.

Hà Thanh nhìn xa xăm, hai tay đặt trước bụng.

“Trương Sơ Tâm, cô biết không, con người tôi thật ra rất cố chấp. Trước kia Thẩm tổng sa thải tôi, tôi thật sự rất muốn tìm mọi cách trả thù anh ấy. Khi đó cả đêm không ngủ nổi, rất điên cuồng, trong đầu đầy suy nghĩ đáng sợ. Tôi thật sự không cam lòng. Tại sao tôi ở bên anh ấy nhiều năm như vậy, không đổi lại được kết cục viên mãn. Tại sao cô chẳng cần làm gì mà có thể có được toàn bộ tình yêu của anh ấy. Tôi thật sự không cam lòng, thật sự rất hận hai người...”

Cô ta nói xong, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía bụng của Trương Sơ Tâm.

“Đứa bé được mấy tháng rồi?”

Cô không nghĩ tới cô ta lại đột nhiên hỏi việc này, hơi ngẩn người đáp: “Hơn bốn tháng rồi.”

Hà Thanh cười, “Tôi cũng gần như vậy.”

Cô ta nhìn ra phía xa, khóe miệng hơi cong lên.

“Nó tới rất bất ngờ, trước đó tôi vô cùng băn khoăn có nên giữ đứa bé này lại không, sau này cuộc sống phải trải qua thế nào. Thế nhưng tôi chợt phát hiện ra đứa bé đã làm tôi bình tâm hơn nhiều. Tôi nghĩ lại, có phải tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu không?”

Trên đường trở về nhà, tâm tình Trương Sơ Tâm vô cùng phức tạp. Một mặt vui vì Hà Thanh có thể nghĩ thông suốt, cô thật tâm hi vọng sau này cô ta có thể sống tốt hơn. Một mặt lại rất lo lắng cho Thẩm Chi Niên, cô liên tục nhắn tin cho anh, hơn mười tin mà không có hồi âm. Có lẽ anh đang bận, cô nghĩ.

Lúc ăn cơm trưa xong, Trương Sơ Tâm đang định đi nghỉ ngơi một lát thì Thẩm Chi Niên gọi điện về, cô lo lắng ngồi dậy từ trên giường, giọng hơi run run.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Ở Paris, sao thế? Nhớ anh à?” Giọng anh mang theo ý cười, rất bình tĩnh.

Trương Sơ Tâm thở phào nhẹ nhõm, “Hôm nay em gặp Hà Thanh, cô ấy bảo em nhắc anh cẩn thận với Tô Ứng.”

Thẩm Chi Niên hơi trầm mặc, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Anh biết rồi. Sơ Tâm, em đừng lo lắng cho anh, nghỉ ngơi thật tốt. Thân thể mới quan trọng.”

“Thật sự không có chuyện gì chứ?” Cô siết chặt chăn, căng thẳng hỏi.

“Không có chuyện gì. Em đừng lo, trời sập cũng có anh chống đỡ.”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, mắt cay cay.

“Em không sợ, em chỉ lo lắng cho anh thôi. Anh... Khi nào thì anh trở về?”

“Chuyến bay tới ngày kia.”

“Mấy giờ? Em tới đón anh.”

THÔNG BÁO: Từ chương 46 trở đi mình sẽ bắt đầu đặt 1 số chương ở chế độ riêng tư. Các bạn phải follow tài khoản của mình mới có thể đọc được. Riêng 2 chương cuối mình sẽ gửi trước cho các bạn thường xuyên vote và bình luận cho truyện, cụ thể mình sẽ thông báo lại trong chương 64. Sau một vài tháng mình sẽ public 2 chương cuối như bình thường. Đây xem như là phúc lợi dành riêng cho các bạn luôn ủng hộ mình từ khi bắt đầu edit tới giờ. Yêu mọi người <>

47. Chương 46

Thẩm Chi Niên không đồng ý để Trương Sơ Tâm đi đón anh. Sau khi xuống máy bay cũng không về nhà ngay mà đi thẳng tới công ty. Thấy anh bận rộn như vậy, bận tới mức khiến cho cô cảm thấy lo lắng, dường như có dấu hiệu gì đó.

Sau khi biết Thẩm Chi Niên trở về, hôm sau Trương Sơ Tâm ở nhà chuẩn bị đồ ăn sau đó bắt xe đưa tới công ty cho anh.

Đã là giữa trưa, khi lên tới tầng 28, các nhân viên vẫn đang vô cùng bận rộn, khắp nơi đều chỉ có tiếng gõ bàn phím và tiếng máy in.

Văn phòng Tổng giám đốc ở trong ấn tượng của Trương Sơ Tâm khá thoải mái, giờ phút này lại có phần nghiêm nghiêm trọng, vẻ mặt ai cũng rất căng thẳng.

Tiểu Triệu ôm một đóng tài liệu từ trong phòng làm việc đi ra, vừa nhìn thấy cô liền gắng gượng nở nụ cười.

“Chị Sơ Tâm, chị đến rồi à.”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ấy, một lúc lâu không tìm được hỏi: “Gần đây công ty xảy ra vấn đề gì sao?”

Triệu Triệu vội vàng lắc đầu.

“Không... không có gì. Sơ Tâm chị muốn tìm Thẩm tổng à? Chị vào văn phòng anh ấy đợi một chút, sắp còn đang bận họp sẽ quay lại ngay.”

Rõ ràng cô ấy không muốn tiết lộ gì nhiều với Trương Sơ Tâm. Cô cũng không hỏi thêm, gật đầu đi về phía văn phòng của Thẩm Chi Niên.

Trương Sơ Tâm đợi trong phòng khoảng mười phút, Thẩm Chi Niên kết thúc cuộc họp liền vội vàng quay lại.

vừa nghe thấy tiếng cửa phòng làm việc bị mở ra, cô liền đứng dậy khỏi ghế sofa.

Thẩm Chi Niên sải bước tới, ôm chặt cô vào lòng. Cô tựa đầu vào ngực anh, buồn buồn nói:

“Em nhớ anh muốn chết.”

“Anh cũng vậy.”

Hai người ôm nhau một lát, Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, viền mắt đỏ ửng. Cô vuốt ve gương mặt anh.

“Mới đi có mấy ngày thôi, sao lại gầy đi nhiều thế? Vành mắt vừa đen vừa sâu.”

Thẩm Chi Niên nắm tay cô hôn nhẹ một cái, cười nói: “Không có gì, do anh nhớ em thôi.”

“Anh nói vậy là muốn làm em xấu hổ à?” Cô bật cười cũng không vạch trần anh.

Cô kéo tay Thẩm Chi Niên ngồi xuống ghế sofa, mở hộp cơm ra.

“Đói không? Ăn cơm trước đã.”

Nhiều ngày Thẩm Chi Niên ăn uống không ngon miệng, khẩu vị không tốt, cầm đũa ăn được mấy miếng đã đặt xuống rồi.

Trương Sơ Tâm nhíu mày “Ăn không ngon à?”

“Sao có thể, bà xã anh nấu sao có thể không ngon được.”

“Vậy thì anh ăn nhiều một chút.”

Thẩm Chi Niên lại bê lên ăn vài miếng, sau đó thật sự không thể ăn thêm nữa, nhìn Trương Sơ Tâm ngại ngùng.

“Sơ Tâm, anh thật sự không ăn được.”

Còn có một đồng công việc chồng chất chờ anh giải quyết, anh thật sự không muốn lãng phí thời gian để ăn cơm.

Cô cau mày nhìn anh một cái, cũng không ép nữa, “Ăn không vào thì thôi, anh uống canh đi.”

Cô đưa bát canh qua cho Thẩm Chi Niên.

Anh lập tức một hơi uống cạn, nói với Trương Sơ Tâm thêm hai câu rồi vội vàng chạy về bàn làm việc vùi đầu xem tài liệu.

Trong lúc đó, không ngừng có người ra vào phòng báo cáo công việc với anh, đưa tài liệu, xin chữ ký. Thẩm Chi Niên bận rộn tới mất tối mũi.

Trương Sơ Tâm vẫn ngồi trên sofa nhìn anh, cô không giúp anh được chuyện gì, chỉ có thể ngồi yên lặng.

Hôm nay, Thẩm Chi Niên làm việc tới tận 12h đêm, cuối cùng mới đứng dậy khởi ghế.

Trương Sơ Tâm đang pha cà phê cho anh, anh đi tới ôm lấy cô từ phía sau, cầm đề lên bả vai cô, không nói gì chỉ yên lặng ôm như vậy.

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Còn công việc nữa không?”

Thẩm Chi Niên lắc đầu, “Không, muốn nghỉ ngơi một lát,”

Cô bỏ ly cà phê trong tay xuống, quay đầu lại ôm eo anh.

“Vậy thì đừng uống cà phê nữa, em lấy cho anh cốc sữa bò, anh uống rồi ngủ một lát đi.”

Anh gật đầu, dịu dàng hôn lên trán cô.

Trương Sơ Tâm lấy một hộp sữa trong tủ lạnh nhỏ, rót ra cốc rồi bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại.

Thẩm Chi Niên tựa bên cạnh bàn, nhìn cô chăm chú.

Lò vi sóng kêu “ting” một tiếng, cô lấy cốc sữa đã hâm nóng ra.

“Ấm rồi, vừa hay có thể uống.”

Anh cầm lên uống, Trương Sơ Tâm dịu dàng nhìn anh.

Một cốc sữa, Thẩm Chi Niên uống cạn rất nhanh. Khi anh đặt cốc xuống, cúi người hôn lên môi cô.

Anh hôn rất dịu dàng, xâm chiếm từng chút một. Khi rời ra, Thẩm Chi Niên đột nhiên ôm chặt cô vào lòng, trầm giọng nói:

“Sơ Tâm, anh sẽ không để em phải chịu khổ đâu.”

Thẩm Chi Niên nói câu này không dưới 10 lần, mãi sau này, Trương Sơ Tâm mới biết anh nói “sẽ không để em phải chịu khổ” cuối cùng là có ý gì.

Anh bận tới quay cuồng hơn một tháng, công ty mới ổn định trở lại.

Trở lại ngày hôm đó, Trương Sơ Tâm đứng ôm chặt lấy anh.

“Ông xã, vất vả cho anh rồi.”

Thẩm Chi Niên cũng ôm cô, trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười trầm ấm, anh xoa đầu cô, ghé sát vào tai cô nói:

“Sơ Tâm, anh yêu em.”

- - -

Gần đây, Thẩm Chi Niên không còn bận rộn như trước, mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc Trương Sơ Tâm.

Một ngày trời nắng đẹp, cô đang ở trên lầu tắm nắng.

Cây cối được tắm ánh mặt trời xanh mát, vô cùng đẹp. Giữa mấy chụm cây cảnh nhỏ có đặt một chiếc ghế sofa để nghỉ ngơi. Thẩm Chi Niên ngồi trên đó, cô nằm gối đầu lên đùi anh, trong tay cầm một quyển sổ ghi chép vừa lật xem vừa mỉm cười.

“Thẩm Chi Niên anh biết đây là gì không?”

Anh nhíu mày: “Gì vậy?”

“Kìm nén.”

Thứ Trương Sơ Tâm cầm trên tay chính là nhật ký của Thẩm Chi Niên, lần trước khi anh lén lút viết đã bị cô bắt gặp rồi giành lấy. Gọi là nhật ký có vẻ không chính xác bằng tên gọi “Cuốn sách tình yêu cho Trương Sơ Tâm”. Viết từ lớp mười cho tới bây giờ.

Cô lắc đầu thở dài, “Biết thế nào gọi là kìm nén không?”

Thẩm Chi Niên hơi nhướn mày.

Cô nói tiếp: “Giống như anh vậy, rõ ràng yêu thích muốn chết mà ngoài mặt còn cố gắng cắn răng kìm nén. Nếu năm đó anh nói với em sớm hơn, có khi con chúng ta giờ này đã có thể đi đánh nhau được rồi.”

Thẩm Chi Niên không kìm được bật cười, xoa bụng Trương Sơ Tâm, “Mấy tháng nữa con chúng ta có thể được chào đời rồi.”

Cô mỉm cười, anh giúp cô chỉnh lại mái tóc rối trước trán, “Sơ Tâm.”

“Ừm?”

Váy trắng bay bay trong gió, phác họa nên đường cong cơ thể tuyệt đẹp. Vì mang thang mà vóc dáng Trương Sơ Tâm còn đẹp hơn trước nhiều.

Thẩm Chi Niên đột nhiên sát lại, giọng nói trở nên khàn khàn, “Sơ Tâm, anh đã hỏi qua bác sĩ rồi, bây giờ chúng ta có thể...” Anh cúi người thì thầm vào tai cô.

Trương Sơ Tâm nghe xong đỏ bừng cả mặt, ngồi bật dậy. Anh nhìn cô, trong mắt tràn ngập ý cười mờ ám.

Cô trừng mắt với anh, “Đầu óc anh không bao giờ trong sáng được một chút à?”

Thẩm Chi Niên lại ôm lấy cô, để cô ngồi lên đùi mình, cánh môi dán sát gần vành tai cô cắn nhẹ.

“Sơ Tâm, anh nghĩ em chết chắc rồi.”

Buổi tối hôm đó, Trương Sơ Tâm thật sự bị Thẩm Chi Niên quấy nhiễu tới hơn nửa đêm, nếu không phải ngại cô đang mang thai, có lẽ anh còn định làm loạn tới sáng.

Quá nửa đêm cô mới miễn cưỡng ngủ được mấy tiếng. Ngày hôm sau tỉnh lại, Trương Sơ Tâm nằm trên giường không buồn nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên đang thay trang phục, ánh mắt tời ngoài cửa sổ hắt vào phòng, khiến trên đỉnh đầu anh như có một vầng hào quang.

Trương Sơ Tâm nghiêng người, ngẩng ngốc nhìn anh, “Hôm nay anh cũng phải đi làm à?”

“Tối một lát, buổi trưa sẽ về.” Thẩm Chi Niên thắt xong caravat trở lại bên giường, cúi người dịu dàng hôn lên trán cô.

Cô vuốt ve mặt anh, mỉm cười.

“Em ngủ thêm một lát, chờ lát nữa có người giao hàng tới nhà, lúc đó anh sẽ gọi điện cho em.”

Trương Sơ Tâm chớp mắt, “Đồ gì vậy?”

“Đồ tốt.” Thẩm Chi Niên nhìn cô, cười thần bí.

“Thứ gì mới tốt, bí mật như vậy à.”

Anh xoa đầu cô, lại cúi đầu hôn cô một cái, “Anh đi đây.”

Sau khi Thẩm Chi Niên đi rồi, cô không ngủ tiếp nổi. Nhưng cũng không muốn động dậy, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Tối hơn mười giờ sáng, Tống Hi gọi điện thoại tới, kích động nói: “Sơ Tâm, lần này chị thật sự bạo hồng rồi đấy!”

Lần đầu tiên cô đảm nhận vai nữ chính, thành tích phòng vé đạt mức kỷ lục. Cô cũng có xem tinh tức, cảm thấy lần này bạo lên cũng là kết quả trong dự đoán.

Chỉ mới nửa năm trước, cô còn mơ một ngày bản thân nổi tiếng. Khi đó muốn trở nên “hot” chỉ để có tiền trả nợ. Nhưng hôm nay thật sự bạo hồng rồi, trong lòng lại không có cảm giác gì đặc biệt.

“Sơ Tâm, sau này chị ra ngoài nhớ cẩn thận một chút, không biết nơi nào có phóng viên theo dõi...” Tống Hi đang nói thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cao giọng, “Tuyệt đối đừng mặc đồ ngủ ra ngoài! Phá hỏng hình tượng!”

Tống Hi nói rất to, Trương Sơ Tâm để điện thoại ra xa một chút, mở loa ngoài nói: “Chị biết rồi.”

“Còn có chuyện này, tuần sau là lễ trao giải điện ảnh, em chuẩn bị cho chị phần phát biểu cảm nghĩ, gửi vào mail cho chị, rảnh rồi thì chị xem qua một chút nhé.”

Cô không kìm được bật cười, “Tống Hi em thật hài hước, đến cả cảm nghĩ nhận giải cũng viết xong rồi?”

“Đương nhiên! Biết đâu đoạt giải thì sao! Em còn chút việc, cúp máy trước nhé.”

Trương Sơ Tâm nằm trên giường đến hơn 12 giờ, vừa rửa mặt xong thì Thẩm Chi Niên nhắn tin, bảo cô ra cửa nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh.

Cô vừa cười vừa đi ra khỏi phòng. Vừa xuống lầu đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Thật đúng giờ.

Trương Sơ Tâm mỉm cười, mở cửa ra.

“Phu nhân, chuyển phát nhanh của cô, mời cô ký nhận giúp.”

Là một chiếc hộp rất lớn được đóng gói kỹ, Trương Sơ Tâm không biết là cái gì nhưng tóm lại là bất ngờ Thẩm Chi Niên tặng. Cô nói cảm ơn sau đó ký nhận.

Đóng cửa lại, cô ôm hộp đi tới ngồi trên ghế sofa, lấy dao rạch một đường mở hộp.

Thẩm Chi Niên thật ra không phải là một người lãng mạn, tới cầu hôn cũng dùng phương thức vô cùng quê mùa.

Trong lúc mở hộp, Trương Sơ Tâm nghĩ tới rất nhiều thứ mà Thẩm Chi Niên có thể làm cho cô bất ngờ, nhưng cuối cùng không đoán trúng thứ gì. Khi cô nhìn thấy bộ váy cưới được gấp gọn gàng trong hộp, hai mắt chợt bừng sáng lên.

48. Chương 47

Lúc Thẩm Chi niên nhận được tin nhắn Trương Sơ Tâm gửi tới, anh đang ở trong phòng họp.

Màn hình điện thoại sáng lên, tin nhắn báo có một hình ảnh được gửi tới. Lòng anh run lên, còn chưa kịp trả lời đã thấy có tin khác gửi tới.

“Ông xã, đẹp không?”

Khóe miệng Thẩm Chi Niên không tìm được cong lên.

Trong ánh, Trương Sơ Tâm mặc váy cưới trắng tinh khôi, đứng bên cạnh cửa kính, ánh mặt trời vàng rực xuyên qua cửa sổ chiếu lên người cô, tựa như tỏa ra một vầng sáng lấp lánh. Làn da như ngọc không chút tí vết, giống một nàng tiên xinh đẹp.

Thẩm Chi Niên nhìn ngắm một lát, miệng nở một nụ cười rất tươi.

Cấp dưới đang trình bày về kế hoạch, thấp thỏm đợi anh cho ý kiến. Kết quả đợi tới nửa ngày Thẩm Chi Niên vẫn cứ cúi đầu nhìn điện thoại không nói năng gì.

Lâm Tĩnh và Tiểu Triệu ngồi cạnh nhau, nhỏ giọng buôn chuyện: “Tôi cam đoan, Boss đang tán gẫu với phu nhân.”

Tiểu Triệu lườm anh ta một cái, dè giọng nói: “Anh không thấy phí lời sao? Ngoài phu nhân ra, anh thấy Boss có trưng ra khuôn mặt tươi cười như vậy với ai chưa?”

Thẩm Chi Niên và Trương Sơ Tâm hàn huyên nửa ngày, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện ra phòng họp vô cùng yên tĩnh. Anh nhú mày.

“Không ai có ý kiến gì à?”

Nhân viên vừa trình bày kế hoạch toan mở miệng, Thẩm Chi Niên đã đứng dậy khỏi ghế: “Vậy thì tan họp!”

Dứt lời, không cho ai có cơ hội, lập tức xoay người bỏ đi thẳng.

Tiểu Triệu và Lâm Tĩnh cũng nhanh chóng nổi gót theo sau.

Trong phòng họp, các nhân viên chỉ biết nhìn này. Bọn họ còn chưa thoát khỏi trạng thái làm việc căng thẳng. Hơn một tháng trước, mỗi ngày cuộc họp đều giống như đang đánh trận, ai cũng nơm nớp lo sợ, thần kinh phải căng ra. Hôm nay đột nhiên sếp tổng thoải mái như vậy, đột nhiên họ cảm thấy không quen.

Không biết ai bỗng nói: “Diêm vương nhà chúng ta hôm nay sao vậy? Dễ dàng bỏ qua cho chúng ta thế?”

Viên Phương đứng lên khỏi ghế, “Anh nên quen dần đi. Lần trước tôi cũng sợ hãi một trận, lúc ấy chỉ hận không thể hi sinh trên bàn làm việc ấy chứ.”

Hồi trước công ty gặp phải nguy cơ lớn, Thẩm Chi Niên cùng toàn bộ nhân viên làm việc tăng ca. Anh đứng là được đúc bằng đồng, có thể làm việc không ăn không ngủ, nhưng nhân viên thì không phải ai cũng có thể chịu như vậy được. Vất vả lắm mới vượt qua nổi, mọi người còn mong được nghỉ ngơi một lần. Đường nhiên nguyện vọng này quá mơ hồ, chỉ có thể ngắm từ xa thôi.

Ngay vào lúc mọi người chẳng còn chút hi vọng gì thì đột nhiên một ngày, Lâm Tĩnh ôm đồng thiếp cười đến, ném tới trước mặt Viên Phương.

“Phát đi, công ty ai cũng có phần.”

Người đàn ông đi sau Lâm Tĩnh còn xách theo hai thùng to, Viên Phương vừa lộ đầu ra nhìn, chính là bánh kẹo cưới!

Viên Phương đứng dậy khỏi ghế.

“Chuyện gì vậy? Ai kết hôn?”

Lâm Tĩnh lườm anh ta: “Anh nói xem?”

Viên Phương tròn tròn mắt: “Lão... lão đại...”

Lâm Tĩnh nhếch môi cười: “Đầu tháng sau, Boss kết hôn, toàn thể nhân viên được nghỉ 3 ngày.”

Dứt lời, toàn bộ văn phòng Tổng giám đốc nháy mắt sôi sục.

“Được rồi. Chuyện tháng sau thì tính sau, mọi người bình tĩnh đã, có việc gì thì mau làm đi.”

- _____

Từ lúc chọn ngày tổ chức hôn lễ, Trương Sơ Tâm bắt đầu lo lắng.

Tống Hi còn cười trêu cô: “Chị xem chị kìa. Kết hôn thôi mà, có gì phải căng thẳng đâu.”

Cô cũng cảm thấy bản thân lo lắng thừa thãi, nhưng không cách nào khống chế được. Có lúc còn nghĩ ngợi tới mức mất ngủ, nửa đêm bò dậy nhắn tin cho Tống Hi: “Em nói xme có phải chị mắc chứng khủng hoảng trước hôn nhân không?”

Tống Hi nói: “Đây không phải là chuyện bình thường sao? Mấy tháng nữa chị còn có thể mắc hội chứng khủng hoảng trước khi sinh đấy.”

“...”

“Em nói này, chị ra ngoài giải trí chút đi, đừng ở nhà nghĩ linh tinh nữa. Vừa hay tối ngày kia là Lễ trao giải điện ảnh, chị có thể đi nhận thưởng.”

Trương Sơ Tâm trầm mặc: “Còn có thể nhận giải sao?”

“Đương nhiên rồi!”

“Tống Hi, chị căng thẳng tới mức toát mồ hôi rồi...”

“...”

Ngày hôm sau, Tống Hi đưa Trương Sơ Tâm đi tham gia một chương trình ra mắt nhãn hiệu.

Từ lúc cô bạo hồng tới giờ, tài nguyên trong tay bắt đầu tăng lên Phim điện ảnh mới, đại ngôn, thương hiệu nổi tiếng... Khắp nơi đều muốn mời cô tham gia sự kiện. Có điều Trương Sơ Tâm rất lười, lại còn đang mang thai, rất nhiều việc đều đẩy hết cho Tống Hi xử lý. Sự kiện lần này cũng là Tống Hi ngàn vạn lần cầu xin cô mới đồng ý tham gia.

Trên đường đi, Tống Hi ngồi trên xe vô cùng kích động.

“Sơ Tâm, chị biết không. Bây giờ người ta nhìn thấy em đều phải gọi một tiếng ”Chị Hi” đó.”

“Vậy à?” Trương Sơ Tâm đang nghịch điện thoại, thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy!” Tống Hi ngồi thẳng người, vẻ kiêu ngạo, “Chị không biết đó thôi, những người đó trước kia còn không thèm để em vào mắt. Bây giờ gặp em ai cũng đều cung kính gọi một tiếng ”Chị Hi”.”

“Sơ Tâm, nói thật cảm giác được người ta tôn trọng quá tốt mà. Chẳng trách người ta ai cũng muốn leo lên vị trí cao.”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn cô ấy, cười nói: “Đây không phải là điều tốt sao, Hi tỷ. Sau này em cũng xem như là có tên tuổi rồi.”

Tống Hi cười híp mắt, tựa như đang tưởng tượng ra tương lai tươi đẹp của bản thân. Một lát sau cô ấy mới xoa mặt Trương Sơ Tâm nói:

“Không phải đều nhờ phúc của chị sao?”

Người luôn muốn sống nhờ phúc khí của Trương Sơ Tâm là Tống Hi, mười phút sau bắt đầu thấu hiểu muốn hưởng thụ hết cái phúc khí này cũng chẳng dễ dàng gì. Làm người đại diện đã khó, làm người đại diện của nghệ sĩ đang “hot” còn khó hơn.

Trương Sơ Tâm vừa xuống khỏi xe, xung quanh đã có một đồng phóng viên cầm micro lao tới, như chiến trận vậy. Cô sợ choáng váng, theo bản năng ôm bụng lui lại phía sau, sắc mặt trắng bệch.

Từ lúc quay phim xong cô chỉ yên tâm ở nhà dưỡng thai, mặc dù biết bản thân bạo hồng nhưng cũng rất ít khi lộ diện. Bị phóng viên vây chặt như vậy, ngoại trừ lần trước gặp phải Hà Đình ở trước cửa công ty ra thì đây mới là lần thứ hai, thậm chí quy mô còn lớn hơn lần đầu. Cô đang định quay trở lại xe, rời đi.

Tống Hi thấy thế cũng sợ hết hồn, vội vàng lao từ trên xe xuống chắn trước mặt Trương Sơ Tâm. Tống Hi có thân hình cao lớn, chắn trước mặt khiến cô có cảm giác được bảo vệ.

“Thật ngại quá, phiền các vị tránh đường, hôm nay chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn.” Từ lúc có danh tiếng Tống Hi đối mặt với phóng viên cũng thấy tự tin hẳn.

Trương Sơ Tâm đứng sau cô ấy, cẩn thận bảo vệ cái bụng bầu của mình.

Đột nhiên có giọng nói từ đâu vang lên, “Trương tiểu thư, không biết gần đây cô có xem tin tức trên mạng không? Có lời đồn sở dĩ cô bạo hồng là do được kim chủ bao nuôi, có chồng lưng lớn, đối với chuyện này cô có gì muốn nói không?”

Trương Sơ Tâm nghe được hơi nhướn mày, nhìn về phía nữ phóng viên kia.

Thật sự lợi hại, đưa ra vấn đề rất sắc bén, người bình thường chắc không thể hỏi thẳng như vậy.

Tống Hi tức giận tới mức tái mặt, chỉ vào nữ phóng viên kia.

“Cô là phóng viên của tòa soạn nào? Tên gì? Nói năng vô căn cứ như vậy, tôi muốn kiện cô!”

Trương Sơ Tâm kéo tay Tống Hi ngăn lại. Cô cũng hiểu được đại khái rồi. Ngày hôm nay những người tới đây đều là vì cảm thấy hứng thú với đề tài này. Dù sao việc cô được kim chủ bao nuôi đã được bàn tán trên mạng từ lâu rồi, nhưng cô không ra mặt. Bây giờ có dịp bắt được người, những phóng viên này đều mong giật được tin hot.

Mặt cô không biến sắc đi ra khỏi sự che chắn của Tống Hi, ánh mắt bình thản.

“Nếu như mọi người chỉ muốn hỏi vấn đề này, vậy tôi cũng không có gì để nói cả.”

Một phóng viên khác lại hỏi: “Trương tiểu thư, vậy xem như là cô thừa nhận sao?”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta: “Tôi cảm thấy năng lực nghe hiểu của cô có vấn đề.”

Một câu nói khiến đám phóng viên dờ người.

Cô đi vòng qua bọn họ, tiến vào bên trong hội trường.

Nửa giờ sau.

Trương Sơ Tâm vẫn đang ở trong hậu trường, đợi nhà tạo mẫu làm tóc cho mình. Tống Hi cầm điện thoại di động, tức giận đùng đùng đi tới.

“Tức chết em mất! Đám phóng viên này chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn! Lão nương thật muốn tát cho bọn họ mấy cái!”

Trương Sơ Tâm cũng kiểm tra weibo, trong nửa tiếng qua, tin tức Trương Sơ Tâm thừa nhận được kim chủ bao nuôi đã được đẩy lên top search, không hề giảm độ hot.

Cô xem qua, cảm thấy tẻ nhạt nên cất di động đi. Thấy Tống Hi vẫn đang tức giận đành an ủi:

“Bình tĩnh, chúng ta thanh giả tự thanh, việc gì phải sợ người khác bàn tán.”

Trương Sơ Tâm nói càng khiến cô ấy muốn phát hỏa hơn.

“Sơ Tâm, sao chị lại không giải thích với bọn họ chứ? Tùy ý lan truyền tin tức như vậy được sao? Em đã nói với chị rồi, giờ chị vừa nổi tiếng hơn một chút, fan cũng chưa đủ cứng cáp. Tin này truyền ra phía dưới bao nhiêu người bình luận là muốn từ bỏ làm fan!” Tống Hi càng nói càng giận, “Em phải tìm người kiểm soát lại hot search.” Nói xong liền xoay người định bỏ ra ngoài.

Cô ấy vừa quay lại đúng lúc nhìn thấy Mạc Thi và người quản lý từ bên ngoài đi vào.

Phòng trang điểm là dùng chung, vừa nãy chỉ có mình Trương Sơ Tâm, không ngờ đột nhiên có người đi vào, Tống Hi nhướn mày.

Chưa kịp nói gì đã nghe thấy người quản lý của Mạc Thi nói bóng gió:

“Vì vậy người ta mới nói, làm người ngàn vạn lần không thể làm những việc trái lương tâm. Đã làm thì chính là đã làm, muốn che giấu cũng vô dụng thôi.”

Mạc Thi chỉ cười, liếc mắt nhìn qua Trương Sơ Tâm không nói gì. Sau đó cô ta đi tới vị trí bên cạnh cô.

Tống Hi lại sắp phát hỏa, Trương Sơ Tâm thấy vậy vội vàng ngăn lại.

“Hi Hi, em giúp chị đi lấy chai nước với. Chị khát.”

Lúc này Tống Hi mới chịu thôi, đi thẳng ra ngoài.

Cô ấy đi rồi, người quản lý của Mạc Hi ở bên cạnh vẫn tiếp tục mắng chửi mèo mĩa mai chuyện Trương Sơ Tâm được bao nuôi.

Nói mãi Mạc Thi cũng cảm thấy nhàm chán, bảo với người quản lý của mình:

“Chị, em để quên túi xách ở xe rồi, chị đi lấy giúp em với.”

“À... Để chị bảo Tiểu Nhã.”

“Tiểu Nhã không biết ở tận đâu rồi, chị đi đi.”

Người quản lý do dự một lát sau đó vỗ vai Mạc Thi:

“Vậy chị đi lấy, em cẩn thận một chút.” Nói đoạn còn quay sang liếc Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm thấy nực cười, cẩn thận như thế là sợ cô bắt nạt Mạc Thi à? Một lát sau, cô lại nghĩ thầm: “Cũng đúng, dù sao vai nữ chính cũng là cô giành mất cơ hội của Mạc Thi, người ta coi cô là kẻ thù cũng không có gì lạ cả.”

Người quản lý ra ngoài rồi, phòng trang điểm cũng trở nên yên tĩnh.

Trương Sơ Tâm ngồi chỉnh lại tóc, Mạc Thi thì trang điểm.

Một lúc lâu, cô ta đột nhiên nói, “Tôi đã xem qua phim điện ảnh rồi, cô diễn cũng không tệ.”

P.S: Tống Hi đúng là còn quá non. Tác giả viết hường phần thì ổn chứ các tình tiết khác còn non tay quá. Cố lên, lết mãi tới chương 47 rồi:(

49. Chương 48

Trong làng giải trí, Mạc Thi là nghệ sĩ tuyển một, lúc bị đổi vai cô ấy đã biết Trương Sơ Tâm có chỗ dựa, vốn dĩ trong lòng rất tức giận. Dù sao cô ấy cũng đã ở trong làng giải trí nhiều năm như vậy, vừa quay phim đã bị đổi vai, từ trước tới nay mới là lần đầu, mà đối phương lại còn là diễn viên tuyển 18 chẳng có tên tuổi gì.

Tới khi bộ phim đó được công chiếu, cô ấy cũng đi xem qua. Sau khi xem, lại thay đổi suy nghĩ về Trương Sơ Tâm. Dù có chỗ dựa nhưng thực lực thì không hề kém. Sau đó mỗi khi rảnh rỗi Mạc Thi đều mở mấy bộ phim trước kia Trương Sơ Tâm từng đóng ra xem, mặc dù chỉ là vai phụ nhưng diễn xuất rất đặc sắc.

Vậy mới nói, bên ngoài đồn đại Trương Sơ Tâm bạo hồng sau một đêm, thật ra cũng không phải ngẫu nhiên. Trong giới này, những người một đêm bạo hồng không ít, nhưng từng bước rèn luyện diễn xuất, thật sự hồng lên cũng không thiếu. Đương nhiên, nếu muốn đỏ một cách chân chính thì cũng cần có chút duyên phận. Trương Sơ Tâm là người có cả diễn xuất lẫn duyên phận, bộ phim này công chiếu, liền lập tức đỏ.

(“hồng” và “đỏ” đều là từ chuyên dùng trong giới giải trí, ý chỉ độ nổi tiếng và phổ biến của nghệ sĩ.)

Còn chỗ dựa của cô...

Trong giới này, nghệ nhân đang “hot” làm gì có ai không có chỗ dựa.

“Tin tức trên mạng không phải là thật à?” Mạc Thi nhìn bản thân trong gương, vẻ như tùy ý hỏi một câu.

Trương Sơ Tâm cười, không nói gì. Rõ ràng có ý không muốn bàn luận về việc này.

Dù sao cũng là mình vô ý, Mạc Thi cười tạ lỗi: “Xin lỗi, tôi chỉ thuận miệng hỏi chút thôi.”

“Không sao.” Trương Sơ Tâm nghiêng đầu, cũng mỉm cười lịch sự.

Vốn tưởng là đối thủ một mắt một còn, không ngờ gặp nhau lại vô cùng tự tại vui vẻ, hai người càng nói chuyện càng hợp, cuối cùng còn trao đổi cả số điện thoại.

Trương Sơ Tâm rất thích Mạc Thi, cô lấy một tấm thiệp cưới từ trong túi ra đưa cho cô ấy, “Đầu tháng sau tôi kết hôn, mời cô tới tham dự.”

Mạc Thi kinh ngạc nhìn cô. Trương Sơ Tâm mỉm cười.

Mạc Thi không mở thiệp cưới ra xem ngay mà chỉ hỏi: “Kết hôn vào lúc này, cô không thấy đáng tiếc sao?”

Cô không nghĩ tới Mạc Thi lại hỏi vấn đề này, kinh ngạc một hồi lâu.

Cô ấy nói: “Vào lúc đang ”hot” mà kết hôn, cô không sợ ảnh hưởng tới nhân khí sao?”

(*Nhân khí: có thể hiểu là độ nổi tiếng, sự yêu thích trong làng giải trí)

Lúc này Trương Sơ Tâm mới hiểu ý cô ấy, lắc đầu đáp:

“Đối với tôi mà nói, ở cùng người mình yêu mới là điều hạnh phúc nhất. Cho nên ảnh hưởng tới nhân khí, hồng hay không hồng, thật ra cũng chẳng có gì quan trọng.”

Mạc Thi sợ hãi nhìn cô, cả người cứng ngắc, trong ký ức sâu xa nhất đột nhiên nhớ tới một người, đôi mắt cay cay muốn rơi lệ. Cô ấy vội vàng cúi đầu, mở tấm thiệp trong tay ra xem.

Khi nhìn thấy tên chú rể, một lần nữa vô cùng kinh ngạc. Cô ấy nhìn Trương Sơ Tâm bằng ánh mắt khó tin.

“Thẩm... chính là...”

Trương Sơ Tâm thở dài, sau đó cười nói: “Tạm thời tôi không muốn để nhiều người biết.”

Mạc Thi nhìn phía sau hai chữ “chú rể” là tên của Thẩm Chi Niên, thật sự ngạc nhiên không thốt nên lời. Một lúc sau cô ấy mới cong môi cười.

“Sơ Tâm, chúc mừng cô.”

Ai có thể nghĩ rằng, Trương Sơ Tâm trên mạng bị đồn là tiểu tam được kim chủ bao nuôi, thực tế lại được gả cho nam thần trong lòng hàng vạn thiếu nữ.

Mạc Thi gấp thiệp cưới lại, bỗng nhiên nhớ tới bốn năm trước, có một người đàn ông cũng từng cầu hôn với cô. Đáng tiếc khi đó đúng lúc cô đang trên đà nổi tiếng, nên đã dứt khoát lựa chọn sự nghiệp. Sau này mặc dù ngày càng có địa vị tuy nhiên cô vẫn luôn cảm thấy hối hận. Nếu như lúc trước lựa chọn kết hôn cùng người đó, có thể hiện tại cô đã có con cái rồi. Cuộc sống có lẽ là một bức tranh yên bình.

Đáng tiếc, trên đời này, thời gian là thứ duy nhất không thể quay trở lại.

Ở đây Trương Sơ Tâm tán gẫu với Mạc Thi khá vui vẻ, thì bên kia Tống Hi và trợ lý của Mạc Thi là CC cùng nhau đi vào phòng. Vừa tới cửa hai người đã có ý muốn gây gổ.

Trương Sơ Tâm vội vàng gọi Tống Hi lại.

Tống Hi mặc dù vô cùng tức giận nhưng vẫn nghe lời Trương Sơ Tâm. Vừa thấy cô gọi liền lườm CC một cái sau đó nhanh chóng đi về phía này.

CC trong miệng vẫn còn lầm bầm, đi tới bên cạnh Mạc Thi.

Mạc Thi ngẩng đầu trừng mắt với cô ta.

CC nhú mày, còn định nói gì đó nhưng Mạc Thi đã đứng dậy khỏi ghế, quay đầu nói với Trương Sơ Tâm:

“Sơ Tâm, chúng tôi đi trước. chúc cô làm việc thuận lợi.”

Hai người bày ra dáng vẻ bạn bè thân thiết, khiến Tống Hi và CC đều bối rối. Tình huống này là sao? Hai đối thủ một mắt một còn đột nhiên biến thành bạn bè?

Mạc Thi kéo tay CC ra khỏi phòng trang điểm.

“Em với Trương Sơ Tâm có chuyện gì thế? Em đừng quên, vai của em là bị cô ta cướp mất! Nếu không tại cô ta, bây giờ phim điện ảnh công chiếu, em có thể nổi tiếng hơn rất nhiều rồi! Quá hời cho tiểu tiện nhân!”

Mạc Thi lườm cô ta: “Chị nói chuyện cho cẩn thận! Sơ Tâm có thực lực, qua bộ phim này mới có thể nổi tiếng. Bản thân cô ấy cũng không hề kể công, nếu cho em diễn chưa chắc đã có thể diễn tốt như cô ấy.”

CC kinh ngạc: “Mẹ của tôi à, từ khi nào mà em tự ti thế?”

Mạc Thi nhìn cô ta một cái, chẳng muốn nói gì nữa.

Trên đường đi tới hội trường họp báo, Mạc Thi vẫn không tìm được nói ra:

“Chị biết người chống lưng cho Trương Sơ Tâm là ai không?”

“Ai vậy?”

Mạc Thi ghé sát vào tai cô ta thì thầm một cái tên.

CC nghe xong vô cùng khiếp sợ, miệng tròn xoe không nói nên lời.

Mạc Thi vỗ vai cô ta, “Vì vậy, sau này chị đừng bát quái với đám người trên mạng nữa.” Dừng một lát hạ tầm mắt nói: “Em rất hâm mộ cô ấy.”

Vào thời điểm tốt nhất, may mắn gả cho người mình yêu thương nhất.

Mãi lúc sau CC mới nói ra được một câu, “Là nam thần... Mẹ nó! Thẩm Chi Niên đó! Nam thần của bà đây! Chính là kim cương Vương Lão Ngũ* đấy!”

(*Kim cương Vương Lão Ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ 5 tiêu chí: có tiền, có sự nghiệp, đẹp trai, có học thức,...)

Mạc Thi nhìn cô ta một cái, “Dù có một vạn năm nữa thì cũng không tới lượt chị đâu.”

“Không được, hôm nay bà đây bị chà đạp quá nhiều rồi! Trương Sơ Tâm cũng tốt số quá đi.”

Giọng CC khá lớn, Mạc Thi vội vàng che miệng cô ta lại.

“Chị nói nhỏ thôi, chuyện này Sơ Tâm còn chưa muốn công khai cho người khác, Tốt nhất là chị khóa miệng cho chặt, đừng có nói lung tung.”

CC vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, nam thần bị cướp đoạt mất, đau lòng gần chết.

“Em nói xem, sao chị không gặp được loại nam thần như vậy?”

Mạc Thi: “Bớt béo một chút sẽ có cơ hội gặp thôi.”

“Mẹ nó! Tấn công quá dữ dội!”

“...”

- _____

Trương Sơ Tâm rời khỏi buổi họp báo, bảo lái xe đưa tới tập đoàn XN.

Khi xuống xe, Tống Hi nhắc cô: “Tối mai là lễ trao giải, chị đừng quên đấy. Hôm nay nhớ ngủ sớm một chút, đừng thức khuya, để giữ gìn nhan sắc.”

Trương Sơ Tâm hết cách đáp: “Em biết rồi, chị Hi!”

Tống Hi cười vui vẻ rời đi.

Trương Sơ Tâm đi vào bên trong tòa nhà X.N

Không phải lần đầu cô tới đây, các nhân viên đều đã biết cô cả rồi. Vừa nhìn thấy Trương Sơ Tâm, họ lập tức đứng thẳng người sau đó lễ phép chào, “Phu nhân.”

Phu nhân, phu nhân của Thẩm Chi Niên. Trương Sơ Tâm thấy vui vẻ lạ thường.

Cô đi lên tầng 28, tới văn phòng Tổng giám đốc trực tiếp mở cửa ra sau đó vui mừng gọi: “Ông xã.”

Còn chưa dứt lời, đã sững người.

Bên cạnh cửa kính có một người đàn ông, toàn thân tây trang đen, chiều cao đáng mơ ước. Nhưng đương nhiên đó không phải chồng cô Thẩm tiên sinh.

Trương Sơ Tâm kinh ngạc: “Chồng tôi đâu?”

“Chồng cô? Thẩm Chi Niên à?” Từ Ý Thâm lúng túng ho một tiếng, chỉ lên phía trên, “Cậu ta lên lầu lấy mấy thứ đồ.”

Trương Sơ Tâm cau mày, “Anh không phải người của công ty à? Tôi chưa thấy anh bao giờ.”

Từ Ý Thâm sờ mũi, “Ừm... Tôi không phải.”

Trương Sơ Tâm nghe vậy càng cau mày chặt hơn, cô đi tới bàn làm việc của Thẩm Chi Niên ngồi lên ghế, bày ra dáng vẻ như đang bảo vệ mọi thứ, “Tiên sinh, anh có thể ngồi ở ghế sofa đó.”

Từ Ý Thâm ngạc nhiên nhìn cô.

Trương Sơ Tâm nói: “Anh đứng ở đây, tôi nghi ngờ anh muốn trộm bí mật thương mại.”

Thẩm Chi Niên tiến lên quá nhanh, người muốn hại anh cũng nhiều không đếm xuể. Trương Sơ Tâm còn có chút tức giận với Thẩm Chi Niên, đồ gì mà không thể bảo thư ký đi lấy, lại để một người lạ ở trong phòng làm việc của mình.

Từ Ý Thâm nhìn dáng vẻ “chim mẹ bảo vệ” của Trương Sơ Tâm, không kìm được bật cười.

Anh ta xoay người ngồi xuống ghế sofa, cười nhìn cô.

“Cô chính là cô gái mà A Niên theo đuổi nhiều năm?”

Trương Sơ Tâm cau mày không đáp.

Từ Ý Thâm cười, “Tôi thường nghe cậu ta nhắc đến cô.”

Trương Sơ Tâm hơi cong môi.

“Tôi vừa trở về từ nước ngoài, đặc biệt tới tham dự hôn lễ của hai người.”

Cô nhìn anh ta, “Cảm ơn anh, Có điều, anh là bạn của chồng tôi sao?”

Từ Ý Thâm gật đầu, “Chúng tôi là bạn bè.”

“À.”

Trương Sơ Tâm nói chuyện cùng Từ Ý Thâm mấy câu, Thẩm Chi Niên đã trở lại.

Anh không biết cô đã tới, vừa thấy cô ngồi bên trong thì vội vàng giấu thứ đồ trong tay ra phía sau.

Trương Sơ Tâm nheo mắt, “Anh giấu cái gì thế?”

Thẩm Chi Niên lắc đầu, “Không có gì.”

Mỗi lần Thẩm Chi Niên nói dối cô, cảm sẽ vô thức hạ xuống, là biểu hiện chột dạ của anh.

Trương Sơ Tâm đứng lên khỏi ghế, đi tới chỗ anh xòe tay ra.

“Em không thể biết được à? Cho em xem một chút được không?”

Thẩm Chi Niên kéo tay cô, ném thứ đồ trong tay cho Từ Ý Thâm, “Không phải đồ vật gì quan trọng đâu, đưa cho cậu ta.”

Trương Sơ Tâm nhìn thấy thứ đồ đó, một cái tập tài liệu rất dày.”

Từ Ý Thâm cầm giấy tờ đứng dậy, “Vậy tôi đi trước, có việc gì liên hệ sau.”

Thẩm Chi Niên gật đầu, “Tôi không tiễn nữa.”

Từ Ý Thâm vỗ vai anh, đi ra ngoài.

Sau khi ngồi vào xe, Từ Ý Thâm mới mở tập tài liệu mà Thẩm Chi Niên vừa đưa cho anh ra.

Bên trong là một phần văn bản, tiêu đề đặc biệt thu hút: Thỏa thuận ly hôn.

Từ Ý Thâm nhìn chằm chằm một lúc, thở dài.

Trợ lý luật sư Tiểu Nhã đang ngồi bên cạnh tò mò hỏi:

“Thẩm tiên sinh không phải rất yêu Trương tiểu thư sao? Tại sao lại phải chuẩn bị thứ này?”

Từ Ý Thâm cất tài liệu lại, trầm mặc hồi lâu mới nói:

“Cũng vì quá yêu nên mới chuẩn bị thứ này. Gần đây tình hình của X.N có nhiều biến động, người ngoài không biết nhưng cậu ta biết rất rõ. Chính vì sợ nguy cơ có thể xảy ra nên mới chuẩn bị tất cả. Nhà, xe,... tất cả đều chuyển nhượng sang tên của Trương Sơ Tâm.”

“Không phải tháng sau bọn họ định tổ chức hôn lễ sao?”

Từ Ý Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi sau mới nhẹ nhàng nói:

“Cũng không biết có thể kết hôn hay không nữa.”

P.S: Huhu sóng gió lại nổi lên rồi T^T Anh Niên lại bắt đầu thương chị Tâm một cách không lý trí rồi. Sau này chị biết kiểu gì anh cũng bị xử đẹp.

50. Chương 49

Từ Ý Thâm nói xong, Trương Tiểu Nhã trầm mặc một hồi, không kịp được nói: “Nếu như vậy cần gì phải cử hành hôn lễ?”

Từ Ý Thâm nhìn ra phía xa, ngón tay gõ nhịp trên vô lăng, “Cô không hiểu con người Thẩm Chi Niên, người đàn ông luôn tự tin trong bất kỳ chuyện gì nhưng trước mặt Trương Sơ Tâm thật ra lại luôn luôn sợ hãi. Chỉ cần là việc có liên quan tới Trương Sơ Tâm, cậu ta sẽ vô cùng thận trọng, cho dù có biết mình sẽ làm được đi nữa cũng vẫn lưu lại một đường lui, để phòng vạn nhất.”

“Anh nói anh ta có thể xử lý được cục diện hiện nay?”

“Không dám chắc, dù sao thương trường cũng như chiến trường, một nước đi không tính toán kỹ có thể khiến toàn quân bị tiêu diệt. Cái này cũng là lý do khiến Thẩm Chi Niên phải lo tới việc lưu lại một đường lui.”

“Nói cách khác, thỏa thuận ly hôn này có khả năng là vô dụng?”

“Có lẽ. Không có chuyện gì thì sẽ không dùng tới. Nếu xảy ra chuyện, mười tám năm sau cũng vẫn phải dùng.” Từ Ý Thâm đem tập tài liệu bỏ vào hộc giữ đồ phía trước ghế lái phụ, sau đó khởi động xe, chậm rãi hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Sau khi Từ Ý Thâm rời khỏi văn phòng Thẩm Chi Niên, Trương Sơ Tâm khoanh tay nhìn anh, “Vừa nãy anh đưa cho người đó thứ gì vậy? Sao em cứ cảm thấy có gì mờ ám?”

“Có thể có gì mờ ám chứ? Chỉ là chút chuyện liên quan đến công việc thôi.”

Trương Sơ Tâm nheo mắt. Nếu là chuyện công việc, Thẩm Chi Niên trước nay chưa bao giờ giấu cô, đương nhiên cô cũng không hiểu. Nhưng ban nãy anh theo bản năng đem giấu thứ đó ra phía sau, hành động khiến cô cảm kì lạ, trong lòng có cảm giác lo lắng không nói thành lời.

Cô nhìn anh một lát, sau đó đứng dậy khỏi ghế sofa, đi về phía anh.

Thẩm Chi Niên nâng cằm, kéo bàn tay nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng.

Trương Sơ Tâm ngồi trên đùi anh, chớp mắt một cái, nắm vạt áo anh nói nhỏ:

“Nếu anh có gì lừa em, em thật sự không tha thứ cho anh đâu.”

Trong lòng Thẩm Chi Niên run lên, tiến tới hôn lên môi cô, “Không có chuyện gì.”

Chỉ là một sự đảm bảo thôi, nếu không tới thời khắc mấu chốt, anh cũng không dùng tới nó.

Anh ôm cô, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô.

“Đứa trẻ lớn lên rồi.”

“Đương nhiên, hơn sáu tháng rồi.”

Từ sau khi bụng của Trương Sơ Tâm lớn hơn, thường thích mặc đồ rộng rãi, nếu không chú ý cũng sẽ không thể nhận ra được.

(Đoạn này mình thật băn khoăn quá nên mới phải nói. Trương Sơ Tâm có bầu 6 tháng thì bụng cũng phải lộ rõ lắm rồi làm gì có chuyện nói mặc đồ rộng là không bị nhận ra. Thế mà còn đi tham gia hoạt động tuyên truyền? Chẳng phải người ta sẽ biết thừa là có thai sao? Nữ nghệ sĩ chưa kết hôn mà dám vác bụng bầu công khai á? Tác giả đang đùa tui à --)

Nhắc tới đứa bé, cô cũng quên luôn chuyện ban nãy. Chờ Thẩm Chi Niên ở phòng làm việc cho tới khi tan tầm, buổi tối cùng nhau ra ngoài ăn cơm sau đó mới trở về nhà.

Lễ trao giải điện ảnh ngày mai bắt đầu từ 7h30 tối. Chưa tới 6h Trương Sơ Tâm đã bị Tống Hi đưa ra khỏi nhà. Đi hết thăm dò, khi vào tới bên trong hội trường đã gần đến giờ rồi.

Trương Sơ Tâm ngồi bên đó, chỉ mong lễ trao giải sớm kết thúc để về nhà nghỉ ngơi.

Bây giờ cô đã có bầu hơn 6 tháng rồi, ở bên ngoài quá lâu sẽ dễ cảm thấy mệt mỏi.

Trương Sơ Tâm mặc lễ phục có phần eo được thiết kế khá cao, có thể che được phần bụng. Thế nhưng khi ngồi xuống thì bụng lộ ra khá rõ, cô cẩn thận dùng túi xách che đi.

Mạc Thi ngồi xuống bên cạnh cô, tầm mắt dừng trước bụng Trương Sơ Tâm, ánh mắt sáng rực lên, ghé sát vào tai cô hỏi:

“Có rồi à?”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, theo bản năng nắm chặt túi xách, sắc mặt thay đổi.

Mạc Thi che miệng cười, “Chúc mừng cô.”

Trương Sơ Tâm cup mắt, “Cảm ơn.”

Hai người nói chuyện vui vẻ, Hà Dĩnh ngồi ở hàng thứ ba tức giận đến tái mặt. Nữ diễn viên ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói:

“Mạc Thi này cũng thật kì quái. Người ta cướp vai của mình, còn nói chuyện thân thiết với cô ta như vậy.” Nói xong liền nhìn sang Hà Dĩnh, “Đúng rồi, Trương Sơ Tâm hình như là sư muội của cô...”

Hà Dĩnh siết chặt nắm tay. Có nằm mơ cô ta cũng không ngờ tới, Trương Sơ Tâm từng ở tuyến 18 trong thời gian ngắn lại có thể nhảy thẳng lên tuyến 1, còn cùng ngồi chung với Mạc Thi. Cô ta chiến đấu nhiều năm như vậy còn chỉ có thể ngồi ở hàng thứ ba, Trương Sơ Tâm dựa vào cái gì mà đòi ngồi hàng thứ nhất?

Hà Dĩnh hừ lạnh, “Chẳng qua là dựa vào chút thủ đoạn hạ lưu để leo lên vị trí đó, có gì hay mà đắc ý.”

Giọng cô ta không lớn không nhỏ, người xung quanh đều nghe thấy được, tầm mắt chuyển tới bóng lưng của Trương Sơ Tâm. Ánh mắt mang theo mấy phần ao ước, đổ lệ còn có cả khinh bỉ.

Trương Sơ Tâm loáng thoáng nghe thấy thế, cũng chẳng thêm để tâm. Gần đây cô bị mắng chửi tới chán rồi.

Lễ trao giải kéo dài đến hơn 10h tối, cuối cùng mới tới lượt giải Nữ diễn viên mới xuất sắc nhất trao cho Trương Sơ Tâm.

Tổng Hi đã sớm chuẩn bị cho cô lời phát biểu, lúc ra khỏi nhà cô cũng đã đọc thuộc. Nhưng tới lúc này trong đầu choáng váng tới mức không còn nhớ nổi gì.

Khung cảnh lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên của cô.

Mạc Thi đứng lên ôm cô, nói nhỏ: “Đừng lo lắng.”

Trương Sơ Tâm cười cảm kích. Cô đã căng thẳng tới mức đổ mồ hôi rồi đây.

Nâng váy, chậm rãi đi lên trên khán đài.

Người trao giải cho cô chính là tiền bối lớn trong làng giải trí, Trương Sơ Tâm cúi người nói cảm ơn, cầm cúp đi tới phía trước sân khấu.

Nói gì đây. Cảm ơn cũng phải có. Cô gửi lời cảm ơn tới tất cả những người liên quan, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Sau khi phát biểu xong, Trương Sơ Tâm đứng thẳng không nói gì. Ánh mắt của mọi người đều dừng trên người cô. Cô suy nghĩ một lát rồi nói:

“Mấy ngày nay trên mạng có những lời đồn đại không hay về tôi. Nhân cơ hội này tôi cũng muốn làm rõ một chút, những điều mà mọi người thấy không phải sự thật. Mặt khác...” Cô dừng một lát rồi nói tiếp: “Đầu tháng sau tôi sẽ kết hôn, mong mọi người chúc phúc.”

Tin này vừa được công bố, cả hội trường đều xôn xao bàn tán. Trong lúc nhận giải thưởng mà công khai tin mình kết hôn, Trương Sơ Tâm đúng là người đầu tiên.

Liên quan tới những lời đồn đại kia, không có bất kỳ một lời giải thích nào hoàn hảo hơn việc công bố tin tháng sau kết hôn. Khi tất cả mọi người vẫn truyền tai nhau cô được kim chủ bao nuôi, làm tiểu tam, tiểu tứ gì đó, cô tuyên bố hôn lễ của mình. Tất cả lời đồn đều tự sụp đổ.

Một lời đồn đại bị dẹp tan, đương nhiên lại có một đề tài khác nổi lên.

Rất nhanh tin tức được truyền lên mạng.

Tin Trương Sơ Tâm kết hôn nhanh chóng leo lên top 1 hot search, toàn dân bàn tán. Lần này, bình luận đều về một phe.

“Ai nói nữ thần của tôi được bao nuôi? Bị vả có đau hay không?”

“Đột nhiên thấy Sơ Tâm thật oan ức. Vô duyên vô cớ bị dân mạng chửi mắng lâu như vậy.”

Đương nhiên cũng có người nói: “Không phải chỉ là kết hôn thôi sao? Thời đại này kết hôn cũng có thể trở thành vũ khí tẩy trắng à? Tiểu tam thăng cấp, kết hôn là chuyện bình thường thôi!”

“Đúng vậy! Vợ cả thật đáng thương, lại bị tiểu tam cướp chồng...”

.....

Dân mạng sôi sục, tâm tình Trương Sơ Tâm rất tốt không thêm để ý.

Lễ trao giải sắp kết thúc, Thẩm Chi Niên nhắn tin tới.

“Khi nào thì xong?”

Trương Sơ Tâm: “Chắc nửa tiếng nữa.”

Thẩm Chi Niên: “Anh tới đón em.”

Trương Sơ Tâm: “Được. Đúng lúc em đói bụng, chúng ta đi ăn khuya nhé.”

Thẩm Chi Niên: “Chờ anh, mười phút nữa anh tới.”

Cô cất điện thoại đi, ngồi tại chỗ khoảng mười phút sau đó nhỏ giọng nói với Mạc Thi:

“Thẩm Chi Niên đón tôi, tôi đi trước nhé.”

Mạc Thi cười đầy mờ ám, kéo tay cô nói, “Đi đi, chơi vui vẻ.”

Trương Sơ Tâm cười, che bụng đi ra ngoài.

Thẩm Chi Niên nói là mười phút, nhưng thật ra năm phút sau anh đã đến rồi. Ban này anh đang ở gần đây.

Xe dừng, anh mở cửa bước xuống.

Thẩm Chi Niên đứng đó, một tay bỏ trong túi quần, một tay cầm điện thoại nhắn tin cho Trương Sơ Tâm.

Tối nay ánh trăng thật đẹp, sao cũng tỏa sáng lấp lánh.

Thẩm Chi Niên không mặc âu phục, áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản trông có vẻ tùy ý. Anh thường xuyên tập thể thao, dáng người rất đẹp, vai rộng. Tay áo sơ mi được anh xắn lên mấy gấu, lộ ra cánh tay săn chắc, đường nét mạnh mẽ, nước da màu đồng vừa gợi cảm vừa mạnh mẽ.

Rất nhiều phóng viên chờ đợi bên ngoài hội trường lễ trao giải, Thẩm Chi Niên vừa xuống xe đã thu hút sự chú ý của họ.

Không biết ai hô lên: “Đây không phải là Thẩm tiên sinh của tập đoàn X.N sao?”

“Không sai! Là Thẩm tiên sinh!”

Một đám người vác theo máy quay và micro lao về phía anh.

Thẩm Chi Niên nhướn mày, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Trong làng giải trí luôn có nhiều ngôi sao đẹp trai, nhưng Thẩm Chi Niên thậm chí còn đẹp hơn cả mình tinh đang hot nhất hiện nay, sự thật, không hề nói quá chút nào.

Thẩm Chi Niên rất ít khi tiếp nhận phỏng vấn, dù có thì cũng chỉ là phỏng vấn đề chủ đề tài chính kinh tế. Phóng viên giải trí không thể tiếp cận anh. Đêm nay hiếm khi có cơ hội gặp được ở đây, ánh mắt các phóng viên nữ nhìn anh đều phát hỏa, có người kích động tới mức giọng run run.

“Thẩm tiên sinh, xin hỏi sao anh lại ở đây?”

”Thẩm tiên sinh, bộ phim do ngài đầu tư, xin hỏi hiện tại xuất hiện ở đây là làm khách mời trao giải sao?”

Tuy Thẩm Chi Niên đứng ra đầu tư bộ phim này, nhưng anh không quan tâm mấy tới giới giải trí, tất cả đều giao cho cấp dưới lo liệu. Từ lúc khai máy cho tới tiệc mừng công, anh đều chưa từng xuất hiện. Vì vậy hôm nay anh đột nhiên xuất hiện ở đây khiến mọi người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Thẩm Chi Niên hơi nâng tầm mắt, nhàn nhạt nói: “Bà xã tôi đói bụng, tới đón cô ấy đi ăn khuya.”

“.....!!!”

Thẩm Chi Niên vừa dứt lời, tất cả phóng viên đều trợn tròn mắt.

Có người lắp bắp hỏi: “Thẩm... Thẩm tiên sinh... ngài đã kết hôn?”

Có người kích động mãi không thôi, nam thần trong lòng các thiếu nữ bỗng nhiên tuyên bố đã kết hôn! Tin tức chấn động tới mức nào chứ!

“Thẩm tiên sinh! Xin hỏi phu nhân của anh là người trong giới giải trí sao?”

Sau lưng họ, một bóng dáng đi ra từ hội trường, trong tay cầm cúp, trên người còn mặc lễ phục.

Thẩm Chi Niên hơi nhướn mày, nâng cằm: “Phu nhân của tôi tới rồi.”

Các phóng viên ngẩn ra, đồng loạt quay đầu.

Thẩm Chi Niên mở cửa xe, lấy âu phục của mình ra, bước về phía Trương Sơ Tâm.

Anh khoác áo lên người cô, “Gió lớn như vậy, sau không mặc áo khoác đã ra ngoài?”

Trương Sơ Tâm cười dựa vào ngực anh, “Hi Hi cầm giúp em rồi.”

Thẩm Chi Niên giúp cô che kín người.

Cách đó không xa, các phóng viên kinh hãi, trợn mắt nhìn hai người đang thân mật.

Thẩm Chi Niên ôm chặt lấy eo cô, cẩn thận đỡ cô. Đến trước xe, mở cửa cho cô ngồi vào bên trong rồi mới đi vòng sang bên kia chuẩn bị ngồi vào ghế lái.

Các phóng viên dần hồi phục tinh thần, xông lên hỏi:

“Thẩm tiên sinh! Ngài... ngài chính là người chống lưng cho Trương Sơ Tâm tiểu thư, vị...”

Một người hấp tấp, nói chuyện thường bỏ quên não, hai chữ “kim chủ” suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi cổ họng.

Thẩm Chi Niên sầm mặt, đôi mắt đen sắc như dao.

Phóng viên kia vẫn há miệng nhưng không nói ra được lời nào.

P.S: Sắp lết tới chương 50 rồi...

51. Chương 50

Kim chủ sau lưng Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng lộ diện. Tối hôm đó, Weibo bùng nổ.

“Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Tôi đã chấn động không nói nên lời rồi!”

“Ôi mẹ, quá lợi hại.”

“Nam thần của ta, huhu... Tại sao anh không chờ em!”

“Trời ơi, mặt tôi đau quá! Tôi muốn xin lỗi Trương Sơ Tâm! Không không không, từ nay về sau, cô ấy chính là nữ thần của tôi!”

“Nam thần nữ thần quá xứng đôi, thích thật đó, mắt lấp lánh ~ hi vọng họ hạnh phúc!”

“Kim chủ trong lời đồn lại chính là Thẩm Chi Niên... Đột nhiên cũng muốn được bao nuôi...”

“Lầu trên, theo anh đây đi, anh có tiền!”

“....”

“Trai tài gái sắc, chúc phúc!”

“Chúc hạnh phúc!”

.....

Nửa đêm Thẩm Chi Niên không ngủ được, lặng lẽ xuống giường, ngồi bên ban công lướt Weibo. Nụ cười trên môi ngày càng sâu. Sau đó anh nhanh tay đăng ký một tài khoản Weibo, còn chứng thực tài khoản.

Vừa đăng nhập liền trực tiếp theo dõi Weibo của Trương Sơ Tâm.

Đã lâu cô không đăng trạng thái mới. Lần gần đây nhất là bốn tháng trước, đó là khi cô biết mình mang thai, đã lên Weibo viết mấy dòng:

“Thật sợ hãi ~ Còn mang theo cả vẻ mặt khổ sở.”

Số lượng bình luận trong vòng bốn tháng, chỉ trong một buổi tối đã lập tức bị phá vỡ, vượt mốc năm triệu.

Bởi vì dưới Weibo của Trương Sơ Tâm có rất nhiều cư dân mạng bình luận, nên Thẩm Chi Niên vừa lặng lẽ like bài viết đã lập tức bị phát hiện. Dân mạng lại kéo nhau bỏ sang Weibo của anh.

Thẩm Chi Niên còn đang nghĩ xem nên đăng cái gì, dân mạng đã tranh nhau cầm sẵn điện thoại để hóng tin tức.

Có điều, anh rất ít khi chơi mấy loại mạng xã hội, nghĩ tới nửa đêm mà vẫn chưa ra nên đăng cái gì. Dân mạng đợi nửa ngày mà không có động tĩnh, chờ không nổi nữa.

Ba phút sau.

Weibo của Trương Sơ Tâm bùng nổ.

“Mẹ nó! Thẩm Chi Niên reply tôi! Không phải số tôi hôm nay quá may mắn rồi sao!”

Chuyện là thế này...

Thẩm Chi niên không biết đăng gì nên lại chạy tới Weibo của Trương Sơ Tâm, nhìn thấy có một bình luận viết: “Thẩm Chi Niên thật sự có phúc, cưới được nữ thần của tôi!”

Thẩm Chi Niên liền reply: “Đúng là rất có phúc.”

Cứ như vậy bình luận này nháy mắt được đẩy lên top.

Thẩm Chi Niên nhìn, có chút vui vẻ.

“Đêm rồi anh không ngủ mà lại đi nghịch điện thoại? Anh cũng trở thành thanh niên nghiện mạng xã hội à?”

Không biết Trương Sơ Tâm tới gần từ lúc nào, đứng tựa người vào khung cửa, cười nheo mắt nhìn anh.

Thẩm Chi Niên ho khan, có cảm giác như làm chuyện mờ ám mà chột dạ.

Anh bỏ điện thoại xuống, kéo tay Trương Sơ Tâm để cô ngồi lên đùi mình.

Bây giờ bụng cô đã lớn hơn rồi. Thẩm Chi Niên ôm cô từ phía sau, đặt cằm lên vai cô, mùi hương nhẹ nhàng tràn vào khoang mũi. Anh khẽ thở dài:

“Thật là thơm.”

Trương Sơ Tâm cười khê, đan tay của mình vào tay anh.

Gió thoang thoảng thổi qua, xung quanh không có một âm thanh ồn ào nào, yên tĩnh giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người.

Thẩm Chi Niên dịu dàng xoa bụng cô, đôi môi kề sát bên cổ cô, hơi thở nóng bỏng.

Trương Sơ Tâm miễn cưỡng cảm rung mình, theo bản năng siết chặt tay anh.

Anh cẩn nhẹ lên cổ cô một cái, cả người cô liền co lại, kêu lên: “Đau...”

Thẩm Chi Niên cười, “Đau? Không phải buồn à?”

Giọng điệu rất mờ ám.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, trong lòng cũng trở nên hồi hộp.

Thẩm Chi Niên nắm chặt tay cô, dẫn dắt xuống bên dưới người mình.

Tim cô đập thành thịch. Ở cùng anh lâu như vậy, có một số chuyện cô vẫn không thể chủ động được. Thẩm Chi Niên thường nói cô ở trên giường giống như con đà điểu vậy, cực kỳ nhát gan.

“Có một không?” Thẩm Chi Niên đột nhiên hỏi cô.

Mỗi lần nửa đêm anh hỏi câu này, chính là ám hiệu giữa bọn họ.

Trương Sơ Tâm nhỏ giọng ậm ừ, không nói một cũng không nói không.

Thẩm Chi Niên cong cong khóe môi, đột nhiên ôm ngang cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Cô ôm cổ anh, ánh đèn nhàn nhạt, đôi mắt cô lấp lánh.

“Thẩm Chi Niên.” Cô nhẹ giọng gọi.

Anh nheo mắt cười, “Sao vậy?”

Trương Sơ Tâm nhìn anh, đột nhiên ghé sát bên tai, dịu dàng nói: “Thẩm Chi Niên, em yêu anh.”

Thẩm Chi Niên bước dài hai bước, đặt cô lên giường. Anh cúi người, hai tay chống lên giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, cực kỳ chân thành.

“Anh cũng yêu em.”

Anh cũng yêu em.

Trương Sơ Tâm chưa từng nghi ngờ anh, mãi tới tận khi cô nhìn thấy bản thỏa thuận ly hôn này.

~~Sau đó, trong thời gian chờ tới ngày tổ chức lễ cưới, Trương Sơ Tâm chỉ làm một việc đó là dưỡng thai.

Bụng ngày một lớn, Thẩm Chi Niên cũng ít khi tới công ty, đa số thời gian đều ở nhà cùng cô. Cẩn thận từng chút một, chỉ lo xảy ra chuyện gì, chăm sóc cô kỹ càng, so với trước đây càng khoa trương hơn.

Lúc ăn cơm.

“Bà xã, anh dứt cho em, em xem tay em cử động cũng không dễ dàng.”

Trương Sơ Tâm ngẩn người, cúi đầu nhìn cánh tay của mình. Nét mặt khó hiểu. Sao cổ lại trở thành không thể cử động tay dễ dàng rồi? Cô chỉ mang thai thôi mà, có phải tàn phế đâu?

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Em có thể gờ tay mà.”

Thẩm Chi Niên vẫn tiếp tục cố chấp: “Để anh dứt cho em.”

Trương Sơ Tâm: “Em có thể nhấc tay mà, để em tự ăn. Em đâu phải là trẻ lên ba. Không đúng, trẻ lên ba còn có thể tự ăn cơm rồi đấy.”

Thẩm Chi Niên nói: “Bây giờ em béo rồi, gờ tay tốn nhiều sức lắm. Em ngoan ngoãn ngồi đó đi, ông xã phục vụ em.”

“...”

Em bây giờ béo rồi, em bây giờ béo rồi, em bây giờ béo...

Câu nói này vô tình như lưỡi dao đâm vào tim cô. Cô khó tin tròn tròn mắt, đập tay lên bàn, “Thẩm Chi Niên, anh nói ai mập hả? Anh có nói chuyện tử tế không hả? Em béo chỗ nào! Anh, tên khốn này!”

Trương Sơ Tâm tức muốn chết. Cầm lấy một miếng giấy ăn trong tay ném lên mặt anh.

Thẩm Chi Niên hoàn toàn chìm đắm trong việc phải dứt cơm cho vợ ăn, căn bản anh không ý thức được việc mình đã động chạm tới việc mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng vô cùng nhạy cảm. Đợi tới khi Trương Sơ Tâm bùng nổ, anh vẫn còn bối rối không rõ.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, một lúc sau mới nói:

“Hay lắm, Thẩm Chi Niên. Giờ anh còn dám ghét bỏ em, anh lại chê em béo, anh dám chê em béo...”

Giọng cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đôi mắt đang nhìn anh nhòe đi, đáng vẻ đầy oan ức.

Thẩm Chi Niên hoảng hốt nhìn cô. Vội vàng nhảy xuống khỏi ghế, còn chẳng may hất đổ cốc nước. Nước nóng bắn vào tay, anh cũng không để ý, chỉ cuống quýt chạy tới trước mặt Trương Sơ Tâm, ôm cô thật chặt.

“Sơ Tâm, anh không có ý đó. Sao anh có thể chê em béo được? Dù cho em có biến thành đáng vẻ gì anh cũng vẫn thích. Đời này, dù em biến thành đáng vẻ gì đi nữa, anh vẫn yêu em. Sơ Tâm, anh rất yêu em mà, yêu tới mức em không thể tưởng tượng được. Anh không chê em béo, không hề...”

Thẩm Chi Niên nói những lời này, hồ thẹn, thành khẩn, chân thành, bao nhiêu loại tình cảm đều hàm chứa trong đó. Theo lý mà nói, Trương Sơ Tâm nên cảm động tới rơi lệ mới phải. Nhưng sao cô nghe xong vẫn cứ cảm thấy khó chịu không thôi.

Cô nhìn chăm chú vào cánh tay anh, ngẩng đầu trừng mắt, “Thẩm Chi Niên, anh có nói chuyện tử tế được không?”

Cô béo như vậy sao? Cô thật sự béo à?

Cô từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ béo cả!!!

Thẩm Chi Niên luôn miệng nói: “Bà xã anh sai rồi, em đừng giận...”

Trương Sơ Tâm trừng mắt, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác bất lực, sao lại khó giao tiếp với người này vậy không biết?

Cô thật sự béo, béo tới mức quần áo trong tủ bây giờ không cách nào chui vừa nữa.

Cô nổi nóng lôi hết quần áo trong tủ ra, vứt bừa bộn khắp phòng.

Đứng trước gương, nhìn dáng vẻ béo tròn của mình, cả người đột nhiên mất hết sức lực, nước mắt cứ thế tuôn ra ào ào.

Sao cô lại béo như vậy rồi? Sao cứ thế mà béo lên được?

Đều do Thẩm Chi Niên! Từ sáng đến tối cũng chỉ đòi đút cho cô ăn! Ăn không khác gì heo cả!

Trương Sơ Tâm khóc hồi lâu, oan ức gọi điện cho Mạc Thi.

Dạo này cô và Mạc Thi hay liên lạc với nhau, ngày nào cũng nhắn tin, gọi điện.

“Sơ Tâm?”

Giọng Mạc Thi truyền tới, Trương Sơ Tâm liền khóc tiếp.

“Mạc Thi à, cô nói xem sao tôi lại béo lên như thế này? Sao lại béo được chứ!!!”

~~Chiều hôm đó, bà mẹ béo Trương Sơ Tâm và mỹ nhân thon thả Mạc Thi hẹn nhau đi dạo phố mua đồ. Có người nói mua sắm sẽ an ủi được tâm tình.

Trương Sơ Tâm vừa bước xuống xe, nhìn thấy Mạc Thi đột nhiên muốn khóc.

Sao cô lại phải mang thai? Sao cô còn trẻ vậy đã phải sinh con? Sao cô lại không suy nghĩ gì như vậy? Cô cảm thấy hiện tại mình đang đi trên con đường biến thành bà cô rồi.

Mạc Thi thấy vẻ mặt mất mát của cô liền bật cười, kéo tay cô đi vào trong trung tâm thương mại.

“Tôi cảm thấy cô đang mắc phải hội chứng trước sinh, bình thường thôi mà, cô đừng nghĩ nhiều. Hơn nữa cô cũng không béo tới vậy.”

Trương Sơ Tâm méo mếu nói: “Sao mà không béo được? Quần áo cũ tôi đều không mặc vừa nữa rồi.”

“Bây giờ bụng cô lớn như vậy, chắc chắn không mặc được rồi.”

“Không phải, chỉ kéo đến vai đã không mặc nổi nữa...” Cô càng nói càng buồn.

Béo - đối với bất kỳ người phụ nữ nào, đều là vấn đề vô cùng vô cùng bi thương.

“Đến Thẩm Chi Niên cũng chê tôi béo.”

Mạc Thi kinh ngạc nói: “Anh ấy chê cô béo? Sơ Tâm, nghe tôi, tôi về bắt anh ấy quỳ váng giặt đồ đi.”

“...”

“Được rồi, được rồi. Không sao đâu. Chúng ta đi mua quần áo vừa vặn chút, chờ tới khi cô mặc phù hợp thì sẽ không còn cảm giác này đâu. Chính vì cô không mặc vừa quần áo cũ nên mới có cảm giác thất bại. Bây giờ cô là phụ nữ có thai, béo là chuyện bình thường mà.”

“Có người mang thai không béo lên.”

“Ai nói, lúc tôi mang thai...” Mạc Thi giật mình phát hiện mình lỡ miệng, nghiêng chặt răng.

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn cô ấy, “Mạc Thi... Cô từng mang thai?”

P.s: Đạo này mình bắt đầu đi làm và đi học cả ngày. Thật sự siêu siêu bận luôn T^T Mọi người thông cảm vì tiến độ sẽ lại trở về trạng thái rất chậm, rất chậm. Cũng không còn cách nào khác. Cố lết hết 17 chương còn lại:”(

52. Chương 51

Mạc Thi có chút kinh hãi, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trương Sơ Tâm biết có lẽ đây là một chuyện quan trọng, vội nói: “Không sao, nếu cô không muốn nói thì tôi sẽ không hỏi. Tôi sẽ xem như không nghe thấy gì cả.”

Mạc Thi trầm mặc một hồi: “Thật ra với cô thì cũng không có gì là không nói đc. Trước đây tôi có một người bạn trai, sau khi chia tay mới phát hiện mang thai, khi đó, đúng lúc tôi đang trên đà nổi tiếng. Những người bên cạnh đều khuyên tôi nên bỏ đứa bé đi, nhưng tôi không nỡ. Tôi chạy sang Mỹ, muốn lén sinh đứa bé ra...”

“Trước kia có một khoảng thời gian cô biến mất, chính là vì sinh con sao?”

Mạc Thi gật đầu: “Lúc đó tôi thật sự muốn sinh đứa bé ra.” Cô ấy nói, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng, “Đáng tiếc, sau đó vì không cẩn thận bị ngã nên đã bị sảy thai. Lúc đó đứa bé được gần 7 tháng rồi.”

“Mạc Thi...”

Mạc Thi lắc đầu một cái, “Cô không cần an ủi tôi, đã qua lâu như vậy rồi, tôi không còn để tâm nữa.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, khóe miệng nở nụ cười. “Khi đó tôi cũng rất mập, so với cô còn mập hơn cơ. Vì vậy cô không cần lo lắng, chờ sinh em bé ra rồi, đương nhiên sẽ gầy đi thôi.”

Trương Sơ Tâm cười: “Cảm ơn cô, Mạc Thi.”

“Cảm ơn gì chứ.”

Hai người vừa đi dạo vừa tán gẫu, Trương Sơ Tâm thuận miệng hỏi: “Bạn trai trước đây của cô cũng là người trong làng giải trí sao?”

Mạc Thi lắc đầu, “Không phải.”

“Cô yêu anh ấy sao?” Nếu như không yêu, sao có thể đồng ý sinh con cho đối phương đây?

Mạc Thi không chút do dự nói: “Rất yêu. Trên thực tế, hiện tại tôi rất hối hận, năm đó không nên chia tay với anh ấy.”

“Hiện tại người đó thế nào? Nếu như anh ấy chưa có bạn gái, hai người có thể...”

“Không thể nào, anh ấy hận tôi muốn chết. Bởi năm đó tôi đã vì danh lợi mà bỏ qua anh ấy.”

Trương Sơ Tâm ngây người, bỗng nhiên không biết phải nói gì. Cô vỗ nhẹ lên tay Mạc Thi, an ủi nói: “Cô đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Mạc Thi mỉm cười, “Tôi biết.”

Trương Sơ Tâm đi theo Mạc Thi dạo quanh mấy cửa hàng, mua vài món đồ phù hợp cho phụ nữ mang thai, cũng không dám mua nhiều. Trương Sơ Tâm không muốn mua nhiều quần áo rộng thùng thình như vậy, sợ mình mặc nhiều lại thành thói quen, quên mất rằng bản thân rất mập. Đối với cô việc này chẳng tốt chút nào, chờ cô sinh con xong sẽ mau chóng gầy trở lại.

Cô không tìm được lại sờ sờ thịt trên cánh tay, cảm thấy khó chịu.

Mua quần áo xong, Trương Sơ Tâm cùng Mạc Thi rời khỏi trung tâm mua sắm.

Đột nhiên Mạc Thi muốn vào nhà vệ sinh, nói với Trương Sơ Tâm một tiếng rồi quay ngược trở lại khu mua sắm.

Trương Sơ Tâm đội mũ, cúi thấp đầu đứng ở ven đường,

Bây giờ cũng xem như là độ nổi tiếng tăng cao, ra đường lúc nào cũng phải lén lút như kẻ trộm. Cô đứng dựa lưng vào tường, cúi đầu thật thấp xem điện thoại.

Một lát sau, đột nhiên có người tới vỗ vai cô. Cứ tưởng Mạc Thi quay lại, nào ngờ quay đầu lại trông thấy Hà Khê.

“Tại sao lại là cậu?” Trương Sơ Tâm nhú mày, theo bản năng lùi về sau một bước. Đáng tiếc sau lưng đã là vách tường, cô không có đường lui.

Nét mặt Hà Khê không đơn giản, ánh mắt nhìn cô tràn đầy sự hận thù.

Trương Sơ Tâm đột nhiên cảm thấy lo lắng, cô cau mày, “Cậu định làm gì?”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào mới đồng ý chia tay với anh Thẩm?”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc nhìn cậu ta, “Chúng tôi đã kết hôn rồi, làm sao tôi có thể chia tay anh ấy?” Cô bắt đầu nói, “Có lẽ cậu không biết, nhưng tôi và chị gái cậu đã hòa giải rồi, vì thế sau này cậu cũng không cần tới tìm tôi nữa.”

“Sao có thể! Chị tôi vẫn rất yêu anh Thẩm, chị ấy sao có thể làm hòa với cô!” Hà Khê căn bản không tin. Cậu ta vẫn luôn trọ ở trường, chủ nhật mới trở về thăm nhà, nhưng cũng đã rất lâu không liên lạc gì với chị gái rồi.

Cậu ta không thể tin Hà Thanh và Trương Sơ Tâm đã giảng hòa.

Cậu ta hận Trương Sơ Tâm. Nếu không phải do cô, người đàn ông ưu tú như Thẩm Chi Niên đã trở thành anh rể của cậu ta rồi.

Hà Khê đối với Thẩm Chi Niên có cảm giác gần như là sùng bái, thậm chí vô cùng coi trọng. Cậu ta không dám thừa nhận nhưng rõ ràng là bản thân cảm thấy đổ lỗi với Trương Sơ Tâm.

Hà Khê trừng mắt nhìn cô, “Cô cũng là vì tiền nên mới ở bên cạnh anh Thẩm, có bản lĩnh cô cũng giống như chị thôi giúp anh ấy vượt qua gian khổ lập nghiệp đi. Loại người như cô, tôi thật sự không hiểu anh Thẩm vừa mắt ở chỗ nào!”

“Cậu biết cái gì!” Trương Sơ Tâm tức giận, “Tôi giống kiểu người như vậy sao? Tôi là loại người như vậy à? Cậu hiểu về tôi sao? Thật phí công cậu học hành nhiều năm như vậy, không có ai dạy cậu đừng suy bụng ta ra bụng người sao? Tại sao Thẩm Chi Niên thích tôi? Liên quan gì đến cậu? Giờ Hà Thanh cũng không bám theo nữa, cậu còn làm phiền tôi mãi không tha, rốt cục là vì sao?”

Cô cau mày, trong lòng nổi lên cảm giác rất hoang đường, “Không phải cậu thích Thẩm Chi Niên đấy chứ?”

“Cô nghĩ lung tung cái gì vậy! Cô có bệnh à!” Hà Khê gào thét, thẹn quá hóa giận.

Trương Sơ Tâm không muốn nhiều lời cùng cậu ta, nghiêng người sang bên cạnh định bỏ đi.

Hà Khê thích Thẩm Chi Niên? Thật là hoang đường.

Cô bước nhanh về phía trước, đột nhiên có một lực mạnh từ phía sau đẩy tới, Trương Sơ Tâm còn chưa kịp kêu lên cả người đã hướng xuống mặt đất.

Trương Sơ Tâm theo bản năng ôm bụng, trước mắt nhòe đi.

“Sơ Tâm!” Đúng lúc Mạc Thi từ bên trong đi ra nhìn thấy sơ tới mức mặt mũi trắng bệch, chạy về phía Trương Sơ Tâm.

Dưới chân cô đang chảy máu, Mạc Thi chạy tới. Trương Sơ Tâm nắm chặt tay cô ấy khóc lớn, “Con tôi... Con tôi... Cứu với...”

Mạc Thi vội vàng gọi 120. (SĐT cấp cứu của Trung Quốc.)

“Đừng sợ, đừng sợ, không sao đâu...”

- - -

Khi Thẩm Chi Niên chạy tới bệnh viện, hai mắt đã đỏ lừ. Bởi vì hoảng sợ mà cả người anh run lên, thô lỗ kéo tay một y tá, giọng khản đặc, “Vợ tôi đâu, vợ tôi đang ở đâu!”

Không có ai không biết mặt Thẩm Chi niên, y tá vội nói:

”Thẩm tiên sinh, ngài đừng vội. Thiếu phu nhân không xảy ra chuyện gì, em bé cũng bình an. Hiện tại cô ấy đang ở phòng bệnh VIP của khoa sản, để tôi đưa ngài đi.

Thẩm Chi Niên chấn động, khi nghe được câu nói này tảng đá đang đè nặng trong lòng mới hạ xuống.

Khi y tá dẫn anh tới phòng bệnh. Trương Sơ Tâm đang ngồi trên giường nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa phòng bệnh vừa mở ra, cô quay đầu lại. Lúc nhìn thấy Thẩm Chi Niên, nước mắt liền rơi xuống như mưa.

Hai mắt anh cay xè.

Anh đi tới, cúi người xoa xoa gò má cô, “Sơ Tâm, không sao chứ?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Em không sao, con cũng không có chuyện gì.” Cô nói rồi vẫn không kìm được ghen ngào, “Chỉ là em sợ.”

Thẩm Chi Niên nắm chặt tay cô, khi anh vùi đầu vào lòng bàn tay, một giọt nước mắt rơi xuống nơi bàn tay hai người giao nhau.

“Sơ Tâm, xin lỗi...” Giọng anh run rẩy.

Trương Sơ Tâm lại nâng khóe môi, “Đúng vậy, Thẩm Chi Niên, anh thật sự có lỗi với em. Vì vậy sau này nhất định phải đối xử với em thật tốt.”

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu, hai mắt đỏ.

Cô trêu anh, “Người ta đều nói hồng nhan họa thủy, xem ra phải là anh mới đúng, nam nữ đều đánh gục.”

Sắc mặt anh tái xanh, bình tĩnh nói: “Anh sẽ không bỏ qua cho cậu ta!”

Trương Sơ Tâm cười không nói gì.

Tên Hà Khê kia đúng là nên bị dạy dỗ một trận, cậu ta đã hai lần động thủ với cô.

Trên đời sao có thể có loại đàn ông con trai như vậy? So sánh với Hà Khê, chỉ có thể nói người đàn ông như Thẩm Chi Niên đúng là phúc khí mà ông trời ban cho cô. Kiểu người đàn ông tốt như vậy, trên thế gian chắc không có nhiều.

“Sơ Tâm...” cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Mạc Thi từ bên ngoài đi vào. Cô vừa giúp Trương Sơ Tâm nộp viện phí.

“Thẩm tiên sinh.” Mạc Thi lần đầu gặp Thẩm Chi Niên, lịch sự gật đầu.

Anh đứng lên, chân thành nói, “Chuyện hôm nay cảm ơn cô.”

Mạc Thi cười, “Đừng khách khí.”

Cô ấy vừa dứt lời, trước cửa phòng bệnh lại có ai đó đến.

Từ Ý Thâm từ cửa bước vào, trong tay còn ôm bó hoa, “Tôi vừa gặp tên tiểu tử kia ở ngoài, đánh cho hắn một trận...”

Giọng anh ta vang lên, Mạc Thi cứng đờ người, hai mắt tròn tròn.

Trương Sơ Tâm nhận ra điểm lạ, kêu lên. “Mạc Thi, cô sao vậy?”

Dứt lời, Từ Ý Thâm đang đứng phía sau Mạc Thi thay đổi sắc mặt, vô cùng u ám.

“Mạc Thi!” Một tiếng tức giận, khiến Mạc Thi không kịp được run lên.

Từ Ý Thâm đi tới, đột nhiên giữ lấy cằm cô ấy, trừng mắt nghiêng rằng nói, “Em đúng là trốn rất giỏi!”

.....

Mạc Thi bị Từ Ý Thâm lôi ra khỏi bệnh viện, mạnh mẽ ấn vào trong xe..

Anh trầm mặt, lên xe đạp ga phóng đi.

“Từ Ý Thâm! Anh thả em ra! Anh định đưa em đi đâu?”

Từ Ý Thâm cười gằn, không đáp lời.

Xe lao đi rất nhanh, 15 phút sau đã dừng bên dưới một căn biệt thự.

Thường ngày Từ Ý Thâm không ở trong nước, lần này trở về làm việc cùng Thẩm Chi Niên nên đã thuê lại một căn biệt thự xa hoa trong thành phố.

Xe dừng.

Anh nghiêng đầu, ánh mắt u tối nhìn Mạc Thi.

“Tốt nhất là em ngoan ngoãn đợi tôi, còn dám chạy...”

“Dám chạy thì sao?” Cô nâng cằm nhìn anh.

Từ Ý Thâm nhìn cô, hừ một tiếng sau đó bỏ xuống xe,

Anh đi vào trong cửa hàng tiện lợi gần đó.

Mạc Thi nhìn bóng lưng anh, hơi hoảng hốt.

Cô không bỏ chạy, đã không muốn trốn nữa rồi. Sau khi chia tay Từ Ý Thâm, anh tìm cô hai lần, lần nào cô cũng bỏ chạy. Lần thứ ba, không muốn chạy nữa.

Chỉ là nằm mơ cô cũng không nghĩ tới, lại gặp anh trong thời điểm thế này.

Cô nhìn ra cửa sổ, tâm tình bỗng nhiên trở nên bình tĩnh.

Đợi khoảng 3 phút, điện thoại của Từ Ý Thâm reo lên.

Người này xuống xe cũng không mang theo điện thoại.

Cô với lấy di động, chuẩn bị mang tới cho anh nhưng lại vô tình nhìn thấy tên của người gọi đến là phụ nữ, Mạc Thi nhướn mày, do dự một lát quyết định nghe máy.

Giọng của Trương Tiểu Nhã (thư ký của Từ Ý Thâm) vang lên:

“Luật sư Từ, tôi không tìm được thỏa thuận ly hôn của Thẩm Tiên Sinh, có phải vẫn còn ở trong xe anh không? Tôi nhớ lần trước anh bỏ vào hộp chứa đồ trước ghế phụ, có phải quên không lấy ra không?”

P.s: Mình đã trở về từ hoang đảo rồi đây T~T Bận tối mất suốt hơn mấy tháng tới giờ mới dứt ra khỏi công việc được. Từ nay mình sẽ chăm chỉ hơn nha. Mau hoàn truyện thôi nào TvT Ai mà chờ lâu quá quên mất nội dung rồi thì đọc lại 1 lần tăng view cho chủ nhà luôn nhé =)))

53. Chương 52

“Luật sư Từ?” Trương Tiểu Nhã đợi nửa ngày không nhận được câu trả lời, gọi một tiếng thăm dò.

Mạc Thi trầm mặt một hồi, bỏ điện thoại ra ngất máy.

Tầm mắt rơi xuống hộp đồ phía trước, nghĩ một chút cuối cùng vẫn không kịp được mở ra.

Bên trong có một tập tài liệu trong túi giấy.

Thỏa thuận li hôn?

Cô nhú mày, lấy tập tài liệu ra, do dự một lúc mới quyết định xem thử.

Quả nhiên là thỏa thuận li hôn của Thẩm Chi Niên và Trương Sơ Tâm.

Mạc Thi bình tĩnh xem lại, càng lúc càng nhú mày thật sâu. Phần thỏa thuận li hôn này xem ra Trương Sơ Tâm cũng không phải chịu bất lợi. Nếu như thật sự li hôn, Thẩm Chi Niên gần như là tay trắng, phía sau còn có chữ ký của anh nhưng phần của Trương Sơ Tâm thì vẫn để trống. Hiển nhiên thỏa thuận này là do đơn phương anh lập ra.

Tại sao? Không phải chuẩn bị tổ chức hôn lễ sao?

Mạc Thi suy nghĩ hồi lâu vẫn không thông suốt. Đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra chụp lại thì thấy bóng dáng Từ Ý Thâm đang quay trở lại.

Cô hoảng hốt vội vàng nhét tập tài liệu vào trong túi của mình. Hít một hơi thật sâu, giả bộ bình tĩnh.

Từ Ý Thâm mở cửa xe ngồi vào bên trong.

Mạc Thi không bỏ trốn, anh hừ một tiếng, “Hôm nay em biết nghe lời đấy nhỉ.”

Mạc Thi lườm anh không đáp.

Từ Ý Thâm đột nhiên ném gì đó cho cô.

Cô cúi đầu nhìn, trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn anh, “Từ Ý Thâm anh có bệnh à!”

Từ Ý Thâm: “Tôi có bệnh? Nếu em không ngại mang thai thì có thể vứt nó đi.”

Đồ thần kinh! Còn đặc biệt đi mua bao sao?!!

Mạc Thi nổi giận, “Đồ điên! Ai muốn lên giường với anh!”

Cô xoay người, định mở cửa xe.

Nhưng nửa ngày cũng không mở được.

“Từ Ý Thâm!”

Mạc Thi tức giận quay đầu lại, không ngờ anh đột nhiên ghé sát tới, gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt cô. Anh áp môi xuống không cho cô bất kỳ cơ hội nào kịp phản ứng.

Mạc Thi tròn mắt, tim đập thành thịch. Cô đưa tay đẩy anh nhưng người anh cứng như thép, không hề có chút lay chuyển nào, càng ghì chặt cô hơn.

Ghế ngồi đột nhiên được ngả ra, Từ Ý Thâm lật người một cái đã biến thành tư thế nam trên nữ dưới.

Mạc Thi bị anh đè chặt hai bên, cô càng giãy giụa mạnh hơn.

Không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, hơi thở của Từ Ý Thâm trở nên nặng nề, cảm giác mờ ám dâng lên.

Mạc Thi đỏ bừng mặt, “Anh thả tôi ra!”

Anh nhướn mày, trong mắt tràn ngập ý cười, không những không thả ra mà còn kè sát mặt cô hơn.

Mạc Thi cuống lên, “Rốt cục anh muốn làm gì!”

“Em nói xem? Em cảm thấy tôi định làm gì?”

Cô cực kì hoang mang, nhiều năm không gặp, vừa gặp đã lăn giường? Cái gì cô cũng không biết. Anh có bạn gái không? Vợ chưa cưới? Đã kết hôn chưa?

Không biết chuyện gì về anh, sao cô có thể cùng anh...

“Từ Ý Thâm, chúng ta không thể nói chuyện bình thường trước sao?”

“Nói chuyện? Được, em muốn nói gì, tôi nghe đây.”

“VẬY anh thả tôi ra trước đã!” Tư thể hiện tại quá xấu hổ, sao cô có thể bình thản nói chuyện với anh được.

Từ Ý Thâm nhìn cô sâu xa, ngồi dậy. Hai tay đặt bên hông cô cũng rời đi. Mạc Thi như được đại xá, vội vàng điều chỉnh lại tư thế.

Từ Ý Thâm ngồi thẳng người, “Nói đi.”

Anh hạ cửa kính xe xuống, châm thuốc lá.

Mạc Thi nhú mày, “Có thể đừng hút thuốc không?”

Anh liếc nhìn cô.

“Tôi cai thuốc lá lâu rồi, không ngửi được mùi thuốc lá.”

Từ Ý Thâm “à” một tiếng, một giây sau vẫn dụi tắt thuốc, ném vào trong gạt tàn.

Không gian nhỏ hẹp lại trở nên yên tĩnh, không ai ở miệng trước.

Lần cuối gặp nhau là khi nào nhỉ? Hình như là... 3 năm trước.

Ở Mỹ, Từ Ý Thâm từng nhìn thấy cô một lần. Nhưng khi đó vì trốn đám phóng viên mà cô chạy mất.

Sau này, cũng chưa từng gặp lại.

Những năm gần đây cũng rất ít khi nghe được tin tức liên quan đến anh.

Đương nhiên, Từ Ý Thâm lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô trên truyền hình, thậm chí khi đi trên đường ngẩng đầu cũng có thể thấy biển quảng cáo lớn. Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Mỗi giờ mỗi phút cô đều xâm nhập vào lòng anh, muốn quên đi cũng khó.

Một lúc sau, Mạc Thi mím môi, mở lời, “Những năm qua, anh có tốt không?”

Một câu thăm hỏi bình thường, ngoài ra cũng không biết phải nói gì khác để phá vỡ sự lúng túng.

“Không tốt.” Từ Ý Thâm lạnh nhạt nói.

“...”

Tình huống kiểu vậy không phải nên trả lời là vẫn ổn sao?

Mạc Thi bối rối, không biết phải nói gì tiếp.

Anh liếc nhìn cô, nhú mày, “Đây là điều em muốn nói với tôi à?”

“...”

“Mạc Thi tốt nhất em nên nghĩ cho kĩ, rốt cục nên nói cái gì!”

Nên nói gì?

Cô cúi đầu, bàn tay mân mê vạt áo. Khi cô bối rối không biết làm gì đều sẽ có thói quen này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên nhớ tới một câu mà Trương Sơ Tâm từng nói: “Trên đời này không có bất cứ chuyện gì quan trọng hơn so với việc ở bên cạnh người mình yêu.”

Trong lòng Mạc Thi hơi run rẩy, không biết lấy dũng khí ở đâu, ngẩng đầu nhìn anh hỏi:

“Anh kết hôn chưa?”

Cô còn chưa nói hết câu, Từ Ý Thâm đột nhiên ghé sát lại giữ cằm cô. Anh lạnh lùng nói:

“Mạc Thi, em xem Từ Ý Thâm tôi là loại người gì? Nếu như tôi đã kết hôn, em cho rằng lúc này tôi vẫn còn gặp lại em?”

Mạc Thi nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng cổ họng nghèn nghẹn, không thoát ra thành lời.

Kinh ngạc? Vui vẻ? Kịch động?

Cô cũng không rõ, chỉ biết đêm hôm đó, cực kỳ hoang đường.

Hôm sau, Mạc Thi tỉnh lại. Từ Ý Thâm đang ở trong phòng tắm, tiếng nước ào ào truyền ra.

Cô chợt nhớ tới tập tài liệu thỏa thuận ly hôn trong túi xách, vội vàng bò dậy nhấn tin cho Trương Sơ Tâm.

[Sơ Tâm, cô vẫn còn đang ở bệnh viện à? Tôi muốn gặp cô có chuyện quan trọng.]

Trương Sơ Tâm nhanh chóng trả lời, [Tôi không ở bệnh viện, đã về nhà nghỉ ngơi rồi, cô tới chỗ tôi đi.]

[Chồng cô có nhà không?]

[Hôm nay anh ấy tăng ca, về muộn, nhưng có mẹ chồng tôi ở nhà. Nhưng không sao đâu, cô tới đi.]

Mạc Thi nghĩ ngợi một chút, nhấn lại: [Ừ.]

Từ Ý Thâm từ trong phòng tắm đi ra, nửa thân trên để trần còn đang nhỏ nước. Đường nét trên cơ thể tuyệt đẹp từ vai tới bụng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên đỏ mặt, vội vàng rời tầm mắt sang nơi khác.

Cô biết dáng người Từ Ý Thâm rất đẹp, vài năm không gặp quả thật hiện tại có chút thẹn thùng.

Từ Ý Thâm đứng bên giường lau tóc, thấy cô xấu hổ bèn cười nhạo, “Em ngại ngần cái gì? Không phải tới qua còn rất vui vẻ sao?”

Mạc Thi nghĩ đến chuyện đêm qua, nháy mắt mặt mũi đã đỏ bừng. Thẹn quá hóa giận cầm lấy cái gối bên cạnh ném về phía anh.

“Anh câm miệng đi!”

Từ Ý Thâm cực kỳ vui vẻ, nhiều năm rồi anh chưa từng vui vẻ như thế. Anh ném khăn đi, tới bên cạnh giường chống hai tay xuống cúi đầu hôn lên môi cô.

Mạc Thi lườm anh.

Từ Ý Thâm cong cong mắt cười, “Ngọt chết mất!”

- _____

Giữa trưa, lúc Mạc Thi đi gặp Trương Sơ Tâm, cô đang ngồi trên xích đu học Lâm Vân may quần áo.

Mạc Thi đi tới, “Sơ Tâm.”

Cô quay đầu lại, Lâm Vân cũng đứng dậy cười nói: “Hai đứa nói chuyện đi, mẹ đi nấu bữa trưa. Mạc tiểu thư đợi lá nữa ở lại ăn cơm nhé.”

“Cảm ơn bác gái.”

Lâm Vân mỉm cười rời đi.

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, “Ngồi đi.”

Mạc Thi ngồi xuống, nhìn quần áo trẻ em trong tay cô, “Đây là do cô tự tay làm à, thật đẹp.”

Cô cười, “Tôi không làm được thế này đâu. Mẹ chồng tôi làm đó.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Thi hỏi: “Đúng rồi, cô tìm tôi có việc gì vậy?”

Mạc Thi hơi bối rối, trầm mặc một hồi lâu mới mở túi xách lấy ra tập tài liệu.

Trương Sơ Tâm nhìn nó, rồi lại nhìn cô ấy, “Gì vậy?”

Mạc Thi nói: “Cô tự xem đi.”

Trương Sơ Tâm chần chờ một lát mới nhận lấy túi tài liệu. Trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an.

Sau khi mở phần tài liệu bên trong ra, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân của sự bất an đó.

Đọc xong toàn bộ tài liệu, sắc mặt cô đã nhợt nhạt tới không thể nhạt hơn.

Mạc Thi nói: “Thứ này tôi tìm thấy ở chỗ Từ Ý Thâm. Tôi đoán, Thẩm Chi Niên làm vậy có lẽ là muốn để lại cho cô một đường lui an toàn.”

Trương Sơ Tâm rất tức giận, hừ lạnh, “Nói như vậy, tôi nên cảm ơn anh ấy sao?”

Mạc Thi nhìn cô, mở miệng muốn khuyên nhủ vài câu nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Trương Sơ Tâm tức tới mức ngực cũng nhói đau, qua hồi lâu mới lấy lại được bình tĩnh.

“Mạc Thi cảm ơn cô.”

Mạc Thi lo lắng nhìn cô, “Cô có ổn không?”

Trương Sơ Tâm cười nói: “Tốt lắm, cực kỳ tốt. Tôi phải ra ngoài mua cái ván giặt đồ đã.”

Mạc Thi ngẩn ra, một giây sau bật cười, “Đúng vậy, loại đàn ông này nên bị trừng phạt.”

Buổi tối, Thẩm Chi Niên tăng ca trở về nhà đã gần tám giờ.

Lâm Vân ra khỏi nhà từ chiều, chỉ có mình Trương Sơ Tâm ở nhà.

Anh vừa mở cửa, thấy cô đang ngồi trên sofa xem TV.

“Bà xã ~” Anh vui vẻ gọi.

Trương Sơ Tâm làm bộ không nghe thấy, cũng không thèm nhìn anh.

Thái độ như vậy, đây là lần đầu tiên.

Thẩm Chi Niên hơi bối rối, cố gắng nghĩ xem hôm nay mình có làm chuyện gì khiến vợ phật ý hay không.

Điện thoại, đã gọi.

Tin nhắn, đã nhắn.

Đúng giờ về ăn cơm, không về quá muộn.

....

Suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra mình sai ở chỗ nào.

Anh thay dép đi trong nhà, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Trương Sơ Tâm, đang định ngồi xuống thì bị cô quay sang lườm một cái. Thẩm Chi Niên không dám ngồi xuống, oan ức gọi: “Bà xã à

”

P.s: Thứ nhất, luật sư Từ và ảnh hậu Mạc đánh nhanh thắng nhanh quá =))) Thứ hai, kể ra thì việc thỏa thuận li hôn Mạc Thi không nói cho Trương Sơ Tâm biết cũng được, có những thứ cả đời này vẫn nên không biết thì tốt hơn. Anh Thẩm làm vậy cũng không sai, đứng trên quan điểm của nam chính thì lo cho vợ con là đúng thôi mà.

54. Chương 53

Thẩm Chi Niên không rõ mình làm sai chuyện gì, nhưng nếu vợ mình tức giận vậy thì chính là do mình sai. Xem vợ như trời, loại giặc ngộ này anh nắm rất rõ.

Ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, dè dặt hỏi: “Sơ Tâm, sao vậy em?”

Trương Sơ Tâm nhìn anh, cười gằn: “Chuyện anh làm anh còn không biết?”

Thẩm Chi Niên mơ hồ lắc đầu.

Cô lạnh lùng hừ một tiếng, đứng dậy khỏi ghế sofa đi thẳng lên lầu.

Lần này cô tức giận thật rồi, giận tới mức không muốn nói chuyện với anh.

Cô biết anh yêu cô, nhưng nếu anh dùng phương pháp yêu thương như vậy cô không thể tán đồng được, cũng không muốn tán đồng. Anh mãi mãi vẫn như vậy, trước đây quá tốt, hiện tại cũng quá tốt. Tất cả mọi chuyện đều chỉ nghĩ cho cô, anh muốn cho cô toàn bộ những gì tốt đẹp nhất nhưng chưa từng hỏi xem cô có đồng ý nhận lấy hay không.

Giống như trước đây, anh sợ không thể cho cô cuộc sống tốt đẹp nên từ chối tình cảm của cô. Hiện tại cũng vậy, anh sợ có một ngày xảy ra chuyện gì đó, nên sớm chuẩn bị cả thỏa thuận ly hôn, để lại tất cả tài sản cho cô.

Tốt... Xem ra đối với cô đúng là rất tốt. Nói nhẹ nhàng thì là phòng ngừa chu đáo, nói khó nghe... Nói khó nghe thì chính là từ trước đến nay anh không hề tin cô.

Anh không tin cô có thể cùng anh đồng cam cộng khổ. Anh tự cho mình quyền sắp đặt tất cả những chuyện này, anh cho là làm vậy tốt với cô. Đúng là khiến cô tức chết mà.

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm bỏ đi liền vội vàng đuổi theo.

Cô đứng trên cầu thang, quay đầu trừng mắt với anh, “Không cho phép đi theo!”

“Sơ Tâm...”

Trương Sơ Tâm chỉ tay xuống lầu, “Từ hôm nay trở đi, anh ngủ trên sofa cho em! Không nghĩ ra mình làm sai ở đâu thì đừng về phòng!”

Cô nói xong đi thẳng lên lầu.

Thẩm Chi Niên theo bản năng bước tới hai bước.

Trương Sơ Tâm tức giận, “Anh còn đi theo nữa em sẽ lập tức bỏ ra khỏi nhà!”

Cô rất ít khi tức giận tới mức như vậy, anh biết lần này cô cáu thật rồi.

Anh không dám đi lên lầu nữa, ngoan ngoãn đứng dưới, nhìn Trương Sơ Tâm ôm bụng đi từng bước khó khăn, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Sơ Tâm, em đi chậm thôi...”

Cô không thèm để ý đến anh, đi một hồi lâu mới lên đến trên lầu, trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, còn truyền tới tiếng khóa cửa.

Thẩm Chi Niên cúi đầu đứng dưới lầu một lúc, sau đó nhận lệnh đi tới ghế sofa.

Nghĩ cả một đêm, tới mức cảm thấy đau cả đầu cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình đã làm sai việc gì.

Chuyện gì được nhỉ? Mới có thể khiến cô tức giận tới vậy?

Anh nghĩ cả đêm. Hôm sau Trương Sơ Tâm vừa xuống lầu, anh vội vàng chạy tới, “Sơ Tâm...”

Trương Sơ Tâm nhìn anh một hồi, bĩu môi sau đó hỏi: “Nghĩ ra mình làm sai gì rồi sao?”

Thẩm Chi Niên vừa thẹn vừa oan ức, “Sơ Tâm, anh đã phạm lỗi gì, em nói đi, anh sẽ thay đổi.”

“Đổi?” Cô hừ mũi, “Tật xấu này, anh chẳng đổi được đâu.”

Chính anh không nhận ra, cô có nói thì cũng không ích gì.

“Anh tự nghĩ xem mình sai ở đâu đi, đừng có nói chuyện với em, em không trả lời đâu!” Dứt lời Trương Sơ Tâm đi thẳng vào phòng bếp.

Thẩm Chi Niên hoàn toàn bối rối.

Vì chuyện này mà suốt cả buổi sáng, Thẩm Chi Niên cũng không có tâm trạng làm việc.

Tiểu Triệu trình tài liệu ký duyệt, anh còn ký sai tới hai lần.

Lần thứ ba ký vẫn sai, rốt cục Tiểu Triệu không kìm nổi nữa, “Thẩm tổng, ngài không khỏe ở đâu à?”

Đúng là không thoải mái, trong lòng không thoải mái, bức bối tới khó chịu.

Anh ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Triệu, “Phụ nữ các cô bình thường sẽ tức giận vì chuyện gì?”

Tiểu Triệu sững sờ, nhất thời ngộ ra. Hóa ra là cãi nhau với vợ rồi.

Cô ấy nghĩ một lát, nói: “Nguyên nhân phụ nữ tức giận thì có nhiều lắm, chuyện này khó thể kết luận chính xác được.”

“Nếu như cực kỳ tức giận?”

Tiểu Triệu nhìn Thẩm Chi Niên một chút, “Cực kỳ... cực kỳ tức giận... Có khả năng là người đàn ông vượt quá giới hạn? Mờ ám cùng người phụ nữ khác?”

Thẩm Chi Niên đen mặt, “Không phải.”

Tiểu Triệu lắc đầu, “Vậy tôi cũng không rõ.” Suy nghĩ một chút lại nói, “Nếu như là phu nhân, thì có thể là... triệu chứng tiền sản?”

Thẩm Chi Niên ngẩn người, nghĩ ngợi: “Không đúng. Sơ Tâm không phải người cố ý gây sự.” Anh thở dài, “Quên đi, cô ra ngoài đi.”

Thẩm Chi Niên không có tâm trạng làm việc, tan tầm rất sớm.

Lúc đi ra khỏi gara. gặp phải Hà Thanh.

Lâu rồi Thẩm Chi Niên không gặp lại cô ta, cô đứng trước xe ngoắc ngón tay ra hiệu.

“Thẩm tổng, có thể nói chuyện một chút không?”

Thẩm Chi Niên nhìn cô ta, bước xuống xe.

Bụng Hà Thanh đã lớn rồi, so với Sơ Tâm còn lớn hơn.

Anh nhìn cô ta, hỏi: “Gần đây có khỏe không?”

Hà Thanh gật đầu, “Tốt lắm, chờ sinh con sau đó tôi sẽ đi tìm việc mới.”

“Cô là nhân tài, công tác tốt.”

Sau khi mang thai, Hà Thanh trầm tĩnh hơn nhiều. Đối mặt với Thẩm Chi Niên cũng sẽ không có tâm tư gì nữa, mặc dù không thể bình thường như trước nhưng cũng không thấy xao động gì.

Cô ta nhìn anh, “Trước tiên đến đây là muốn nói lời xin lỗi với anh. Chuyện của em trai tôi thật sự có lỗi quá. Tôi đã cho thằng bé ra nước ngoài rồi, sau này nó sẽ không quấy rầy hai người nữa.

Đối với Hà Khê, Thẩm Chi Niên vốn không định bỏ qua nhưng Sơ Tâm nói là phải tích đức cho con nên cuối cùng anh không làm gì cả. Nhưng anh cũng nhắn tin cho Hà Thanh, bảo cô ta quản em mình cho cẩn thận. Giờ phút này nghe cô ta nói đã đưa em trai ra nước ngoài, anh mới cảm thấy thoải mái một chút.

“Nếu ra nước ngoài rồi thì sau này đừng trở về nữa. Cô đừng trách tôi vô tình, cậu ta đẩy Sơ Tâm, suýt hại chúng tôi mất con. Chuyện này tôi không thể tha thứ được. Vì vậy, hãy ở nước ngoài luôn đi.”

Hà Thanh siết chặt tay, “Tôi hiểu.”

Thẩm Chi Niên gật đầu, “Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước.”

Hà Thanh gật đầu.

Anh mở cửa xe ngồi vào trong, nhanh chóng lái xe hòa vào dòng xe cộ.

Hà Thanh nhìn xe của anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt với xoay người từ từ bước đi.

Trên đường về gọi điện cho Tô Khải.

“Anh tan làm về sớm một chút, lần trước không phải nói muốn đi mua đồ trẻ em sao...”

Thẩm Chi Niên lái xe về tới nhà mới hơn 4 giờ chiều. Lâm Vân vẫn còn ở đó.

Bình thường bà tới buổi sáng để chăm sóc Trương Sơ Tâm, nấu cơm trưa cho cô. Sau đó buổi chiều 6 giờ lại làm bữa tối, đợi Trương Sơ Tâm ăn xong mới trở về nhà. Trương Sơ Tâm vốn muốn bảo bà ở lại bên này, dù sao đi qua đi lại cũng khá phiền phức. Có điểm Lâm Vân rất tâm lý, nói là sợ ở đây sẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt của hai vợ chồng nên luôn ra về trước khi Thẩm Chi Niên về nhà.

Lâm Vân ngẩng đầu nhìn Thẩm Chi Niên, “Sao hôm nay con về sớm thế?”

“Mẹ.” Anh gọi một tiếng, thay giày đi vào nhà. Đi thẳng tới bên cạnh Trương Sơ Tâm.

Anh nghĩ có Lâm Vân ở đây, chắc hẳn cô sẽ không tỏ ra tức giận với mình.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu tránh né, lặng lẽ lườm anh.

Đúng là cô sẽ không nổi nóng với Thẩm Chi Niên trước mặt mẹ chồng, chuyện của hai vợ chồng cô không muốn khiến trưởng bối lo lắng.

Thẩm Chi Niên ngồi xuống, ôm cô, dịu dàng gọi: “Sơ Tâm.”

Trương Sơ Tâm nhếch miệng cười, đưa tay chỉnh lại cà vạt cho anh, “Lên lầu thay quần áo trước đi.”

Thẩm Chi Niên thấp thỏm, chưa kịp nói gì cô đã kéo tay anh đứng dậy.

Lâm Vân không nhận ra hai người đang giận dỗi nhau, cười nói:

“Đúng rồi, mấy khi con về sớm. Lên lầu thay quần áo đi, mẹ làm cơm tối, ăn xong con có thể đưa Sơ Tâm đi dạo trong tiểu khu.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, “Con cảm ơn mẹ.”

Quay đầu lại, lặng lẽ nắm tay anh kéo lên lầu.

Bụng Trương Sơ Tâm khá lớn, vừa đi vừa đỡ eo, Thẩm Chi Niên lo lắng đỡ cô.

Trương Sơ Tâm không làm loạn với anh, mặc cho anh đỡ. Khi vào tới phòng ngủ, cô liền đẩy anh ra, đi thẳng tới trước tủ quần áo, lấy từ bên trong ra một cái ván giặt đồ ném xuống đất.

Thẩm Chi Niên mơ hồ: “Sơ Tâm...”

Trương Sơ Tâm chỉ tay, “Nghĩ không ra thì quỳ gối trên mặt đất mà nghĩ, khi nào nghĩ ra thì đứng lên!”

Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm bàn giặt trên nền nhà, nháy mắt không muốn quỳ.

Nói thế nào đi nữa thì dưới đầu gối đàn ông cũng có vàng.

Đang nghĩ xem nói với Trương Sơ Tâm thế nào, cô liền ngồi xuống cạnh giường lườm anh, “Không muốn quỳ sao?” Giọng lạnh lùng, mang theo tức giận, Thẩm Chi Niên lúng túng, cong chân quỳ xuống.

Đầu gối đàn ông có vàng, bà xã ở trước mặt thì tới cái rắm cũng không có!

Trương Sơ Tâm nhìn anh quỳ trên ván giặt đồ, nét mặt cuối cùng cũng hòa hoãn một chút.

“Để anh quỳ không phải thật sự muốn phạt quỳ, là để anh nhớ cho kỹ, tránh việc sau này đến mình làm sai cái gì cũng không rõ.”

“Anh sai rồi.” Thẩm Chi Niên cúi đầu nhận lỗi.

“Anh sai. Nhưng anh tự nghĩ xem mình sai ở đâu rồi nói với em.” Trương Sơ Tâm đứng dậy liếc nhìn anh, “Quỳ cho cẩn thận, nghĩ cho kỹ, em xuống giúp mẹ, lát nữa sẽ gọi anh ăn cơm.”

“Biết rồi.” Thẩm Chi Niên ngoan ngoãn đáp ứng.

Trương Sơ Tâm xoay người ra ngoài, xuống lầu.

Nhưng mà, dù cho Thẩm Chi Niên có quỳ ván giặt đồ anh cũng không nghĩ ra nổi rốt cục mình đã phạm phải lỗi lớn gì. Dù sao cũng không nghĩ tới thỏa thuận li hôn, căn bản cũng không biết bên cạnh Từ Ý Thâm còn có mặt thắm của vợ mình.

Anh nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng nhớ ra một chuyện, vội vàng lấy điện thoại gửi tin nhắn cho cô:

[Sơ Tâm, anh sai rồi, Hai ngày trước anh đi tiếp khách, uống hơi nhiều rượu. Anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi!]

Trương Sơ Tâm để điện thoại ở xa, khi tin nhắn tới căn bản cô không hề biết.

Thẩm Chi Niên chờ mãi không thấy hồi âm, lòng như lửa đốt. Nghĩ một lát, tiếp tục nhắn:

[Tuy rằng mấy người kia đều gọi phục vụ nữ đến, nhưng anh dám lấy nhân cách của mình ra thề, anh tuyệt đối không gọi! Anh không cho phép họ tới gần anh!]

Gửi đi, vẫn không nhận được hồi âm, anh càng nóng ruột.

[Sơ Tâm, anh thành thật khai báo, có một cô gái nhân lúc anh không chú ý có hơi chạm vào người anh, nhưng anh thật sự tức giận đẩy ra ngay lập tức! Bà xã, em tin anh đi mà!]

Chuyện gần đây nhất có thể khiến vợ mình tức giận anh chỉ có thể nghĩ tới chuyện này thôi. Cô gái kia đúng là có chạm vào anh, nhưng là nhân lúc anh không chú ý chạm vào vạt áo anh thôi, sau đó anh đã đẩy ra ngay lập tức rồi!

Lúc Thẩm Chi Niên gửi tới tin nhắn thứ ba, cuối cùng Trương Sơ Tâm cũng xem điện thoại.

Nhìn ba tin nhắn gửi qua, cô tức giận tới mức buồn cười. Cái gì gọi là chưa đánh đã khai? Chính là thế này.

Cô nhắn lại: [Một là, anh uống rượu, dù chỉ một chút cũng đã trái với quy định của em. Thứ hai, anh dám để phụ nữ chạm vào người?!! Tội không thể tha thứ! Xét hai điểm này, tối nay không cho phép ngủ trên giường, cũng không được ngủ sofa. Nếu muốn ngủ thì hãy ngủ trên ván giặt đồ đi!]

Sau khi tin nhắn gửi đi, Thẩm Chi Niên thở phào nhẹ nhõm. Anh nghĩ thầm, đừng nói là ngủ một đêm trên ván giặt đồ, dù có quỳ một đêm cũng được. Chỉ cần Sơ Tâm không giận nữa thì anh làm gì cũng được.

Không ngờ còn chưa kịp hài lòng, Trương Sơ Tâm tiếp tục gửi tin khác đến.

[Vẫn còn chưa biết sai ở đâu. Tiếp tục suy nghĩ, nghĩ không ra thì ngày mai quỳ tiếp.]

P.s: Cứ mỗi lần thuận lợi có chút thời gian thì mắc ngay tội khác:) Laptop vừa chết lâm sàng hơn nửa tháng nay và đã nuột của mình mấy củ. Dù sao thì mình cũng trở lại rồi đây T^T

55. Chương 54

Sau khi ăn cơm tối xong, Thẩm Chi Niên nhận được điện thoại của Từ Ý Thâm.

“Chuyện gì vậy?” giọng Thẩm Chi Niên mệt mỏi, không có chút tinh thần nào.

Đầu dây bên kia, Từ Ý Thâm đang trừng mắt nhìn Mạc Thi, trước mặt hai người là thỏa thuận ly hôn của Thẩm Chi Niên. Nghe thấy giọng Thẩm Chi Niên truyền đến, anh đưa tay ấn mi tâm.

“Thẩm Chi Niên, có một chuyện...”

“Sao?”

“Liên quan tới thỏa thuận ly hôn của cậu. Ừm... có lẽ là vợ cậu đã biết rồi...”

Đầu bên này, Thẩm Chi Niên ngây người trong nháy mắt, sắc mặt nặng nề, “Thế nào là ”Có lẽ“?”

“À... Đại khái là... chắc chắn đã biết rồi.” Giọng Từ Ý Thâm ngày càng nhỏ hơn, “Cái đó... cậu vẫn ổn chứ?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc một lát, chỉ thoáng qua đã hiểu rõ tất cả, tức giận đến đen mặt, không kìm được văng tục.

“Ồn cái mông!”

Nói xong trực tiếp cúp máy.

Trương Sơ Tâm tiễn Lâm Vân ra cửa, nhìn bà lên xe xong mới quay lại phòng.

Vừa vào cửa, Thẩm Chi niên đã đến ôm lấy cô.

“Sơ Tâm, anh sai rồi.”

Trương Sơ Tâm hơi run run, giọng bình tĩnh, “Biết sai ở đâu rồi sao?”

Anh gạt đầu, từ cầm lên bả vai cô, “Anh biết rồi. Sơ Tâm, xin lỗi.”

Trương Sơ Tâm khẽ đẩy anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh.

Thẩm Chi Niên nói tiếp, “Sơ Tâm, chuyện về thỏa thuận ly hôn...”

Anh nói ra lời này, cô cũng đã rõ, cuối cùng chuyện này cũng có thể nói tới mấu chốt rồi.

Trương Sơ Tâm xoay người, đi tới bên sofa ngồi xuống.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, “Sơ Tâm, anh biết em tức giận nhưng anh có tính toán của mình...”

“Tính toán?” Cô sắp bị anh làm cho tức chết rồi, “Tính toán của anh chính là tương lai một ngày nào đó loại bỏ em ra khỏi cuộc sống của anh sao? Thẩm Chi Niên, đây chính là tính toán của anh à?”

“Sơ Tâm...”

Cô ngắt lời, “Em cảm thấy anh vẫn không tự ý thức được mình sai ở đâu.”

Luôn miệng nói có suy nghĩ riêng nhưng từ xưa tới nay chưa từng nghĩ tới cảm nhận của cô.

Trương Sơ Tâm đứng dậy khỏi ghế sofa, “Anh nghĩ lại cho cẩn thận đi.” Nói xong thì đi thẳng lên lầu.

- _____

Vấn đề này rất nghiêm trọng. Thẩm Chi Niên nằm trên sofa cả một buổi tối, nửa đêm gửi tin nhắn cho Từ Ý Thâm.

[Tôi làm gì sai sao?]

Từ Ý Thâm vừa tắm xong đi ra, nhìn thấy tin nhắn, nghĩ một lát rồi trả lời:

[Không hẳn, thật ra tôi có thể hiểu được cậu. Nhưng với phụ nữ mà nói, nhất định sẽ tức giận.]

Gửi tin nhắn xong, Từ Ý Thâm bỏ điện thoại sang một bên.

Mạc Thi đang ngồi ở ghế ngoài ban công ngắm sao, cô vừa mới tắm xong, áo sơ mi của Từ Ý Thâm khoác xộc xệch trên người, cặp đùi trắng nõn lộ ra bên ngoài.

Anh đi tới, ôm cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu hôn.

Triền miên qua lại một hồi lâu mới tách ra.

Ánh mắt Từ Ý Thâm nhìn Mạc Thi thật sâu, “Phụ nữ các em nghĩ cái gì không biết.”

Mạc Thi hơi ngẩn người, lập tức hiểu ra anh đang nói tới chuyện của Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên, hỏi ngược lại anh:

”Vậy đàn ông các anh thì nghĩ gì?”

“Nếu là người phụ nữ mình yêu thì dù phải moi cả tim gan cũng đều muốn dành điều tốt nhất cho cô ấy.”

Mạc Thi cười nhạt, “Bảo sao anh và Thẩm Chi Niên có thể làm bạn.”

Ánh mắt anh nặng nề.

Mạc Thi cười một chút sau đó nghiêm túc nói: “Đàn ông các anh đều nghĩ phụ nữ không thể chịu khổ.”

“Không phải là không thể, mà là không nỡ.”

“Vậy vì sao các anh lại cho rằng phụ nữ không tình nguyện chịu khổ? Tình yêu là gì? Tình yêu là đồng cam cộng khổ, cùng chung hoạn nạn, sinh tử không rời. Các anh tự cho mình là đúng nhưng đối với phụ nữ thì không hề cảm thấy tốt chút nào. Phải biết rằng, không có mấy người phụ nữ sẵn sàng chịu khổ với anh ta, đều là vì tiền. Một người phụ nữ ở đỉnh cao sự nghiệp sẵn sàng sinh con dưỡng cái, tất cả đều chỉ vì yêu anh ta thôi, sao có thể chỉ vì anh ta không có tiền mà rời đi? Nếu nói khó nghe thì đây chính là một loại sỉ nhục đối với phụ nữ.”

Mạc Thi nói xong phát hiện ánh mắt Từ Ý Thâm nhìn cô cực kì chăm chú, đôi mắt nặng nề, cực kì sâu xa.

Tim cô bỗng đập mạnh, “Anh... anh sao thế...”

Từ Ý Thâm nâng cằm cô lên, “Em thì sao? Mạc Thi, lúc ở đỉnh cao sự nghiệp em không chút lưu luyến bỏ rơi tôi, vì vậy, là bởi không đủ yêu sao?”

Mạc Thi cứng đờ, ngẩn người.

Từ Ý Thâm “À” một tiếng nở nụ cười chế giễu, đẩy cô ra đứng dậy khỏi ghế đi thẳng vào trong nhà.

Thẩm Chi Niên nằm ở sofa tới hơn nửa đêm, cuối cùng vẫn xỏ dép đi lên lầu.

Cửa phòng không khóa, anh nhẹ nhàng xoay chốt cửa, lặng lẽ lần mò đi vào.

Trương Sơ Tâm nằm nghiêng người quay mặt vào bên trong. Anh rón rén đi tới, ôm cô từ phía sau.

Cô vẫn chưa ngủ, hơi co người rúc vào lồng ngực anh, tìm tư thế thoải mái dựa vào.

“Chưa ngủ sao?” giọng Thẩm Chi Niên rất nhẹ, đôi môi lạnh lạnh dán sát vào tai cô.

Trương Sơ Tâm lắc đầu.

“Sơ Tâm, anh xin lỗi.”

Thẩm Chi Niên đặt tay lên hông cô, Trương Sơ Tâm nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói:

“Thẩm Chi Niên, anh lấy thỏa thuận ly hôn về đi.”

Anh trầm mặc, không lên tiếng, càng ôm cô chặt hơn.

Trương Sơ Tâm khẽ thở dài, “Em biết anh yêu em, sợ tương lai xảy ra chuyện không hay nên mới giúp em suy nghĩ tới sau này. Em hiểu nỗi khổ tâm của anh nhưng em thật sự không cần. Cái gì em cũng không cần, em chỉ muốn ở bên anh. Trước đây như vậy, hiện tại cũng như vậy em không phải vì anh có tiền nên mới ở bên anh...”

“Sơ Tâm, anh không có ý này.”

“Em biết, em biết anh không nghĩ như vậy.” Trương Sơ Tâm xoay người nhìn anh, mắt ửng đỏ, “Chúng ta hủy bỏ thỏa thuận ly hôn này đi được không? Em không muốn ly hôn với anh. Anh giàu có cũng được, nghèo nàn cũng chẳng sao, em chỉ muốn làm vợ của anh thôi.”

Cô nói xong, Thẩm Chi Niên im lặng hồi lâu, chỉ nhìn cô chăm chú.

Trương Sơ Tâm ôm anh, hôn lên môi anh, một giọt nước mắt lăn trên má cô, “Thẩm Chi Niên, em yêu anh.” giọng cô nghẹn ngào.

Thẩm Chi Niên gơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, cổ họng đắng chát, “Sơ Tâm, Thẩm Chi Niên có tài cán gì lại có thể giữ được em.”

Ngày hôm sau, Thẩm Chi Niên lấy lại thỏa thuận ly hôn ở chỗ Từ Ý Thâm.

Tâm trạng Từ Ý Thâm không tốt lắm, từ đầu tới cuối không nói năng câu nào, “Cậu sao thế? Tâm tình không tốt à?”

Từ Ý Thâm bị Mạc Thi chọc giận. Những ngày gần đây mặc dù hai người quần quýt nhau nhưng chuyện năm xưa vẫn là cái gai trong lòng anh, khiến anh khó chịu mà không thể giải quyết được.

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cậu ta, “Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi cậu, sao Sơ Tâm lại biết về thỏa thuận này?”

Nói tới đây, Từ Ý Thâm liền hừ một tiếng, “Bị người phụ nữ ngu ngốc bên cạnh tôi phát hiện.”

“Người phụ nữ của cậu?” Thẩm Chi Niên sững sốt, nhớ tới lần trước Sơ Tâm suýt nữa bị sảy thai phải nằm viện, “Người phụ nữ mà cậu nhớ nhưng bao nhiêu năm không phải là Mạc Thi đó chứ?”

Nghĩ kỹ lại đúng là hiểu ra rồi.

Thẩm Chi Niên day góc trán, “Sơ Tâm và Mạc Thi thân nhau như vậy, chẳng trách cô ấy lại nói cho Sơ Tâm.”

Từ Ý Thâm phiền lòng đứng dậy khỏi ghế sofa, “Tôi còn có việc, đi trước.”

Thẩm Chi Niên gạt đầu, “Lái xe chậm thôi.”

- - -

Lúc Thẩm Chi Niên chuẩn bị thỏa thuận ly hôn này, đúng là công ty đang gặp mối nguy lớn, loạn trong địch ngoài. Anh không thể nắm được có bao nhiêu phần trăm vượt qua cửa ải đó, nên mới bảo Từ Ý Thâm chuẩn bị thỏa thuận kia.

Mà trên thực tế, khi anh làm bất cứ chuyện gì, xưa nay đều cân nhắc tới kết quả xấu nhất. Thỏa thuận ly hôn này, chính là kết quả xấu nhất mà anh nghĩ tới.

- - -

Gần đây trên mạng nổ ra một đề tài bàn tán, liên quan tới Trương Sơ Tâm.

Cô không hay lên mạng, Tống Hi nói cô mới biết chuyện.

Hôm nay lúc rảnh rỗi, Trương Sơ Tâm lướt Weibo một chút.

“Xin các người đừng có làm nhục hai từ ”nữ thần” nữa được không? Người khác không biết Trương Sơ Tâm, chả lẽ tôi còn không rõ hay sao? Tôi học cấp ba cùng cô ta đây. Khi đó Trương Sơ Tâm còn chê Thẩm Chi Niên nghèo kiết xác, hiện tại thấy người ta có tiền liền luôn miệng nói yêu yêu, mặt cũng dày thật đấy.”

Khi cô đọc bài viết này, suýt nữa tức giận đến thổ huyết.

Cái gì gọi là bịa đặt không chê lớn chuyện, cuối cùng cô cũng hiểu rồi.

Mấu chốt chính là phía dưới còn có bình luận...

“Chờ xem ngày nào đó Thẩm Chi Niên không có tiền nữa, cô ta còn bám theo nữa không.”

“Chờ đi, ngày nào đó Thẩm Chi Niên xui xẻo phá sản, người nào đó sẽ lộ đuôi cáo thôi.”

“Lâu trên nói hay lắm! Tiền bạc chính là lửa thử hôn nhân.”

Trương Sơ Tâm đọc xong tức tới mức chỉ biết cười, ném điện thoại rồi nằm xuống sofa, một lúc lâu mới ổn định được tâm tình.

Sao lại có nhiều người mong đợi cô và Thẩm Chi niên ly hôn? Bây giờ cô cũng hiểu rõ rồi, lý do mà nhiều nghệ sĩ muốn giấu về chuyện hôn nhân của mình. Lời đồn nhảm thật sự không dễ chịu chút nào. Dù từ trước tới nay cô không quá bận tâm những chuyện này, nhưng ban nãy đọc bình luận kia trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Cô yêu tiền của Thẩm Chi Niên lúc nào? Ai nhìn thấy cô yêu tiền của Thẩm Chi Niên?

Thật sự là tức chết cô!

Có điều lời đồn đại này cũng rất nhanh tự sụp đổ. Ngay trước lễ cưới một tuần, công việc của Thẩm Chi Niên xảy ra sự cố, công ty con trong ngành thực phẩm xảy ra vấn đề sản phẩm có chứa chất gây ung thư. Vấn đề này liên quan trực tiếp đến lợi ích của người dân, trong một đêm sự tình vượt ngoài tầm kiểm soát. Internet, báo chí, đầu đường cuối ngõ khắp nơi đều phê phán tập đoàn X.N.

Bởi vì thực phẩm có vấn đề, mà thực phẩm lại là hàng hóa tiêu thụ rộng rãi nên bộ phận quan hệ xã hội cũng không có cách nào trấn an người tiêu dùng.

Sức mạnh của con người rất lớn, càng nhiều người thì lại càng lớn chuyện. Nếu một nhóm người nói tốt cho thứ gì đó thì tất cả những người khác cũng sẽ nghĩ đó là tốt. Ngược lại nếu họ nói không tốt thì tất cả đều sẽ nghĩ không tốt.

Có câu ngạn ngữ, mọi người đẩy đổ bức tường. Thẩm Chi Niên phát triển quá nhanh, khi vấn đề vừa xảy ra rất nhiều công ty từng bị thiệt hại vì X.N đều liên kết lại, ném đá xuống giếng. Cùng với việc nền móng bất ổn, chỉ cần một nơi sụp đổ thì sẽ không bao giờ vực dậy nổi.

Thẩm Chi Niên đã mấy ngày không về nhà, Lâm Vân đều ở lại chăm sóc Trương Sơ Tâm.

Mỗi ngày xem tin tức, bà tuy không nói gì nhưng đều lén lau nước mắt,

Hôm đó lúc ăn cơm, Lâm Vân đỏ mắt nói: “A Niên từ nhỏ đã có lòng tự trọng rất cao, muốn nó chấp nhận thất bại mẹ sợ nó không chịu nổi.”

Trương Sơ Tâm trầm mặc một hồi, đi sang ôm lấy bà, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng. Thẩm Chi Niên còn có con, còn có con của chúng con nữa, anh ấy sẽ vượt qua được.”

Lâm Vân nắm tay cô, rơi nước mắt, một giọt nóng bỏng chạm vào mu bàn tay cô, “Sơ Tâm, cực khổ cho con rồi.”

56. Chương 55

Rất lâu rồi Trương Sơ Tâm không tới công ty Thẩm Chi Niên. Từ sau khi xảy ra chuyện, hơn mười ngày rồi anh chưa về nhà. Mỗi buổi tối đều sẽ gọi điện cho cô, nhưng không còn nói chuyện được nhiều như trước, đầu dây bên kia lúc nào cũng là tiếng máy in sột soạt, anh cũng rất bận rộn.

Tối hôm đó, sau khi cúp điện thoại, Trương Sơ Tâm nằm trên giường lăn lộn mãi mà không ngủ được. Cô thay trang phục đơn giản rồi ra ngoài.

Bây giờ cô đang mang thai, lái xe đã rất bất tiện rồi. Vì thế nên cô đi bộ một đoạn ra khỏi tiểu khu rồi đón taxi.

Đêm đã khuya, taxi trên đường cũng rất ít. Đứng ở ven đường gần mười phút, cuối cùng cũng bắt được một chiếc xe.

Khi tới được tập đoàn X.N đã là ba giờ sáng.

Tòa nhà lớn rất yên tĩnh, ngoại trừ văn phòng Thẩm Chi Niên vẫn sáng đèn còn lại cả sảnh đều tối đen như mực.

Đứng trong thang máy, bốn phía xung quanh yên tĩnh tới mức có thể nghe rõ cả tiếng thở của mình.

Trước đây đi lên hai mươi mấy tầng lầu chỉ trong chớp mắt, không hề gặp khó khăn gì. Nhưng hôm nay lại cảm thấy phải chờ đợi rất lâu, chỉ hận không thể chấp cánh bay lên ngay.

Đã lâu cô không gặp Thẩm Chi Niên, biết anh rất bận rộn nên không dám tới quấy rầy, không dám tăng thêm gánh nặng cho anh. Đến hôm nay cô thật sự không thể chịu đựng thêm nữa. Cô rất nhớ anh.

Cuối cùng thang máy cũng dừng lại.

Đèn trong khu văn phòng Tổng giám đốc đều tắt hết, tất cả đều tối om.

Cũng may phòng làm việc của Thẩm Chi Niên vẫn bật đèn, đi ra khỏi thang máy cũng không tới nỗi không thể nhìn nổi thứ gì.

Trương Sơ Tâm lặng lẽ đi về phía phòng anh. Cô đứng trước cửa, trong lòng xót xa, nước mắt bỗng nhiên trào ra. Rất lâu sau, cô hít một hơi thật sâu, khe khẽ đẩy cửa.

Trong phòng làm việc.

Thẩm Chi Niên đang đứng trước cửa kính, nhìn từ trên cao xuống, hàng ngàn ánh đèn, thành phố phồn hoa.

Trong tay anh còn cầm một điều thuốc lá, cũng sắp cháy hết rồi.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, anh hơi quay đầu lại liền nhìn thấy Trương Sơ Tâm đang đứng ở đó.

Thẩm Chi Niên ném điều thuốc trong tay đi, vội vàng bước tới nắm chặt tay cô.

“Sao em lại tới đây?”

“Em không tới thì anh không định về nhà đúng không?” Trương Sơ Tâm nhìn anh, nước mắt không kiềm được rơi xuống như mưa. Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, bàn tay run run, giọng nghẹn ngào: “Gần đây anh không ăn uống tử tế, gầy đi rồi.”

Tay cô vuốt ve khắp nơi trên mặt anh. Thẩm Chi Niên nắm tay cô, trong mắt dâng lên một lớp sương mờ, anh cố gắng nén xuống.

Trương Sơ Tâm nhìn vào mắt anh, kiễ chân nhẹ nhàng hôn anh. Một lúc sau cô dịu dàng nói:

“Thẩm Chi Niên, anh ôm em đi.”

Thẩm Chi Niên không do dự nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, động tác hết sức thận trọng.

Trương Sơ Tâm ôm anh, vùi mặt vào lồng ngực anh.

“Sao rồi? Có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Trong lòng Thẩm Chi Niên đột nhiên đau xót, nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng không thể nhẫn nhịn được mà rơi xuống.

Cô cong cong môi, nhẹ giọng nói:

“Thẩm Chi Niên, anh đừng lo. Cho dù anh chẳng có bất cứ thứ gì thì anh vẫn còn em, còn con. Chúng em mới là thứ quan trọng nhất với anh, đúng không?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong phút chốc, cổ họng nghẹn ngào, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng “Ừm.”

Còn có gì quan trọng hơn so với vợ con chứ.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, “Ăn cơm tối chưa?”

Thẩm Chi Niên lắc đầu.

“Bữa trưa thì sao?”

“Ăn rồi.”

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, khóe miệng nhếch lên.

“Thẩm Chi Niên, anh nói dối trước mắt em đấy à. Em nhìn ra được đấy.”

Thẩm Chi Niên ngậm miệng, không dám hé răng.

Cô đi tới bên cạnh bàn uống nước, tìm trong ngăn kéo nửa ngày mới thấy một gói mì.

“Em nấu mì cho anh, ăn tạm nhé.”

“Được.”

Trương Sơ Tâm quay đầu lại nhìn anh, nói:

“Anh đi tắm rửa nghỉ ngơi một lát đi, ở đây có quần áo chứ?”

Thẩm Chi niên gật đầu: “Có.”

“Vậy anh đi tắm đi, tắm xong là có thể ăn rồi.”

Thẩm Chi Niên đi tới, ôm lấy cô từ phía sau, môi anh hơi lạnh kề sát bên tai cô.

“Sơ Tâm, anh yêu em.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, “Em cũng vậy.”

- _____

Thẩm Chi Niên tắm xong đi ra, ăn hết bát mì do Trương Sơ Tâm nấu.

Cô rút giấy ăn cho anh lau miệng, “Đánh răng rồi đi ngủ đi.”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không lên tiếng.

“Công việc để mai làm tiếp, được không? Không có gì quan trọng hơn sức khỏe của anh.” Trương Sơ Tâm vuốt ve mặt anh, trong mắt tràn ngập sự đau lòng.

Thật ra mấy ngày gần đây, không chỉ có một người tới khuyên Thẩm Chi Niên nghỉ ngơi. Nhưng anh không nghe lời ai cả. Chỉ có Trương Sơ Tâm, chỉ có lời nói của cô mới có thể làm anh yên tâm.

Anh kéo tay cô, cúi đầu hôn nhẹ một cái, ngược mắt nhìn cô. “Em ngủ cùng anh nhé?”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, nắm tay anh đi vào trong phòng nghỉ bên cạnh.

Tối hôm đó, Thẩm Chi Niên ngủ rất ngon.

Hôm sau lúc tỉnh dậy đã là hơn mười giờ sáng. Ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa sổ vào có chút chói mắt. Thẩm Chi Niên giơ tay bóp trán, ánh mắt hơi nheo lại, đợi tới khi thích ứng với ánh sáng mới từ từ mở mắt ra.

Trương Sơ Tâm đã không còn ở trong phòng nữa rồi,

Anh nằm trên giường một lúc, mặc quần áo rồi xuống giường. Rửa mặt đánh răng xong đi ra, nhìn thấy Trương Sơ Tâm đang nói chuyện với Tiểu Triệu, giọng rất nhỏ.

“Anh ấy còn đang ngủ. Mọi người chờ một lát nữa rồi hẵng tới, cũng không gấp gáp gì một vài phút... Hiếm khi anh ấy ngủ ngon giấc.”

Tiểu Triệu liên tục gật đầu, rón rén ra ngoài.

Trương Sơ Tâm thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Chi Niên ngủ ngon như vậy, cô chỉ hận không thể để anh ngủ thêm vài tiếng. Nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Thẩm Chi Niên đứng ở bên cửa, khoanh tay trước ngực, cong môi nhìn cô.

“Anh dậy rồi à.” Trương Sơ Tâm bước qua, kéo tay cô, “Sao không ngủ thêm một chút.”

Thẩm Chi Niên vuốt ve mặt cô, cười nói: “Ngủ đủ rồi.”

Trương Sơ Tâm nhìn anh một lát. “Em đi làm bữa sáng cho anh, anh ăn chút đi.”

Cô nói xong liền xoay người ra ngoài, Thẩm Chi Niên bỗng nhiên cầm tay cô kéo lại, cô vừa quay đầu anh đã cúi người hôn lên môi cô.

Nụ hôn bất ngờ, vừa vội vàng vừa nặng nề. Trương Sơ Tâm bị dọa sợ, trợn tròn mắt, Thẩm Chi Niên xoay người đặt cô áp sát vào tường, càng hôn sâu hơn. Trương Sơ Tâm để mặc cho anh hôn, anh bất đắc dĩ, tuyệt vọng như thế, anh chỉ có cô... Cô chăm chú ôm anh, hận không thể truyền tất cả sức mạnh của mình cho anh.

- _____

Mấy ngày tiếp theo, Thẩm Chi Niên dần dần lấy lại bình tĩnh. Anh ăn cơm đúng giờ, tan làm, đúng giờ đi ngủ.

Tối hôm đó, ánh sao sáng lấp lánh.

Trương Sơ Tâm ngồi cùng Thẩm Chi Niên ở vườn hoa sân thượng, cô nằm trên đùi anh, vừa nhìn bầu trời đầy sao vừa trò chuyện.

Hai người ôn lại kỷ niệm từ khi quen biết nhau cho tới lúc tốt nghiệp đại học, từ khi tốt nghiệp cho tới bây giờ.

Trương Sơ Tâm kéo tay anh, cảm thán: “Thật sự em không nghĩ đến chuyện có thể kết hôn với anh, càng không nghĩ đến có thể cùng anh sinh con dưỡng cái. Lúc đó anh từ chối em cũng thật nhẫn tâm...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt long lanh.

“Thẩm Chi Niên, em nói thật lòng, có một thời gian em từng rất hận anh. Lúc đó em cảm thấy kiếp này anh nhất định chính là tảng đá đầu thai, tim vừa lạnh vừa cứng rắn.”

Thẩm Chi Niên cong môi cười, sờ tai cô, “Hiện giờ thì sao? Em thấy thế nào?”

Trương Sơ Tâm nhìn anh, trong mắt như có vì sao, cô giơ tay ôm cổ anh, cười nói:

“Bây giờ em thấy, anh chính là người ngọc nhất thế giới.”

Tay cô hơi dùng sức, kéo cổ anh xuống. Cô ngẩng đầu, hôn lên môi anh.

“Thẩm Chi Niên, trên đời này không có chuyện gì làm cho em cảm thấy hạnh phúc hơn việc ở bên anh. Chúng ta sẽ bên nhau trọn đời trọn kiếp đúng không? Anh sẽ không bỏ em, phải không?” Cô nhìn anh, giọng nghẹn ngào. Cô không xác định được có phải anh đã đồng ý để cô cùng chung hoạn nạn với anh hay không.

Thẩm Chi Niên trầm mặc một lát, dịu dàng xoa đầu cô, bình tĩnh nói:

”Sơ Tâm, có thể chúng ta sẽ phải tạm thời dọn nhà. Trong thành phố anh còn vài căn nhà khác, so với nơi này nhỏ hơn nhiều, nhưng cũng rất tốt. Cảnh quan rất ổn, nhà đã sửa lại từ lâu. Trước kia anh từng sống ở đó hai năm, không có hư hại gì, con sinh ra cũng không lo ảnh hưởng đến sức khỏe.

Thẩm Chi Niên nói một câu rất chậm rãi. Trương Sơ Tâm nhìn anh, ánh mắt dần dần tràn ngập ý cười, ôm anh nói:

“Anh ở đâu, em ở đó.”

- _____

Lúc Trương Sơ Tâm nhận được điện thoại của mẹ kế Hạ Lâm, cô đang ngồi trong xe Thẩm Chi Niên chuyển nhà vào nội thành.

Trương Sơ Tâm liếc nhìn màn hình, tắt máy.

“Sao lại không nghe?”

“Gọi nhầm số ấy mà.” Trương Sơ Tâm nheo mắt cười, bỏ điện thoại vào trong túi.

Thẩm Chi Niên nói căn nhà kia không tới nổi quá nhỏ, là loại nhà có hai phòng. Trước đây khi anh mới lập nghiệp chỉ có một mình nên đã mua căn nhà này. Phong cách châu Âu giản dị, Trương Sơ Tâm rất thích. Hơn nữa được thay đổi môi trường trong lòng cảm thấy háo hức.

Vừa vào nhà cô đã nhìn đông ngó tây. Trong nhà rất yên tĩnh, đã được dọn dẹp qua từ trước.

Thẩm Chi Niên đi theo cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, “Sơ Tâm, có khả năng em sẽ phải tạm thời chịu khổ ở đây một thời gian ngắn. Đợi anh giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta lại đổi sang căn nhà lớn hơn.”

Anh nói nhẹ nhàng như vậy nhưng thực chất trong lòng vẫn hồ thẹn.

Trương Sơ Tâm quay đầu lại, cười nói: “Đừng, em rất thích ở đây. Anh không cảm thấy nhà nhỏ một chút sẽ có không khí gia đình hơn sao?”

“Có à?”

“Có chứ!” Trương Sơ Tâm tựa vào lồng ngực anh, ôm anh dịu dàng nói, “Thành thật mà nói, trước đây anh đi làm, em ở nhà một mình chờ trong căn nhà lớn như vậy, cảm thấy rất cô đơn.” Cô nói xong, ngẩng đầu lên, khoe mắt cong cong tràn ngập sự hưng phấn. “Có điều, nhà nhỏ thì sẽ càng có không khí gia đình hơn.”

Trương Sơ Tâm rất hào hứng, hoàn toàn không phải là giả vờ để an ủi Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nhìn vẻ vui mừng trên khuôn mặt cô, không kìm được bật cười, xoa đầu cô nói:

“Sơ Tâm, em đúng là dễ nuôi.”

Trương Sơ Tâm cười khúc khích, vùi đầu vào lồng ngực anh, then thùng nói:

“Ông xã, em yêu anh chết đi được.”

P.s: Chương này một hũ đường luôn. Mẹ ơi, tiểu đường cấp độ mấy rồi đâyyyyyy...

57. Chương 56

Trương Sơ Tâm ở nhà dưỡng thai mấy hôm nay, Tống Hi ở bên ngoài dẫn dắt người mới, hai người đã lâu chưa gặp nhau. Hôm nay Tống Hi đột nhiên hẹn cô, Trương Sơ Tâm đứng lúc rảnh rỗi nên ra ngoài gặp cô ấy.

Hai người hẹn nhau ở một quán cà phê gần tập đoàn X.N.

Trương Sơ Tâm tới nơi thì Tống Hi đã đến rồi.

Trương Sơ Tâm cười đi tới ngồi xuống, vỗ vai Tống Hi.

“Chị Hi, gần đây nổi tiếng rồi nha. Chị thấy người mới em đang dẫn dắt khí thế rất mãnh liệt đó.”

“Nhờ phúc của chị.” Tống Hi thuận miệng nói, lo lắng nhìn Trương Sơ Tâm, “Gần đây chị có khỏe không? Gần đây em bận quá, mãi không có thời gian hẹn gặp chị.”

Trương Sơ Tâm chớp mắt, cười nói: “Chị có gì mà không tốt, rất khỏe mạnh.

Cô thật sự rất tốt, không có nửa phần dối trá. Khuỷu tay chống lên bàn, nâng cằm hí hí mắt nhìn Tống Hi.

Tống Hi nhìn cô một lúc: “Sơ Tâm, sắc mặt chị không tệ đâu.”

Trương Sơ Tâm nheo mắt, “Đương nhiên, tâm trạng tốt, sắc mặt tốt là đúng rồi.”

“Thật sự là tâm trạng tốt chứ?”

Trương Sơ Tâm không nhịn được bật cười, “Tâm trạng tốt còn có giả nữa à? Hiện tại chị là phụ nữ có thai, thời gian mang thai tâm trạng tốt thì con sinh ra mới xinh đẹp được.”

Mấy ngày nay, tình hình của tập đoàn X.N căn bản mọi người đều biết. Trước đó Tống Hi còn đặc biệt lo lắng cho Trương Sơ Tâm, lúc này thấy tâm trạng cô vui vẻ như vậy, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống.

“Chị vui vẻ là tốt rồi. Em nghe nói Thẩm Chi Niên chuyển nhà.”

“Đúng vậy, bọn chị chuyển đến chỗ ở cũ của anh ấy.” Trương Sơ Tâm cười tươi, “Một căn nhà nhỏ, nhưng đặc biệt ấm áp, rất có không khí gia đình.”

Tống Hi được nụ cười trên mặt cô làm cho vui lây, cũng mỉm cười, “Từ biệt thự xa hoa chuyển về nhà nhỏ, cũng chỉ có chị mới có thể vui vẻ như vậy.”

Trương Sơ Tâm càng vui vẻ hơn, ánh mắt lấp lánh, “Hi Hi, gần đây chị cảm thấy mọi thứ rất chân thật.”

Tống Hi nhìn cô hiều kỳ.

Trương Sơ Tâm uống nước, hai tay chống cằm, nói:

“Em biết không, Thẩm Chi Niên đối xử với chị cực kỳ tốt. Chỉ hận không thể mang tất cả những thứ tốt nhất trên thế gian này dành cho chị. Lúc còn đi học chị rất thích anh ấy, nhưng khi đó điều kiện gia đình anh ấy không tốt, nên nhất quyết không chấp nhận tình cảm của chị. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ấy bắt đầu xây dựng sự nghiệp, kiếm được rất nhiều tiền, sự nghiệp phát triển rất tốt. Sau đó cuối cùng anh ấy xuất hiện trước mặt chị, đem tất cả mọi thứ của anh ấy đến cho chị. Anh ấy nói sẽ không để chị chịu khổ, không để chị phải đi theo anh ấy sống khó khăn. Anh ấy dành cho chị mọi thứ tốt đẹp nhất, cưng chiều chị như công chúa.”

Nói tới đây, cô bỗng thở dài nhìn Tống Hi: “Anh ấy đối tốt với chị như vậy, chị nên cảm thấy hạnh phúc phải không?”

Tống Hi liên tục gật đầu, “Đúng vậy.”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Nhưng trước đó chị luôn cảm thấy không thân thật. Chị sợ lúc nào Thẩm Chi Niên cũng có thể rời bỏ chị.”

Tống Hi kinh ngạc, “Sao có thể chứ? Anh ấy yêu chị như vậy.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, “Hi Hi, em không biết về Thẩm Chi Niên. Em biết không, hồi trước, trong công ty xảy ra chuyện, tình hình rất nghiêm trọng, anh ấy còn tìm luật sư soạn ra một bản thỏa thuận ly hôn, chuyển toàn bộ tài sản dưới tên anh ấy sang cho chị. Anh ấy sợ một ngày nếu phá sản sẽ liên lụy tới chị, vì thế nên đã làm tới mức đó.”

Tống Hi ngạc nhiên tới nỗi hai mắt như sắp rớt ra ngoài.

Trương Sơ Tâm cong môi, “Thế nào? Rất khó tin đúng không? ”Cô thở dài, tiếp tục nói: “Vì thế sau này chị rất sợ một ngày nào đó, Thẩm Chi Niên lấy lý do muốn tốt cho chị mà rời xa chị, như vậy thật sự rất không chân thật. Vậy nên hiện tại mới là thật, anh ấy đang cố gắng phấn đấu làm việc vì bọn chị, mỗi ngày chị đều chuẩn bị cho anh ấy đồ ăn, quần áo, rất vui vẻ. Trên mạng, người ta luôn nói chị vì tiền của Thẩm Chi Niên nên mới ở bên anh ấy, nhưng chị không phải vậy. Chị yêu anh ấy, từ lúc anh ấy không có gì trong tay đã yêu rồi. Bất luận sau này anh ấy có biến thành hình dáng gì, chị đều yêu anh ấy. Chỉ cần ở cùng anh ấy, dù bất kì lúc nào chị đều vui vẻ.”

Tống Hi nghe xong, kinh ngạc hồi lâu mới kéo tay Trương Sơ Tâm nói:

“Sơ Tâm, chị thật tốt. Thẩm Chi Niên có thể lấy được chị là phúc của anh ấy.”

Thời đại này, có phúc cùng hưởng thì rất nhiều, nhưng người có nạn cùng chịu thì rất ít. Trong số đó, vợ chồng khi tai họa ập đến mà mỗi người bay một phương cũng nhiều không kể hết. Cô ấy mỉm cười, “Sơ Tâm, em cảm thấy những cư dân mạng kia hiểu lầm chị quá nhiều.”

“Không sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Huống chi, chị căn bản cũng chẳng cần chứng minh với bất kỳ ai.”

Năm giờ chiều, Trương Sơ Tâm chia tay Tống Hi chuẩn bị ngồi xe về nhà. Lúc này, Hạ Lâm gọi điện thoại tới.

Những ngày gần đây, Hạ Lâm gọi cho cô rất nhiều, cơ bản cô cũng biết bà sẽ nói gì vì thế nên không nghe máy.

Điện thoại vang lên hồi lâu, Trương Sơ Tâm do dự một lát, cuối cùng vẫn nhận.

“Sơ Tâm, cuối cùng con cũng chịu nghe điện thoại của mẹ rồi! Bây giờ con ở đâu? Có tiện đến bệnh viện không?”

Trương Sơ Tâm gọi một chiếc xe trên đường, ngồi lên, “Mẹ, có gì mẹ nói luôn bây giờ đi.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, lời nói thâm ý, “Sơ Tâm, liên quan đến chuyện của con và Thẩm Chi Niên.”

Trương Sơ Tâm nhìn ra cửa sổ, chớp mắt. Cô đã biết trước.

“Tin tức về tập đoàn X.N mẹ có xem rồi, mẹ rất lo lắng cho con.”

“Có gì lo đâu ạ, con rất khỏe.”

“Tốt cái gì mà tốt? Thẩm Chi Niên phá sản, con theo cậu ta có gì tốt? Đúng rồi, cậu ta không mắc nợ chứ?” Giọng của Hạ Lâm đột nhiên trở nên cảnh giác.

“Mẹ, ai nói phóng đại nên như vậy. Công ty của Thẩm Chi Niên xảy ra chút vấn đề nhưng không nghiêm trọng tới mức phá sản.”

“Con còn muốn lừa mẹ? Tin tức trên mạng tràn ngập rồi, con cho rằng mẹ không biết gì sao?”

Trương Sơ Tâm hơi bất đắc dĩ, day thái dương nói: “Mẹ, mẹ cũng biết là tin tức trên mạng rồi. Tin tức trên mạng đáng tin hay sao? Tình hình của chồng con thế nào con còn không rõ chắc?”

Cô vừa dứt lời, Hạ Lâm liền nói thêm: “Nhưng hôm qua mẹ xem tin tức, con và Thẩm Chi Niên dọn ra khỏi biệt thự rồi!”

“Đúng vậy, hiện tại chúng con ở trong nội thành, rất tốt.”

Hạ Lâm nói gì, Trương Sơ Tâm đều vô cùng bình tĩnh, phản bác từng câu của bà. Hạ Lâm bị cô làm cho nghẹn lời.

Tâm trạng của Trương Sơ Tâm đúng là rất vui vẻ, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con, hiện tại con rất tốt, chưa bao giờ hạnh phúc như lúc nào.”

“Có thể con...”

“Mẹ, Thẩm Chi Niên sẽ không để con chịu khổ, anh ấy đối xử với con rất tốt.”

...

Trương Sơ Tâm và Hạ Lâm nói chuyện hồi lâu, rốt cục cô thuyết phục được bà không hỏi chuyện của mình nữa, nhưng bà vẫn than thở:

“Mấy ngày nay tình trạng của cha con tốt lên rồi, thời gian tĩnh táo cũng dài hơn, chuyện của con cũng không thể giấu ông ấy được bao lâu nữa. Chỉ sợ là...”

Trương Sơ Tâm nhớ tới việc cha cô từng bắt Thẩm Chi Niên rời xa mình, trong lòng hơi chua xót, thấp giọng nói:

“Con biết rồi, mẹ, ngày mai con sẽ tới thăm cha.”

“Được.”

- _____

Trương Sơ Tâm về đến nhà, Thẩm Chi Niên đã về rồi, đang nấu cơm trong bếp.

Trương Sơ Tâm đã từng gặp được dáng vẻ rất chăm chú của Thẩm Chi Niên khi làm việc, dáng vẻ nghiêm túc khi thương lượng cùng người khác, nhưng cô chưa bao giờ thấy dáng vẻ anh lúc nấu cơm.

Anh mặc áo phông trắng đơn giản, chăm chú thái rau, cô trở về cũng không phát hiện ra.

Trương Sơ Tâm đặt túi xuống, rón rén đi vào bếp, ôm lấy anh từ phía sau.

Thẩm Chi Niên ngạc nhiên, hồi phục lại tinh thần, nhẹ nhàng nói: “Về sớm vậy à?”

Trương Sơ Tâm cười, “Còn sớm gì nữa? Trời cũng sắp tối rồi.”

Nước trong nồi đang sôi sùng sục.

Thẩm Chi Niên bỗng nhiên nói: “Sơ Tâm, hôm nay anh đến gặp cha em rồi.”

Người Trương Sơ Tâm cứng đờ.

Anh xoay người lại, đỡ vai cô, “Cha em hồi phục khá tốt.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh. Trong mắt anh có chút hồng hồng, nổi lên vài tơ máu.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, trong lòng có chút sợ hãi. Cô kéo tay anh, “Sao anh lại đến gặp cha em một mình? Ông ấy nói gì với anh không?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc không nói gì.

Cô nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt, “Thẩm Chi Niên, không phải là anh không cần em nữa chứ?” Vì sợ hãi mà giọng nói của cô còn mang theo tiếng nức nở.

Thẩm Chi Niên xoa đầu cô, không nói gì.

Trương Sơ Tâm bỗng nhiên bật khóc, nước mắt trào ra rơi xuống như mưa, “Thẩm Chi Niên anh nói chuyện đi. Anh đừng có không nói gì...”

Trước đây cha cô không cho anh ở bên cô, anh thật sự đã không liên lạc với cô suốt nhiều năm. Cô rất sợ cha mình lại nói gì đó với anh, anh lại...

Trương Sơ Tâm ôm anh chặt hơn, khóc nức nở, “Thẩm Chi Niên, em xin anh, anh đừng bỏ rơi em...”

Thẩm Chi Niên ôm chặt lấy cô, đỡ vai cô, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô:

“Sơ Tâm, em đừng sợ. Anh sẽ không rời xa em. Cho dù cha em không đồng ý để chúng ta ở bên nhau, anh cũng sẽ không bỏ em mà đi. Cả đời này cũng không.”

Anh nghiêm túc như vậy, không giống như đang an ủi cô.

Trương Sơ Tâm khịt mũi, nước mắt ngừng rơi, không kìm được nắm chặt bàn tay ấm anh,

“Thẩm Chi Niên, anh làm em sợ muốn chết.”

Thật sự dọa cô sợ chết khiếp, còn tưởng rằng anh sẽ lùi bước, sẽ lại rời bỏ cô.

Thẩm Chi Niên khẽ thở dài, nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn lên trán cô, “Đồ ngốc.”

- _____

Sau khi ăn cơm tối xong, Trương Sơ Tâm muốn ăn hoa quả nhưng trong nhà không có. Thẩm Chi Niên thay quần áo định đi ra ngoài mua đồ cho cô. Cô ôm anh ngẩng đầu cười, “Em đi cùng anh.”

Trương Sơ Tâm đã mang thai bảy tháng, bụng khá lớn rồi. Hôm nay cô vừa đi ra ngoài, Thẩm Chi Niên sợ cô mệt nên nói:

“Để anh đi mua cho em, em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Trương Sơ Tâm không chịu, kéo anh đi ra ngoài cửa, vừa thay giày vừa nói:

“Phụ nữ có thai cũng phải vận động nhiều.”

Lúc đi giày, nhìn thấy chân mình phù to, than thở. “Ông xã, chân của em sưng to quá rồi.”

Thẩm Chi Niên đỡ cô, đau lòng nói: “Buổi tối về nhà anh lấy nước cho em ngâm chân, rồi xoa bóp một lát.” Anh nói xong, ngồi xuống giúp cô đi giày vào, “Giày có vẻ hơi nhỏ, có khó chịu không?”

Trương Sơ Tâm cúi đầu nhìn anh, mắt cong cong, dịu dàng gọi: “Ông xã.”

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

Trương Sơ Tâm càng cười càng vui vẻ, “Không có gì, chỉ là muốn gọi anh thôi.”

P.s: Huhu, cầu lương nhiều quá tui thật sự muốn khóc. Giá mà trên trời rớt xuống một anh Thẩm, huhu ông xã trong mơ của các chị em phụ nữ!” (Vì mục tiêu hoàn truyện trước Tết Nguyên Đán, từ giờ mỗi ngày sẽ có một chương nhaaaaaa

58. Chương 57

Trên thực tế, tình tình của Thẩm Chi Niên không hề trầm trọng như bên ngoài đồn đại. Mặc dù anh gặp phải nguy cơ lớn nhưng căn bản cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sinh hoạt bình thường. Mọi người đều nói lạc đà gầy còn tốt hơn ngựa béo, đại khái chính là kiểu của Thẩm Chi Niên.

Nhưng mà dân mạng thì hầu hết đều thích khuếch đại sự việc lên.

Có một hôm, Lâm Vân dẫn Trương Sơ Tâm ra ngoài đi bộ, nhìn thấy ở ven đường có bán giày cho trẻ sơ sinh, cô cảm thấy rất đáng yêu nên có ngồi xuống xem một chút. Ai ngờ bị người ta chụp được ảnh, nửa giờ sau một weibo chủ đề [Trương Sơ Tâm chán nản đi dạo quán vỉa hè] được đẩy lên đứng đầu hot search.

Lúc Trương Sơ Tâm nhìn thấy tin tức thật sự rất bất đắc dĩ. Cô đi dạo quán vỉa hè thì sao? Trước đây cô cũng thích như vậy mà? Sao trước đây không có ai thêm đưa tin?

Một ngày khác, Thẩm Chi Niên đưa Trương Sơ Tâm đi bệnh viện khám thai. Sau khi khám xong, Thẩm Chi Niên đi lấy xe, cô đứng bên đường chờ anh. Khoảng hai phút sau trên mạng lại xuất hiện bài viết [Trương Sơ Tâm vỡ mộng hào môn, tình trạng thê thảm] được đẩy lên bảng hot search.

Bình luận ném đá xuống giếng và đồng cảm đều có.

- Trương Sơ Tâm thật đáng thương, còn chưa kịp gả vào hào môn đã phải tỉnh mộng rồi.
- Vợ chồng là chim cùng rừng, tai họa đến mỗi người bay một phương. Đợi xem, mấy hôm nữa kiểu gì cũng sẽ tuyên bố hủy bỏ hôn lễ.
- Nói láo! Nữ thần của tôi không phải loại chê nghèo ham giàu!
- Anh hùng bàn phím đều đi ngủ cả đi, dù Thẩm Chi Niên có chán nản thật thì cũng kiếm được nhiều tiền hơn so với các người.

...

Trên mạng náo nhiệt như vậy, Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên lên top mấy ngày, cuối cùng bị một tin tức khác mạnh mẽ hơn đẩy xuống.

[Mạc Thi công khai tình yêu]

Thứ tư, một blogger nào đó đăng video Mạc Thi ôm hôn bạn trai lên mạng, trong chớp mắt khơi dậy một đợt sóng lớn trên mạng. Những người vốn đang ngồi hóng dưới weibo của Trương Sơ Tâm đều lập tức chạy sang phía Mạc Thi cướp chỗ.

Lúc Trương Sơ Tâm nhìn thấy bài viết này, nằm trên giường mỉm cười gọi điện cho Mạc Thi.

“Mạc Thi, cảm ơn cô đã giúp tôi. Hơn nữa, chúc mừng cô. Luật sư Từ rất tốt, không thì cô hãy nhân cơ hội này công bố đi.”

Mạc Thi phì cười nói: “Rất tốt cái gì. Anh ấy muốn trả thù tôi.”

“Anh ấy trả thù cô? Anh ấy trả thù cô chuyện gì?”

Lúc Thẩm Chi Niên bê nước ngâm chân ra, Trương Sơ Tâm đang cầm điện thoại nằm trên giường.

Anh đặt chậu nước xuống bên cạnh, đi tới kéo chân cô.

Trương Sơ Tâm vừa nghe điện thoại vừa cười híp mắt nhìn anh.

“Ngâm chân đi, anh xoa bóp giúp em.” Thẩm Chi Niên nhỏ giọng nói, kéo chân Trương Sơ Tâm ra.

Cô cười trêu anh, nâng chân chạm lên mặt anh một chút, ý cười tràn ngập trong mắt.

Thẩm Chi Niên cầm chân cô, mỉm cười hôn một cái, ánh mắt lóe lên tia mờ ám, “Thơm thật.”

Trương Sơ Tâm che miệng, suýt nữa bật cười.

Anh nhìn chăm chăm ngón chân trắng mịn của cô, yết hầu chuyển động. Trong mắt bùng lên một ngọn lửa, đột nhiên cúi người xuống hôn lên môi cô.

Anh hôn bất ngờ khiến Trương Sơ Tâm giật mình kêu một tiếng.

Mạc Thi ở đầu dây bên kia nghe thấy vội vàng hỏi: “Cô sao thế? Không sao chứ?”

Môi Trương Sơ Tâm đang bị chặn kín, ô ô hai tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, Mạc Thi cảm thấy kì quái, lại hỏi: “Sơ Tâm, cô không sao chứ?”

Trương Sơ Tâm vội đẩy Thẩm Chi Niên ra. Anh nào chịu thả cô đi, càng ôm cô chặt hơn, ý cười trong mắt càng sâu, rõ ràng là muốn trêu cô.

Giọng của Mạc Thi vẫn truyền tới từ trong điện thoại, Thẩm Chi Niên cảm thấy bị quấy rầy, trực tiếp đoạt lấy điện thoại của cô, cúp máy.

“Sao lại ngắt máy rồi? Kì là...”

Mạc Thi bị cúp điện thoại, đang buồn bực thì giọng của Từ Ý Thâm truyền tới mang theo ý cười,

“Người phụ nữ này, em ngốc à?”

Mạc Thi quay đầu lại, Từ Ý Thâm khoanh tay trước ngực, lười biếng tựa người vào ban công, mắt cười nhẹ nhàng nhìn cô.

Mạc Thi bĩu môi, “Anh không mất em thì sẽ chết à?”

Từ Ý Thâm đi tới, đưa tay xoa đầu cô, dịu dàng nhìn, “Đói không? Muốn ăn gì?”

Mạc Thi nói: “Buổi tối em chỉ uống nước hoa quả.”

Từ Ý Thâm nhú mày, “Không cho phép chỉ uống nước hoa quả.”

Mạc Thi lườm anh, “Anh quản em nhiều thế. Buổi tối ăn nhiều sẽ béo.”

Từ Ý Thâm nheo mắt, “Em sắp mỏng như tờ giấy rồi, còn muốn giảm béo? Không cho phép giảm!” Anh bá đạo ra lệnh, kéo tay Mạc Thi đi ra ngoài.

Mạc Thi theo phản xạ có điều kiện gạt tay anh ra, “Anh đừng làm loạn. Lúc này gió thổi gãy cành, đi ra ngoài để đám chó săn chụp được à?”

Từ Ý Thâm nghe cô nói vậy, tâm tình vốn không tệ lắm chớp mắt bị cuốn phăng đi mất, anh nhìn cô chăm chăm:

“Em sợ người khác biết mối quan hệ của chúng ta đến thế à?”

Quan hệ? Hai người họ có quan hệ gì? Mạc Thi bị anh hỏi đến thất thần. Vì vậy, rốt cục là bọn họ có quan hệ gì đây? Mấy ngày nay, cô ở cùng Từ Ý Thâm suốt, chuyện gì cũng đều làm cả rồi, nhưng cuối cùng thì mối quan hệ của họ là gì? Chưa từng nói chuyện qua một lần.

Từ Ý Thâm đột nhiên nhắc đến, trong lòng Mạc Thi lại thấy khó chịu nói: “Em có gì phải sợ.”

Căn bản cũng chẳng có quan hệ gì.

Từ Ý Thâm liếc nhìn cô một cái, tiếp tục kéo tay cô ra ngoài, “Nếu không sợ thì ra ngoài ăn cơm!”

- ——

Nửa đêm, Trương Sơ Tâm đói bụng, bò dậy khỏi giường, chống khuỷu tay thổi hơi vào tai Thẩm Chi Niên: “Ông xã...”

Thẩm Chi Niên vất vả cả buổi tối, ngủ rất say, mãi không tỉnh dậy.

Trương Sơ Tâm cười khúc khích cầm tóc quét lên mặt anh. Thẩm Chi Niên bị quấy rối cho tỉnh, giờ tay kéo cô ôm vào lòng, giọng có chút khàn khàn, “Không ngủ sao?”

Cô vùi đầu vào cổ anh, làm nũng: “Em đói.”

Khóe miệng anh cong lên, dịu dàng xoa đầu cô: “Muốn ăn gì?”

“Muốn ăn cơm.”

Thẩm Chi Niên nhú mày, “Nửa đêm ăn cơm thì không tốt lắm nhỉ?”

Trương Sơ Tâm nằm nhoài trên người anh, giọng mềm mại, “Chúng ta ra ngoài ăn đi. Dưới lầu có một cửa hàng tiện lợi 24h, kinh doanh rất tốt, em muốn ăn cơm rang. Hơn nữa hôm nay ánh trăng rất đẹp, chúng ta ăn xong rồi có thể đi dạo một chút.”

Thẩm Chi Niên ôm cô đứng dậy, mỉm cười cọt cọt cái mũi của cô, “Nửa đêm đi ăn cơm rang, đúng là lần đầu anh biết.”

Cô bật cười, bám cổ anh, “Anh bế em.”

Thẩm Chi Niên cười, “Sao hôm nay lại làm nũng thế.”

“Anh không thích à?” Trương Sơ Tâm được anh ôm lên, cười tươi nhìn anh.

“Thích, thích đến chết rồi. Em có thể nào anh đều thích cả.” Thẩm Chi Niên ôm cô đi vào nhà vệ sinh, “Rửa mặt đi, rửa xong thì xuống lầu.”

Thẩm Chi Niên ôm cô đi vào nhà vệ sinh, đặt cô ngồi lên ghế bên cạnh. Sau khi thử nước nóng mới giặt khăn mặt rồi quay lại ngồi xuống cầm khăn lau mặt cho cô.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, hai mắt hồng hồng, có chút cảm động:

“Thẩm Chi Niên, em cảm thấy em bị anh chiều tới mức giống như người tàn phế.”

Cô có tài cán gì, có thể được Thẩm Chi Niên cưng chiều như vậy?

Trương Sơ Tâm đói bụng thật. Không biết có phải do bé con ngày càng lớn hay không mà gần đây khẩu vị của cô thay đổi kì lạ. Mỗi bữa có thể ăn rất nhiều. Không chỉ vậy, nửa đêm còn hay đói bụng, thêm nữa tối nay vận động thể lực một chút nên càng đói hơn.

Ăn khuya xong, cô kéo Thẩm Chi Niên đi bộ trong tiểu khu.

Đột nhiên có cảm giác giống như một cặp vợ chồng già.

Trương Sơ Tâm tựa đầu vào vai anh, vừa đi vừa nói: “Thẩm Chi Niên, anh có tin vào luân hồi không?”

“Tin.”

“Em cũng tin. Gần đây em đều nghĩ, ở cùng anh một đời một kiếp vẫn quá ngắn. Hi vọng có thể đời đời kiếp kiếp. Nếu như phải vào luân hồi thì kiếp sau vẫn tới tìm anh.”

Yêu thế nào mới có thể cầu mong đời đời kiếp kiếp.

Trương Sơ Tâm, còn khiến anh vui vẻ hơn so với bất kì lời ngon tiếng ngọt nào. Thẩm Chi Niên bỗng dừng bước, nhìn cô thật chăm chú.

Cô cong cong mắt cười, “Anh không cần quá cảm động, dù sao...”

Còn chưa nói hết, Thẩm Chi Niên bỗng cúi người hôn lên môi cô. Một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng tách ra, Thẩm Chi Niên nhìn vào đôi mắt cô, cực kỳ nghiêm túc, “Sơ Tâm, nếu có kiếp sau, đến lượt anh đi tìm em.”

Sẽ không khiến cô phải khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy nữa, sẽ không để cô phải chịu nửa phần oan ức nào nữa.

Đêm qua Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên đi dạo rất lâu mới trở về nhà. Ngày hôm sau ngủ dậy muộn một chút, hơn mười giờ mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Từ khi mang thai, Thẩm Chi Niên bắt đầu hạn chế cô dùng điện thoại. Sau đó cô phản kháng mãi anh mới đồng ý cho cô dùng, nhưng lúc có anh bên cạnh, muốn động vào điện thoại cực kỳ khó, Mỗi buổi tối đi ngủ, đều đặt điện thoại cách cô rất xa.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Trương Sơ Tâm nằm trên giường không muốn nhúc nhích. Tiếng chuông vô cùng phiền phức, không thể có cách nào khác đành phải cố gắng bò dậy, đi tới bàn trang điểm lấy điện thoại.

Trương Sơ Tâm miễn cưỡng ngồi vào ghế, cúi đầu nhìn màn hình.

Hàn Thời Mặc.

Hình như đã rất lâu không liên lạc.

Cô hơi run run, nhận cuộc gọi.

“Sơ Tâm, có rảnh không? Đã lâu không gặp, có thể gặp em một chút không?”

Trương Sơ Tâm gật đầu, “Đương nhiên có thể”. Những năm qua Hàn Thời Mặc giúp đỡ cô không ít, cô thật lòng coi anh là bạn tốt. Thật sự không hề tưởng tượng được là sẽ quá xa cách như bây giờ.

Trương Sơ Tâm và Hàn Thời Mặc hẹn gặp nhau ở trường cũ.

Hàn Thời Mặc và Trương Sơ Tâm quen nhau trong trường học, vừa gặp trên sân thể dục đã nhất kiến chung tình với cô. Vì thế nên đặc biệt hẹn gặp ở đây.

Lúc Trương Sơ Tâm gọi taxi đến, Hàn Thời Mặc đã đợi cô ở sân thể dục một lúc lâu. Anh cầm hai chai nước trong tay, cô vừa đi tới liền đưa một chai qua, “Uống nước đi.”

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười nhận lấy.

Đã lâu không gặp nên hiện tại có chút lúng túng.

Hai người ngồi trên khán đài của sân thể dục.

Hàn Thời Mặc mở miệng trước, hỏi cô, “Gần đây em ổn không?”

Từ khi công ty Thẩm Chi Niên xảy ra vấn đề, tất cả mọi người đều hỏi cô một câu, gần đây có ổn không?

Cô có gì không ổn? Hiện tại cô ổn hơn bất cứ lúc nào.

“Hôm qua anh đến bệnh viện gặp cha em, ông ấy hồi phục rất tốt.”

Anh nhắc tới cha mình, trong lòng Trương Sơ Tâm cũng hiểu rõ lý do hôm nay anh hẹn gặp cô.

Quả nhiên, một giây sau, anh nói: “Cha em bảo anh đến khuyên em. Em đừng đợi tới khi Thẩm Chi Niên nợ nần chồng chất mới cảm thấy hối hận.”

P.s: Trong bộ truyện này, không kể tới những nhân vật phụ, thì ngoại trừ nam nữ chính, thêm Lâm Vân và Tống Hi nữa, còn lại toàn là kiểu người cặn bã:) Thấy Thẩm Chi Niên gặp chút khó khăn là bu vào khuyên Sơ Tâm bỏ anh ấy. Trong khi cha của Trương Sơ Tâm cũng không thèm dùng não để nghĩ xem, lúc nhà ông ta nợ nần chồng chất, con gái khổ sở kiếm tiền trả nợ, ngày đêm bị bọn đòi nợ đến làm phiền, ai là người đứng ra trả nợ thay. Làm người sống cũng không tích được chút đức nào hết.

59. Chương 58

Trương Sơ Tâm nghe thấy câu này, cười giễu cợt, “Em còn nghĩ sao anh lại đột nhiên tìm em.”

Hàn Thời Mặc nhú mày. Lời này của cô nghe có chút mỉa mai.

Khóe miệng Trương Sơ Tâm nhếch lên, cười lạnh, hai ngón tay trở nhẹ nhàng gõ vào nhau. Một lúc sau, cô nói:

“Tại sao mọi người đều không chấp nhận tôi và Thẩm Chi Niên ở bên nhau?”

Hàn Thời Mặc nhíu mày chặt hơn, cô đang trách anh ta sao. Anh ta nhìn ra phía trước, nhẹ nhàng nói:

“Đương nhiên là anh hi vọng em mạnh khỏe.”

Những ngày qua Trương Sơ Tâm nghe rất nhiều lời khuyên cô nên chia tay với Thẩm Chi Niên. Hạ Lâm nói, Hà Mỹ Mỹ nói, hiện tại Hàn Thời Mặc cũng nói. Tất cả bọn họ đều sợ Thẩm Chi Niên liên lụy đến cô, nhưng lại không biết rằng thật ra cô mới là người liên lụy đến Thẩm Chi Niên. Nếu không phải vì muốn cô có một cuộc sống thật tốt, Thẩm Chi Niên cũng chẳng cần phải vất vả như vậy.

Thẩm Chi Niên của cô, tốt đẹp như vậy, nhưng những người bên cạnh đều “tận tình khuyên nhủ” là vì muốn tốt cho cô.

Trương Sơ Tâm cảm thấy oan ức thay cho Thẩm Chi Niên, cũng cảm thấy oan ức cho mình, cực kì không vui.

“Hàn Thời Mặc, hôm nay anh tới tìm em để nói chuyện này à? Cha em bảo anh đến? Hay là bản thân anh cũng nghĩ như vậy?” Giọng cô cứng rắn, vẻ mặt lạnh lùng.

Tầm mắt Hàn Thời Mặc dừng trên mặt cô, giọng có chút nghẹn ngào, “Em đang trách anh?”

Trương Sơ Tâm liếc nhìn anh ta, “Thời Mặc, suy nghĩ của anh em rất rõ. Nhưng cứ coi như em chia tay Thẩm Chi Niên đi nữa cũng sẽ không ở bên anh. Nếu như em có chia tay với Thẩm Chi Niên thật, dù có cô độc đến cuối đời cũng nhất định không ở bên anh.” Cô nhìn anh ta, ánh mắt càng thâm sâu hơn, “Đời này, đời sau, đời sau nữa, em chỉ yêu mình anh ấy. Các người làm sao có thể nói với em những lời này? Anh ấy có tiền cũng được, sự sụp cũng được, mắc nợ chồng chất cũng được, em chỉ muốn ở bên anh ấy, em nhất định phải có anh ấy!”

Mấy câu cô nói khiến lòng Hàn Thời Mặc cay đắng không ngừng. Anh ta nhìn cô, há miệng muốn nói gì đó nhưng trong lòng lại buồn bực không phát ra được tiếng nào.

Trương Sơ Tâm đứng dậy khỏi bậc thang, trầm mặc một lúc nói: “Em về trước đây.”

Cô đi về phía trước vài bước, giọng của Hàn Thời Mặc vang lên sau lưng, “Sơ Tâm...”

Anh ta gọi tên cô, ngừng một lúc mới nói: “Hi vọng em hạnh phúc.”

Giọng anh ta có chút nghẹn ngào, Trương Sơ Tâm nghe cảm thấy trong lòng chua xót, viên mắt ửng hồng. Xin lỗi, Thời Mặc.

Cô không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói “cảm ơn”, đi về phía trước.

Hàn Thời Mặc ngồi đó không nhúc nhích. Trương Sơ Tâm, từng chữ từng chữ vang vọng trong lòng anh ta. Anh ta biết Trương Sơ Tâm yêu Thẩm Chi Niên nhưng không biết cô lại yêu sâu đậm như vậy. Mất cay xè, anh ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Rút trong túi quần ra một miếng thuốc lá, châm lửa.

Yêu một người không dễ dàng gì, nhưng từ bỏ một người lại càng khó hơn. Anh ta bỗng nhiên có chút rõ ràng, tại sao những năm trước đây Trương Sơ Tâm luôn không vui vẻ. Anh ta đối với cô mặc dù rất tốt, anh ta cũng thích cô nhưng chung quy vẫn không phải người ở trong lòng cô.

- ———

Trương Sơ Tâm đi ra khỏi trường học, trực tiếp gọi xe đến bệnh viện.

Cha cô đã tỉnh, cô phải đến thăm ông, cũng có mấy lời phải nói trực tiếp với ông.

Cô vừa tới bệnh viện còn chưa đi vào phòng bệnh đã gặp Hạ Lâm cầm bình nước đi ra ngoài.

Hạ Lâm nhìn cô vội vàng tiến lên, kéo tay cô: “Sơ Tâm, con đến rồi, mấy ngày nay cha con luôn nhắc đến con.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Hạ Lâm vỗ tay cô, “Con mau vào đi, nói chuyện với cha con.” Nói rồi dừng lại một chút, “Cha con thân thể vẫn chưa tốt, dù ông ấy nói gì con cũng đừng cãi lại, không nên chọc giận ông ấy.”

“Vâng.” Trương Sơ Tâm chưa xót trong lòng. Hạ Lâm nói vậy, chắc chắn cha cô cũng không nói điều gì tốt. Cô đi về phía trước mấy bước, đến trước cửa phòng bệnh đẩy cửa đi vào.

Cha Trương đang ngồi trên giường, sau lưng có kê chiếc gối. Nhìn thấy con gái, ngón tay run lên, run rẩy nói:

“Con đã đến rồi.”

Trong nháy mắt nghe thấy giọng cha mình, Trương Sơ Tâm không kiềm được rơi nước mắt.

Trước đây mỗi lần cô tới thăm, cha cô hoặc là không tỉnh, hoặc là nếu có tỉnh lại cũng không thể nói chuyện được. Bây giờ có thể nghe thấy cha nói chuyện, trong lòng cô đương nhiên rất xúc động.

Cô đi tới, nắm tay ông thật chặt, đỏ mắt nói: “Cha, con cảm giác cha ngủ lâu quá rồi.”

Cha Trương nhìn Trương Sơ Tâm, tay run run xoa đầu cô, “Mấy hôm nay con cũng không tới gặp cha.” Ông nói chuyện hơi vấp vả nhưng cũng khá lưu loát rồi.

Trương Sơ Tâm không nói gì.

Mấy ngày nay, thật ra cô sợ không dám tới gặp cha. Nếu không phải cha cô tìm Thẩm Chi Niên nói chuyện có lẽ hôm nay cô vẫn không dám tới. Chỉ cần biết cha cô không có chuyện gì cô đã an tâm rồi.

Hạ Lâm lấy nước quay lại, thấy hai cha con trầm mặc không nói gì, không khỏi ngáy người đặt bình nước xuống:

“Sao vậy? Sao lại không nói chuyện?”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu cười, “Không ạ.”

Cô vươn người, cầm lấy quả táo ở đầu giường, “Cha, con gọt táo cho cha.”

“Mấy tháng rồi?” Tầm mắt của cha Trương dừng trên bụng Trương Sơ Tâm, ánh mắt tối đi mấy phần.

Trương Sơ Tâm mím môi: “Bảy tháng rồi ạ.” Nói xong ngẩng đầu mỉm cười, “Cha, cha sắp được làm ông ngoại rồi.”

Cha Trương không nói gì, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Ông không nói, Trương Sơ Tâm liền cúi đầu, cũng không hé răng.

Nhất thời bầu không khí trở nên lúng túng.

Một lúc lâu, rốt cục cha Trương cũng mở miệng, giọng có chút cứng nhắc, “Hôm qua Thời Mặc đến thăm cha, thằng bé vẫn còn độc thân. Cha xem nó cũng không bận tâm tới việc con có con riêng. Cha xem thời gian ấn định việc kết hôn. Bây giờ nó đang là luật sư ăn sung mặc sướng, đúng là nhân tài.”

(Lời editor: Phải nói là mẹ kiếp:) Loại phụ huynh gì không biết nữa)

Ngón tay Trương Sơ Tâm run rẩy, suýt nữa bị dao cắt trúng ngón tay. Cô không nghĩ tới cha mình sẽ trực tiếp nói đến chuyện này, trong lòng nguội lạnh, ngẩng đầu lên, “Cha lầm rồi, con đã kết hôn, đối tượng không phải Hàn Thời Mặc. Cha ngủ lâu quá hồ đồ rồi.”

Sắc mặt cha Trương trầm xuống, “Kết hôn thì li hôn!”

Trương Sơ Tâm bỗng nhiên tức giận, ném con dao lên tủ đầu giường, đứng dậy, “Dù cha có đánh chết con, con cũng không li hôn với Thẩm Chi Niên.”

“Nó phá sản, con đi theo nó sẽ bị liên lụy!”

Trương Sơ Tâm nhìn cha mình, ánh mắt tràn ngập thất vọng, “Cha, cha cũng phá sản không phải sao? Nếu như lúc đó khi cha phá sản, tất cả mọi người đều bỏ rơi cha, cha cảm thấy bây giờ cha có thể ở đây nói chuyện với con nữa không?”

Cha Trương bị chặn ngang không nói nên lời, chỉ trầm mặt nhìn cô.

Trương Sơ Tâm nói: “Lúc tốt nghiệp trung học, cha tự ý nhận điện thoại của con, rồi nói những lời làm tổn thương Thẩm Chi Niên, khiến chúng con chia cách nhiều năm như vậy. Bây giờ cha vẫn muốn chia rẽ chúng con sao?”

Cô càng nói càng thấy oan ức trong lòng, nước mắt dâng lên, “Cha, vì sao cha cứ muốn quẫn thúc con? Cha nói nhiều lời tốt đẹp với con, cha có thể thật lòng muốn tốt cho con không? Cha biết con muốn cái gì không?”

Cha Trương cũng buồn bực, “Cha hi vọng con sống thật tốt, có vấn đề gì hay sao?”

“Sống tốt?” Trương Sơ Tâm cay đắng cười, giơ tay lau nước mắt, “Cha, món nợ năm đó cha để lại là Thẩm Chi Niên giúp con trả. Không có anh ấy, bây giờ con vẫn còn một thân một mình công khoản nợ đó, làm gì có ngày nào sống tốt?”

Cha Trương bị nghẹn lời, bàn tay không kìm được siết chặt.

Trương Sơ Tâm lại nói: “Cha, nếu như cha thật sự muốn tốt cho con vậy thì hãy tác thành cho con. Hai chữ li hôn sau này đừng nhắc đến nữa, đặc biệt là không được nhắc đến trước mặt Thẩm Chi Niên. Hiện tại con sống rất tốt, không có lúc nào tốt hơn bây giờ. Có chồng yêu thương, con sắp ra đời, con rất hạnh phúc.”

Cha Trương nhìn cô, ánh mắt long lanh nước mắt.

Trương Sơ Tâm mím môi, nói: “Cha, cha giữ gìn sức khỏe thật tốt. Có thời gian con sẽ đến thăm cha.”

Dứt lời, cô đi thẳng ra ngoài.

“Sơ Tâm...” Hạ Lâm ở phía sau gọi cô. Cô không dừng bước chân, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến bên ngoài bệnh viện, cô bỗng nhiên thấy mệt mỏi, dừng lại dựa vào vách tường, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, trong chốc lát khiến nước mắt cô tuôn rơi.

Cô vội vàng chớp mắt, đưa tay lau đi.

Vừa gọi điện thoại cho Thẩm Chi Niên, biết anh đang ở công ty liền gọi taxi tới tìm anh.

Công ty vẫn có nhiều người như trước, các nhân viên đều bận rộn, bước chân vội vàng. Nhìn thấy Trương Sơ Tâm đều dừng lại chào hỏi.

Thật ra tình hình của công ty không có tồi tệ như bên ngoài đồn đại, chỉ ít thì không có nhiều người mướn chốt rồi công ty. Vẫn có nhiều gương mặt quen thuộc, đều là người trẻ tuổi cố gắng phấn đấu. Tất cả mọi người đều cùng nỗ lực với Thẩm Chi Niên, không bỏ rơi anh chiến đấu một mình.

Tâm trạng cô bỗng nhiên tốt lên.

Lúc đứng trong thang máy, bên cạnh Trương Sơ Tâm có một cô gái trẻ tuổi, không phải người ở văn phòng Tổng giám đốc. Trương Sơ Tâm hiếu kỳ hỏi cô ấy, “Tình hình công ty hiện tại như vậy, sao cô chưa nghỉ việc?”

Cô gái trẻ cười cười, “Bởi vì tin tưởng, em tin Thẩm tổng có thể cùng mọi người vượt qua nguy cơ này.”

Trương Sơ Tâm nghe lời này, trong lòng rất ảm áp, hỏi: “Cô vào công ty bao lâu rồi?”

Cô gái trẻ lại nói: “Đã lâu rồi, từ lúc công ty vừa bắt đầu.”

Trương Sơ Tâm hơi kinh ngạc, lập tức cười, “Trông cô rất trẻ.”

Cô gái ngại ngùng đỏ mặt, “Cảm ơn.”

Cô gái nhìn cô một cái, đột nhiên nói: “Chị Sơ Tâm, em có thể hỏi chị một chuyện không?”

Trương Sơ Tâm cong môi, “Cô hỏi đi.”

Cô gái liếm môi dưới, nói: “Có thể hơi mạo muội nhưng em có chút tò mò.”

Trương Sơ Tâm nhú mày, “Không sao, cô hỏi đi.”

Cô gái nhìn cô rất nghiêm túc, “Chị Sơ Tâm, lúc công ty xảy ra chuyện, chị có nghĩ đến việc rời khỏi Thẩm tổng không?”

Quả nhiên lại là vấn đề này. Trương Sơ Tâm cười nói: “Anh ấy đúng là muốn tôi chia tay với anh ấy. Nhưng tôi quen biết anh ấy nhiều năm như vậy... vào lúc anh ấy nghèo khó nhất tôi cũng yêu anh ấy, hiện tại làm sao có thể rời bỏ anh ấy được.”

Cô nói xong, cô gái cười rất tươi, “Em biết chị không giống những người phụ nữ khác mà, em thật sự vui thay Thẩm tổng.”

Trương Sơ Tâm híp mắt cười, không nói gì,

Thang máy tới tầng hai tám, vừa ra ngoài Trương Sơ Tâm đã thấy một gương mặt lâu rồi không gặp, cô không kìm được cười:

“Nghiêm Hâm, Thẩm tổng cho cậu quay về rồi à?”

Nghiêm Hâm vừa được điều từ nước ngoài về chưa được vài ngày, lúc này nghe Trương Sơ Tâm trêu, tâm trạng anh ta bỗng tốt lên:

“Phu nhân, ngài đừng chê cười tôi. Tôi làm việc ở nước ngoài, cô đơn muốn chết.”

Trương Sơ Tâm cười, “Thẩm Chi Niên đâu?”

“Đang họp ạ, tình hình chuyển biến tốt, tâm trạng boss không tệ.”

Trương Sơ Tâm nghe anh ta nói, mắt sáng lên, “Tôi đến văn phòng chờ anh ấy...”

P.s: Hôm qua mình mãi xem bóng đá quá, nay lại có 1 chương như thường lệ nè. Cố lên, còn 9 chương nữa thôi =)))

60. Chương 59

Trương Sơ Tâm ngồi chờ trong văn phòng một lát, lúc Thẩm Chi Niên đi vào, cô nghe thấy tiếng bước chân liền cười híp mắt trốn sau cửa.

Thẩm Chi Niên đẩy cửa đi vào, cô liền ôm lấy anh từ phía sau, cười hì hì, “Thẩm Chi Niên, nghe nói tâm trạng anh không tệ?”

Anh hạ tầm mắt nở nụ cười, quay đầu lại ôm Trương Sơ Tâm vào lòng, cúi đầu hôn một cái lên khuôn miệng nhỏ nhắn của cô, cười nói:

“Cảm ơn bà Thẩm đã quan tâm, tình hình không tệ.”

Trương Sơ Tâm cười nhìn anh, đưa tay giúp anh sửa sang lại cổ áo, mắt con cong, “Thẩm tiên sinh, anh giỏi quá!”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, ý cười trong mắt dường như muốn tràn ra ngoài, không kìm được cúi đầu lại là một nụ hôn triền miên.

Một lúc sau hơi buông ra, anh nắm tay cô đi về phía bàn làm việc. Anh ngồi lên ghế rồi kéo cô ngồi lên đùi mình, dịu dàng sờ đầu cô.

“Hôm nay em đi đâu à?”

Trương Sơ Tâm nhìn anh nói: “Đi gặp Hàn Thời Mặc.”

Thẩm Chi Niên nghe thấy cái tên này, lông mày hơi cau lại, “Đã nói gì với em?”

Cô thấy dáng vẻ sốt sắng của anh, không kìm được trêu, “Anh đoán xem?”

Thẩm Chi Niên hừ mũi, nhéo mũi cô, nhú mày hỏi: “Bảo em rời xa anh.”

Trương Sơ Tâm cũng không nghĩ anh sẽ dễ dàng đoán được như vậy, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Anh hơi cong khóe môi, “Anh biết mà.”

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu sắc, bỗng nhiên cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi cô, “Sơ Tâm, sẽ tốt thôi. Những ngày tháng hiện tại chẳng mấy chốc sẽ trở thành quá khứ.” Ánh mắt anh rất kiên định, tràn đầy tự tin.

Trương Sơ Tâm đương nhiên tin anh, cong mắt cười, “Ngày tháng hiện tại cực kì tốt.” Cô đưa hai tay ra, ôm lấy eo anh, vùi đầu vào lồng ngực anh, hạ giọng nói: “Thẩm Chi Niên, anh bảo vệ em tốt như vậy, thật sự em không cảm thấy sóng to gió lớn gì cả. Chỉ có anh, những ngày này cực khổ muốn chết rồi.”

Cô nói xong liền ngẩng đầu lên, vuốt ve khuôn mặt anh, “Nhìn anh này, gầy đi rồi.” Dừng một chút, nói tiếp: “Đêm nay anh có tăng ca không? Buổi tối em hầm cho anh một con gà bồi bổ thân thể được không?”

Thẩm Chi Niên lắc đầu, “Em đừng động tay vào, bây giờ bụng em lớn rồi, đừng vất vả quá, nghỉ ngơi thật tốt.”

Trương Sơ Tâm bĩu môi, “Hầm canh gà thì vất vả gì chứ.”

Anh xoa gò má cô, “Anh chỉ hận không thể bắt em đừng làm gì, chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở nhà.”

Cô hừ hừ, “Vậy anh đừng cưới vợ nữa, anh cưới người gồ đi, đỡ phải nghe nhiều lời.”

Trương Sơ Tâm vẫn không nghe lời Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên ở văn phòng một lúc lại phải ra ngoài xử lý việc gấp.

Trương Sơ Tâm đợi trong phòng tế nhạt, nhớ ra gần công ty có một siêu thị. Cô liền xách túi lên chuẩn bị đi mua gà và chút nấm hương, dự định buổi tối sẽ làm gà hầm nấm hương cho Thẩm Chi Niên.

Cô nghĩ xong liền đứng dậy, cũng không nói với Thẩm Chi Niên mà tự mình đi.

Nếu như có cơ hội được chọn lựa lại một lần, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời Thẩm Chi Niên, tuyệt đối không đi mua cái gì mà nấm hương với gà đó.

Trương Sơ Tâm đến siêu thị đi một vòng, mua một con gà, để nhân viên ở siêu thị giúp làm cho sạch sẽ sau đó chuẩn bị đi mua nấm hương.

Nhưng mà còn chưa đi đến khu rau dưa, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai cô từ phía sau. Cô sửng sốt một chút, tự nhiên quay đầu lại.

Một người đàn ông, đội mũ lưỡi trai, cúi thấp đầu đứng sau cô.

Cách ăn mặc cực kì dị thường.

Trương Sơ Tâm theo bản năng muốn bỏ đi, quay đầu lại đang chuẩn bị chạy thì bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không tự chủ được ngã sang bên cạnh. Người đàn ông đỡ lấy cô, ôm cả người cô đi ra ngoài.

(Ủa ở siêu thị có camera với bao nhiêu nhân viên mà làm vậy cũng được luôn hả?)

Trương Sơ Tâm ngất đi rất sâu, cả người không còn chút sức lực nào, muốn gọi cũng không thể phát ra âm thanh gì, chỉ có thể mặc cho người kia kéo đi.

Lúc tỉnh lại đã là hai tiếng sau.

Đầu Trương Sơ Tâm đau như búa bổ, nhú mày, ý thức hơi mơ hồ.

Đợi cô mở mắt ra, lúc nhìn thấy cảnh vật xung quanh hình như là một tầng hầm.

Cô bỗng mở to mắt, trong nháy mắt trở nên tỉnh táo.

Cô theo bản năng muốn đứng dậy mới phát hiện ra mình đã bị trói trên một cái ghế. Trong đầu vụt qua một ý nghĩ: cô bị bắt cóc rồi.

Đang nghĩ ngợi, cửa đột nhiên bị đá văng từ bên ngoài.

Trương Sơ Tâm nhất thời lo lắng, cảnh giác nhìn chằm chằm ra cửa.

Ngoài cửa, bốn người đàn ông đều đeo mặt nạ đen, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Người cầm đầu cùng vài người khác đi về phía Trương Sơ Tâm, đứng ngay trước mũi chân cô. Chân hắn liên tục gõ nhịp, ánh mắt đỏ au, đánh giá Trương Sơ Tâm từ đầu đến chân.

“Chà chà, tiểu tử Thẩm Chi Niên thật có phúc, lại có thể tìm được một cô vợ như thế này.”

Trương Sơ Tâm cau mày, “Các người là ai! Muốn làm gì!”

“Chúng ta?” Người kia đột nhiên cười ha ha, đi tới bên người Trương Sơ Tâm. Hắn ta ngồi xuống, dùng tay vỗ vào má cô, “Tiểu mỹ nhân, biết cái gì gọi là kẻ liều mạng không?”

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu muốn né tránh bàn tay ghê tởm kia. Nét mặt cô vẫn bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng vô cùng sợ hãi.

Người đàn ông đứng lên, nhìn cô từ trên cao xuống, “Muốn tiền của chúng mày. Nào, gọi điện cho chồng mày đi.”

Đang nói chuyện, người đàn ông đã bấm số điện thoại xong, đưa tới trước mặt Trương Sơ Tâm.

Cô nhìn dãy số trên màn hình, cắn môi. Đó là số điện thoại của Thẩm Chi Niên, cô đã sớm đọc thuộc lòng rồi.

“Không muốn mình và đứa bé xảy ra chuyện thì ngoan ngoãn nghe theo lời tao mà làm.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn hắn ta, trên mặt vẫn bình tĩnh, trong lòng hoảng sợ.

Trước đây cô chỉ thấy cảnh bắt cóc trên tivi thôi, xưa nay chưa bao giờ nghĩ đến chuyện việc như vậy sẽ xảy ra với mình. Mà đám người này nguy hiểm như vậy, cô thật sự không có cách nào mà không sợ hãi. Cô không chỉ run rẩy trong lòng mà ngay cả tay cũng đang run lên.

Điện thoại rất nhanh được kết nối.

“Thẩm tổng, mày khỏe không? Nghe nói tập đoàn X.N gần đây rất ổn, mày đúng là rất lợi hại.”

“Mày là ai?” Giọng Thẩm Chi Niên lạnh lẽo truyền tới.

Trương Sơ Tâm nghe thấy giọng anh, mím môi.

Nên làm gì? Nên làm sao để thoát khỏi đây?

Người đàn ông kia nghe Thẩm Chi Niên nói xong, khẽ cười, “Tao là ai không quan trọng. Bên này tao đang có một người muốn nói chuyện với mày một chút.”

Hắn nói xong, đưa điện thoại tới trước mặt Trương Sơ Tâm, “Bà Thẩm, chồng cô muốn nói chuyện với cô.”

Thẩm Chi Niên nghe vậy đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, “Mày rốt cục là ai?”

“Bà Thẩm, kính xin cô nói cho Thẩm tiên sinh, bây giờ cô đang ở đâu?”

Trương Sơ Tâm cắn răng không chịu lên tiếng.

Ánh mắt hắn ta đột nhiên hung ác, “Nói chuyện! Có tin tao lập tức cho chúng mày một xác hai mạng không!”

Trong lòng Trương Sơ Tâm run lên, nhưng càng cắn chặt môi.

Mấy người này đương nhiên là nhắm vào Thẩm Chi Niên, sao cô có thể để anh đi vào chỗ chết được.

Hắn ta thấy cô không nói gì, giơ tay tát một cái, mạnh mẽ giáng lên mặt Trương Sơ Tâm.

“A!” Một cái tát này vô cùng ác độc, khóe miệng cô trong nháy mắt chảy ra máu, không kịp được kêu lên một tiếng.

“Sơ Tâm!” Đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Thẩm Chi Niên lập tức trắng bệch, bàn tay cầm điện thoại không khống chế được run lên, “Sơ Tâm, em ở đâu?”

Trương Sơ Tâm cắn răng cố nén nước mắt, “Em không sao, anh đừng lo cho em...”

Cô còn chưa dứt lời, người kia liền thu lại điện thoại, “Thẩm Chi Niên, vợ mày đang nằm trong tay bọn tao. Muốn cứu cô ta, tám giờ tối hôm nay, chuẩn bị sẵn năm triệu tệ đến ngõ nhỏ phía sau số 35 đường Nam Ninh chờ.”

“Thẩm Chi Niên! Anh đừng nghe hắn!” Trương Sơ Tâm gào lên.

Ánh mắt hắn ta hung ác, giơ tay tát một cái! Lần này Trương Sơ Tâm đã chuẩn bị, cố gắng cắn răng không phát ra âm thanh nào.

“Cuối cùng nhắc nhở mày một câu, nếu tám giờ tối hôm nay mày không đến, nhớ kỹ là đến một mình. Nếu mày dám to gan báo cảnh sát, chỉ sợ vợ con mày sẽ phải đến một thế giới khác đấy.” Hắn nói xong, thẳng tay ngắt điện thoại.

Trương Sơ Tâm gất gao trừng mắt, “Anh là ai? Vì sao phải làm vậy?!”

Hắn ta cười ha ha, “Muốn trách thì trách người đàn ông của mày quá tàn ác. Nếu hắn ta không đuổi tận giết tuyệt, bây giờ mày cũng không tới nỗi phải ngồi ở đây.”

Trương Sơ Tâm không hiểu chuyện thương trường. Cô chỉ biết là mấy người này chắc chắn không phải vì tiền nên làm thế này. Trong lòng cô càng lo lắng, nếu không phải vì tiền, vậy bọn họ lừa Thẩm Chi Niên đến đây làm gì?”

Nhưng mà, bất chấp Trương Sơ Tâm lo lắng thế nào, hi vọng Thẩm Chi Niên đừng tới đây, anh vẫn tới.

Mang theo một vali tiền, Thẩm Chi Niên đến điểm hẹn trước nửa giờ.

Cùng lúc đó, Trương Sơ Tâm bị trói trên ghế, trong không khí đầy mùi xăng.

“Các người đang làm gì? Cuối cùng các người muốn làm gì?!” Trương Sơ Tâm súp đổ gào lên. Cô nhìn thấy bọn chúng cầm thùng xăng đổ đầy ra mặt đất, trong lòng tràn ngập hoảng sợ, trước nay chưa từng sợ hãi như vậy.

Mấy người đàn ông vẫn tiếp tục đổ xăng, không nói chuyện.

Mùi xăng trong không khí càng lúc càng đậm đặc, Trương Sơ Tâm không thể kìm được bật khóc.

Thẩm Chi Niên bị một miếng vải đen bịt mắt, bị mấy người này đưa xuống tầng hầm đang nhốt Trương Sơ Tâm. Anh chưa đi vào đã ngửi thấy mùi xăng nồng nặc, lông mày nhíu chặt.

Cửa phòng bị đẩy ra, Trương Sơ Tâm bỗng nhiên ngẩng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy Thẩm Chi Niên, nước mắt rơi xuống như mưa.

Có người tháo miếng vải đen trên mắt anh xuống. Anh mở mắt nhìn thấy Trương Sơ Tâm bị trói trên ghế, khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, vừa phẫn nộ vừa đau lòng, ném vali tiền xuống đất, “Tiền đã mang đến, thả người!”

Người đàn ông ngồi trên ghế cúi đầu liếc mắt nhìn, khóe miệng lộ ra nụ cười gằn. Không bao người mở ra xem, cũng không bao người tới lấy tiền, căn bản hắn không thèm số tiền kia. Xăng đổ khắp phòng đã thể hiện rõ ý đồ của chúng rồi.

Bọn chúng căn bản không cần tiền, cần, chính là mạng!

P.s: Tác giả đúng là không để cho vợ chồng người ta được yên mà, năm lần bảy lượt ngược lên ngược xuống -_-

61. Chương 60

Thẩm Chi Niên lạnh lùng nói: “Thả người.”

Người đàn ông cười: “Thả, đương nhiên thả. Chúng tao chẳng việc gì phải làm khó dễ một người phụ nữ.” Nói xong hét to một tiếng, “Trước tiên trói Thẩm Chi Niên lại, sau đó thả bà Thẩm ra.” Trong lời nói không hề có chút ý tứ sợ hãi nào.

Trương Sơ Tâm sợ đến bật khóc, “Thẩm Chi Niên, anh, đồ ngốc này!”

Thẩm Chi Niên cười nhìn cô, trên mặt không hề có chút sợ hãi, ánh mắt dịu dàng tới mức có thể tan ra thành nước, “Anh không sao.”

Trương Sơ Tâm càng khóc dữ hơn. Không sao? Sao có thể không sao được! Cô thấy anh bị trói lại, người thấy khắp phòng đều mà mùi xăng, hoảng sợ dâng lên trong lòng.

Sau khi Thẩm Chi Niên bị trói lại, người kia đúng như lời hứa thả Trương Sơ Tâm nói: “Bà Thẩm, cô có thể đi rồi.”

Trương Sơ Tâm nhào vào lồng ngực Thẩm Chi Niên, ôm anh thật chặt, vừa khóc nức nở vừa nói không nên lời: “Thẩm Chi Niên, đồ ngốc này, ai cho anh đến...”

Thẩm Chi Niên cong môi cười, không có chút sợ hãi nào, “Sao anh có thể không đến? Vợ con anh đều ở đây, đương nhiên anh phải tới rồi.

Trương Sơ Tâm khóc đến không biết trời đất là gì, nước mắt liên tục trào ra.

“Bà Thẩm, đi thôi, bằng không đợi một lúc nữa tao đổi ý, một nhà ba người chúng mày không ai có thể ra khỏi đây được đâu.” Người đàn ông gõ nhịp lên bàn hai lần, lạnh lùng nói.

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, “Đi đi, anh sẽ mau chóng trở về.”

Cô cố hết sức lắc đầu, hai mắt đỏ hỏn những tia máu.

Làm sao có thể đi được, những người này đều muốn lấy mạng anh!

Trương Sơ Tâm không chịu đi, Thẩm Chi Niên cup mắt lặng lẽ nháy mắt với cô.

Nhưng cô không hiểu, vẫn ngẩn đầu vừa khóc vừa nhìn anh.

“Mang cô ta ra ngoài!” Người đàn ông đột nhiên đứng dậy, hét lớn.

Đột nhiên, hai người đàn ông khác tiến lên, kéo Trương Sơ Tâm ra ngoài.

“Thẩm Chi Niên... Thẩm Chi Niên! Em không đi, Thẩm Chi Niên...” Trương Sơ Tâm khóc lóc hỗn loạn, liều mạng giãy dụa nhưng vẫn bị chúng kéo ra ngoài.

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm đi rồi, trái tim treo ngược cũng coi như có thể hạ xuống. Chỉ cần Sơ Tâm không có chuyện gì thì anh chẳng sợ gì hết.

Anh nhìn khắp phòng đều là xăng, lạnh lùng cười. Đối phương có lẽ đã nắm chắc phần thắng, cho nên mới không chút ngần ngại nào thả Sơ Tâm đi.

Thẩm Chi Niên ngẩn đầu nhìn về người đàn ông đeo mặt nạ đang ngồi trên ghế, “Tô Ưng Thâm, mày chó cùng rứt giậu* à?”

(Chó cùng rứt giậu: Bị đẩy đến bước đường cùng, bất chấp làm liều.)

Người đàn ông đeo mặt nạ bỗng ngẩn người, dường như không ngờ Thẩm Chi Niên có thể nhận ra mình. Nhưng nếu bị nhận ra, hắn cũng chỉ đơn giản cởi bỏ mặt nạ, để lộ ra gương mặt ngay thẳng, chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi, còn rất trẻ.

Hắn nhìn Thẩm Chi Niên, ánh mắt tràn ngập thù hận, “Thẩm Chi Niên! Con mẹ nó mày ở trong tay ông đây mà còn dám mạnh miệng?!”

Thẩm Chi Niên lạnh lùng nhìn hắn, “Trên thương trường không đấu lại được, phải dùng tới thủ đoạn thấp hèn này. Tô Ứng Thâm, mày đúng là một nhân tài.”

Tô Ứng Thâm và Thẩm Chi Niên là đối thủ. Trước khi Thẩm Chi Niên xuất hiện, hắn vốn là một thương nhân trẻ tuổi được cả nước chú ý. Khi đó, tất cả các loại danh hiệu đều thuộc về hắn, cũng là người đàn ông hoàn mỹ trong lòng các cô gái, nhiều tiền, trẻ tuổi, anh tuấn, có tài,...

Sau khi Thẩm Chi Niên xuất hiện, chèn ép hắn ta trên mọi phương diện. Hắn mới vừa gây nên một đợt sóng lớn trên thị trường, đột nhiên bị ngọn sóng của Thẩm Chi Niên vùi lấp triệt để. Từ hào quang muôn người chú ý, hoạt động của công ty sa sút, nhanh chóng trở thành một trò cười. Thậm chí có truyền thông đưa tin, Tô Ứng Thâm năm đó chỉ là gặp may. Tới khi người có thực lực xuất hiện nhanh chóng đè bẹp anh ta, bây giờ Tô thị bấp bênh, bọn họ chờ xem công ty có thể gãy dựa bao lâu.

Tô Ứng Thâm xưa nay là người kiêu căng tự mãn, đã từng ở đỉnh vinh quang làm sao chịu được đột nhiên rơi xuống bùn.

Những năm này, hắn cũng rất muốn cố gắng vượt qua Thẩm Chi Niên, từng giao đấu trên thương trường mấy lần.

Trước kia Hà Thanh bị đuổi việc, hắn tìm đến vườn càn ô liu* ra với cô ta. Lúc đó Hà Thanh đồng ý giúp hắn ta đối phó với Thẩm Chi Niên, hắn những tưởng sẽ sớm đạp Thẩm Chi Niên xuống dưới chân. Nhưng không ngờ Hà Thanh lại trở mặt không chịu giúp hắn nữa. Hắn hao tổn bao tâm lực mới có thể đào được bí mật của X.N, động tay động chân với công ty sản xuất thực phẩm của Thẩm Chi Niên. Lúc sự tin nhiệm đang có nguy cơ sụp đổ, hắn ở đằng sau thêm dầu vào lửa, khiến hình tượng Thẩm Chi Niên cố gắng gây dựng trong mấy năm qua sụp đổ trong nháy mắt. Hắn lại nhân cơ hội nhắm đến các lĩnh vực khác trong tay Thẩm Chi Niên, nhất thời khiến Thẩm Chi Niên rơi vào khốn cảnh, thậm chí có nguy cơ phá sản.

Tô Ứng Thâm cực kỳ vui vẻ, những năm gần đây, lần đầu tiên hắn thắng Thẩm Chi Niên.

Hắn vốn cho rằng, Thẩm Chi Niên tuyên bố phá sản là chuyện chắc như đinh đóng cột, nhưng không ngờ anh lại có thể bất ngờ trở lại, vừa cứu uy tín của công ty, vừa lập ra phương án đối phó với nguy cơ sụp đổ của các lĩnh vực kinh doanh khác.

Không thể không nói, Thẩm Chi Niên chính là kì tài kinh doanh, tình hình vừa ổn định anh liền lập tức ra đòn phản công. Anh muốn tàn nhẫn đối phó với một người, thì sẽ trực tiếp đẩy người đó vào chỗ chết. Chỉ cần anh muốn làm, xưa nay không có chuyện gì là không thể.

Anh thậm chí còn dùng gậy ông đập lưng ông. Sử dụng lại thủ đoạn mà Tô thị từng dùng, trong một đêm khiến Tô thị chao đảo.

Năng lực xử lý của Tô thị không thua kém Thẩm Chi Niên, nhưng cũng yếu thế đi rất nhiều. Hơn nữa Thẩm Chi Niên đuổi đánh đến cùng, rất nhanh khiến Tô thị lâm vào nguy cơ càng ngày càng lớn hơn. Trong thời gian ngắn đã khiến mười mấy công ty kinh doanh thực phẩm của Tô Ứng Thâm phải ngừng hoạt động, đã sứt đầu mẻ trán có cứu lại cũng vô ích. Các nhân viên trong công ty đều kéo nhau từ chức.

Tô Ứng Thâm bị ép đến phát điên, tức giận choáng váng cả đầu óc. Những thù hận với Thẩm Chi Niên nhiều năm qua dồn nén dâng lên, nảy ra ý nghĩ muốn chứa chết trạng cũng bằng hà.

Hắn trừng mắt nhìn Thẩm Chi Niên, nói: “Thẩm Chi Niên, nếu không phải mày lòng dạ độc ác, tao cũng không cần đi tới bước đường này. Tao nói cho mày biết, mày muốn hủy hoại tao, tao cũng có thể hủy hoại mày!”

Thẩm Chi Niên cười lạnh, “Tô Ứng Thâm, mày chỉ có chút năng lực đó thôi à?” Trong giọng nói tràn đầy sự mỉa mai.

Tô Ứng Thâm tức đến mức mặt mày tái mét, nhưng rất nhanh cũng cười lên, “Tao thừa nhận, Thẩm Chi Niên mày là thiên tài. Nhưng nếu mày chết thì Tô Ứng Thâm tao vẫn sẽ là thương nhân giỏi nhất đất nước này.” Hắn nói xong, trong mắt lộ ra biểu cảm không cam lòng, “Thẩm Chi Niên, mày biết tao phải phấn đấu bao nhiêu năm mới vươn lên được không? Dựa vào cái gì mà mày vừa xuất hiện đã cướp mất toàn bộ những thứ thuộc về tao? Thiên tài kinh doanh? Ha, thiên tài con mẹ mày! Thẩm Chi Niên, mày xuống âm phủ mà làm thiên tài đi!”

Thẩm Chi Niên vẫn không hề sợ hãi, chỉ là ánh mắt càng đồng cảm với hắn ta.

Thẩm Chi Niên trong những năm qua, dường như có rất nhiều người cảm thấy anh thành công quá nhanh. Anh vừa lập nghiệp hai năm, không sai. Nhưng bao nhiêu nỗ lực trước đó của anh, bao nhiêu năm cần mẫn không hề có ai nhìn thấy cũng không hề có ai hay biết. Từ lúc còn đi học anh đã bắt đầu nghiên cứu đủ loại kiến thức kinh doanh, đọc từ cổ tới kim, các loại sách, từ đó anh đã xác định tương lai sau này của mình rồi.

Công ty của anh, từ một người đến hai người, sau đó năm người đến mười người. Công ty từ một căn nhà trong ngõ nhỏ chuyển tới một văn phòng lớn hơn, từ khu ngoại thành dần dần chuyển vào trung tâm thành phố, cuối cùng mới đến được khu vực phồn hoa tấp nập đất tấp vàng.

Trên đời này không có ai có thể một bước lên trời, thành công của mỗi người đều không dễ dàng. Chính là từng bước từng bước đi tới, cảm nhận vô cùng vững chắc, vì thế lúc phải đối mặt với nguy cơ mới có thể nhanh chóng cứu vãn.

Tô Ứng Thâm nhìn Thẩm Chi Niên, cười đến điên dại, “Thẩm Chi Niên, mày biết không? Trong phòng này đều là xăng, chỉ cần tao châm một ngọn lửa, mày sẽ nhanh chóng biến thành một cái xác cháy khét. Mày sẽ không thể tiếp tục làm thần thoại trong giới kinh doanh nữa. Nhanh thôi, Tô thị của tao sẽ trở lại. Nhanh thôi, tao sẽ có thể thay thế vị trí của mày”

Tay Thẩm Chi Niên bị trói chặt phía sau, mặt anh không hề biến sắc, thực ra anh đã lặng lẽ cời được dây trói rồi.

Ngày trước anh từng có kinh nghiệm bị bắt cóc. Sau đó có đi học rất nhiều kỹ năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ cần dùng đến.

Tô Ứng Thâm không có chút cảm giác nào, vừa mới sai người châm lửa, Thẩm Chi Niên đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, bóp chặt lấy cổ họng của hắn.

“Lão đại!”

Tay Thẩm Chi Niên đè lên động mạch chủ của Tô Ứng Thâm, rất hồ hững, “Không muốn lão đại của chúng mày chết thì lùi hết lại!”

Mạng bị người khác nắm trong tay khiến hắn hoảng sợ hơn tưởng tượng rất nhiều, Tô Ứng Thâm vốn dĩ sợ chết, lúc này cả người run rẩy, vội vàng nói: “Lùi... lùi lại!”

Thẩm Chi Niên cười lạnh một tiếng, kèm chặt Tô Ứng Thâm, từng bước đi ra ngoài.

Tô Ứng Thâm đảo mắt, đột nhiên huých khuỷu tay vào bụng Thẩm Chi Niên. Thẩm Chi Niên buông lỏng tay, Tô Ứng Thâm quay đầu lại, đập một cái tàn nhẫn. Lúc Thẩm Chi Niên né người tránh, hắn nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

“Thẩm Chi Niên! Mày chết đi! Đấu với tao, mày còn non lắm!” Tô Ứng Thâm điên cuồng cười. Bên ngoài truyền tới âm thanh khóa cửa, Thẩm Chi Niên ở bên trong nhú mày. Khắp phòng đều là mùi xăng nồng nặc, trong khe cửa có khói mù mịt tràn ra, nhiệt độ tăng cao.

Thẩm Chi Niên lui về phía sau hai bước, nhú mày thật sâu.

Trương Sơ Tâm bị đưa ra ngoài. Những người kia dường như sợ cô sẽ báo cảnh sát nên căn bản không có ý định thả cô đi. Cũng may cô nhanh nhẹn trốn thoát trên đường. Sau khi chạy thoát liền nhanh chóng mượn

điện thoại của người qua đường báo cảnh sát. Lúc gọi được cho cảnh sát, cả người cô đều run rẩy. Nghĩ tới khắp cả phòng đều là xăng, nghĩ đến Thẩm Chi Niên bị trói trên ghế, nước mắt liên tục rơi xuống.

Mười phút sau.

Cảnh sát đưa người tới tầng hầm, bên trong đã cháy đen thành phế tích, khói đen cuộn cuộn.

Trương Sơ Tâm kinh ngạc đứng đó, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Không... Sao có thể... Không thể nào...

Thẩm Chi Niên sẽ không chết, sao anh có thể chết được! Anh còn nói sẽ cùng cô bạch đầu giai lão đời đời kiếp kiếp.

Trương Sơ Tâm nhìn khói mịt mù trước mặt, nước mắt không khống chế được rơi như mưa. Cả người cô run lên, bỗng nhiên lao vào trong đám cháy.

Một chiến sĩ cứu hỏa giữ lấy cô, “Thẩm phu nhân! Cô hãy bình tĩnh!”

Trương Sơ Tâm khóc nức nở, liều mạng muốn lao vào trong đám cháy, “Thả tôi ra... Thả tôi ra! Chồng tôi ở bên trong, anh ấy ở trong đó!”

Cho dù chết, cô cũng phải chết cùng anh!

Một mình anh lẻ loi đáng thương biết bao? Không có cô và con, anh ở dưới sẽ đau khổ tới mức rơi lệ phải không?

Cô liều mạng muốn vào trong nhưng bị giữ chặt lại, không thể giãy dụa được. Cổ họng đau tới mức không thể phát ra âm thanh, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đột nhiên, bên tai truyền tới giọng nói của đội viên phòng cháy chữa cháy.

Đội trưởng, phát hiện một thi thể.

Cả người Trương Sơ Tâm run lên, cổ họng phát ra một tiếng kêu, đảo mắt một cái rơi vào hôn mê.

P.s: Đếm ngược còn 7 chương cuối ~

62. Chương 61

Bệnh viện.

Trương Sơ Tâm tỉnh lại sau khi hôn mê, mở mắt ra, Mạc Thi và Tống Hi đều ở bên cạnh giường.

Cô nhìn thấy hai người, ý thức dần dần rõ ràng, trước mắt lại hiện ra một đám khói đen cuộn cuộn, tim bỗng dưng đau nhói, nước mắt dâng lên.

“Thẩm Chi Niên... Thẩm Chi Niên đâu?” Cô vừa khóc vừa vùng vẫy muốn ngồi dậy.

Trên tay cô vẫn đang truyền nước, Mạc Thi sợ cô động tới kim tiêm, vội vàng đè cô lại nói: “Cô đừng cử động! Anh ấy khỏe mạnh, không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Trương Sơ Tâm bỗng trợn tròn mắt.

Vậy thi thể kia...

Mạc Thi dường như đoán được cô đang nghĩ gì, nói: “Người chết không phải anh ấy, là một thuộc hạ của Tô Ứng Thâm.”

Lúc đó Tô Ứng Thâm nhốt Thẩm Chi Niên ở trong phòng, một thuộc hạ của hắn ta cũng bị nhốt lại bên trong.

“Vậy anh ấy đâu?” Gần như vừa từ địa ngục trở lại thiên đường, Trương Sơ Tâm kích động không kìm được nước mắt.

“Đang phối hợp với cảnh sát làm điều tra, sẽ trở lại ngay. Cô đừng lo lắng, hiện tại cô còn mang theo em bé, tâm trạng vạn lần không thể kích động.”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ấy, viên mắt đỏ ửng, viên đá đè nặng trong lòng rốt cục cũng có thể đặt xuống.

Cô nằm trên giường, Mạc Thi vừa giúp cô kéo chăn vừa thở dài, “Hai người đúng là không dễ dàng gì.”

Tổng Hi nói: “Muốn làm người tốt luôn gặp nhiều gian nan mà.”

Trương Sơ Tâm nhìn lên trần nhà không nói gì, trong lòng chỉ muốn Thẩm Chi Niên không xảy ra chuyện gì, không sao là tốt rồi...

Ban ngày Trương Sơ Tâm đúng là bị dọa sợ, khi tỉnh lại biết Thẩm Chi Niên không có chuyện gì thì nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa đã là hơn ba giờ sáng, mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện.

Trương Sơ Tâm mơ màng mở mắt ra, nghiêng đầu liền nhìn thấy Thẩm Chi Niên đang đứng trước cửa sổ nói chuyện điện thoại. Anh mặc áo sơ mi trắng, bóng người vẫn thẳng tắp. Anh nói chuyện điện thoại rất nhỏ, đại khái là sợ đánh thức cô.

Trương Sơ Tâm yên lặng nhìn anh, cũng không quấy rầy.

Một lúc sau, cuối cùng Thẩm Chi Niên cũng cúp máy, quay đầu lại liền thấy Trương Sơ Tâm đang mở to mắt nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên thành nụ cười. Anh đi tới, dịu dàng vuốt tóc cô, “Ngủ ngon không?”

Trương Sơ Tâm gật đầu, cẩn thận cầm tay anh, “Thẩm Chi Niên, anh làm em sợ muốn chết.”

Trong mắt anh tràn ngập sự hổ thẹn, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, “Xin lỗi em, Sơ Tâm, đã khiến em lo lắng rồi.”

Cô lắc đầu, chỉ là vô cùng vui mừng, “Anh không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.” Lại hỏi: “Sao anh trốn ra được? Rõ ràng nơi đó bốc cháy, còn có một người chết.”

Thẩm Chi Niên nói: “Nếu anh dám đến một mình thì nhất định là đã chuẩn bị vẹn toàn. Anh còn muốn bạch đầu giai lão cùng em, sao có thể để bản thân gặp chuyện.”

Rốt cục Trương Sơ Tâm cũng mỉm cười, “Dù có thế nào, anh không sao là tốt rồi.” Nói xong lại đột nhiên lo lắng, “Anh không bị thương chứ.”

Thẩm Chi Niên cười nói: “Không. Đợi về nhà sẽ cho em kiểm tra, em muốn kiểm tra chỗ nào cũng được.”

Lời nói này rất mờ ám, mặt Trương Sơ Tâm cực kỳ nóng, trốn trong chăn nhỏ giọng hờn dỗi: “Ai muốn kiểm tra anh.”

Anh nở nụ cười, ánh mắt nhìn cô tràn ngập sự cưng chiều.

Một lát sau, Trương Sơ Tâm lộ ra đôi mắt từ trong chăn, ánh mắt nhìn anh sáng lấp lánh, “Anh tới đây ngủ đi, giường rất rộng, hai chúng ta có thể nằm vừa.”

Thẩm Chi Niên nhìn cô mỉm cười, sau đó cởi áo khoác và giày leo lên giường.

Vừa lên giường đã kéo Trương Sơ Tâm vào trong lòng. Rõ ràng mới chỉ có một ngày nhưng dường như cách cả một đời một kiếp.

Anh ôm cô, giọng dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu, “Sơ Tâm, đợi trời sáng, chúng ta sẽ về nhà.”

Trương Sơ Tâm ngoan ngoãn gật đầu, cả người chui vào trong lòng ngực anh, “Chỉ cần anh ở đây, thì nơi đó đều là nhà.”

Sau sự kiện bất cóc lần này, Trương Sơ Tâm không dám tùy tiện ra khỏi nhà nữa. Hoặc là trời vừa sáng thì cùng Thẩm Chi Niên đến công ty, hoặc là ngồi trong nhà đợi, đợi sau khi Thẩm Chi Niên đi làm về đưa cô đi tản bộ quanh nhà một chút.

Bởi vì trước đó công ty xảy ra chuyện nên đám cưới của Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên đã bất đắc dĩ phải trì hoãn. Hiện tại tình hình công ty đã ổn định lại, đúng ra là nên cử hành hôn lễ. Nhưng ngày sinh con của Trương Sơ Tâm đã tới gần, đương nhiên không có cách nào làm lễ cưới được. Lâm Vân nhắc tới chuyện này có chút nóng nảy, “Vậy thì phải làm sao bây giờ, đợi sinh con xong mới làm lễ cưới thì không hay lắm.”

Trương Sơ Tâm cảm thấy không có gì, nói: “Không cử hành hôn lễ cũng không sao.”

“Vậy không được! Hôn lễ nhất định phải làm!”

Đối với bề trên mà nói, lễ cưới là chuyện lớn, không thể không làm. Nhưng hôn lễ này vẫn phải đợi sinh con xong mới có thể làm được.

Lúc Trương Sơ Tâm gần tới ngày sinh, lại chuyển nhà một lần, so với căn nhà trước thì tốt hơn nhiều. Lâm Vân cũng tạm thời chuyển đến chăm sóc cô, ngoài ra Thẩm Chi Niên còn mời người giúp việc. Trương Sơ Tâm muốn làm gì, muốn ăn gì cũng không cần đụng tay, người giúp việc sẽ thay cô chuẩn bị mọi thứ, đưa tới tận tay cho cô, đặc biệt tiết kiệm sức lực.

Đối với chuyện này, thật sự Trương Sơ Tâm có chút dễ khóc dễ cười.

Những ngày tiếp theo trải qua vô cùng bình yên. Càng gần tới ngày dự sinh, Trương Sơ Tâm càng bình tĩnh hưởng thụ, thật sự không muốn có bất kỳ biến cố nào. Cũng may ông trời thương, tất cả mọi gian khổ dường như đều đã trôi qua.

Ngày sinh con, Thẩm Chi Niên ở ngoài phòng sinh đi đi lại lại, lo lắng tới mức đầu đầy mồ hôi.

Lâm Vân lắc đầu thở dài, “Được rồi, được rồi. Con đừng có đi đi lại lại như thế nữa, làm mẹ chóng hết cả mặt.”

Thẩm Chi Niên sợ hãi nói: “Sao lâu thế còn chưa ra.”

“Sinh con đương nhiên sẽ lâu như vậy, con cho rằng chỉ đến nằm một cái ra sinh được sao?” Bà nói xong còn lườm Thẩm Chi Niên một cái, “Vậy mới nói làm phụ nữ không dễ dàng gì, sau này con phải đối xử với Sơ Tâm cho tốt.”

Lời này đối với Thẩm Chi Niên mà nói chỉ là thừa thãi. Trên đời này không có người nào anh để tâm hơn Trương Sơ Tâm nữa.

Trương Sơ Tâm sinh con đầu lòng, là sinh tự nhiên, khoảng bốn, năm tiếng rốt cục cũng thuận lợi sinh con ra.

Bác sĩ vui mừng báo cho cô biết, “Thẩm phu nhân, chúc mừng cô, là một bé trai.”

Gần đây, Thẩm Chi Niên có chút buồn bực. Hôm nay Từ Ý Thâm hẹn anh đi đá bóng, sau khi chơi xong hai người mồ hôi đầm đìa ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Thẩm Chi Niên không nói năng gì, Từ Ý Thâm vỗ vai anh hiểu kỳ hỏi: “Tôi nói này Thẩm Chi Niên, giờ cậu vợ con đầy đủ rồi, đời người viên mãn, sao tôi thấy cậu chẳng vui vẻ gì thế?”

Thẩm Chi Niên nghe vậy, buồn bực nói: “Đừng có nhắc đến nữa.”

Từ Ý Thâm khó chịu, “Làm sao vậy?”

Anh trầm mặc một hồi không hé răng.

Anh có thể nói gì đây? Nói cho người khác biết, từ sau khi có con trai, đã vài tháng anh không được làm chuyện đó với vợ mình?

Buổi tối, lúc ăn cơm, Thắm Chi Niên lặng lẽ nhìn Trương Sơ Tâm sau đó nói: “Sơ Tâm, chúng ta làm lễ cưới đi.”

Cô ngẩng đầu nói: “Làm lễ cưới gì chứ? Viễn Viễn vẫn còn nhỏ như vậy, em làm gì có sức lực lo chuyện đó.”

“Viễn Viễn có mẹ chăm rồi mà.”

“Viễn Viễn nghịch ngợm, mình mẹ không chăm nổi.” Trương Sơ Tâm vừa nói vừa cúi đầu ăn cơm, nghĩ mau mau ăn xong rồi chơi với con trai.

Thắm Chi Niên chưa từ bỏ ý định, lại nói tiếp: “Không phải là còn có người giúp việc sao? Nếu như em sợ không chăm sóc được thì chúng ta mời thêm người giúp việc nữa.”

Cô nghe vậy cau mày, “Người khác chăm em không yên tâm.”

“Có gì mà không yên tâm, những người kia đều từng có kinh nghiệm chăm con mà, có khi còn chăm sóc tốt hơn em.” Thắm Chi Niên cố gắng khuyên, nghĩ sau khi làm lễ cưới sẽ cùng vợ mình đi hưởng tuần trăng mật, hưởng thụ thế giới của hai người.

Gần đây Thắm Chi Niên thật sự quá oan ức rồi. Con trai bám người, đặc biệt là cực kì bám mẹ nó, buổi tối nhất định phải để Trương Sơ Tâm ôm mới chịu đi ngủ.

Có mấy đêm, Thắm Chi Niên lặng lẽ bế con trai đã ngủ rồi đặt xuống giường trẻ con, đợi tới khi về bên giường đang định ôm vợ vào lòng, quần áo còn chưa kịp cởi thì con trai đã “Oa” một tiếng khóc lên.

Trương Sơ Tâm thương con trai lại vội vàng ôm lên, Thắm Chi Niên cứ thế bị gạt sang một bên. Một ngày rồi một ngày, mấy tháng trôi qua, anh vẫn không thể ôm vợ ngủ được một lần.

Rất uất ức!

Thắm Chi Niên chỉ lo Trương Sơ Tâm không đồng ý, vội vàng nói: “Bà xã, em nghĩ xem, thiệp mời hôn lễ chúng ta đã gửi đi lâu thế, hôn lễ này cứ kéo dài mãi. Hơn nữa Viễn Viễn cũng lớn rồi, đợi làm lễ cưới xong chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật.”

Trương Sơ Tâm khó tin nhìn anh, “Hưởng tuần trăng mật? Thắm Chi Niên, Viễn Viễn còn nhỏ như vậy, anh định bỏ nó ở nhà để đi tuần trăng mật? Anh không biết con trai không thể rời xa em một phút à? Buổi tối không ôm nó ngủ, nó sẽ khóc lớn.”

Thắm Chi Niên ngẩn người, há miệng định nói gì đó cô đã kiên quyết quyết định, “Lễ cưới không làm. Trước khi Viễn Viễn được ba tuổi em không đi đâu hết.”

Thắm Chi Niên kinh ngạc nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự khó tin, oan ức, “Bà xã, em đừng như vậy...”

Trương Sơ Tâm đột nhiên thấy tức giận đặt đĩa xuống, nhìn anh, “Thắm Chi Niên, em biết anh không thích con trai, nhưng em sinh con trai thì sao? Anh không thể vì Viễn Viễn là con trai nên để bụng chứ? Cái gì mà giao con cho người khác chăm cũng không sao? Cái gì mà Viễn Viễn lớn rồi? Thằng bé mới có mấy tháng?”

Càng nóng càng tức giận, càng thương tâm, “Xem như em nhìn rõ anh rồi! Anh trọng nữ khinh nam, anh không thích Viễn Viễn.”

“Anh không... Sơ Tâm, anh...”

Trương Sơ Tâm đứng dậy khỏi ghế, thở hổn hển đi ra khỏi phòng ăn.

Thắm Chi Niên ngơ ngác ngồi đó, ngây người.

Anh không thích con trai lúc nào???

Trương Sơ Tâm ra khỏi phòng ăn, trực tiếp đi lên phòng con.

Trong phòng, người giúp việc đang chơi cùng Viễn Viễn.”

“Mấy người đi xuống hết đi.” Cô đi vào, bế con trai lên.

Người giúp việc vội vàng đứng dậy rời đi.

Trương Sơ Tâm ôm con ngồi dưới đất, vừa chơi với con trai nhưng trong lòng nghĩ tới thái độ mấy hôm nay của Thẩm Chi Niên.

Cô nhớ tới lúc mới mang thai, cô hỏi Thẩm Chi Niên thích con trai hay con gái, anh nói thích con gái. Khi đó cô nghĩ dù anh thích con gái nhưng nếu sinh con trai ra thì anh cũng vẫn sẽ yêu thương nó, dù sao đều là con do cô sinh ra.

Nhưng thực tế, mấy tháng nay, cô càng ngày càng cảm thấy Thẩm Chi Niên không thích con trai của họ.

Anh đi là bận rộn, buổi tối về không chịu bế con lại để người giúp việc bế.

Buổi tối đi ngủ, anh chỉ hận không thể giao con cho người giúp việc chăm, lại còn nhiều lần nói với cô là không muốn con trai ngủ cùng.

Hiện tại lại còn muốn để con trai ở nhà cùng cô đi ra ngoài chơi.

Làm gì có người cha nào yêu con mà như thế? Không phải là từng phút từng giây đều không nhớ xa con sao?

Trương Sơ Tâm càng nghĩ càng khẳng định Thẩm Chi Niên không thích con trai, trong lòng càng ngày càng tức giận.

Lời của editor: Tội anh Thẩm =))))))))))

63. Chương 62

Nghĩ đến Thẩm Chi Niên không thích con trai của họ, trong lòng Trương Sơ Tâm cực kì phiền muộn. Hôm đó ngay cả phòng cũng không về, ngủ luôn trong phòng con trai.

Thẩm Chi Niên làm việc xong, từ trong thư phòng đi ra đã hơn 11 giờ đêm, trở về phòng thấy Trương Sơ Tâm và con trai đều không ở trong, không khỏi ngáy ngốc. Bình thường giờ này Trương Sơ Tâm nên đi ngủ từ sớm rồi.

Quay đầu lại, gọi người giúp việc hỏi: “Sơ Tâm đâu?”

Người giúp việc đáp: “Tiên sinh, phu nhân và tiểu thiếu gia ở trong phòng trẻ em.”

Muộn như vậy còn ở trong phòng trẻ em?

Thẩm Chi Niên nhanh chân đi về phía cuối hành lang, lúc đưa tay vặn chốt cửa lại không mở được, anh nhẹ nhàng gõ cửa, “Sơ Tâm, là anh...”

Trương Sơ Tâm cố ý khóa cửa, trong lòng phiền muộn cũng không thể ngủ được. Lúc Thẩm Chi niên gõ cửa, cô khẽ “hử” một tiếng, trở mình tiếp tục nằm, đôi mắt nhìn chằm chằm con trai đáng yêu đang ngủ say.

Giờ này, Thẩm Chi niên sợ con trai đã ngủ rồi cũng không dám gây ra tiếng động quá lớn, quay đầu lại định lấy chìa khóa. Người giúp việc tiến lên, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, chìa khóa phu nhân cũng giữ trong phòng rồi.”

Thẩm Chi niên cau mày, “Có ý gì?”

Vì thế, vợ anh cố tình không cho anh vào trong?”

Nghĩ vậy, trong lòng Thẩm Chi Niên nhất thời chán nản.

Người giúp việc rất thông cảm cho anh, nói: “Tiên sinh, phu nhân nói... Phu nhân nói, nếu ngài không thích tiểu thiếu gia thì sau này cô ấy và tiểu thiếu gia sẽ không làm phiền trước mắt ngài nữa. Sau này, cô ấy sẽ ở bên này cùng tiểu thiếu gia.”

Thẩm Chi Niên: “...”

Thẩm Chi Niên quay đi lấy điện thoại gọi cho Trương Sơ Tâm, vậy mà di động của cô lại để ở phòng khách, cần bản không hề mang vào phòng.

Trong lòng anh cực kì khó chịu, trở lại trước cửa phòng trẻ em. Anh muốn gõ cửa, muốn nói chuyện với Trương Sơ Tâm nhưng lại sợ quấy rầy con trai đang ngủ.

Anh đành ngồi trên sàn nhà, duỗi tay duỗi chân, cao lớn ngồi ở đằng đó, nói chung nhìn có chút không thích hợp.

Không dễ dàng gì.

Người giúp việc nhìn thấy anh ngồi đó, không kìm được tiến đến khuyên giải: “Tiên sinh, hay là ngài cứ trở về phòng ngủ đi, sáng sớm ngày mai phu nhân và tiểu thiếu gia sẽ ra ngoài thôi.”

Thẩm Chi Niên lắc đầu, “Tôi ở lại đây.”

Dù sao một mình anh cũng không ngủ được.

Cuộc nói chuyện của Thẩm Chi Niên và người giúp việc truyền vào trong phòng, nháy mắt Trương Sơ Tâm nằm trên giường, tầm mắt rơi xuống bức ảnh một nhà ba người đặt trên đầu giường.

Thẩm Chi niên ôm con trai, cô ngồi bên cạnh anh. Khóe miệng anh cong lên, cười rất rạng rỡ, vẻ hạnh phúc khi đó hoàn toàn không thể giấu được trên khuôn mặt anh.

Cô nhìn chăm chăm bức ảnh hồi lâu, gương mặt của Viễn Viễn và Thẩm Chi Niên rất giống nhau, như cùng được đúc ra từ một khuôn. Thằng bé cũng cười, nụ cười rạng rỡ hơn của Thẩm Chi Niên rất nhiều.

Trương Sơ Tâm nhìn tấm ảnh hồi lâu, khóe miệng cũng cong lên.

Cô chèn lại góc chăn cho con trai, rón rén rời giường, nhẹ nhàng đi tới cửa, khẽ kéo cửa ra.

Thẩm Chi Niên ở ngay ngoài cửa, ngồi dựa vào tường. Lúc Trương Sơ Tâm mở cửa ra, anh hơi run run, lập tức đứng lên ôm cô vào trong lòng, vội vàng mở miệng giải thích: “Sơ Tâm, anh không phải là không thích con trai, sao anh có thể không yêu con được? Anh chỉ... chỉ là muốn ở riêng với em.”

Giọng anh rất khẽ, như là sợ đánh thức con trai trong phòng.

Anh nghiêm túc nhìn cô, có chút oan ức, “Sơ Tâm, từ khi em có Viễn Viễn, hai chúng ta bao lâu rồi không...” Anh bỗng ghé sát vào người cô, ghé sát vào tai cô thì thầm một câu.

Mặt Trương Sơ Tâm bỗng dưng đỏ bừng, ngược mắt lườm Thẩm Chi Niên một cái. Có điều, đúng là sau khi nghĩ lại, trước nay cô không hề nghĩ tới vấn đề này. Sau khi sinh Viễn Viễn xong, một lòng một dạ của cô đều đặt trên người con trai, quả thật có chút lạnh nhạt với anh.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, bỗng nhiên hít một hơi, nhỏ giọng nói: “Tự anh không nói rõ, còn trách em?”

Thẩm Chi Niên không phản đối.

Ý tứ trong lòng anh rõ như vậy, lẽ nào cô không nhận ra?

Ngốc chết cô rồi.

Trương Sơ Tâm để người giúp việc vào trông con trai, theo Thẩm Chi Niên trở về phòng của hai người.

Vừa vào cửa, Thẩm Chi Niên không đợi được mà đè cô lên tường, áp môi xuống.

Nhịn mấy tháng, vừa được thả cửa, Thẩm Chi niên giống như dã thú trong núi được thả ra vậy, vừa mạnh mẽ vừa hung dữ.

Trương Sơ Tâm bị anh giầy vò kính khủng, nằm trên giường lí nhí kêu đau.

Thẩm Chi Niên thở hổn hển, động tác chậm lại, “Giờ thì sao? Còn đau không?”

Mặt cô hồng hồng, tóc bị mồ hôi thấm ướt dính bết trên trán. Cô cắn chặt môi, giọng khàn khàn, “Anh chậm một chút...”

Thẩm Chi Niên đúng là thương cô, nhưng chỉ cần hơi chậm một chút, anh lại nhanh chóng mất lí trí, tiếp tục liều mạng dần vật.

Sau đêm hôm đó, trong lòng Trương Sơ Tâm hiểu ra. Một con sói bị bỏ đói quá lâu, người xui xẻo cuối cùng nhất định vẫn là cô. Chuyện như vậy dù có muốn hay không vẫn phải đến, không thể quá đối bụng, cũng không thể ăn quá no.

Sáng thứ hai, Thẩm Chi Niên tinh thần ngời ngời đứng bên giường mặc quần áo, cả người Trương Sơ Tâm không còn chút sức lực nào nằm trên giường nhìn anh, ánh mắt tràn đầy oán giận, bất đắc dĩ...

Cả người cô yếu ớt nói: “Thẩm Chi Niên, dám cười đừng làm nữa. Nói thật, hiện tại em không có tâm tư nào hết.”

Thẩm Chi Niên nói: “Phải làm vẫn nên làm, nếu em cảm thấy Viễn Viễn còn nhỏ vậy thì đợi thằng bé lớn một chút làm cũng được.” Nói xong ngừng lại một chút, “Hưởng tuần trăng mật thì sao đây?”

Cô không kìm được bật cười: “Nếu anh thật sự muốn ra ngoài chơi, vậy chúng ta dẫn theo Viễn Viễn.”

Thẩm Chi Niên: “...”

Nhưng mà trên thực tế, chuyến du lịch trăng mật Thẩm Chi Niên mong chờ đã lâu, sau khi bị hoãn lại bởi một loạt các loại lí do khác nhau, tới lúc Viễn Viễn tròn một tuổi, rốt cục tuyên bố tiếp tục hoãn.

Lúc Trương Sơ Tâm phát hiện mình mang thai, kinh ngạc ngồi trên ghế, khóc không ra nước mắt.

Thẩm Chi Niên lo lắng kéo tay cô, “Sơ Tâm, nếu như em không muốn...”

Còn chưa nói hết, cô đã lườm anh một cái, sợ tới mức anh vội vàng ngậm miệng.

Sau khi Lâm Vân biết tin, vô cùng vui vẻ, kéo tay Trương Sơ Tâm nói: “Đứa bé này nhất định phải sinh thật tốt, khổ cực thì khổ cực mấy năm, đợi tới khi cả hai đứa trẻ đều lớn rồi các con cũng dễ dàng hơn.”

- ——

Vì đã có kinh nghiệm trước đó nên lần thứ hai mang thai Trương Sơ Tâm ung dung hơn nhiều. Từ lúc mang thai đến lúc sinh đều vô cùng thuận lợi.

Ngày sinh con, Trương Sơ Tâm nằm trên giường, thân thể còn yếu ớt, nhìn Thẩm Chi Niên nói: “Giờ anh có thể hài lòng chưa?”

Thẩm Chi Niên nắm chặt tay cô, “Sơ Tâm, khổ cho em rồi.”

- ——

Trai gái song toàn, nhất thời Trương Sơ Tâm lại lên hot search.

Dưới weibo ngoài chúc phúc thì chính là giục cô mau tái xuất.

Có điều tâm tư của Trương Sơ Tâm hiện tại đều đặt hết trên người con trai và con gái, chuyện tái xuất quả thực là không thể lên kế hoạch được.

Tổng Hi cũng gọi điện hỏi ý kiến của cô, trong tay cô ấy có một đại ngôn mỹ phẩm, đối phương thể hiện ý muốn mời Trương Sơ Tâm làm người đại diện phát ngôn. Trương Sơ Tâm không hứng thú lắm, từ chối thẳng, “Ngày nào chị cũng chăm con, không đi đâu được.”

Tổng Hi nói: “Hơn bảy con số đó, tiểu tổ tông của em ạ.”

Trương Sơ Tâm cười cười, “Con gái chị rất bám người, một phút cũng không rời chị được.”

Tống Hi thở dài, “Giờ chị biến hẳn thành bà mẹ bầm sữa rồi à? Có điều, Thẩm tổng nhà mấy người nhiều tiền như vậy, chút tiền phí đại diện chỉ có bảy chữ số này đối với chị mà nói, đúng là không đáng để vào mắt.”

Trương Sơ Tâm cong môi cười, không nói gì.

Tống Hi lại cảm thán nói: “Lúc này, hai hoa đán đang hot nhất là chị và Mạc Thi đều trong trạng thái ở ẩn, đúng là cho người mới trong làng giải trí không ít cơ hội.”

“Như vậy không tốt sao, làng giải trí vốn cần làn sóng mới mẻ.”

“Tốt thì tốt, nhưng chị cũng biết, trong giới này không hề thiếu người, đợi tới khi hai người muốn trở lại chỉ sợ không còn vị trí nữa thôi.”

Trương Sơ Tâm cười nói: “Cái này em không cần bận tâm.” Đối với sự nghiệp cô vốn không có dã tâm quá lớn. Nói xong, tiện đà lại nói thêm: “Hi Hi, mấy hôm nữa là tiệc mừng 100 ngày tuổi của Noãn Noãn, em đến nhé.”

Tống Hi đáp: “Đương nhiên rồi, con gái nuôi của em tròn 100 ngày tuổi thì bận rộn mấy em cũng phải đến, quà em đã chuẩn bị cả rồi.”

Cô cười: “Bây giờ em là người bận rộn, cầu em cũng không dễ đâu.”

Tống Hi nghe vậy thì rất vui vẻ, nói: “Không phải đều nhờ phúc của chị sao. Sơ Tâm, em còn bận chút việc, cúp máy trước nhé, hôm tổ chức tiệc gặp lại.”

“Được.”

Con gái của Trương Sơ Tâm tên là Noãn Noãn, rất xinh đẹp, tựa như búp bê. Da dẻ vừa trắng vừa mịn, sờ rất thích, bây giờ chính là bảo bối được Thẩm Chi Niên nâng niu, chiều chuộng trong tay.

Ngoài miệng anh luôn nói con trai hay con gái đều yêu, nhưng thực chất vẫn thích con gái hơn, nhìn anh bế con không nở rời tay là biết.

Hôm tổ chức tiệc cho Noãn Noãn, Thẩm Chi niên bế con gái gặp ai cũng hỏi: “Con gái tôi có xinh không?” Mười phần chính là một nô lệ của con gái rồi.

Trương Sơ Tâm tỏ ra rất bất đắc dĩ, nhưng không làm gì được anh. Mỗi lần nói tới chuyện này anh đều bảo: “Con gái chính là được chiều chuộng để lớn lên, con trai không cần.”

Trương Sơ Tâm: “Con trai thì không cần chiều chuộng à?”

Thẩm Chi Niên: “Nam tử hán đại trượng phu, biết cưng chiều con gái là được, còn đòi được chiều cái gì.” Anh dừng một chút, “Nói đến chuyện này, anh phải dạy nó làm sao yêu thương em gái mình.”

“...” Trương Sơ Tâm kích động muốn nổi đóa lên, từ nay về sau cũng không thèm nói đến vấn đề này với anh nữa.

Trên bàn tiệc, Mạc Thi cười hỏi Trương Sơ Tâm: “Chồng cậu thích Noãn Noãn thế? Trước đây tiệc 100 ngày tuổi của Viễn Viễn cũng không thấy anh ấy như vậy.”

Cô liếc nhìn người nào đó đang ôm con gái đi khoe khoang khắp nơi, không kìm được lườm một cái, “Anh ấy trọng nữ khinh nam, Viễn Viễn nhà chúng tớ không có địa vị trong nhà.”

Mạc Thi bật cười, “Không phải đều là trọng nam khinh nữ sao, chồng cậu thật thú vị.”

Trương Sơ Tâm không kìm được bật cười, “Anh ấy nói Noãn Noãn giống tớ, Viễn Viễn giống anh ấy, có thể thấy anh ấy tự cảm ghét chính mình.”

Mạc Thi nhìn cô, bỗng nhiên không nói gì. Một lúc sau, cô ấy đột nhiên hỏi: “Sơ Tâm, có con cái thật hạnh phúc sao?”

Trương Sơ Tâm gật đầu, “Đương nhiên, hiện tại tớ rất hạnh phúc.” Cô thở dài nói: “Ông trời thương tớ, cho tớ một người chồng tốt cùng một đôi trai gái khỏe mạnh đáng yêu như vậy, tớ cũng không còn gì hạnh phúc hơn được nữa.”

Cô nói xong nhìn Mạc Thi hỏi: “Cậu thì sao? Không định sinh con sao? Bây giờ quan hệ của cậu và Từ Ý Thâm cũng coi là ổn định rồi chứ? Cũng tới lúc kết hôn rồi, nếu như thích trẻ con cũng có thể lên kế hoạch được rồi.”

Mạc Thi cup mắt, không lên tiếng nhưng thật ra trong lòng đang cực kì chua xót.

P.s: Từ chương 63 trở đi hầu hết là viết về chuyện của Mạc Thi và luật sư Từ.

64. Chương 63

Mạc Thi tham gia tiệc mừng 100 ngày trở về, tâm trạng vẫn buồn bã.

Buổi tối nằm trên giường, Từ Ý Thâm đang ra sức cày cấy, trong lòng cô nghĩ chuyện khác nên không phản ứng gì mấy.

Từ Ý Thâm cảm thấy lạ, đột nhiên ngừng lại, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Có phải không thoải mái không?”

Mọi khi ở trên giường, không có lần nào là cô không ồn ào vừa khóc vừa kêu, hôm nay thậm chí rên cũng không rên một tiếng. Từ Ý Thâm càng nghĩ càng lo, mồ hôi trên trán cũng toát ra, chẳng lẽ thời gian gần đây khai hoang quá độ? Kỹ thuật không ổn rồi?

Mặt anh hốt hoảng nhìn Mạc Thi chằm chằm. Cô thấy anh đột nhiên dừng lại, nghi hoặc nhìn, “Anh làm gì thế?”

“Em sao vậy?” Từ Ý Thâm lo lắng trong lòng.

Mạc Thi giơ chân đá anh một cái, “Không làm thì đứng lên, em khó chịu muốn chết rồi.”

Từ Ý Thâm nghe vậy cảm thấy vẫn ổn! Làm gì có chuyện làm một nửa đã dừng, nhanh chóng tiếp tục hành động.

Chỉ là lần này càng tò mò hơn, luôn luôn chú ý về mặt của Mạc Thi. Cũng may lần này, ý thức của cô đã được anh kéo trở lại, cuối cùng cũng xem như đã tập trung vào việc chính, có phản ứng.

Sau khi kết thúc, Từ Ý Thâm ôm Mạc Thi vào nhà tắm.

Trong bồn tắm ngập nước, ấm áp bao bọc lấy cơ thể hai người.

Từ Ý Thâm ôm Mạc Thi vào lòng, môi nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, “Vừa nãy em nghĩ gì vậy?”

Cả người Mạc Thi như bị điện giật, vội vàng lui sang bên cạnh một chút, nói: “Hôm nay em thấy con của Sơ Tâm, trong lòng có chút ước ao.”

Từ Ý Thâm nghe vậy, mắt bỗng sáng lên, “Mạc Thi, chúng ta cũng sinh một đứa đi. Em không thấy vẻ mặt của Thẩm Chi Niên ôm con gái bảo bối của cậu ta khoe khoang với anh đâu, cứ làm như cả thiên hạ một mình cậu ta có thể sinh con gái vậy!”

Anh nói xong liền ôm lấy Mạc Thi, tràn ngập hứng thú nói, “Mạc Thi, chúng ta cũng sinh con đi, con gái chúng ta nhất định sẽ xinh đẹp hơn so với nhà Thẩm Chi Niên.”

Thân thể Mạc Thi hơi cứng lại, kinh ngạc nhìn anh, môi run lên, nhỏ giọng hỏi: “Anh cũng thích trẻ con sao?”

Từ Ý Thâm nói: “Thích chứ, anh còn muốn kết thông gia với Thẩm Chi Niên đây.”

Trong lòng Mạc Thi nhói đau, cúi thấp đầu nói: “Vậy anh có thể đi tìm một người vợ để sinh con.”

Cô vừa dứt lời, sắc mặt anh liền sầm xuống: “Mạc Thi, em có ý gì?”

Mạc Thi cúi đầu, không dám nhìn anh.

Trong lòng Từ Ý Thâm nổi lên một cơn giận dữ, anh đưa tay giữ cằm cô, ánh mắt tràn ngập lửa giận: “Mạc Thi, anh cho rằng lâu như vậy rồi, em phải hiểu ý của anh là gì. Giờ em còn nói với anh như vậy. Sao? Xưa nay em không hề có ý định muốn ở bên anh à?”

Cổ họng Mạc Thi nghẹn lại, không nói nên lời.

Trong lòng Từ Ý Thâm vô cùng khó chịu, vừa tức vừa giận, quát lớn, “Mạc Thi, em là người phụ nữ không có lương tâm!”

Anh nói xong, cúi người nặng nề hôn lên môi cô.

Lần này là mang theo cả ý muốn giày vò, hận không thể nuốt người phụ nữ không có lương tâm này vào trong bụng!

Hai người họ ở bên nhau lâu như vậy rồi, người phụ nữ này còn muốn anh đi lấy người khác?

Người phụ nữ đáng chết!

Tối hôm đó, Mạc Thi bị Từ Ý Thâm giày vò đến tận hừng đông mới kết thúc. Ngày hôm sau, cô đau tới mức nằm lì trên giường không dậy nổi.

Từ Ý Thâm ở trong phòng tắm, cô nằm lì trên giường, lăm lăm chửi mắng trong miệng.

Người đàn ông dã man này, đúng là chỉ hận không thể giết chết cô.

Từ Ý Thâm tắm xong đi ra, vừa mặc quần áo vừa nói: “Sổ hộ khẩu ở đâu?”

Mạc Thi ngẩn ra, “Cái gì... Sổ hộ khẩu gì?”

Anh đã cài xong cúc áo sơ mi, bên trên để mở hai cúc, quay đầu lại ánh mắt lóe lên, “Ở nhà em à?”

Mạc Thi không biết anh muốn làm gì, mờ mịt gật đầu một cái.

Anh đi tới bế cô lên, “Tắm, đợi một lát nữa về nhà lấy sổ hộ khẩu.”

Mạc Thi theo bản năng nắm lấy cổ tay anh, “Từ Ý Thâm, anh có ý gì...”

Từ Ý Thâm không kìm được trừng mắt nhìn cô, “Em vẫn giả ngốc à? Em nói xem anh lấy sổ hộ khẩu làm gì? Mạc Thi, không phải tối qua em bảo anh lấy vợ để sinh con sao? Anh xem như là em giục cưới, hôm nay đi đăng ký luôn!”

Mạc Thi sợ hãi nhìn anh.

Từ Ý Thâm căn bản không thèm hỏi ý kiến của cô, trực tiếp bế người vào phòng tắm.

Xe dừng ở cửa cục dân chính, Từ Ý Thâm cầm sổ hộ khẩu của hai người định xuống xe, Mạc Thi đột nhiên kéo anh lại.

Anh nhíu mày, ngược mắt nhìn cô, “Đến giờ rồi không phải em còn muốn đổi ý đấy chứ?”

Dù sao cũng đã từng bị bỏ rơi, trong lòng Từ Ý Thâm không tự tin mấy. Tuy ngoài mặt cứng rắn nhưng thực ra trong lòng rất sợ hãi, sợ cô vứt bỏ anh giống như mấy năm trước.

Thời gian qua mặc dù hai người ở cùng nhau, tình cảm cũng không có gì trở ngại, nhưng trong lòng Từ Ý Thâm vẫn có chút hoảng loạn. Rốt cục trước kia bị tổn thương nên để lại ám ảnh.

Giờ phút này, thậm chí anh còn sợ Mạc Thi nói ra lời từ chối, thay đổi thái độ trước, nói: “Mạc Thi, anh nói cho em biết, hôm nay em đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, cuộc hôn nhân này anh đã quyết tâm rồi! Anh đợi em nhiều năm như vậy, không phải chỉ vì muốn em lên giường với anh. Từ Ý Thâm anh không phải chỉ muốn thân thể em, anh còn muốn trái tim em, muốn em cả đời này!”

Mạc Thi bị Từ Ý Thâm làm rung động.

Cô há miệng muốn nói gì đó, trong lòng dường như được lấp đầy, rất vui vẻ nhưng cũng càng bị thương.

Cô nhìn anh, một lúc sau, mở miệng nói: “Từ Ý Thâm, có chuyện em muốn nói với anh trước.”

Cô nhìn anh rất nghiêm túc, Từ Ý Thâm hiếm khi thấy cô có dáng vẻ thận trọng như vậy, cũng bất giác nghiêm túc theo, hỏi: “Chuyện gì?”

Mạc Thi hít sâu một hơi, trầm mặc hồi lâu mới lấy được dũng khí, nhìn vào mắt anh nói từng chữ: “Từ Ý Thâm, anh có thật sự muốn kết hôn với em không? Dù em vĩnh viễn cũng không có khả năng vì anh mà sinh con đường cái?”

Mạc Thi nói xong, ánh mắt Từ Ý Thâm lóe lên một tia kinh ngạc, “Em...”

“Không sai, em không bao giờ có thể mang thai được. Từ Ý Thâm, em không có cách nào sinh được cho anh những đứa con xinh đẹp, Dù vậy anh vẫn bằng lòng kết hôn với em sao?”

- _____

Đi ra khỏi Cục dân chính, Mạc Thi vẫn cảm giác như đang nằm mơ.

Lòng vòng nhiều năm như vậy, cuối cùng cô vẫn gả cho mối tình đầu của mình.

Cô bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp Từ Ý Thâm.

Khi đó cô đang là sinh viên Học viện Điện ảnh năm hai, trường của bọn họ nằm cạnh Đại học Chính trị và Pháp luật của Từ Ý Thâm.

Trong phòng cô có một người chị em tốt thích một chàng trai sinh viên năm ba khoa Luật, nhờ cô đưa thư tình giúp.

Mạc Thi lúc đó còn cười nhạo cô gái kia, “Là thời đại nào rồi? Còn gửi thư tình?”

Người bạn kia không nói nhiều, chỉ giục cô mau đi gửi thư.

Cô dựa theo miêu tả của người đó đến khoa Luật trường bên cạnh tìm, tìm được sinh viên năm ba tên Từ Ý Thâm.

Vốn chỉ đưa thư tình rồi rời đi.

Kết quả buổi tối hôm đó cô nhận được một cuộc gọi từ số lạ, cô nằm trên giường, nghe máy. Còn chưa mở miệng đã nghe thấy một giọng nói cực kì êm tai truyền tới từ đầu dây bên kia, “Trưa mai, tôi đứng đợi cô ở cửa phòng học.”

Cô và Từ Ý Thâm cứ thế không hiểu vì sao mà ở bên nhau. Giống như trong tiểu thuyết ngôn tình, vì một lá thư tình sai địa chỉ mà không hiểu sao lại ở bên nhau.

Lĩnh giấy kết hôn xong Từ Ý Thâm cực kì vui vẻ, từ lúc ra khỏi Cục dân chính nụ cười trên môi vẫn chưa tắt.

Mạc Thi nghĩ chuyện xưa, không kìm được hỏi anh, “Năm đó anh thật sự vì lá thư tình ấy mà thành đôi với em sao?”

Anh liếc mắt nhìn cô, nụ cười trên môi càng sâu hơn, “Em cảm thấy Từ Ý Thâm anh là người tùy tiện như vậy chắc?”

“....”

Vì thế không phải là nhờ thư tình à?

“Vậy anh thích em từ bao giờ?” Tâm trạng Mạc Thi cũng khá tốt, tiếp tục nhìn anh.

Từ Ý Thâm nói: “Em còn nhớ lúc em đi xe đạp đâm phải một chiếc ô tô không?”

Mạc Thi sững sờ, suy nghĩ hồi lâu, “Anh nói là chiếc xe chắn ở trước cổng trường học của bọn em?”

Từ Ý Thâm “hừ” một tiếng, “Đó là xe của anh. Lúc em đi xe đạp cố ý đâm vào xe anh, anh đứng sau nhìn thấy.”

Mạc Thi kinh ngạc tròn tròn mắt, “Anh... Không phải... Chiếc xe đó nằm ngang trên lối đi bộ, rất không có ý thức anh biết không?”

“Em đừng có căng thẳng. ” Từ Ý Thâm nở nụ cười, “Lúc đó anh không tức giận, chỉ cảm thấy nha đầu này thật to gan, nhưng anh thích.”

Xe dừng lại trước đèn đỏ, Từ Ý Thâm nghiêng đầu, kéo tay Mạc Thi nắm chặt, ánh mắt nhìn cô sâu xa, “Mạc Thi, anh yêu một cô gái chính là em.”

65. Chương 64

Mạc Thi, anh yêu một cô gái chính là em.

Mạc Thi kinh ngạc nhìn Từ Ý Thâm, trong lòng bỗng nhiên tựa như hoa nở, niềm vui vô thức hiện lên trên khuôn mặt.

Anh vuốt ve gò má cô, cười nói: “Xem em vui chưa kìa.”

Buổi tối, Mạc Thi nằm trong lòng Từ Ý Thâm, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng không kìm được nói, “Từ Ý Thâm, chuyện năm đó, em vẫn thấy có lỗi với anh. Lúc đó tương lai phát triển của em rất tốt, thật sự không muốn kết hôn nhanh như vậy...”

Cô muốn tình yêu, cũng muốn sự nghiệp.

Khi đó, Từ Ý Thâm ép cô kết hôn, trong cơn tức giận cô đã nói lời chia tay với anh.

Bây giờ nghĩ lại hóa ra đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, vừa khó chịu, vừa áy náy.

Mạc Thi lại chui vào trong lòng ngực Từ Ý Thâm, ngẩng đầu nhìn anh chớp mắt nói: “Từ Ý Thâm, anh tha thứ cho em được không?”

Ánh mắt anh sâu thẳm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, hồi lâu không lên tiếng giống như đang suy nghĩ gì đó.

Mạc Thi không đợi được câu trả lời của anh, có chút lo lắng, bám vào vạt áo Từ Ý Thâm, “Anh có ý gì vậy?”

Anh trầm mặc một hồi, nói: “Đang nhớ lại năm đó, thật ra là do anh ép buộc em, anh biết rõ khi đó em chỉ quan tâm đến sự nghiệp nhưng lại không quan tâm đến ý nguyện của em, bắt em kết hôn.”

Mạc Thi lắc đầu, “Do em không tốt. Nếu như em có thể như Sơ Tâm, chúng ta sẽ không bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy.”

Trương Sơ Tâm từng nói một câu, ảnh hưởng tới Mạc Thi rất nhiều.

Cô ấy nói: Trên đời này, không có gì hạnh phúc bằng việc được ở bên người mình yêu.

Sau khi cô đưa ra lựa chọn rồi mới phát hiện ra, không có Từ Ý Thâm mỗi ngày đều giống như dày vò vậy.

Từ Ý Thâm nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên lật người đè cô xuống dưới thân.

Đột nhiên biến đổi, Mạc Thi bị dọa hết hồn, trừng mắt nhìn anh.

Anh cong khóe môi, cúi đầu hôn lên môi cô, “Không phải em nói là áy náy sao. vậy bắt em phải dùng nửa đời còn lại bồi thường.”

Mạc Thi chớp mắt, đưa tay choàng lên vai Từ Ý Thâm, trong mắt tràn ngập ý cười, “Được, nửa đời sau của em, đều dành cho anh.”

Ánh mắt anh sâu thẳm hơn, nặng nề hôn xuống.

Sau khi kết hôn, Mạc Thi gần như không tiếp nhận thêm công việc, người đại diện sốt sắng đến mức phát điên, “Em nói không đóng phim thì không đóng, nhưng sao ngay cả đại ngôn cũng không tiếp nhận? Em cứ thế để tiền chạy đi mất à?”

Mạc Thi nghiêm túc đọc cuốn sách về phương pháp chăm sóc trẻ sơ sinh, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Em đang chuyên tâm muốn có thai.”

Đúng là cô đang chuyên tâm muốn có thai thật, vì muốn có con nên ngày nào cô cũng ép bản thân uống rất nhiều loại thuốc, nhưng bụng vẫn không có động tĩnh gì. Cô vừa lo lắng vừa buồn bã, ngày nào cũng gọi điện cho Trương Sơ Tâm xin kinh nghiệm.

Trương Sơ Tâm là người có thể chất dễ thụ thai, không giống với Mạc Thi. Nhưng biết cô đang sốt ruột nên cũng qua điện thoại truyền cho cô một số kinh nghiệm mà mình biết.

“Hai người mỗi lần làm chuyện đó xong, có thể đặt cái gối xuống dưới thắt lưng, hoặc là trồng cây chuối cũng được, gác chân lên tường...”

Trương Sơ Tâm nói với Mạc Thi những thứ này, thật ra bản thân cô ấy cũng chưa từng thử, thậm chí không nhớ được là kinh nghiệm mình nghe được từ đâu...

Mạc Thi ghi nhớ trong lòng, tối hôm đó, sau khi kết thúc, Từ Ý Thâm ra ngoài nghe điện thoại. Lúc quay lại đã thấy Mạc Thi đang trồng chuối trên giường.

Anh mơ màng, “Em làm gì vậy?”

Mạc Thi nói: “Trồng chuối đó, anh nhìn mà không biết à.”

Từ Ý Thâm buồn cười, ngồi xuống nhìn cô: “Đương nhiên anh biết em đang trồng chuối, nhưng... có lợi ích gì?”

Mạc Thi nói: “Sơ Tâm bảo như thế dễ thụ thai.”

“....”

Từ Ý Thâm run lên, giơ tay ôm Mạc Thi xuống, nghiêm túc ôm cô vào trong ngực, đau lòng nói: “Cần gì phải khổ cực như vậy, có thể sinh thì sinh, không sinh được thì chúng ta cũng không cần có con nữa.”

Mạc Thi liếc anh, “Không phải anh thích trẻ con sao?”

“Gần đây anh phát hiện ra không thích trẻ con nữa rồi, phiền muốn chết.”

“Nói dối.”

“....”

Hai hôm trước gặp Thẩm Chi niên và Trương Sơ Tâm đưa con ra ngoài tắm nắng, Từ Ý Thâm bế chúng không nổi rồi tay. Anh sao có thể không thích trẻ con được, chẳng qua chỉ là không muốn cô có áp lực thôi.

Có điều, Mạc Thi rất muốn có con, hai ba ngày lại chạy đến bệnh viện một lần.

Hôm nay, Từ Ý Thâm tan làm sớm đến bệnh viện lấy kết quả cho Mạc Thi. Lần đầu tiên hỏi bác sĩ, “Vợ tôi có thể mang thai không?”

Đúng là bản thân anh không quan tâm, có con hay không cũng không quan trọng. Nhưng Mạc Thi mong ngóng như vậy, anh không muốn khiến cô thất vọng hết lần này đến lần khác.

Bác sĩ nói: “Có thể thì có thể, chỉ là cơ hội nhỏ. Trước đây cô ấy không cẩn thận bị sảy thai, gây tổn thương đến tử cung rất nhiều.”

Cả người Từ Ý Thâm run lên, nhìn bác sĩ không thể tin nổi, “Cô nói... sảy thai?”

Bác sĩ nhìn vẻ mặt của Từ Ý Thâm, tự biết mình nhiều lời, vội vàng tránh nặng tìm nhẹ, “Nói chung hai người còn trẻ, tiếp tục cố gắng sẽ có cơ hội có con.”

“Bác sĩ nói sảy thai là chuyện lúc nào?”

Bác sĩ nghĩ, mình đã đụng phải sai người rồi, không muốn nói nhưng Từ Ý Thâm hỏi dồn, cô ấy không có cách nào đành phải nói ra.

Từ Ý Thâm nghe xong, sắc mặt trắng bệch.

Lúc ấy, đúng là thời điểm anh và Mạc Thi chia tay, lúc anh đi ra nước ngoài.

Anh chưa bao giờ biết, cô đã mang thai con của họ.

Thì ra là như vậy... Thì ra là như vậy...

Từ Ý Thâm vội vàng chạy về nhà nhưng Mạc Thi không có ở trong nhà.

Anh quá sợ hãi, sợ tới mức không biết đường mà gọi điện thoại trước. Sau khi đi loay hoay trong phòng một lúc mới nhớ ra gọi điện cho Mạc Thi.

Mạc Thi đang đi dạo phố với Trương Sơ Tâm, lúc nhìn thấy điện thoại của Từ Ý Thâm gọi tới còn cười với Trương Sơ Tâm nói: “Chắc anh ấy gọi điện giục tớ về ăn cơm.”

Điện thoại vừa được nối máy, giọng Từ Ý Thâm liền truyền tới, “Em đang ở đâu?”

Giọng anh có chút gấp gáp, cô ngây người: “Em đang đi dạo phố với Sơ Tâm, sao vậy?”

Từ Ý Thâm đã lái xe ra ngoài, “Ở phố nào? Anh tới đón em.”

Khi Từ Ý Thâm gặp được Mạc Thi, cô đang ngồi ở quán cà phê gần quảng trường đợi anh.

Anh chạy tới, trên trán đầy mồ hôi.

“Anh sao thế? Sao lại vội vàng như vậy?” Cô vừa nói vừa lấy khăn giấy định lau mồ hôi giúp anh.

Nào ngờ cô vừa đứng lên, Từ Ý Thâm bỗng ôm cô thật chặt, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn này của anh khiến cô kinh sợ. Trước mặt nhiều người như vậy, ở bên ngoài...

Thậm chí cô cảm giác đã có người lấy điện thoại ra chụp hình họ.

Mạc Thi cũng không sợ bị chụp, nhưng Từ Ý Thâm hôn rất sâu, khiến cô không thể thở nổi.

Hồi lâu anh mới buông cô ra, Mạc Thi đỏ mặt ngẩng đầu nhìn anh, “Anh sao vậy?”

Từ Ý Thâm vuốt ve khuôn mặt cô, giọng khàn khàn nói: “Chúng ta về nhà đi, về nhà rồi nói.”

P.s: Còn 3 chương nữa thôi, sẵn sàng mở hố mới nàoooooooooo

66. Chương 65

Trên đường lái xe về nhà, Từ Ý Thâm vẫn không nói gì.

Mạc Thi có chút lo lắng về anh, hành động của anh quá khác thường.

Cô kéo tay anh, “Từ Ý Thâm, rốt cục anh sao vậy?”

Quai hàm anh căng ra, chậm chạp không nói gì nhưng càng lúc càng nắm chặt tay Mạc Thi.

Cô nhếch môi cũng không hỏi gì nữa.

Đợi tới khi vào trong nhà, vừa vào cửa Từ Ý Thâm đã ôm chặt lấy Mạc Thi.

Mạc Thi có chút mờ mịt, ngẩng đầu nhìn anh: “Từ Ý Thâm, anh sao vậy?”

Mắt anh có chút hồng, một lúc lâu sau mới nói, “Mạc Thi, em có lập bia mộ cho con của chúng ta không?”

Mạc Thi bỗng trợn tròn mắt.

Ra khỏi nhà, lái xe 8 cây số, cuối cùng xe dừng lại ở một đỉnh núi nhỏ.

Từ Ý Thâm đứng dưới chân núi không dám tiến lên phía trước, trong đôi mắt đen sâu thẳm đã hiện lên đầy tơ máu.

Mạc Thi kéo tay anh, “Em không sao, lúc rảnh vẫn tới thăm một chút. Khi đó, con đã khá lớn rồi, thằng bé không thể đến với cuộc đời này, em thật sự rất tự trách.”

Mạc Thi nói giọng còn mang theo chút nghẹn ngào.

Từ Ý Thâm ôm cô thật chặt, “Là lỗi của anh.”

Cô mang thai, anh đều không biết.

Nếu như anh biết, dù cho cô muốn chia tay anh cũng sẽ không thật sự rời khỏi cô. Anh nên ở bên chăm sóc cô, có anh chăm sóc sao cô có thể một mình ra nước ngoài sinh con. Cô cũng sẽ không bắt cần bị ngã, khiến con trai của họ mất đi.

Anh chỉ nghĩ tới cảnh tượng đó đã cảm thấy đau lòng như vậy, huống chi là người suýt nữa đã được làm mẹ như Mạc Thi.

Cô ngẩng đầu nói: “Có lẽ là duyên phận chưa đủ, con trai không thể đến bên cạnh em.”

Từ Ý Thâm kéo tay cô nhẹ nhàng hôn, nghẹn ngào nói: “Mạc Thi, chúng ta còn có thể có con.”

-

Ngày Mạc Thi phát hiện mình mang thai, Từ Ý Thâm đang trong cuộc họp. Mở điện thoại lên mới phát hiện Mạc Thi gửi cho anh tin nhắn thoại.

Cô rất kích động, ở đầu bên kia căng thẳng nói: “Ông xã! Em... Em hình như có rồi!”

Từ Ý Thâm nhất thời không chú ý, mở loa ngoài điện thoại, lúc âm thanh phát ra bên ngoài trong nháy mắt anh liền bối rối.

Đồng nghiệp bên cạnh mờ ám nhìn anh, “Luật sư Từ, chúc mừng anh.”

Từ Ý Thâm run lên, dần dần trên mặt mới xuất hiện ý cười, lập tức chạy như bay ra ngoài, kích động đến mức giống như tiểu tử vất mũi chưa sạch.

-

Chuyện Mạc Thi mang thai nhanh chóng đẩy lên đầu hot search. Có người nhìn thấy cô được một người đàn ông đưa đến khoa sản kiểm tra, còn có video chứng minh.

Fan lập tức bùng nổ.

“Tôi từ bỏ! Nữ thần mà lại có con!”

“Tôi chỉ muốn hỏi, cô ấy kết hôn rồi sao? Là hôn nhân bí mật hay là chưa kết hôn đã sinh con?”

“Người ta đã kết hôn từ lâu rồi! Mấy người ngu xuẩn!”

“Tôi có bạn bè là đồng nghiệp của chồng cô ấy. Chồng cô ấy là luật sư rất nổi tiếng.”

@ lâu trên: “Ai vậy? Luật sư nào?”

“XYS!”

“...”

“Mẹ nó! Từ Ý Thâm! Thần tượng của tôi!”

Tin Mạc Thi kết hôn và mang thai nhanh chóng sáng tỏ, các tư liệu về Từ Ý Thâm cũng bị đào lên.

Từ Ý Thâm nhân lúc mẩu chốt này, mở cho mình một cái Weibo, bài đăng đầu tiên trên Weibo là ảnh giấy đăng ký kết hôn của anh và Mạc Thi.

Lời đồn Mạc Thi chưa kết hôn đã mang thai tự nhiên bị dập tắt.

Lúc Mạc Thi mang thai đến tháng thứ tám, tâm tình trở nên cực kì căng thẳng. Tâm tình căng thẳng thì tính khí đặc biệt nóng nảy.

Hôm đó Từ Ý Thâm có một vụ án, bận rộn trong thư phòng đến hai giờ sáng mới chuẩn bị quay về phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa, không ngờ đã bị khóa rồi. Nghĩ thời gian đã khuya, sợ đánh thức Mạc Thi nên định đi đến thư phòng tìm chìa khóa dự phòng.

Nhưng mà, tìm cả nửa ngày cũng không thấy chìa khóa dự phòng ở đâu.

Ngay vào lúc anh đang buồn bực, điện thoại vang lên, Mạc Thi nhắn tin tới.

[Anh thích làm việc thế thì hãy cùng công việc của anh ngủ ngon đi!]

Từ Ý Thâm ngây ngốc đứng đó. Hóa ra anh đang bị vợ mình giận dỗi à?

Từ Ý Thâm nằm trên sô pha trong phòng khách nhắn tin cho Thẩm Chi Niên.

[Lúc vợ cậu mang thai, tính khí thế nào?]

Thẩm Chi Niên còn đang bận, nhìn thấy tin nhắn nhanh chóng trả lời: [Ngày nào cũng bị mắng.]

Từ Ý Thâm ngẩn ta, lại hỏi: [Vậy phải làm thế nào bây giờ?]

Thẩm Chi Niên: [Bà xã là trời!]

Mang thai đến tháng thứ mười, Mạc Thi thuận lợi sinh hạ một bé trai khỏe mạnh.

Từ Ý Thâm rất vui vẻ, bé đến khoe với Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên rất đắc ý, không hề ghen tị chút nào, chỉ một câu “Cậu có con gái sao?” đã khiến Từ Ý Thâm tức đen mặt.

Mạc Thi an ủi Từ Ý Thâm, “Sau này chúng ta lại sinh thêm con gái.”

Từ Ý Thâm hừ, “Không sao, dù sao con gái của cậu ta cũng trở thành con dâu nhà chúng ta.”

CHƯƠNG 66:

67. Chương 66

Noãn Noãn năm tuổi, đi học về liền vội vàng chạy vào phòng mình lục tung khắp nơi tìm kiếm thứ gì đó.

Trương Sơ Tâm ở trong bếp nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy dì giúp việc đang cất đôi giày Noãn Noãn thay ra vào trong tủ giày, cười hỏi: “Noãn Noãn đâu?”

“Phu nhân, tiểu thư vừa về phòng rồi.”

Trương Sơ Tâm xoa tay, cũng đi lên lầu.

Đẩy cửa ra, thấy Noãn Noãn đang ngồi trên nền nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn nhí đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trương Sơ Tâm cười bước vào, ngồi xuống bên cạnh vuốt ve cái đầu nhỏ của con gái, “Bảo bối, đang tìm gì vậy? Mẹ tìm giúp con.”

Đôi mắt to tròn như búp bê khẽ chớp chớp, miệng nhỏ xinh xắn nói: “Mẹ, con đang tìm sổ hộ khẩu.”

Trương Sơ Tâm sững sờ, “Hộ khẩu? Cô giáo ở trường cần sao?”

Noãn Noãn lắc đầu, “Là Dương Dương cần.”

Dương Dương là con trai của Mạc Thi và Từ Ý Thâm.

Trương Sơ Tâm buồn bực, Dương Dương cần sổ hộ khẩu của bảo bối nhà cô làm gì?

Đang nghĩ ngợi liền nghe thấy con gái nói: “Mẹ, Dương Dương nói có hộ khẩu thì có thể có giấy đăng ký kết hôn. Dương Dương nói, con là vợ cậu ấy, phải gả cho cậu ấy.”

Trương Sơ Tâm: “...”

Cô trầm mặc một hồi, ôm Noãn Noãn hỏi: “Bảo bối, con nói cho mẹ biết, đây là Dương Dương tự nói với con sao?”

Noãn Noãn ôm cổ mẹ, thành thật khai báo, “Dương Dương nói là ba cậu ấy nói cho cậu ấy biết.”

Trương Sơ Tâm: “...”

Mấy hôm nay Thẩm Chi Niên hơi bận. Buổi tối trở về nhà đã là hơn chín giờ. Hai đứa trẻ đã ngủ, Trương Sơ Tâm ngồi trên ghế sofa chờ anh.

Thẩm Chi Niên vừa vào nhà liền ôm Trương Sơ Tâm hôn một cái, “Vợ yêu, anh nhớ em muốn chết.”

Trương Sơ Tâm mỉm cười, vừa kéo áo anh vừa nói: “Thẩm Chi Niên tiên sinh, con gái bảo bối của anh sắp bị người ta lừa đi mất rồi.”

Anh ngẩn ra, “Sao vậy?”

Cô khoanh tay trước ngực, bắt đầu nói: “Con gái bảo bối của anh hôm nay vừa tan học về đã lục tung đồ đạc lên để tìm một thứ, anh đón con bé tìm cái gì?”

Thẩm Chi Niên mờ mịt, “Tìm gì?”

Trên mặt Trương Sơ Tâm lộ ra một chút vừa bắt đầu cười vừa buồn cười, “Tìm sổ hộ khẩu. Dương Dương muốn kết hôn với con bé.”

Thẩm Chi Niên: “...”

Sáng thứ hai, Từ Ý Thâm đưa Mạc Thi và con trai chuẩn bị ra ngoài.

Còn chưa đi đã nhận được điện thoại của Thẩm Chi Niên.

Tâm trạng anh rất tốt, giọng nói rất vui vẻ, “Sáng sớm đã gọi điện cho tôi, có việc gì quan trọng à?”

Đầu bên kia điện thoại, mặt mũi Thẩm Chi Niên tối sầm lại, hừ mũi một tiếng, “Từ Ý Thâm, từ sáng đến tối cậu dạy con trai bày bịp gì thế?”

Từ Ý Thâm bị mắng bất ngờ, “Sao thế? Tôi dạy con thế nào còn phải báo cáo với cậu à?”

“Tôi mặc kệ cậu dạy con trai thế nào, đừng có để con trai cậu làm hư con gái bảo bối của tôi!”

Từ Ý Thâm sờ mũi, bỗng dưng cảm nhận được gì đó là lạ, “Sao vậy?”

“Tự cậu đi hỏi con trai cậu đi!” Thẩm Chi Niên thở hắt ra, cúp máy.

Từ Ý Thâm cầm điện thoại ngây ngốc một hồi, ngẩng đầu nhìn thấy con trai mình cầm theo balo từ trên lầu đi xuống.

Mặc dù mới bốn tuổi nhưng đã rất hiểu chuyện, đủ biết chuyện gì mình nên làm.

Anh đợi con trai đi xuống, hỏi: “Con nói gì với Noãn Noãn rồi?”

Dương Dương không biết cha nói chuyện gì, vẻ mặt mờ mịt.

Đúng lúc Mạc Thi từ trên lầu đi xuống, nghe thấy hai cha con nói chuyện, bắt đầu nói: “Hôm qua đi học về thằng bé nói với em, nói là bảo Noãn Noãn về nhà tìm sổ hộ khẩu, muốn đưa con bé đi kết hôn.”

Từ Ý Thâm: “...”

Dương Dương nghe mẹ nói vậy, vô cùng phẫn khích bổ sung: “Vì ba ba nói, Noãn Noãn và con kết hôn rồi thì có thể đến nhà chúng ta, mỗi ngày ở cùng với con.”

Từ Ý Thâm suýt bị sặc. Anh hít sâu một hơi, thận trọng vỗ vai con trai, “Con trai, giấc ngộ rất tốt. Có điều, chuyện kết hôn, vẫn nên đợi các con lớn lên rồi nói sau.”

68. Chương 67

Thời gian rất nhanh, giống như chỉ trong chớp mắt, những đứa trẻ bé bỏng trong vòng tay của cha mẹ đã lớn lên rồi.

Thẩm Chi Niên nhìn con gái bảo bối, có một loại cảm giác nhà có con gái lớn.

Có điều, con gái 17 tuổi gần đây có gì đó lạ.

Buổi tối, sau một hồi ân ái, Thẩm Chi Niên ôm Trương Sơ Tâm vào lòng, nhớ tới một chuyện, không khỏi lo lắng, “Em có phát hiện ra gần đây Noãn Noãn có gì đó lạ không?”

Trương Sơ Tâm mờ mịt, “Không.”

Thẩm Chi Niên cau mày, “Tại sao lại không? Em không phát hiện con bé bắt đầu trang điểm à?”

“Con gái lớn, thích chưng diện, trang điểm không phải rất bình thường sao?”

Thẩm Chi Niên cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, trong lời nói có chút tổn thương, “Anh nghi ngờ con bé yêu sớm rồi.”

Trương Sơ Tâm chớp mắt, “Thế nào gọi là yêu sớm?”

“Con bé mới 17 tuổi, bây giờ nói chuyện yêu đương không phải là yêu sớm thì là gì?”

Trương Sơ Tâm không nhịn được lườm một cái, ngồi dậy khỏi người anh, “Lúc em thích anh còn sớm hơn đây, con gái chúng ta tốt xấu gì cũng đã học lớp 12 rồi.”

Trương Sơ Tâm có tư tưởng khá cởi mở, tuy rằng không cổ vũ nhưng cũng không phản đối con gái hẹn hò sớm. Thời học sinh tươi đẹp đến mức nào, bản thân cô rõ ràng hơn người khác nhiều.

Có điều, đối với chuyện con gái yêu sớm này, Thẩm Chi Niên và Trương Sơ Tâm lần đầu tiên nảy sinh bất đồng.

Buổi chiều thứ bảy, Noãn Noãn tan học về nhà, trong tay cầm theo một túi đồ nam.

Hôm nay Thẩm Chi Niên không đi làm, ngồi trên sofa đọc sách, ngược mắt thấy cái túi xách trong tay con gái, thuận miệng hỏi: “Mua cho cha à?”

Thẩm Noãn bối rối, cười gượng, “Cha, trang phục của người không phải đều là hàng thủ công đặt may sao? Đồ may sẵn cha không thích đâu nhỉ?”

Thẩm Chi Niên nheo mắt, “Cho anh con à?”

Thẩm Noãn bật cười, “Không phải ạ. Là cho Từ Dương, mà là sinh nhật cậu ấy...”

Thẩm Chi Niên đen mặt, “Không phải con đang hẹn hò với Từ Dương đấy chứ?”

Thẩm Noãn bị ánh mắt cha dọa sợ, rụt vai nhỏ giọng nói, “Không phải là mẹ biết rồi hay sao...”

Thẩm Chi Niên: “...”

Điện thoại của Thẩm Noãn bỗng nhiên có tin nhắn, con bé cúi đầu nhìn giọng vui vẻ, “Cha! Từ Dương tìm con, con ra ngoài trước đây!”

Nói xong, cũng không để ý đến Thẩm Chi Niên, cầm túi xách chạy ra ngoài.

Mặt mũi Thẩm Chi Niên tối sầm lại, trong lòng tức giận phát sợ.

Vợ và con gái đều hãm hại anh, làm sao đây?

Con trai Thẩm Viễn từ trên lầu đi xuống, rất thông cảm vỗ vai cha, “Cha, con gái lớn không ngoan rồi. Có điều, không sao, cha vẫn còn có con. Tuy rằng con biết cha rất ghét con, nhưng con người của con, ừm, rất rộng lượng...”

“.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-em-nhu-the-cu-the-thich-em>